KATHLEEN GLASGOW

ACUM AI FI ACASĂ

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

KATHLEEN GLASGOW

este autoarea romanelor *O fată din bucăți*, bestseller *New York Times*, *Cum să te împrietenești cu întunericul* și *Acum ai fi acasă*. Locuiește și scrie în Tucson, Arizona. Pentru a afla mai multe despre Kathleen și operele ei, urmăriți-o pe Twitter (@kathglasgow) și pe Instagram (@misskathleenglasgow).

KATHLEEN GLASGOW

este autoarea romanelor *O fată din bucăți*, bestseller *New York Times*, *Cum să te împrietenești cu întunericul* și *Acum ai fi acasă*. Locuiește și scrie în Tucson, Arizona. Pentru a afla mai multe despre Kathleen și operele ei, urmăriți-o pe Twitter (@kathglasgow) și pe Instagram (@misskathleenglasgow).

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA BOOKS | COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *You'd Be Home Now*
Autor: Kathleen Glasgow

Copyright © 2021by Kathleen Glasgow
All rights reserved including the right of reproduction în whole or în part în any form.
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

© Storia Books, 2022, pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Glasgow, Kathleen
Acum ai fi acasă / Kathleen Glasgow; trad. din engleză de Oana Duşmănescu. – Bucureşti: Storia Books, 2022
ISBN 978–606–9072–68–4
I. Duşmănescu, Oana (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: ALINA MARC CIULACU
CORECTORI: Rodica Creţu, Cristina Munteanu
ILUSTRAŢII ŞI DESIGN COPERTĂ: Fésüs L. Barna
DTP: Dragoş Tudor

Pentru toţi cei ca Emmy şi Joey:
Dragostea rămâne

Zburăm prin noaptea neagră-albăstruie şi ploaia bate năprasnic pe maşină. Copacii devin mâini, devin degete, devin dinţi gata să ne înşface. Nu ştiu dacă scoatem sunete, pentru că îmi simt inima în urechi, sufocându-mă. Maşina este imponderabilă şi grea în acelaşi timp, lovindu-se de pământ, săltând, rulând fără oprire, iar Luther Leonard este pe jumătate înăuntru şi pe jumătate în afară, prin parbrizul spart din faţa mea, şi picioarele încălţate în tenişi îi atârnă în nişte unghiuri ciudate.

Rostesc numele fratelui meu, dar nu vine niciun răspuns.

Pipăi bancheta în căutarea locului de unde se desface centura de siguranţă, dar mâinile îmi tremură atât de rău încât nu le pot controla. Simt ceva, dar nu pot spune ce anume. Ceva din trupul meu nu e OK. Ceva e nelalocul lui.

În oglinda retrovizoare, acum strâmbă, fratele meu Joey e ca un obiect inutil pe bancheta din spate, întins peste Candy MontClair, cu părul plin de sânge.

O strig pe ea.

Sunetele care-i ies din gură nu sunt cuvinte. Sunt nişte sunete răguşite, umede, pline şi subţiri în acelaşi timp.

Trebuie să ies din maşina asta. Trebuie să spun cuiva. Trebuie să aduc ajutoare. Trebuie să ies din locul acesta plin de sticlă spartă şi metal sfărâmat, de lângă picioarele atârnânde ale lui Luther Leonard, dar nu mă pot mişca. Nu pot ieşi.

Prin fereastra spartă se aude un urlet în pădurea Wolf Creek. Cineva urlă şi poate că sunt eu, apoi îmi dau seama că nu sunt. Este vaietul sirenelor. Raze de

lumină inundă maşina noastră distrusă.

UNU

Spune-mi ce plănuieşti să faci
Cu singura ta viaţă, sălbatică şi preţioasă?
— Mary Oliver

Capitolul 1

Sora mea Maddie plânge. Feţişoara ei frumoasă e umedă şi înspăimântată. Unul dintre picioare îmi e mai greu decât celălalt şi nu pricep şi vreau s-o întreb de ce, dar nu pot forma cuvinte, pentru că înlăuntrul meu e un ocean, cald şi dulce, iar eu plutesc pe valuri, nişte valuri exact ca acelea care, acum câţiva ani, în San Diego, ne purtau pe mine şi pe Joey şi totul era perfect sau, mă rog, cât de aproape se poate de perfecţiune. A fost un moment frumos, când eu aveam 12 ani şi Joey 13, cum lăsam aşa valurile să ne poarte, în timp ce Maddie stătea întinsă pe plajă, în costumul ei de baie mov şi cu pălăria ei de soare cu boruri mari. Departe de Mill Haven, ne aflam într-o lume diferită, unde nimeni nu ştia cine suntem.

Încerc s-o întreb pe Maddie unde este Joey, dar ea nu mă înţelege. Crede că spun altceva, pentru că se apleacă în faţă şi zice:

— Mai vrei? Vrei să apăs pe buton?

Şi apasă cu degetul un buton de pe marginea patului şi cel mai mare val din lume creşte peste mine, ca jocul paraşutei pe care-l jucam în sala de sport de la grădiniţă. Pe atunci râdeam cu toţii când materialul moale se lăsa uşor peste noi şi restul lumii rămânea în afară.

Vocea mamei tremură.

— Nu e normal. Aşa ceva nu li se întâmplă unor oameni ca noi.

Tata pare ostenit. E ostenit deja de ani întregi. Joey îi epuizează pe oameni. Tata spune:

— Nu există normal, Abigail. Nimic nu a fost normal

vreodată. De ce nu pricepi asta? Are o problemă.

Întind degetul spre buton, ca să fac valurile să mă împresoare din nou. Părinţii mei mă obosesc, se ceartă de ani întregi din cauza lui Joey.

Mâna mamei mă atinge pe cap. Reacţionez ca o pisicuţă, sprijinindu-mă de ea. Nu-mi pot aminti ultima oară când m-a atins, când m-a mângâiat pe păr. Totul s-a învârtit întotdeauna în jurul lui Joey.

— Avea *heroină* în organism, Abigail. Cum de ne-a scăpat asta?

Cuvântul pluteşte în aerul din jurul meu, ca o senzaţie bizară şi înfricoşătoare.

Era vomă pe tot hanoracul lui, la petrecere. Când l-am găsit în dormitor. Era ameţit şi moale şi ciudat şi nu vorbea logic şi mi-a trecut prin cap… Mi-a trecut prin cap că era doar beat. Poate fumat.

— Voi repara eu lucrurile, i-a spus ea tatei. O să meargă la dezintoxicare, o să se facă bine, o să vină acasă.

A rostit cuvântul dezintoxicare întretăiat, ca şi cum ar fi durut-o.

— Nu e o baghetă magică pe care o poţi flutura şi totul dispare ca prin minune, Abigail. Ar fi putut muri. Emory ar fi putut muri. O fată chiar *a murit.*

Oceanul dinlăuntrul meu, cel care era cald şi plin de valuri, îngheaţă dintr-odată.

— Ce aţi spus? şoptesc.

Glasul îmi e răguşit. Oare mă pot înţelege? Vorbesc mai tare.

— Ce aţi spus?

— Emory, zice tata. O, Emory!

Ochii mamei sunt albaştri şi plini de lacrimi. Îşi răsuceşte degetele în părul meu.

— Eşti în viaţă, îmi spune ea. Sunt atât de fericită

că eşti în viaţă.

Are faţa înceţoşată, din cauza valurilor care mă poartă departe. Mă zbat înăuntrul lor, mă chinui să pricep.

— Dar avea o simplă durere de cap, zic. Pe Candy o durea capul, atât. N-are cum să fie moartă.

Tata se încruntă.

— Nu are niciun sens ce spui, Emmy.

O durea capul. De-asta era în maşină. O durea capul la petrecere şi ne-a rugat s-o ducem acasă şi nu e deloc corect ca o persoană să aibă o durere de cap şi să se suie într-o maşină şi să moară, iar restul să supravieţuim. Nu poate fi corect.

— Joey, spun acum plângând, iar lacrimile calde şi sărate mi se preling pe faţă. Îl vreau pe Joey. Vă rog, aduceţi-mi-l pe Joey.

Capitolul 2

Când deschid ochii e aici.

L-am mai văzut pe fratele meu plângând o singură dată, în după-amiaza în care el şi Luther Leonard s-au hotărât să plonjeze de pe acoperişul casei noastre în piscină. Luther a reuşit; Joey, nu, şi zgomotul suspinelor sale, în timp ce se zvârcolea în curtea interioară din cărămidă, mi-a rămas în minte multe zile.

Dar acum plânge mult mai liniştit.

— Îmi pare groaznic de rău, spune el.

Pare bolnav, palid, şovăielnic. Are glasul răguşit şi câteva copci deasupra ochiului stâng. Braţul drept îi e înfăşurat într-o eşarfă.

— Credeam că erai beat, zic. Credeam că erai doar beat.

Ochii întunecaţi ai lui Joey îmi cercetează chipul.

— Am dat-o în bară. Am dat-o în bară rău de tot, Emmy.

Fetele sunt înnebunite după ochii aceia întunecaţi. Sau erau. Înainte ca Joey să înceapă să aducă necazuri.

Joey Ward era mişto înainte, a zis o fată în toaleta de la Heywood High, anul trecut. Nu ştia că sunt în cabină. Uneori rămâneam înăuntru mai mult decât aveam nevoie, pentru un strop de linişte. E greu tot timpul. Să te prefaci.

Nu mai e, a răspuns o altă fată. *E doar un ratat drogat.*

Am plâns în cabina de toaletă, pentru că ştiam că Joey era mai mult de-atât. Joey mă învăţase să merg pe bicicletă, pentru că părinţii noştri munceau tot timpul. Joey mă lăsa să-i citesc cu glas tare, ore întregi, în fortăreaţa din cearşafuri făcută în biroul tatei, mult timp după ce probabil că ar fi trebuit să mă ignore ca să stea cu prietenii lui, aşa cum fac majoritatea fraţilor mai mari. M-a învăţat să fac omletă şi m-a lăsat să stau cu el în dormitorul din pod, în timp ce desena.

Până când n-a mai făcut-o. Până în ziua în care am bătut la uşă şi el mi-a zis să plec.

Se ridică în picioare, ştergându-şi faţa cu mâna teafără. Părul lui frumos şi negru este încâlcit, atârnându-i peste ochi.

— Trebuie să plec, zice el. Mă aşteaptă mama.

Dezintoxicare. Îmi amintesc când a spus-o mama. Era oare ieri? Sau azi de dimineaţă? Greu de spus. Nu ştiu de cât timp mă aflu aici. Lucrurile se amestecă, neclare.

— Joey, de ce ai făcut… asta?

Mi-aş dori să mă pot da jos din acest pat. Mi-aş dori ca piciorul să nu-mi fie atârnat în aer de un nenorocit

de scripete şi ca trupul să nu-mi fie atât de îngreunat de toate medicamentele din mine.

La uşa rezervei mele, Joey se răsuceşte, dar nu se uită la mine. Se uită în podea.

— Te iubesc, Emmy, dar habar nu ai ce înseamnă să fii în pielea mea.

Şi apoi pleacă.

Capitolul 3

Sunt în dormitorul de la parter, lângă bucătărie, pe care mama l-a reamenajat pentru Nana, în speranţa că aceasta va veni să stea cu noi, dar Nana e încăpăţânată şi spune că vrea să rămână în casa ei până în ziua în care va muri.

Pereţii sunt vopsiţi într-un gri pal. Cearşafurile şi păturile sunt albe şi curate şi perfecte şi-mi imaginez că transpiraţia care mi se prelinge de pe frunte o să păteze feţele de pernă. Mamei mele nu-i place mizeria.

La picioarele mele, căţeluşa mea, Fuzzy, se lipeşte şi mai tare de piciorul sănătos şi scheaună uşurel. O mângâi cu degetele. Are blana aspră; n-a periat-o nimeni. Câinii de rasă Westland au nevoie să fie periaţi.

Piciorul rănit e prins într-o orteză albastră şi sprijinit pe mai multe perne albe. Genunchiul îmi zvâcneşte, scânteieri de căldură albă care mă fac să respir cu dificultate. Mă fac să transpir.

Le aud pe sora mea Maddie şi pe mama certându-se în bucătărie.

— Mama, are dureri, spune Maddie. Las-o să ia o pastilă.

— Să ia ibuprofen. A luat foarte multe medicamente în spital. Nu vreau să…

Mama nu-şi termină ideea.

— Mama, zice Maddie apăsat. Şi-a fracturat *rotula.* Şi ea nu e Joey.

— Aşa e, răspunde mama, cu o voce brusc tăioasă, care-mi dă fiori. Şi vreau ca lucrurile să rămână aşa.

Capitolul 4

Maddie doarme lângă mine în camera gri. Pleoapele îi devin din ce în ce mai grele în timp ce schimbă canalele televizorului de la o emisiune la alta: *Keeping Up with the Kardashians, My Lottery Dream Home, Friends.* Când telecomanda îi alunecă, într-un final, dintre degete, închid televizorul şi ascult ce e în jur, cu Fuzzy cuibărită lângă mine, moale şi adormită.

Maddie mi-a strecurat pe furiş o pilulă după ce mama s-a dus la culcare, mi-a adus biscuiţi şi suc şi acum nu mai transpir. Ascult liniştea din casă.

Unele lucruri nu s-au schimbat de când am revenit acasă. Tata încă se întoarce târziu din turele de la spital, băgând capul la mine în cameră ca să mă salute şi să mă-ntrebe ce-mi mai face genunchiul. Apoi mănâncă ce-i lasă Goldie în frigider şi se duce în biroul său, cu paharul lui de băutură, ca să se uite la emisiunile lui preferate. O să adoarmă pe fotoliu, cu ochelarii alunecându-i pe nas, în timp ce mama doarme la etaj. Cred că sunt ani întregi de când se comportă în felul ăsta: mama – la etaj, tata – la parter. Credeam că asta se va schimba, poate, cu toate cele petrecute. Că se vor apropia cumva, după accident.

Mai credeam că vor rămâne acasă, cu mine, măcar primele câteva zile, dar nu au făcut-o. S-au întors direct la muncă. Poate pentru că Maddie e acum aici şi poate avea grijă de mine. Şi Goldie e aici, dacă e una

dintre zilele pe care le petrece la noi.

Uneori simt că nu exist în această casă, pentru că nu sunt frumoasă şi gălăgioasă, ca Maddie, şi nici copil-problemă, ca Joey. Eu sunt doar eu. Fata cea cuminte.

Singurul lucru care s-a schimbat e zgomotul din casa noastră.

E linişte.

Cu Joey nu a fost niciodată linişte, mai ales în ultimul an, când lucrurile s-au înrăutăţit. Foarte multe urlete şi certuri cu mama, în privinţa notelor lui. A atitudinii lui. Uşi trântite. Joey îngropându-se adânc în hanoracul lui când tata încerca să discute cu el. Am făcut tot ce mi-a stat în putere să îmbunătăţesc lucrurile. L-am trezit să se ducă la şcoală, chiar dacă pentru asta eram nevoită să-i torn apă rece pe faţă. I-am făcut temele, doar cât să fiu sigură că-şi îndreaptă notele, am făcut să pară că se străduie, însă fără a trezi prea multe suspiciuni. Voiam doar ca zgomotul să înceteze.

Lângă mine, Maddie se întoarce pe cealaltă parte şi genunchiul ei se loveşte de al meu. Mici scântei îmi încing rotula, dar nu prea mult, datorită pastilei. Îmi înăbuş un oftat mic. Poate că mai am nevoie de o pastilă? Dar nu vreau s-o trezesc. Nu mai vreau certuri despre pastile. Nu mai vreau zgomot.

Căci această linişte… Deşi îl iubesc pe Joey, e fratele meu, cum să nu-l iubesc? – liniştea asta înseamnă pace.

În sfârşit, e linişte acum, că fratele meu cel dezlănţuit şi tulburat a plecat.

Iar eu mă simt vinovată pentru că-mi place la nebunie această linişte.

Capitolul 5

— E o mizerie aici, zice Maddie. Dar cred că am curăţat mare parte din ea.

Lasă o cutie cu lapte pe podeaua livingului şi se trânteşte pe canapea, lângă mine. Are părul prins în coadă şi gâtul îi luceşte de transpiraţie. Scara care duce la pod e abruptă.

Chiar şi aşa, transpirată şi nemachiată, sora mea e frumoasă. N-ar trebui să mă simt geloasă, dar mă simt.

— Mama a dat peste cap camera lui Joey. Nu ştiu dacă ţi-am spus. Poate nu-ţi aduci aminte. Erai dusă rău în spital. Dar ne-am întors aici la câteva zile după accident să facem duş şi să ne schimbăm hainele şi am urcat acolo. Pricepi? Ca să vedem ce ascundea şi mama… a cam luat-o razna.

Se apleacă înainte şi agită cutia cu lapte.

— Nu cred că a găsit prea multe. Poate un bong şi nişte iarbă. Dar uite ce am găsit *eu.*

Îmi întinde un teanc de hârtii. Lucrările de artă ale lui Joey. Dragoni cu aripile aurii, scuipând foc portocaliu din fălci. Creaturi masive cu gheare ascuţite şi ochi roşii. A creat o lume întreagă în pod, unde părinţii noştri l-au lăsat să se mute când a împlinit 13 ani. Putea sta ore întregi la pupitrul său de desen, cufundat în arta lui. Mama i-a transformat fostul dormitor în mica ei sală de sport.

— Nu cred că mai desenează, i-am zis. Poate că o s-o facă acum. Când o să se întoarcă. Când o să se simtă mai bine.

Maddie mă priveşte cu mare atenţie.

— Emmy, nu cred că o să se simtă „mai bine”. Lua *heroină.* E o chestie gravă. Nu e un lucru de care… scapi, pur şi simplu. Adică eu habar n-aveam. *Tu*

aveai?

Aranjez hârtiile din poală într-un teanc ordonat, ocolindu-i privirile.

— Credeam… nu ştiu. A fost greu. Eu doar încercam să am grijă de el. Credeam că e doar… iarbă şi atât. Tu nu ştii cum a fost anul trecut. Erai *plecată.*

Încep să plâng şi lacrimile mi se preling pe tricou. N-am mai făcut un duş de zile întregi şi port aceleaşi haine în care m-am întors din spital, cârjele mi-au făcut bătături la subsuori şi mă simt oribil şi împuţită lângă frumoasa mea soră, cu părul prins sus, într-o coadă răvăşită, dar perfectă.

Şi mă simt vinovată pentru Joey, ca şi cum o parte din povestea asta e vina mea, pentru că i-am păstrat secretele atât de multă vreme.

Şi apoi mai e şi Candy.

E prea mult, dintr-odată totul începe să clocotească în mine.

— Ah, Emmy, zice Maddie, înfăşurându-şi braţele în jurul meu. E OK. Nu plânge. Nu e vina ta. Crede-mă, nu e vina ta.

Dar undeva, în străfundurile sufletului meu, cred că este.

Pentru că, dacă n-aş fi ascuns secretele lui Joey, Candy MontClair poate că n-ar fi murit.

Capitolul 6

Când ajung şchiopătând în bucătărie, mama întoarce cu faţa în jos ziarul pe care-l citea şi-şi aşază ceaşca de cafea pe el.

— Hei, salutare! spune ea veselă, întorcându-se spre aragaz.

Îmi pune omletă pe o farfurie.

— E o zi mare. Trebuie să mănânci. N-ai mâncat prea bine în ultima vreme. Sunt puţin îngrijorată.

Adulmecă uşor aerul.

— Ai făcut duş?

Îşi dă părul la spate şi şi-l prinde într-un coc elegant, lejer. Poartă o bluză crem adorabilă, o jachetă gri-închis, pantaloni puţin evazaţi peste pantofii negri şi curaţi. Hainele ei de lucru.

— Te duci la serviciu? întreb, iar inima mi se face mică.

Credeam c-o să vină cu mine, pentru că azi, în sfârşit, îmi scot orteza. Au trecut cinci săptămâni. Nu ştiu de ce mi-am făcut atâtea speranţe. Se încruntă.

— Desigur. Nu pot să lipsesc azi. Avem o depoziţie. Maddie e aici. O să te ducă ea la programare.

Iau câteva îmbucături de ou, apoi mă joc cu restul pe farfurie, în timp ce ea îşi face de lucru cu portofelul, cheile, geanta. Mama e avocat şi tata e medic de urgenţă, ceea ce înseamnă că amândoi muncesc aproape tot timpul, dar credeam că măcar unul dintre ei va dori să fie alături de mine în ziua în care scap de orteză.

— Nu te îmbufna, Emory. Blue Spruce nu e acoperit de asigurare şi tata şi cu mine nu ne putem lua liber.

Blue Spruce este locul din Colorado unde l-au trimis pe Joey.

Mă uit înapoi în farfurie. Odată, în clasa a treia, când mama ne-a dus pe mine şi pe Joey la şcoală, una dintre mamele de pe trotuar a şoptit:

— Familia asta e enervant de bogată, mă mir că nu au şofer pentru copilaşii lor preţioşi.

Când şi-a dat seama că am auzit ce a spus, mi-a zâmbit larg şi fals şi i-a făcut mamei cu mâna când s-a îndepărtat. Aveam opt ani, dar am înţeles exact ce

voia să spună.

Banii familiei mamei pot plăti dezintoxicarea lui Joey de un milion de ori şi tot am fi bine-mersi. Mama nu e obligată să muncească, dar munceşte.

Maddie intră în bucătărie, cu Fuzzy în braţe.

— Unde-i micul meu dejun? spune ea somnoroasă.

— Eşti la facultate, răspunde mama. Poţi să-ţi faci micul dejun şi singură. Şi mişcă-te mai repede. Emmy are programare la ora 10.

Împing farfuria spre Maddie.

— Poţi mânca restul de la mine.

— Era să uit, zice mama. Poftim.

Îmi întinde un telefon roz.

— Celălalt, spune ea moale, încruntându-se uşor. S-a… făcut praf.

Îmi muşc buza. S-a făcut praf. În accident. Îl ţinea strâns, în poală, în timp ce Luther Leonard râdea şi conducea din ce în ce mai repede.

— Acelaşi număr, zice calm, sorbind din cafea. Au transferat totul pe acesta.

Lasă ceaşca jos şi se întoarce să ia tigaia de pe aragaz, ca să o spele în chiuvetă.

— Ha, face Maddie, lăsând-o jos pe Fuzzy şi vârându-şi nişte omletă în gură cu degetele. Mereu spun aşa, dar eu nu-i cred niciodată. Mereu lipseşte ceva.

Se întinde după ziarul pe care-l citea mama.

— E de azi?

Mama se întoarce în viteză.

— Nu!

Încearcă să-i smulgă lui Maddie ziarul din mână.

— Mama!

Maddie sare într-o parte, deschizând ziarul. Păleşte şi-l împătureşte iute la loc, vârându-şi-l sub braţ.

— Ce e? întreb. Care e marea chestie?

Mama şi Maddie schimbă o privire. Îi smulg ziarul lui Maddie.

Acolo, pe prima pagină a ziarului *Mill Haven Ledger,* e o fotografie a lui Candy MontClair. Deşi e alb-negru, îi poţi distinge pistruii care-i acoperă faţa. Părul îi e de un blond roşiatic, ondulându-i-se peste umeri. Îşi ţine o mână sub bărbie. Poza din albumul şcolar.

O întreagă comunitate o jeleşte pe eleva decedată

— Lasă-l jos, zice mama uşor. Nu e nevoie să citeşti asta, Emory.

> În Mill Haven, vara aparţine adolescenţilor. Petreceri la piscină şi focuri de tabără. Vineri seara, maşinile se duc şi se întorc pe Main Street. Candy MontClair se îndrepta spre tabăra de teatru din nordul statului New York, aşa cum făcea în fiecare vară, de când avea 12 ani. În mod tragic…

Mă simt de parcă m-a pocnit cineva în stomac. Frazele îmi înoată în faţa ochilor. *Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva în Mill Haven… ne dezamăgim adolescenţii… prezenţa consumului de droguri şi de alcool în comunitatea noastră… cine este de vină…*

— Emmy, spune Maddie, luându-mi ziarul din mână. Emmy, respiră.

În mod tragic.

Felul în care îi auzeam răsuflarea, pe bancheta din spate a maşinii, prinsă sub Joey. Ca şi cum se îneca.

Ca şi cum murea.

Închid ochii şi sunetul răsuflării ei frânte mi se

învârtejeşte în minte.

— Mama! zice tăios Maddie. Ce-ar fi să-i dai naibii una dintre pastilele alea, altfel nu cred că mai ajunge la nicio programare.

— Nu e vina nimănui, spune sora mea, aflată la volan. I-au făcut analize toxicologice lui Luther. Nu avea nici droguri, nici alcool în organism. Ploua torenţial. A pierdut controlul maşinii.

Candy plângea, Joey era leşinat, iar eu strigam la Luther, în timp ce ploaia se prelingea pe parbriz, pentru că el voia s-o luăm la stânga, pe Wolf Creek Road, nu spre dreapta, ca să ajungem acasă. Luther râdea. *Doar un scurt popas. Cinci minute. Voi, fetelor, vă purtaţi ca nişte copii. Vă fac o favoare.*

Îmi doream ca Maddie să tacă, pur şi simplu. Voiam doar ca pastila să-nceapă să-şi facă efectul. Nu mai luasem una din prima mea săptămână acasă.

— Se întâmplă nenorociri, a zis Maddie. Oamenii mor fără niciun motiv. Ştiu că sună crud, dar nu a fost nimic mai mult decât un accident. Doamne, ce se petrece pe podul Frost? Câţi oameni sunt acolo?

Mă uit pe geam. Podul Frost este ieşirea din oraş, chiar lângă indicatorul vesel cu Mill Haven, pe care scrie: PLECAŢI ATÂT DE REPEDE? DACĂ AŢI FI LOCUIT AICI, ACUM AŢI FI ACASĂ! Jos, pe malul stâncos al râului, sunt corturi şi prelate, pături jerpelite şi saci de dormit. Oamenii stau în grupuri mici. Vorbesc, fumează.

— Municipalitatea, spun eu. Municipalitatea a început să facă nişte chestii. Ştii tu, bănci incomode. Amenzi. Ca să-i alunge din oraş. Cred că vin aici, în schimb. Ca să fie în siguranţă.

Te rog, fă-ţi efectul, pastilo! Fă-ţi efectul, fă-ţi

efectul.

Aşa se simţea oare Joey? Disperat să se simtă mai bine, să amorţească, să se piardă?

Maddie spune:

— Ha! Nu cred că stimatul nostru consiliu municipal, în care stimata noastră mamă e membră, primeşte prea bine vestea asta.

Atunci simt căldura răspândindu-se prin mine, relaxând totul. Mai blândă ca oceanul care mi-a curs prin vene la spital, dar tot alinătoare.

Mă uit pe geam. Mill Haven trece pe lângă mine într-o pâclă umedă şi greu de desluşit. Panouri cu roşu, alb şi albastru sunt agăţate pe Main Street. În depărtare, Moara veghează marginea oraşului. Moştenire a familiei noastre, chestia aceea a construit în jurul ei oraşul acum mult, mult timp.

Peste câteva zile e 4 Iulie. Dacă Joey ar fi aici, am merge în Kingston Park, râzând în timp ce Simon Stanley i-ar conduce pe Mill Haven Gleefuls într-o interpretare însufleţită a melodiei „R.O.C.K. in the USA” şi apoi am privi focul de artificii care umple cerul. Am bea limonadă cu paiele de mentă. Am face mişto de paradă.

Nu, nu e adevărat. Scutur din cap. Mintea mi se înceţoşează de la pastilă. Joey a încetat să mai meargă cu mine la artificii cu câţiva ani în urmă. O ardea în schimb cu prietenii lui. Venea acasă târziu şi ameţit, strecurându-se încet în casă după ce părinţii mei se duseseră la culcare. Priveam explozia de artificii de pe cer de una singură, din curtea din spate. Îl aşteptam întotdeauna, deşi eram obosită.

Maddie încă vorbeşte, iar cuvintele i se dizolvă în aer de cum îi ies din gură.

Poate că asta îi plăcea lui Joey la droguri. Felul în

care rearanjau lucrurile, schimbau amintirile, ştergeau lucrurile pe care nu voia să le înfrunte. Făcea lucrurile incomode să se estompeze.

— Emmy.

Vocea tăioasă a lui Maddie îmi spulberă gândurile.

— Ce ai păţit? E Vicodinul ăla? Trebuie să mănânci înainte să-l iei. Iisuse!

În biroul doctorului Cooper e frig. Deşi măruntaiele mele s-au încălzit de la pastilă, tot tremur.

— Aici e ca într-o gheţărie, murmură Maddie, încolăcindu-şi braţele în jurul corpului.

Uşa se deschide.

— Ah, faimoasele domnişoare Ward mă onorează cu prezenţa lor!

Dr. Cooper închide uşa cabinetului şi ne zâmbeşte, arătându-şi dinţii înălbiţi cu o grămadă de bani.

Maddie se uită la mine cu coada ochiului şi încerc să-mi ascund zâmbetul. Ştiu că se gândeşte la felul în care-i spune mama. *Doctorul Vampir.*

— Îi vezi dinţii de la câţiva kilometri distanţă, a zis odată mama.

Medicul îşi face de lucru spălându-se pe mâini.

— Madeline, cum merge şcoala? Dartmouth, nu-i aşa?

— Brown, răspunde Maddie.

Îşi şterge mâinile şi o priveşte.

— Şi ce domeniu vei aborda, ha? Faci parte din familia Ward, lumea îţi stă la picioare.

— Plec cu circul, zice Maddie.

Dr. Cooper chicoteşte.

— Chiar aşa?

— Serios. Mă-ntorc săptămâna viitoare la un curs de vară despre circ. Visul vieţii mele e să zbor ca o

ghiulea dintr-un tun.

— Mereu atât de spirituală, Madeline, spune el, întorcându-se spre mine. Şi cea mică.

Zâmbetul îi şovăie, în timp ce caută ceva de spus.

Asta pentru că şi eu, şi el ştim că eu nu sunt spirituală sau excepţională sau orice altceva. Dr. Cooper, pur şi simplu, nu are nimic de pălăvrăgit cu mine.

Sunt doar „cea mică”.

— Emory, spune el, în cele din urmă. Hai să ne uităm la genunchiul ăsta, ce zici?

Îmi vârâ o mână sub braţ şi mă conduce spre masă. Hârtia se rupe sub mine când mă întind pe spate. Mă bate uşor peste orteza albastră.

— Eşti gata? întreabă el.

Răsuflarea îi miroase a mentă şi fire mici de păr îi ies din urechi. Mă gândesc că un om care are atâta grijă de dinţii săi ar trebui să-şi taie şi părul din urechi, dar ce ştiu eu?

Mă uit în tavan.

— Sigur, spun.

Îmi desface cataramele ortezei, mişcându-se lent.

— Să-mi spui dacă simţi vreo durere, Emory.

— Nu simt nimic. Am luat o pastilă înainte să vin aici.

Îşi vârâ mâna pe sub orteză şi mi-o trage de pe picior.

Mă simt ciudat fără orteză. Nu mi-am mai simţit piciorul atât de uşor de săptămâni întregi.

— Îh!

Maddie îmi cercetează coapsa cu privirea.

— Ai pierdut o grămadă de tonus muscular. Mă rog, se poate reface înainte să te întorci la echipa de dansuri, la toamnă.

Dr. Cooper mă apasă cu degetele în jurul genunchiului.

— O, nu va mai dansa multă vreme de-aici înainte.

— Staţi, zic, încercând să-mi alung entuziasmul din glas. Nu mai pot face parte din echipa de dansuri?

— O, Doamne, nu! spune dr. Cooper. Ai de făcut puţină fizioterapie înainte să încerci măcar să dansezi.

— Mama o s-o ia razna. Echipa de dansuri e fixaţia ei, spune Maddie. Poate că te poţi îmbrăca în costume, Emmy, fără să participi.

— Nu-mi pasă, spun.

Sunt destul de sigură că am fost primită în echipă pentru că mama a dat un telefon, ca să fiu cinstită.

— Nu mi-a plăcut oricum niciodată echipa de dansuri. Era doar ambiţia mamei, care încerca să mă transforme în Maddie 2.0.

Nu ştiu dacă aş fi spus una ca asta dacă Vicodinul nu mi-ar fi străbătut trupul.

— Emmy, zice Maddie, dar nu cu asprime, pentru că ştie că e adevărat.

— Sunt rezervă, Maddie. Sunt varză. Oricum stau pe bară în majoritatea timpului şi, când dansez, sunt în spate.

Va trebui să mă prefac dezamăgită când îi voi spune mamei, dar, sincer, mă simt uşurată. Nu mai am de tras în toate direcţiile de şortul cu fustiţă bleumarin, care mă irita, şi nici nu mai trebuie să-mi lipesc sclipici pe pleoape. Nu mai sunt obligată să-mi lipesc un zâmbet prefăcut pe faţă.

Dr. Cooper se uită la mine.

— Ce-i? spun eu. Am terminat?

— E puţin umflat, zice el, dar per total arată bine. Se vindecă frumos. Vreau să-l îndoi. Foarte încet, doar puţin la început.

Dintr-odată mă simt cuprinsă de panică. Mă uit în jos, la piciorul meu palid şi subţire, la pielea zbârcită din cauza ortezei. Mă gândesc la maşină, la accident, la cum m-am simţit stând în scaunul din dreapta şoferului, la cum am simţit că-mi lipseşte ceva din corp, că ceva nu era în regulă. Rotula mi se izbise de bord în timp ce pluteam prin aer şi apoi încă o dată, când am aterizat. Cred că-mi amintesc că am auzit, poate, o pocnitură. Sunetul unui lucru care s-a sfărâmat.

Nu vreau să mai aud niciodată sunetul acela.

Mi-e rău.

— Nu, spun eu. Nu vreau.

— Foarte normal, zice dr. Cooper. Ţi-e teamă c-o să-ţi rupi din nou piciorul? E absolut de înţeles. Dar, te asigur, nu se va rupe.

— Hai că poţi, Emmy, spune blând Maddie.

Îşi pune mâna pe umărul meu.

— Poţi.

— Nu pot, zic. Mi-e prea frică. Sunt…

Dr. Cooper îşi strecoară mâna sub genunchiul meu.

— Ţi s-a întâmplat un lucru îngrozitor, Emory, ceva mult mai rău decât poţi descrie în cuvinte. Dar primul pas pentru a trece peste asta şi pentru a te vindeca este să îndoi genunchiul. Să te faci bine.

Închid ochii.

E o tâmpenie. Joey e undeva, în pustietatea din Colorado, urcând pe munţi şi vorbind şi făcând cine mai ştie ce ca să se întoarcă un om mai bun, Joey 2.0, Candy nu se mai întoarce niciodată, iar eu sunt aici şi îmi e teamă să îndoi nenorocitul ăsta de genunchi. Cel mai simplu lucru din lume.

— Numai puţin. O să simţi, probabil, puţin disconfort.

Degetele doctorului Cooper mă apasă sub genunchi, împingându-l uşor în sus. Mâinile lui mi se par foarte reci şi înfricoşătoare.

— Emmy, şopteşte Maddie.

Piciorul meu este tot ce s-a petrecut în acea maşină şi-l voi târî pentru totdeauna după mine, la propriu şi la figurat. Ar trebui să mă simt norocoasă că am supravieţuit. Nu am luat o supradoză, ca Joey. Şi nici nu am trecut prin parbriz, ca Luther.

Şi nici nu am murit, cum s-a întâmplat cu Candy.

Îmi smucesc genunchiul în sus. Mă arde ca o flacără, aşa că scot un geamăt.

— Ai reuşit! spune Maddie, bătând din palme.

— Nivelul durerii, spune dr. Cooper. Pe o scară de unu la zece.

— Nu ştiu, spun cu răsuflarea întretăiată.

Efectul pastilei începe să dispară.

— Poate cinci. Nu ştiu.

— Bine. O să-ţi scriu iarăşi o reţetă pentru Vic…

Maddie clatină din cap, întrerupându-l.

— Mulţumim, dr. Cooper, dar mamei noastre nu i-ar plăcea asta.

— Pardon?

Maddie oftează.

— Ştiţi dumneavoastră, *fratele* nostru. E la dezintoxicare. Mama ţine deja sub pază strictă medicamentele prescrise de la spital.

Văd cum chipul dr. Cooper trece de la confuzie la înţelegere.

Mill Haven e mic. Normal că a aflat.

— Da, aşa e. Mă rog, mă bucur că primeşte ajutorul de care are nevoie, dar durerea lui Emory e a ei. Cu siguranţă, modul de administrare a medicaţiei ei poate fi monitorizat, dar n-ar trebui să stea fără doar pentru

că…

— N-o cunoaşteţi pe mama noastră, zice Maddie. Sau poate că o cunoaşteţi.

Se uită fix unul la celălalt.

— Mă rog, spune dr. Cooper, dregându-şi glasul. Hai să mai încercăm o dată, Emory. Încă de câteva ori înainte să pleci. Am citit în fişa ta că mama voastră a aranjat să începi fizioterapia la domiciliu de săptămâna viitoare şi-ţi voi sugera câteva exerciţii ca să-ţi întăreşti genunchiul. Şi, dacă te răzgândeşti, te trimit acasă cu o reţetă, pentru orice eventualitate.

Stau într-un şezlong în curtea din spate şi o privesc pe Maddie, care face sărituri în apă de pe platformă, săltând în aer şi apoi ghemuindu-se strâns. De-abia stropeşte când intră în apă. Afară e foarte cald şi-mi flutur tricoul ca să-mi răcoresc puţin trupul.

În timp ce Maddie alunecă şi se strecoară prin apă ca un ţipar, trag cu ochiul peste gardul de cărămidă care separă curtea noastră de curtea lui Galt. Îmi las privirea să urce dincolo de iedera care se caţără pe peretele casei, până la fereastra de pe colţ, cea aflată vizavi de geamul dormitorului meu, o cameră în care nu am mai fost de câteva săptămâni, din cauza genunchiului. Sunt 16 trepte de la parter la primul etaj.

Jaluzelele sunt încă închise. Nu s-a întors deocamdată din tabăra de baseball.

Credeam c-o să mă viziteze la spital, c-o să încalce regula noastră. Măcar o dată. Dar nu a făcut-o.

Mă uit la noul meu telefon roz. Dau să-mi deschid mesajele, dar nu mă pot opri şi intru pe Instagram ca să-i verific postările. Nu mă pot abţine. Vreau să-i văd faţa. El e drogul meu.

Iată-l, zâmbitor, cu ochelarii de soare şi cu şapca

pe cap, imaginea sănătăţii sclipitoare, desăvârşite.

Mă simt grozav, a postat el.

Şi apoi, sub asta, un potop de mesaje din partea fetelor. Inimi triple, smiley-uri, flăcări. *Eşti atât de sexy, Gage. Gage, eşti cel mai tare. Mi-e dor de tine. Eşti super. Scrie-mi pe privaaaat.*

Îmi simt corpul cuprins de un val de căldură.

Mă-ntreb ce ar spune fetele alea dacă ar şti că eu am sărutat acea gură perfectă. Mult de tot. Nu foarte departe de acest şezlong, de fapt. Chiar acolo, în căsuţa de lângă piscina noastră.

Eşti perfect, a comentat CuteCathy.

Delicios, a zis PristTine.

Mă uit din nou la buzele pline ale lui Gage.

Ce bine e aşa, a spus ultima oară, trecându-şi degetele peste gâtul meu. *Doar tu şi cu mine, în felul acesta. Intim. Secretul nostru.*

Mă străbate durerea.

— Eşti roşie ca racul. La ce te uiţi acolo?

Vocea lui Maddie mă sperie. Stă în picioare lângă mine, storcându-şi apă din părul ei des. Stropii aterizează pe picioarele mele goale.

— La nimic.

Îmi lipesc telefonul de coapsă.

— O, secrete, face ea cu ochiul. Am priceput. Mă rog, meriţi un strop de distracţie. Dar o să aflu eu. Am metodele mele.

Începe să mă gâdile şi telefonul roz îmi alunecă de pe coapsă şi cade pe jos, în curtea plină cu apă. Ea îl ridică iute şi începe să tasteze.

— Maddie!

Dau să-i smulg telefonul, dar nu sunt suficient de rapidă.

— Ah! spune ea, încet.

Zâmbetul îi dispare.

— Vai!

— Nu e mare lucru, zic rapid. E o tâmpenie, sincer...

Maddie se uită la mine şi nu pare supărată, cum credeam că va fi. Pare însă tristă. Dar de ce ar părea tristă uitându-se la Gage Galt şi la postările lui pe Instagram?

Îi smulg telefonul din mână.

Inima mi se opreşte-n loc.

Nu la Gage Galt se uita. Îmi citea mesajele.

Tasha. Clipesc, citind mai jos.

Primele mesaje erau primite la numai o zi după accident.

OMG eşti ok? Te rog sună-mă
Ce s-a întâmplat???
Nu-mi vine să cred
Sună-mă

Şi apoi câteva zile mai târziu.

Hei, Emory, sună-mă când poţi
Se întâmplă multe chestii, zvonuri şi aşa mai departe
De ce erai în maşină cu Luther Leonard
Nu-mi vine că cred că a murit Candy Doamne ce tristă sunt
Am trecut pe la tine pe-acasă şi nu era nimeni

Inspir profund. Mai sunt şi alte mesaje, de la fetele din echipa de dansuri. Mary, Madison, Jesse. Candy fusese şi ea în echipa de dansuri cu noi, în clasa a

noua. Era simpatică, efervescentă şi prietenoasă şi râdea de ea însăşi când greşea vreo mişcare. Apoi s-a mutat la clubul de teatru.

Toată lumea o iubea pe Candy MontClair.

Auzi îmi pare foarte rău, mi-a scris Tasha acum o săptămână.

Plec în tabăra de dansuri mâine îmi pare rău că nu putem vorbi
Dar se petrec multe lucruri
Îmi pare sincer rău, Emory.
Urăsc chestia asta dar
Cred că de la toamnă
Când începe şcoala
Ar trebui să te dai la fund, ok? Unele fete
Mă rog, vreau să spun că toate suntem triste
Şi sunt multe de înghiţit pe nemestecate
Tu ştiai că Luther ăla avea droguri în maşină?
Adică e îngrozitor şi înspăimântător şi am vorbit toate
Adică toată lumea se simte oribil cu toată povestea asta
Aşa că e mai bine să stai puţin deoparte
Până când toată lumea îşi mai revine

Inima îmi bate cu putere. Nu mă pot uita la sora mea.

— Te-au lăsat baltă, zice Maddie. Mi-era teamă că asta se va întâmpla. Chiar m-am mirat că nu te-a vizitat nimeni de când te-ai întors acasă.

Am auzit despre genunchiul tău, chiar e naşpa
Probabil că oricum n-ai putea face faţă

echipei de dansuri
Şi, ca să fim sincere, nici nu-ţi plăcea
Îmi pare tare rău

— Emmy, zice Maddie, atingându-mă pe umăr.

Întorc telefonul cu faţa în jos, pe burta mea. Clatin din cap.

— Nu contează, spun. Nu-i mare brânză. Nu eram prietene-prietene, oricum. Eram doar în echipa de dansuri.

Şi acesta e adevărul. Nu eram apropiată de niciuna dintre ele, dar făceam parte din echipă şi asta însemna că luam prânzul împreună şi petreceam timp cu ele când nu-mi făceam griji în privinţa lui Joey. Dacă erai în echipa de dansuri erai oarecum protejată la şcoală. Aveai cu cine să stai, aşa că nu păreai complet singură. Era un soi de umbrelă socială prin asociere, pentru că eu nu sunt ca Maddie, deschisă, frumoasă, vorbăreaţă, populară. Adică aşa cum ar trebui să fiu şi eu, conform cu familia din care provin, cu casa în care trăiesc. Conform mamei mele.

Şi acum nici măcar asta nu mai am.

Şi persoana cu care vreau să discut cel mai mult despre asta, care mi-ar demonstra ce e greşit la fiecare dintre fetele acelea, chiar dacă nu ar crede total ce spune, ar fi Joey. *Dă-le dracului,* ar zice el. *O şleahtă de zgripţuroaice snoabe. Cine are nevoie de aşa ceva? Mai bine că ai scăpat de ele.*

Dar el nu e aici. Şi nici măcar nu-l pot suna, pentru că la Blue Spruce nu sunt permise apelurile telefonice. În pliantul pe care ni l-au trimis scrie că e vorba despre *clădirea unei baze de forţă interioară înainte de a reveni în lumea din exterior.*

— Hai să intrăm în casă, zice blând Maddie. Fă un

duş, poate şi mănânci ceva. Putem vorbi despre asta. Pot să te ajut.

Îi dau la o parte mâna de pe umărul meu şi mă ridic în picioare, clătinându-mă din cauza piciorului meu slab. Genunchiul începe să mă doară din nou, mai mult decât am recunoscut la cabinetul doctorului, şi va trebui să-i cer lui Maddie o pastilă şi mama se va întreba de ce am nevoie de ea şi fratele meu e dependent de droguri şi acum nu mai am nici măcar prietenii aceia pe care credeam că-i am şi nu-mi doresc decât să dispar.

— Hei, ai grijă, Em, ce faci?

Vreau… să dispar.

Mă îndepărtez poticnit de Maddie şi de faţa ei îngrijorată, fără să ţin seama de durerea care-mi vibrează în genunchi, şi ajung la marginea piscinei noastre ridicol de mari, nespus de albastre, dureros de frumoase, din curtea noastră din spate, dureros de frumoasă şi ea şi atent îngrijită.

Apoi mă las să cad în apă.

Tricoul şi şortul mi se umflă şi înot la suprafaţă, doar cu braţele şi cu piciorul sănătos, înconjurându-mă de tăcere, departe de orice accident, adolescentă moartă, frate distrus, şi mă hotărăsc pe loc, cu plămânii gata să-mi explodeze, că-mi voi petrecere restul verii sub apă, imponderabilă şi nevătămată şi mută. În siguranţă.

Capitolul 7

O stea este o tovărăşie foarte potrivită.

Aceasta e replica dintr-o piesă de teatru pe care am.

citit-o anul trecut la literatură americană. Cuvintele

acestea plutesc înlăuntrul meu în timp ce stau pe spate în piscină, cu braţele afară şi apa lovindu-mi-se de obraji, iar cerul e ca o tapiserie întunecată şi împestriţată deasupra mea. Povestea unui mic oraş, cu vieţi mici în el.

Toată vara m-am uitat la cerul acesta.

Nu cunosc nicio constelaţie, nu ştiu ce se petrece acolo, sus, nu ştiu ce înseamnă, nu ştiu nimic, în afara liniştii pe care mi-o oferă plutirea aceasta noaptea. Felul în care trupul mi se mişcă uşor în apă, protejat, sunetul straniu al apei care-mi intră şi-mi iese din urechi din când în când. Tăcerea neobişnuită din Mill Haven noaptea târziu, toate secretele noastre duse la culcare. Apa îmi ia durerea.

Am plutit în apă preţ de două luni şi jumătate. M-am făcut invizibilă.

Ar trebui să căutăm consolare în stele, corect? Despre asta vorbesc poeţii şi pictorii şi filmele şi cărţile. Marele necunoscut. Misterul vieţii ispitindu-ne din nişte galaxii îndepărtate. Ridică ochii şi desfată-te cu acest miracol. Gândeşte-te la locul tău micuţ în toată această imensitate.

Asta îţi face invizibilitatea. Îţi dă la o parte părţile snoabe şi-ţi lasă doar oasele şi sângele. Suficient cât să te descurci.

Dau puţin din picioare ca să-mi corectez poziţia. Genunchiul meu drept îmi trimite brusc un semnal dureros, făcându-mă să trag aer în piept şi să mă înec cu apă.

Şi apoi stelele dispar.

La început mă-ntreb dacă nu cumva încep să mă scufund, pentru că totul se întunecă.

Dar e doar mama, care stă aplecată deasupra mea, blocându-mi ultimele stele ale nopţii şi cerul când mă

trage spre ea cu plasa de curăţat piscina. E enervată pe mine, dar ce altceva e nou?

— Emory, spune ea. Ieşi de-acolo. Plec la aeroport într-o oră.

Trupul mi se loveşte de marginea piscinei. Ea lasă plasa să cadă pe cărămida cu care e pavată curtea, iar aceasta scoate un sunet umed, ca o plesnitură.

— Nu am nevoie, spune ea, gesticulând vag spre bazin şi spre cerul care se luminează, de prosteala *asta* chiar azi, pricepi?

E machiată impecabil, are părul dat pe spate şi prins atent cu o agrafă turcoaz şi e îmbrăcată cu hainele ei de călătorie: colanţi vişinii, balerini negri, o cămaşă de bumbac scumpă, dar comodă, de culoare crem, şi un cardigan lung, deschis, de la J. Jill, de aceeaşi culoare.

— Vreau să ieşi din apă, să faci duş şi să te pregăteşti pentru întâlnirea cu Sue. Bine? Poţi să faci asta pentru mine? Poţi să faci *măcar atâta lucru?*

Apa mi se prelinge pe faţă când îmi las picioarele în jos, pe fundul piscinei.

Mă priveşte în ochi. Dau din cap. Ea intră înapoi în casă, închizând poarta de la curtea din spate în urma ei. Luminile strălucesc de la toate ferestrele, ca şi cum casa noastră ar avea o mie de ochi.

Normal că pot face *măcar atâta lucru.* Mereu am făcut *măcar atâta lucru.*

Astăzi e ziua în care mama merge să-l aducă pe Joey înapoi din pustietatea din Colorado, unde a urcat pe munţi, a primit consiliere şi şi-a scos din sistem drogurile şi gândurile rele în ultimele două luni şi jumătate. Îl va aduce îndărăt, îl va îmbrăca frumos şi-l va trimite în ultimul an la Heywood High, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aşa procedăm în casa asta.

De parcă vechea şi hodorogita Toyota Corolla a lui Joey, cu vopseaua scorojită şi cu banchetele rupte, n-ar fi zburat de pe Wolf Creek Road într-o noapte din luna iunie, cu Candy MontClair urlând, cu Luther Leonard râzând ca un maniac când s-a izbit cu capul de parbriz în faţa mea şi cu trupul lui Joey aruncat peste Candy pe locurile din spate, strivind-o, pentru că era inert, pentru că era atât de drogat încât nici măcar nu mai era conştient, era cu totul pe altă lume. Era ca una dintre aceste stele care pălesc deasupra capului meu chiar acum, când ies din piscină şi mă-ndrept şchiopătând înspre casă: atât de frumoasă, atât de plină de taine, dar prea îndepărtată ca să fie ajunsă.

La mine în baie, îmi masez genunchiul în timp ce se încălzeşte apa de duş. Îmi trec uşor un deget peste cicatrice.

În spital aveau un grafic pe perete, cu şase feţe rotunde. Expresia fiecăreia era din ce în ce mai nasoală, ultima fiind schimonosită şi plângând. Fiecare avea un număr. Ultima, faţa plângăcioasă, avea numărul 10 şi însemna că „te doare cel mai rău”. Mai rău de-atât nu te putea durea. Pe aceea voiam mereu s-o aleg, pentru că aşa mă simţeam, cu genunchiul şi cu multe alte lucruri. Dar părinţii mei erau la câteva rezerve distanţă, cu fratele meu, în majoritatea timpului şi nu trebuiau să-şi facă griji şi din cauza mea. Şi nu voiam ca Maddie să mai plângă. Am spus în mare parte din zile că sunt pe undeva pe la patru, faţa care avea doar o linie dreaptă în locul gurii, nici cal, nici măgar. „Doare puţin mai rău”.

M-am aplecat şi am apucat marginile căzii cu picioare cu ambele mâini, păşind mai întâi cu piciorul cel bun şi apoi strecurându-l şi pe cel rănit înăuntru, cu

grijă şi cu dureri. Sunt patru băi în casă, trei cu căzi cu picioare, originale, restaurate. Asta înseamnă să creşti cu un anumit model de mamă într-o casă construită în 1884: e posibil să ai electrocasnice Sub-Zero şi Wolf în bucătărie, dar restul casei „respectă istoria”. Mama mea e un fan al trecutului, cu excepţia ocaziilor când nu-i convine asta.

Încerc să-mi măsor zvâcnirea din genunchi. E un patru? Un şase? Mă doare puţin mai rău? Mă doare rău de tot? Mă gândesc la reţeta pe care mi-a dat-o dr. Cooper când Maddie era acasă, cea despre care nu i-am spus mamei. Când Maddie a plecat, mi-a ascuns medicamentele împotriva durerii.

Asta se întâmplă când fratele tău e dependent de droguri: mama ta devine atât de paranoică să nu ajungi şi tu aşa, încât îţi interzice analgezicele. Le ţine într-un dulap, sub cheie, în garaj, laolaltă cu orice alt medicament posibil din casă: aspirină, ibuprofen, Tylenol, Midol, orice la ea pentru a cădea în somnul ei de zombie în fiecare noapte.

Când am întrebat-o unde se duce cu cutia de plastic plină de analgezice, mi-a răspuns:

— Vreau doar ca fratele tău să vină acasă şi să nu aibă tentaţii în jur.

Când am întrebat-o de ce îşi pune toate bijuteriile în seiful din biroul tatei, mi-a spus:

— Ca să fiu prevăzătoare.

— Joey n-ar fura niciodată de la tine, am zis. N-ar face *asta.* Mama s-a uitat la mine într-un fel care m-a speriat.

Ar fura? Joey ar fura?

— Păi, a furat? am întrebat în cele din urmă, exasperată de tăcerea ei.

— Nu, nu pot fi sigură de asta.

Şi-a suflat o şuviţă de păr de pe obraz.

— Dar vreau să ne fie bine tuturor, Emory. Să iau toate măsurile de siguranţă.

A angajat o femeie cu păr umflat, cu un ecuson pe care scrie SUE S., ÎNGER PĂZITOR, ca să vină la noi acasă şi să mă ajute să fac exerciţii cu piciorul, dar femeia asta se uită pur şi simplu la televizor când eu renunţam, întinsă pe spate pe salteaua albastră din living, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, plângând în tăcere de durere, dar şi din pricina multor altor lucruri.

Sue S. câştigă 9 dolari pe oră; cât ne puteam aştepta să-i pese de mine, o fată bogată care locuieşte într-o imensă casă în stil victorian, pe un deal din Mill Haven?

Faza cu invizibilitatea e că ai crede că totul e mai relaxat şi mai aerisit şi mai uşor, fără nicio presiune, dar nu e.

E cel mai greu lucru din viaţa mea.

După ce mă usuc, mă îmbrac şi mă duc la bucătărie, mama îmi împinge pe masă o farfurie cu ouă, cătpşune şi pâine prăjită.

După asta îmi strecoară şi o foaie de hârtie. *Lista.*

O parcurg, citind chestiile obişnuite: hrăneşte-o pe Fuzzy, dă-i cecul lui Sue, asigură-te că Goldie îi lasă mâncare lui tata pentru când se întoarce de la muncă. Şi apoi văd ceva.

— Mama, zic, rugându-mă să nu-mi tremure glasul. Chestia asta. Nu cred… nu cred c-o pot face. Poţi să-l duci pe Joey la cumpărături când vă întoarceţi.

Vocea mamei e moale ca mătasea.

— Aiurea, Emory. Şi tu ai nevoie de haine pentru şcoală. Îţi va face bine să ieşi. Plimbă-te puţin pe la mall. Uite, am scris măsurile, am pus pe listă exact ce

ar trebui să cumperi. Du-te cu Uberul.

Mallul este în oraş. Nu vreau să merg acolo. Să văd copii de la şcoală. *Neplăcut. Zvonuri.* Aşa scrisese Tasha în mesaje.

Copii cărora le era dor de Candy MontClair.

— Mama, vorbesc din nou. Nu sunt pregătită. Nu… S-ar putea să mă întâlnesc cu copii de la şcoală.

Mi-a aruncat ceea ce Maddie, Joey şi cu mine numim Privirea: un moment în care chipul îi devine inexpresiv şi impenetrabil, de parcă te aşteaptă să reacţionezi ca să-şi lipească de faţă mutra potrivită: dezaprobare, resemnare, ardere la foc mic. E un avertisment şi o provocare în acelaşi timp.

Dincolo de fereastra de la bucătărie, soarele răsare, portocaliu şi auriu, în spatele mamei, ca o coroană sclipitoare.

— Capul sus, draga mea, zâmbeşte mama. Oamenii au vorbit despre *mine* de când mă ştiu. O să ieşi din povestea asta mai puternică decât înainte. Noi toţi.

Îşi vâră telefonul în geantă.

— Contez pe tine, spune ea, uitându-se la ceas.

— Tot nu pricep de ce nu putem să mergem cu toţii să-l luăm pe Joey, zic.

— Nu vreau să-l copleşim. O să fie dificil. O să aibă nevoie de o perioadă de acomodare. O să-l iau de-acolo, o să luăm cina, o să stăm o noapte la hotel şi apoi o să ne întoarcem acasă.

Nu pricep ce anume ar fi atât de copleşitor dacă vine toată familia să te scoată de la dezintoxicare. Asta n-ar însemna că toţi te iubesc?

O mângâie pe Fuzzy pe cap şi se duce în garaj. În câteva minute, porneşte maşina, uşa garajului se ridică, apoi coboară şi mama pleacă.

Mă uit la farfuria cu ouă galbene, căpşune scânteietoare şi pâine prăjită unsă cu unt. Stau cât pot de liniştită, încercând să surprind sau să simt vreun semn de foame din partea corpului meu.

Nu simt nimic, aşa că arunc mâncarea la gunoi şi urc şchiopătând la etaj, unde îmi pun un costum de baie uscat. Soarele e sus acum, cartierul e tăcut; pot prinde cel puţin două ore întregi de plutire înainte să vină Sue.

Capitolul 8

— Fratele tău vine mâine acasă deci? întreabă Sue.

E întinsă pe canapeaua de piele de culoare mierii, cu picioarele desculţe rezemate de perna decorativă preferată a mamei. E de culoare Bungalow Rose, care e un amestec de roz Pepto-Bismol cu roşul căpşunelor mele de la micul dejun, acum storcite şi sângerând în coşul de gunoi.

— Da, spun eu gâfâind de pe saltea, îndoindu-mi lent genunchiul, în grade infime.

Uneori Sue mă ajută, punându-şi o mână caldă pe partea din faţă a genunchiului meu şi pe cealaltă în spate. În marea parte a timpului se pare că am căzut la o înţelegere tacită: ea se uită la televizor, iar eu zac pe saltea şi-mi fac exerciţiile în dorul lelii.

S-ar putea ca Sue să fie acum singura mea prietenă şi nici măcar nu ştie asta.

— Fac pariu c-o să-ţi pară rău că nu mai ai tot căsoiul ăsta vechi doar pentru tine, ha? Fraţii mai mari sunt gălăgioşi, nu-i aşa?

Sue schimbă de pe *Forensic Files* pe *SpongeBob SquarePants.* Mutra nefericită a lui Squidward umple ecranul uriaş al televizorului agăţat deasupra

şemineului.

Ochii mi se ridică spre tavan în timp ce-mi las piciorul în jos. Cu mare atenţie.

Casa asta are o mulţime de camere, dar Joey a cerut spaţiul din pod când a împlinit 13 ani. Cel mai înalt loc. Cu tavane înclinate, un triunghi perfect, şi cu masa lui de desen cocoţată sub fereastră, între părţile înclinate ale tavanului. Poţi vedea de la fereastra aceea toată valea care este Mill Haven, inclusiv moara, pe care familia mea a construit-o cu mulţi ani înainte şi care a condus acest oraş atâta amar de vreme. E închisă de ani buni, cu mult înainte ca Maddie, Joey şi cu mine să ne fi născut. Se află la marginea orăşelului Mill Haven, dincolo de Wolf Creek, cuibărită la poalele munţilor, înconjurată de un gard din sârmă ghimpată şi indicatoare care interzic accesul. Micile clădiri în care locuiau muncitorii s-au prăbuşit precum căsuţele vechi de la Monopoly pe terenul din jurul morii.

Joey îşi prindea peste tot desenele în piuneze. Marginile acestora fluturau când deschidea fereastra să mai intre aerul. Dacă o plimbam pe Fuzzy şi Joey era acasă, puteam să mă uit de pe Aster Avenue şi-l vedeam acolo, cu capul aplecat peste masă, cu umerii ridicaţi, desenând. Uneori se uita pe geam, observându-mă pe stradă.

De pe buze i se iţea o dâră de fum de iarbă. Îmi zâmbea, cu un deget la buze.

Sşşt.

Era doar iarbă. Mulţi puşti fumau iarbă. Chiar şi tata mi-a spus-o mai demult.

— Un pic rebeliune, un pic experimentare. Aşa fac adolescenţii. E de aşteptat.

— De fapt, îi spun lui Sue, mereu a fost destul de cuminte. În afară de momentele când nu era.

Doar că toate astea s-au terminat. Lucrurile vor sta altcumva, corect? Ăsta e planul. Aşa cum scrie în pliantul de la Blue Spruce: *Familia ar trebui să ofere un mediu stabil şi sigur.*

Dar Sue nu e atentă. Se uită la SpongeBob cum se ceartă cu Squidward.

— Mi-ar fi plăcut să locuiesc într-un ananas de pe fundul mării, îţi spun eu, chicoteşte ea. E mai bine sub apă. Ca tine şi piscina aia a ta.

Înainte ca Sue să plece, îi dau 20 de dolari ca să urce în pod în locul meu şi să aducă hainele lui Joey şi materialele de desenat. Maddie a curăţat locul când a fost aici, dar nu a adus totul jos. Sper că, poate, când îşi va zări creioanele şi blocurile de desen, va dori din nou să deseneze. Sper ca asta să-l ajute.

Sue ridică din umeri.

— Trebuie să te duci la Cooper cu piciorul ăla. Nu cred că faci progrese dacă nu poţi să urci nici măcar câteva trepte, nu?

— Sunt obosită.

Se duce sus de două ori şi se întoarce cu cutii întregi pline cu lucrurile lui Joey. Trânteşte cutiile pe patul din camera lui Maddie, care acum va fi camera lui Joey.

— E un loc tare drăguţ acolo sus. Foarte luminos, spune ea.

Aş fi putut, probabil, să urc şi singură scările, încet, *poate,* de vreme ce acum pot ajunge la etaj şi pot dormi la mine în cameră, dar adevărul e că nu voiam. Podul era locul unde Joey se ducea ca să dispară şi nu vreau să urc acolo.

Sue se opreşte lângă biroul lui Maddie, uitându-se la teancul de desene pe care sora mea le-a adus din pod.

— Drăguţe chestii. Când eram copil, şi mie îmi plăcea mult să desenez.

Se uită printre hârtii, atinge marginea unei ilustraţii cu dragoni făcute de Joey.

— Dar am pierdut asta odată cu trecerea anilor, ştii?

Pare că ar vrea să spună mai multe, dar scuturǎ din cap.

— Ai cecul meu? Am o altă programare, pe strada Jefferson.

Îi întind cecul. Îi ascult paşii apăsaţi, o aud cum coboară treptele şi iese pe uşă, trecând pe lângă Goldie, care tândăleşte în biroul tatei.

Tocmai mut hainele lui Maddie din sertarele dulapului într-o cutie uriaşă de plastic, când primesc un mesaj de la ea.

Eşti OK?

Sigur, îi răspund.

Mă aşez pe pat, uşurată că nu-mi mai solicit genunchiul. E greu să mi-l imaginez pe Joey în această cameră, dormind în explozia asta de ciudăţenie care era Maddie înainte de a pleca la Brown, anul trecut: aşternuturi pictate de mână. Feţe de perne din batic. Un hamac agăţat într-un colţ. Mama urăşte camera lui Maddie. Ea preferă culori uni şi lucruri care se asortează.

Ce bine ar fi să fim ceea ce-şi doreşte mama.

Nu te cred, scrie Maddie.

Nici nu-mi închipuiam că mă crezi

Mi-a scris mama.
E pe drum înspre Blue Spruce.

Mi-a lăsat o listă cu lucruri de făcut.

Listele ei! Mă rog, nu trebuie să faci totul într-o singură zi, OK?

Ba da

Implică ieşitul din casă?

Dap. Haine pentru şcoală. Mallul.

O să-ţi prindă bine să ieşi.

Poate

La un moment dat va trebui să dai piept cu oamenii

Sigur

Emmy

Ce

Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta

Mă doare în piept. Nu vreau să plâng.

NU e vina ta, OK?

Am treabă

Întorc telefonul cu faţa în jos şi-l las pe pat. Îi ignor bâzâitul şi continui să golesc sertarele surorii mele.

Când tata vine acasă, e trecut de nouă. Pare surprins să mă vadă în bucătărie sau poate că e surprins să vadă pe cineva. Mama doarme mereu la ora asta, terminată de medicamentele de somn din camera lor de la etaj, înconjurată de carneţele, creioane şi laptop, pregătindu-se pentru cazurile sale. În mod normal, eu sunt în camera mea, în pat, în întuneric, privind fereastra de vizavi, din casa de lângă noi, aşteptând un semn de viaţă.

Dacă podul era locul în care Joey îşi păstra secretele, al meu e în casa din vecini, la numai o fereastră distanţă.

— Hei, zice tata, punându-şi geanta pe masă.

Genul ăsta de chestii o face pe mama să se crispeze. Nu-i place dezordinea.

— Am cârlige dintr-un anumit motiv, îi place ei să zică, arătând spre şirul de cârlige nichelate aflate lângă uşa căsuţei.

— Când se întorc? întreabă tata. Mama mi-a trimis multe mesaje, dar mi-e greu să le pricep pe toate.

— Cred că mâine după-amiază.

Oftează şi-şi priveşte telefonul.

— Spune că Joey arată bine.

Tata miroase *a* ţigări. Atunci fumează tata: în maşină, când se întoarce de la spital. Îşi ţine pachetele în torpedou. Mi-l imaginez întinzându-se după ţigări imediat, în parcare, schimonosindu-se din cauza durerii pe care o resimte în degete, ţeapăn după o noapte de spălături stomacale, suturi, copci, stăvilit băltoace de sânge. Asta face el: încearcă să salveze dezastrele

care-i vin la urgenţe. Să-i coasă pe oameni la loc, în alte versiuni ale lor. Şi apoi se urcă în maşină şi-şi umple plămânii de fum.

Părinţii nu au uneori nicio logică. Tata lucrează pentru a salva oameni, dar nu se poate opri din fumat. Părinţii mei l-au trimis pe Joey la dezintoxicare, dar mama nu poate să doarmă fără pastile.

— Ce a lăsat Goldie pentru cină? întreabă el, aşezându-se pe un taburet.

Primăvara trecută, părul tatei era des şi negru şi ondulat. Avea doar câteva şuviţe cărunte.

În iunie, după accident, jur că a albit peste noapte.

Îi dau furculiţa şi o casoletă cu conopidă şi linte încălzită.

— Poate o să mă uit puţin la televizor şi o să mă culc, zice el, de parcă asta ar fi o noutate şi nu ar face aşa în fiecare seară, când vine acasă.

Îşi va duce mâncarea la el în birou, îşi va turna un pahar cu băutură care-l va face să adoarmă înainte de a-l termina, cu televizorul deschis pe o emisiune britanică de gătit, cu culori pastelate şi juraţi expiraţi.

Aştept, cum aştept mereu, aşa cum aştept de ani întregi, probabil:

Hei, fetiţo, vrei să ieşim cu rolele?

Hei, fetiţo, ce zici, vedem un film?

Hei, fetiţo, nu ai chef să mergem să mâncăm nişte prăjituri?

Hei, fetiţo, ce mai faci?

Sau măcar: *Greutatea fetei aceleia care a murit trebuie să te apese rău pe dinăuntru şi îmi pare rău.*

Mi-ar plăcea ca oamenii să mă întrebe asta. Cum mă face să mă simt faptul că a murit Candy.

Sau cel puţin cum mă simt în privinţa lui Joey, un alt soi de moarte.

Dar tata nu spune decât:

— A fost o seară neagră în iad, puştoaico.

Aşa numeşte el urgenţele, iadul. Mă duce cu gândul la mormane de trupuri însângerate şi-mi imaginez cum tata îşi croieşte drum printre ele, ceea ce cred că nu e foarte departe de realitate.

Cred că-mi citeşte ceva pe faţă, pentru că spune dintr-odată:

— Lucrurile vor merge *mai bine* acum, Emmy. A fost foarte greu pentru toţi, dar acum depinde doar de Joe. Tot ce putem face e să-l iubim.

Cuvintele îmi zboară de pe buze înainte să le pot opri:

— Dar l-am iubit mereu şi totuşi…

— Emmy.

Mă ia de mână.

— E tot ce putem face. E singurul lucru pe care trebuie să-l facem în continuare.

Mă răsucesc spre chiuvetă, prefăcându-mă că mut nişte vase dintr-o parte în alta.

— Emmy, şi tu vei fi OK. Îţi promit.

Nu vreau ca tata să mă vadă plângând.

Când mă întorc, a dispărut, iar casoleta e tot pe blat, neatinsă.

Ar trebui să dorm, în schimb plutesc din nou. Noaptea e perioada mea preferată de plutit şi, în scurt timp, când va veni toamna, va fi prea frig.

Ar trebui să fiu în pat să mă odihnesc, pregătindu-mă pentru întoarcerea din ziua următoare a lui Joey. Mi-e dor de el. Mi se pare că a trecut o veşnicie. După ce Maddie a plecat pentru sesiunea de vară, casa a devenit stranie. Am fost trei fantome plutind înlăuntrul ei întreaga vară.

În două săptămâni începe şcoala.

Inima prinde să-mi bată cu putere, acea senzaţie ameţitoare că nu poţi respira.

Nu vreau să mă întorc la şcoală. Să-i văd pe prietenii lui Candy.

Nu voi uita niciodată ploaia din noaptea aceea, greoaie şi rece. Felul în care curgea la nesfârşit prin geamul spart şi spăla sângele care se prelingea pe faţa lui Candy. Felul în care sângele izbucnea din nou. Felul în care gemea pe bancheta din spate, cu trupul contorsionat, holbându-se la mine în oglinda retrovizoare spartă, cu Joey peste ea, prinzând-o ca într-o capcană. Lumea era cu susu-n jos şi sfărâmată într-un miliard de bucăţele.

Am 16 ani. Potrivit aplicaţiilor de pe telefonul meu, toţi copiii din Mill Haven sunt în oraş, la ultimele petreceri ale verii, cu pahare roşii cu tărie şi cu sticle de bere ridicate, cu muzica bubuind. Cu focuri de tabără şi beer pong. Cu bonguri şi toate cele. Asta fac puştii, corect? Asta e cea mai frumoasă perioadă din vieţile noastre – sau cel puţin aşa ne spune toată lumea.

Şi, preţ de o noapte ploioasă din iunie, am încercat să fiu şi eu una dintre ei. Chiar am încercat.

Capitolul 9

Mă trezesc devreme, aşa cum fac zilele astea, şi iau o porţie bună de plutire, înainte de a face un alt duş ciudat şi lent. Apoi cobor cu atenţie cele 16 trepte până în bucătărie, unde mă uit din nou la lista mamei.

1. Goleşte maşina de spălat vase
2. împătureşte rufele
3. Goleşte sertarele lui Maddie; adu jos hainele

lui J

4. Dă-i cecul lui Sue/terapie 9–11 am
5. Hrăneşte-o pe Fuzzy
6. Mâncarea lui tati e în casoleta pe care scrie *Tati*
7. Fă-ţi curat în cameră
8. Fă-ţi curat în baie
9. J are nevoie de haine pentru şcoală; mărimi şi modele ataşate; cardul de credit e în fişet; cheia e agăţată înăuntrul dulapului cu condimente
10. Haine pentru tine; mărimi şi modele ataşate
11. Mulţumesc!

Presupun că mama ascunde acum totul, inclusiv cheia fişetului, unde ţine cardul de credit pentru haine. Ascundem acum medicamentele, bijuteriile şi cardurile de credit, de parcă Joey e un tâlhar cu mască neagră, nu un puşti distrus.

Împăturesc lista şi o strecor în geantă.

Nu prea sunt fiica mamei mele, ci mai degrabă o membră a personalului, ceva între Goldie menajera şi tipul tăcut cu pălărie cu boruri largi care vine să ne aranjeze gardul viu şi să ne tundă peluza o dată la câteva săptămâni sau cuplul tată-fiu, cu mutre împietrite, care vin în fiecare vineri la 9 dimineaţa ca să cureţe piscina.

La capătul aleii, arunc o privire scurtă spre casa familiei Galt. Casa lui Gage.

La fereastra lui sunt încă trase jaluzelele. A fost plecat toată vara, în tabăra de baseball, apoi în călătorii cu prietenii lui. Dar se va întoarce. În curând. Şi am nevoie să se întoarcă, pentru că, poate, cine ştie, o parte din mine este exact ca Joey.

Am nevoie de doza mea de drog. Am nevoie şi eu

să mă pierd în altă lume.

Iau autobuzul până la mallul din oraş în loc să iau un Uber, pentru că nu ai de unde să ştii dacă dai sau nu peste un şofer vorbăreţ. Staţia de autobuz nu e departe şi aerul e plin de mirosul dulceag al heliotropului. Mill Haven e plin de aceste plante. Oamenii se mândresc la culme cu peluzele lor, la noi în cartier: curţile sunt îngrijite impecabil şi fiecare stâncă gri e curăţată şi fiecare tufiş impetuos de lavandă e perfect aranjat.

Mallul nu e foarte aglomerat atât de devreme, luni dimineaţa, ceea ce ne bucură, atât pe mine, cât şi genunchiul meu. Câţiva puşti ici-colo, dar niciunul din Mill Haven. Mă simt uşurată.

Mă duc spre Gap. Lucrurile de pe lista mamei nu sunt ceea ce poartă Joey. De obicei umblă în hanorace murdare, blugi cu turul lăsat şi tricouri cu personaje de anime. Mă uit la câteva haine de pe umeraşe, imaginându-mi-l în acest tricou moale şi ciocolatiu sau în acea pereche de blugi artistic prespălaţi. Jeanşii lui Joey au găuri în ei pentru că poartă aceeaşi pereche la infinit, fără s-o spele, până când îl lasă. Blugii ăştia *vin* cu găuri în ei. E aproape ca şi cum mama încearcă să-l recreeze, să-l preschimbe în altcineva, într-un băiat popular şi curat, ca… Gage.

Gage Galt locuieşte lângă noi dintotdeauna. E subţire şi arătos şi are dinţi strălucitor de albi, părul exact cât trebuie de ciufulit, spre deosebire de părul în permanenţă murdar şi încurcat al lui Joey, şi un braţ de aruncare nepreţuit. Cel puţin aşa spun ziarele. N-ar putea avea un destin mai frumos nici dacă ar fi avut scris SUCCES! în frunte. Trăieşte, visează şi respiră baseball.

A lui e fereastra dormitorului la care mă holbez din camera mea. Uneori, în timpul anului şcolar, îl văd, aplecat noaptea târziu peste teme, cu fruntea încruntată de concentrare. Învăţatul nu-i vine atât de uşor lui Gage ca sportul; trebuie să muncească din greu, pentru că, oricât de mult îşi ling buzele căutătorii de talente de câte ori pune piciorul pe un teren, tatăl său vrea să-şi ia o diplomă de facultate şi să facă un lucru care nu-i distruge corpul. Şi dacă nu-şi păstrează notele mari, nu mai poate juca baseball. Şi dacă Gage nu mai poate juca baseball, Gage nu va mai fi Gage.

Mama îl adoră pe Gage. Sau poate că adoră acest portret: băiatul din orăşel, puternic, necomplicat, care face lucruri bune.

Ştiu că n-ar trebui, pentru că mă face să fiu agitată şi geloasă, dar îmi scot telefonul şi mă uit la profilul lui.

Mă întorc curând în orăşelul meu natal de-abia aştept să vă revăd mi-e dor de voi toţi.

Eşti delicios, spune CharleeZ.

Ce frumos eşti, scrie Aimee443.

Mă uit la fiecare cuvânt în parte, încercând să găsesc ceva, dar nu ştiu exact ce anume. *Voi toţi* înseamnă eu? Se gândeşte la mine când e plecat? Îi este dor de mine?

Nu sunt sigură că mi-e dor de Gage ca om, de vreme ce nu vorbim prea mult când suntem împreună. E vorba mai degrabă de o serie de senzaţii la care tânjesc: un deliciu, un secret, ceva ce-mi doresc să prelungesc cât mai mult cu putinţă, ceva ce e numai *dl meu.* Departe de tot, de familia mea şi de Joey. Şi, dacă senzaţia e bună, n-are cum să fie ceva rău, nu-i aşa? Adică nu sunt *droguri.*

Mă uit în jurul meu, prin magazin. Vânzătorii împăturesc haine, pălăvrăgesc în spatele tejghelelor,

se uită în telefoane.

Uitaţi-vă la mine, îmi vine să spun. *Observaţi-mă.*

Nimeni nu o face.

Asta-i faza cu Gage. Cel puţin în momentele în care sunt cu el simt că mă vede cineva. Nu sunt fata obişnuită din căsoiul de pe deal.

Oftez, vârându-mi telefonul la loc în geantă. Şi atunci o zăresc.

E tare drăguţă. O brăţară de culoarea caramelului, dulce şi drăgălaşă sub luminile puternice din magazin. N-am mai făcut asta de mult timp, dar nu mă pot abţine.

Are doar o etichetă subţire, de hârtie, nimic mare care să indice un sistem de securitate care să trebuiască să fie scos la casă.

Vânzătorii se fâţâie de colo colo, pălăvrăgind.

Îmi ridic puţin tricoul, ca şi cum m-aş scărpina, ceea ce poate că şi fac, şi apoi îndes cu grijă brăţara între elasticul colanţilor şi şold. Îmi aşez geanta peste abdomen.

Mai bine. Mă simt mai bine.

Apoi inspir profund ca să-mi limpezesc mintea. Am fost trimisă într-o misiune de mama şi nu pot s-o dau în bară.

Din numai patru magazine, îi cumpăr lui Joey o nouă viaţă.

Îmi păstrez secretele în şifonier, unde nu le poate găsi nimeni. Ascunse cu nevinovăţie la vedere, în cutia de pălării de catifea neagră a străbunicii, aflată pe raftul de sus.

Mama nu a fost niciodată nevoită să-mi întoarcă dormitorul cu fundul în sus, furioasă, căutând motive, dovezi, despre cauza pentru care nu mă potrivesc în

societate, pentru că eu fac tot posibilul să mă integrez. Nu am cum să nu mă integrez. Cineva trebuie să fie copilul cuminte.

Mă ridic pe vârfuri, ignorând durerea tăioasă de la genunchi, şi dau cutia jos. Dau la o parte bucata de satin roşu din interior.

Gablonţurile perlate de la magazinul cu reduceri de pe Rose Street: agrafe şi broşe, coliere cu lănţişoare încurcate. Bancnote de un dolar, de zece, de douăzeci din buzunarele pantalonilor tatei lăsaţi în coşul din spălătorie, haine pe care Goldie le bagă la maşina de spălat de două ori pe săptămână, apoi le calcă frumos şi le atârnă la el în dulap. Un ceas lăsat la bibliotecă de când eram în clasa a noua. Era frumos, strălucitor şi scump, cine ar lăsa în urmă un obiect ca acesta? Nu i-a plăcut nimănui, aşa că mi l-am însuşit. Elastice lăsate pe băncile din vestiarul umed de la Heywood High. Un pix scump abandonat pe o măsuţă de cafea la un dineu din oraş, unde m-au dus părinţii mei. Sclipea în lumina discretă din foaier. A fost atât de simplu să-l trag cu degetul de pe masă şi să-l strecor la mine în geantă. Adulţii purtau haine senzaţionale şi beau. Nu băgau în seamă o adolescentă.

Mă uit la cutia mea cu obiecte care mă fac fericită. *Eu* am făcut asta. *Eu* am secrete.

Îmi trec degetul peste comorile mele şi aud maşina. E maşina mamei, parcând în garaj. Uşa acestuia se deschide, apoi se închide la loc.

Joey a ajuns acasă.

Capitolul 10

Primul lucru pe care l-am observat a fost părul lui.

Nu mai e. Înainte de a pleca la Blue Spruce i se

revărsa mai jos de umeri, des şi negru, neobişnuit de frumos pentru un băiat.

Acum, în bucătăria noastră albă, strălucitoare şi plină de oţel inoxidabil, părul fratelui meu Joey de-abia mai are cinci centimetri. Nu cred c-am observat vreodată ce urechi mari are şi brusc mă-ntreb dacă nu cumva de-asta şi-a lăsat părul să crească atât de mult, când şi-a dat seama că poate: ca să şi le ascundă.

Fuzzy schelălăie şi se învârte printre picioarele lui Joey. El o împinge în joacă.

— Câine prost, spune el, dar zâmbeşte.

Cel de-al doilea lucru pe care-l observ e mult mai subtil. O diferenţă în felul în care Joey ocupă spaţiul.

Înainte stătea cocoşat, cu bărbia aproape până în piept, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, ca şi cum i-ar fi fost teamă că-l priveşte cineva prea îndeaproape – şi poate chiar îi era teamă. La urma urmelor, avea multe de ascuns.

Dar acum stă drept, descheiat la sacou, cu mâinile pe şolduri, nu strânse în buzunarele unui hanorac murdar, şi se uită drept la mine, cu ochii lui căprui atenţi şi limpezi.

Anul trecut ochii lui erau mereu tulburi.

Mama scoate un plescăit de nerăbdare.

— Nu te mai *holba* aşa, Emory. E *acasă.*

Îşi agaţă geanta într-unul dintre cârligele nichelate.

— Hei, spun eu.

Apoi dau fuga spre el şi-mi încolăcesc braţele în jurul lui. Pentru o clipă, mi-e teamă că mă va respinge. Nu o face. Mă cuprinde în braţe şi mă strânge tare, iar eu oftez uşurată.

— Mă bucur mult că te-ai întors.

— Şi eu, şopteşte el. Cum e… ce-ţi mai face piciorul?

— E OK, zic, desprinzându-mă de el. E-n regulă.

— Cu tine totul e mereu în regulă, Em.

E o nuanţă de tristeţe în glasul lui? Nu-mi dau seama. Zâmbesc.

— Părul?

— Ştiu, aşa-i?

Ochii îi strălucesc din cauza absurdităţii fazei.

Madison şi Joey au amândoi părul castaniu şi ochii căprui, dar eu sunt copilul bălai. Ochi albastru-deschis, păr şaten-deschis. *Mały kwiatek,* aşa mă alinta bunica mea când eram micuţă. Micuţă floare, în poloneză. Mama zice:

— E o condiţie la Blue Spruce. Te rad în cap. Ţi-ai putea ascunde droguri în păr.

Iar Joey zice:

— Acolo erau foarte multe reguli.

— Regulile există pentru un motiv, Joe, spune mama. Te-ai descurcat de minune şi sunt mândră de tine. O să învingem împreună.

Se uită la telefonul ei.

— Poţi să ne aduci lucrurile înăuntru, Emory? O să comand mâncare. Golden Dragon e OK pentru toată lumea? Tatăl tău a dat mesaj când va ajunge acasă?

— Nu încă, spun.

Joey zice în barbă:

— Normal că nu-i acasă.

Ochii îi sclipesc. Să fie dezamăgire? Mi-aş dori ca tata să fie şi el o dată în viaţă acasă.

Glasul mamei e tăios.

— Are de lucru, Joe. Blue Spruce n-a fost în întregime acoperit de asigurarea noastră.

Joey şi cu mine tăcem, prefăcându-ne că tata e dedicat meseriei sale, nu că se ascunde.

În garaj, Joey îşi scoate geanta de voiaj din

portbagaj.

— Mama a plecat pentru două zile. A luat trei valize pentru două zile?

Surâde.

— A mers la cumpărături înainte de a mă scoate de la Blue Spruce. Şi a cumpărat valize noi ca să aibă în ce să le aducă acasă. O cunoşti pe mama.

Vorbele îmi ies de pe buze înainte de a mă putea abţine.

— Eşti supărat? Pe mine? Dacă nu l-aş fi lăsat pe Luther să conducă…

— Emmy.

Îşi lasă geanta de voiaj la picioare.

— Nu sunt supărat. Jur. Nici măcar nu-mi amintesc ce s-a întâmplat. Asta e! La urma urmelor, *eu* am dat-o în bară.

Asta e.

O fată a murit şi fratele meu, care luase o supradoză, a supravieţuit.

Schimb subiectul.

— Cine îşi bagă droguri în păr, ce, e posibil aşa ceva?

Joey oftează.

— Ai rămâne surprinsă unde îşi pot ascunde oamenii drogurile. Dar putem să nu mai vorbim despre asta acum? Sunt obosit. Cred că tocmai m-am întors de pe planeta nebunilor. Ne-au învăţat chiar şi cum să facem focul, să ne facem de mâncare în pădure şi să ne săpăm o gaură unde să ne îngropăm rahatul.

— O, Doamne! Gen, a trebuit să te căci în natură?

— Ştiu. Rahatul a devenit real. Literalmente.

Râdem, dar nu mi se pare ceva de bun augur; mi se pare un râs gol. Nu e aşa cum era odinioară.

— Vreau ca lucrurile să fie bine, spun încet. O să

fim OK?

— Habar nu am, spune Joey, punându-şi geanta de voiaj pe umăr. Dar poate că măcar putem încerca.

La etaj, Joey se uită prin camera lui Maddie.

— Deci acum o să trăiesc în Woodstock, practic. Asta e pedeapsa mea?

Privesc spre hamac, spre stelele şi semilunile şi celelalte chestii stranii pe care Maddie le-a imprimat peste pereţii indigo, pe care i-a pictat când era în clasa a zecea la Heywood High. La clopoţeii din scoici. La luminile feerice agăţate pe pereţi.

De parcă ne-ar fi auzit, sună telefonul. E Maddie, pe apel video. Are părul prins la spate într-un coc strâns şi pe pleoape are machiaj auriu şi violet.

— Dă-l încoace! îmi zice.

— Ce-i pe faţa ta?

— Taci. Tocmai am venit de la ora de circ. Credeai că glumesc?

Îi dau telefonul lui Joey. Îl ia, sărind pe patul ei şi rezemându-se de pernele ei din batic.

— Salutare, ciudato! Acuma vrei să fugi cu circul? Asta chiar c-o s-o scoată din minţi pe mama.

— E un curs de vară. Primesc *credite.* A făcut minuni pentru stima mea de sine şi pentru teama de înălţimi. Şi chiar s-ar putea să mă alătur circului. N-ar face-o pe mama să-şi piardă minţile? Ia zi, tu ce faci, băieţică? Eşti curat-curăţel? Cum îţi place camera mea?

— Camera ta e ca şi cum aş trăi în *My Little Pony. Dacă* o să am vreo recădere, camera asta o să fie de vină.

Tresar. *Recădere.* Site-ul Blue Spruce a spus că între 40 şi 60 la sută dintre oamenii dependenţi de

diverse substanţe calcă din nou strâmb în primul an de recuperare.

Nu vreau să i se întâmple lui Joey. Trebuie să mă asigur că nu o să i se întâmple lui Joey.

— Joe, spune ea, cu glas blând. Mi-e dor de tine. Mi-am făcut griji pentru tine. Sunt aici pentru tine. Eşti *fratele* meu. Nu trebuie să fie totul sarcastic.

Joey nu spune nimic.

Îmi dau seama că acum Maddie plânge.

— Mă bucur atât de mult că eşti *viu.*

— OK.

Joey închide ochii.

— OK. O să încerc. Promit. Am învăţat multe lucruri. Bine? Vorbim mai târziu.

Se dă jos din pat, îmi dă telefonul şi intră în baie, trântind uşa. Maddie se şterge la ochi.

— Scuze. Sunt foarte sentimentală acum. O să-mi spui tu ce mai face, da? Nu mă întorc acasă până la Ziua Recunoştinţei.

— Sigur, îi zic.

— Voi doi sunteţi atât de apropiaţi. Ştii că am fost mereu geloasă pe chestia asta, nu?

Inspiră profund.

— Trebuie să închid. Sună-mă, bine? Sau scrie-mi. Mama o să-i cumpere un alt telefon?

— Probabil. E *mama.*

— Te iubesc, Emmy-ursuleţ.

— Şi eu te iubesc.

Apoi chipul ei dispare.

O ajut pe mama să scoată cutiile cu lo mein, pui cu portocale, rulouri cu ouă, farfurii, tacâmuri. Ea îşi toarnă un pahar cu vin. Mă-ntreb dacă e o idee bună acum. Adică n-ar trebui să – mă rog, şi ea, şi tata – să

nu bea, dacă vrem să-l protejăm pe Joey? M-am uitat pe site-ul Blue Spruce. Am citit sfaturi despre *aducerea pacientului acasă* şi despre cum putem crea *un mediu favorabil şi sigur.*

Deschid şovăitoare gura. Fără să-şi ridice privirea din telefon, mama murmură:

— Nu alcoolul era problema lui, Emory. Du-te şi spune-i fratelui tău să coboare la cină.

Când urc în camera lui Maddie să-l iau pe Joey, acesta zace cu faţa în jos, perfect neclintit.

Din obişnuinţă, mă panichez. Dacă a luat ceva în baie? Mama a curăţat locul de toate analgezicele, aspirinele, tot în afară de alcool, dar poate că i-a scăpat ceva. O pilulă căzută, o sticlă de sirop de tuse uitată în fundul dulapului de sub chiuvetă…

Inima începe să-mi bată cu putere, gândindu-mă la acele dimineţi de anul trecut când trebuia să arunc apă rece peste faţa lui Joey, în pod, ca să-l trezesc pentru şcoală înainte să vadă mama cât era de drogat. Uneori trebuia să-l pocnesc atât de tare peste obraji încât îi lăsam urme roşii. Îl aşteptam să vină acasă, urmărind reluări nesfârşite din *Friends* în living, cu volumul scăzut, şi-l ajutam să urce treptele, făcându-mi griji în tot acest timp c-o să-i trezim pe mama şi pe tata.

Nu vreau să mă întorc la acele luni epuizante şi pline de minciuni.

— Nu sunt drogat, mormăie Joey. Doar obosit. Nu mi-e foame.

Într-un minut, începe să sforăie.

Mama se încruntă de enervare când îi spun că a adormit.

— Mă rog, nici mie nu mi-e prea foame, oricum. Mă duc să-mi verific e-mailul. Am pierdut mult timp de muncă. Mănâncă, Emory. Nu vreau să slăbeşti prea

mult.

Şi iată-mă în bucătărie, înconjurată din nou de mâncare, doar cu Fuzzy, care se uită plină de speranţă în sus, la mine.

Mă trezesc în zgomot de ciocane şi burghie. Mă dau jos din pat şi ies pe hol.

Tata scoate uşa camerei lui Maddie. Joey se sprijină de perete, îmbrăcat tot cu hainele de ieri, încruntat.

— Nu, Neil, cred că poţi folosi pur şi simplu o şurubelniţă, nu cred…

Tata ridică burghiul spre mama.

— Eşti invitata mea, Abigail.

— Ce se petrece? zic.

Toată lumea se uită la mine.

— Nu merit să am uşă, spune Joey furios. Nu merit intimitate. Am acest drept, mamă?

Mama spune:

— Nu, Joe. Nu-l ai. Ţi-am dat un pod şi ai făcut naiba ştie ce acolo sus. Asta face parte din recuperarea ta. Îţi poţi câştiga uşa înapoi când o să vedem note bune, purtare frumoasă, un efort real din partea ta. Nu mai vreau uşi încuiate. Nu vreau să te mai *ascunzi.*

— Nu am voie să am un loc în care să meditez, cel puţin? Să mă pot concentra când îmi fac lecţiile?

Mama îi aruncă Privirea.

— Joey, spun. Las-o baltă…

Tata porneşte din nou burghiul, ridicând glasul ca să acopere zgomotul.

— Poţi să-ţi faci temele jos, cu Emory. Vi le puteţi face împreună. Crezi că mie îmi place să fac asta? Crezi că asta mă face…

Închid ochii, ascultându-i pe toţi cum se ceartă, dintr-o parte într-alta, replică după replică după

replică.

E din nou ca anul trecut şi Joey e acasă de numai o zi.

Anul trecut: mama zgâlţâind uşa de la pod după ce Joey se încuiase înăuntru. L-a pedepsit. I-a luat telefonul. I-a ţinut predici lungi despre atitudinea lui. Joey a tras cu piciorul într-un perete. Tata a lovit cu pumnul în masa din bucătărie, cu ochelarii alunecându-i de pe ochi, îmbrăcat tot în uniforma pătată de la spital. Joey o ţinea la nesfârşit pe a lui: *OK OK OK OK OK plecaţi de pe capul meu bine bine bine doar lăsaţi-mă în pace.*

Credeam că se va termina cu asta acum. Speram că se va termina.

Mama ţipă:

— A murit o fată!

Inima mi se strânge şi simt cum un pumn teribil mă pocneşte dinlăuntru.

Exact în clipa în care urlu *încetaţi,* uşa se desprinde din balamale, lipindu-l pe tata de cadru. Mama dă uşa la o parte cu un icnet. O sprijină de peretele din hol, poticnindu-se puţin sub greutatea acesteia.

— Acum ţi-ai supărat sora, îi spune ea lui Joey.

— Gata, *încetaţi!* spun.

Tata îşi aranjează ochelarii.

— Du uşa la parter, Joe, şi pune-o la subsol. Trebuie să scot şi uşa de la baie. Astea sunt condiţiile pentru a locui aici. Vrei să fii aici?

— Tata, zic eu. Are nevoie de uşă *la baie.* A trecut doar o zi. Daţi-i o *şansă.*

— Emory, mă avertizează mama. Nu te băga.

— Mama, e ridic…

— Vreau să fiu aici, ne întrerupe Joey. Cum spuneţi voi. E bine.

Binebinebinebinebine.

Dau să mai spun ceva, dar Joey îmi aruncă o privire, cu dinţii încleştaţi.

— Bine, spune tata. Atunci respectă regulile, Joe. Pentru că-mi petrec mai mult de jumătate din timp la slujbă având de-a face cu supradozele şi nu am chef să mă duc la spital şi să-mi văd fiul adus din nou pe targă.

Ia burghiul şi se apucă să scoată uşa băii lui Maddie.

— Fă cum spune tata, Joey, zice mama încet. Iar eu fac micul dejun şi discutăm despre reguli.

Se uită la mine.

— Emory, du-te să faci duş. Ţi-am cumpărat un şampon şi un tratament speciale. Tot timpul acela petrecut în piscină şi-a spus cuvântul asupra părului tău.

În duş, mă gândesc la ce a omis mama.

Candy MontClair a murit, da.

Dar şi Joey aproape că a murit şi mama nu pare deranjată de chestia asta.

Aflăm Regulile pentru Joey la masa din salon, înconjuraţi de platouri cu fructe şi ouă neatinse.

— Vei respecta regulile sau nu vei mai putea locui în această casă.

— Toate uşile scoase până la noi dispoziţii.

— Vei primi un telefon cu internet limitat şi îl vei înapoia părinţilor în fiecare seară. Mesajele vor fi verificate.

— Pe telefon va fi instalat un dispozitiv de urmărire.

— Timpul petrecut afară din casă e limitat la orele de şcoală şi la cele de terapie până când îţi

vei găsi o slujbă cu jumătate de normă.

— Cecurile primite de la slujbă vor fi date părinţilor şi depuse într-un cont pentru când vei merge la facultate.

— Va fi cumpărată o maşină pentru mers la şcoală şi la serviciu. Kilometrajul va fi verificat. Nu ai voie să folosești maşina fără permisiunea noastră.

— Programările la şedinţele de recuperare trebuie respectate cu sfinţenie. Vei trimite un mesaj unuia dintre părinţi când ajungi acolo şi când pleci.

— Poţi primi prieteni la tine dacă sunt treji şi toate vizitele vor avea loc la parter, în prezenţa unuia dintre părinţi sau a surorii tale.

— Nu ai voi să bei, să te droghezi sau să fumezi ţigări. Şi nici să vapezi.

— Vei fi supus unor teste neanunţate pentru alcool şi droguri.

— Vei lua cina cu familia ta în fiecare seară.

— Te vei întâlni cu consilierul psihologic o dată pe săptămână.

— Vei menţine un nivel al notelor de cel puţin B-minus la fiecare materie.

— Nu vei mai avea niciun contact cu Luther Leonard.

Fratele meu înghite în sec după ce citeşte lista.

Mama clipeşte spre el din celălalt capăt al mesei din sufragerie. Are mâinile strâns împreunate.

— OK, spune el, în cele din urmă. OK.

Pare destul de mult. Cum se presupune că se va simţi mai bine, că se va face bine sau *cum o fi,* dacă practic e prizonier în propria sa casă?

Dar tac mâlc, pentru că deja mi-am încercat norocul cu mama, la etaj. Trebuie să ai grijă cum te porţi în preajma mamei noastre.

OK OK OK OK, exact ca anul trecut, dar acum glasul îi e moale, nu răguşit şi tăios, cum ar fi fost anul trecut.

Când a venit ieri acasă, era cu capul sus. Un alt Joey. Acum e pleoştit, cu capul plecat, cu ochii în pământ.

Semnează hârtia.

Mama se ridică de la masă şi se duce la bucătărie, punând contractul sub un magnet pe frigider.

Joey mănâncă două căpşune şi trei îmbucături de pâine prăjită şi se duce la etaj, în camera lui Maddie. Îl urmez, şchiopătând după el pe scări.

Se trânteşte pe pat, holbându-se la tavan.

— Încearcă să te ajute, îi zic. O s-o lase mai moale. La un moment dat.

— Nu trebuie să mi-o explici pe mama. Pricep.

Îşi încrucişează mâinile la piept.

— Hei, ştii ce a găsit Maddie? În pod? Desenele tale.

Arăt spre cutia de lapte de lângă dulapul lui Maddie.

— Aproape că uitasem cât de bune sunt. Poate că începi să desenezi din nou.

— Emmy, eram drogat când le-am făcut. Nici măcar nu-mi amintesc la ce anume mă gândeam.

— Poate, dar, dacă ai încerca măcar, sunt sigură că…

Joey se întoarce pe o parte şi se uită la mine.

— Ştiu că vrei să fii de ajutor, Em, dar poţi… mai bine să nu? Nu acum. Eu doar… vreau doar să fiu singur, OK? Scuze.

— O, OK, zis eu. Sigur.

— Îmi pare rău, spune el. Stai, nu-mi pare rău. Nu trebuie să-mi cer scuze pentru că am nevoie de spaţiu.

Inspiră profund.

— Am nevoie de puţin spaţiu, OK?

Ştiu că n-ar trebui să mă simt rănită de asta, dar mă simt, aşa, puţin.

— Da, zic. Înţeleg.

Ajunsă în hol, mă sprijin de perete, lângă camera lui.

Ştiam că, atunci când se va întoarce, e posibil să fie schimbat. Ştiam asta. Adică *trebuie* să fie schimbat, pentru că e treaz. Poate mi-am închipuit că se va întoarce în versiunea de care-mi place cel mai mult să-mi amintesc, cea de când eram mai mici. Ca şi cum acea parte din el ar avea voie să se ridice din nou la suprafaţă.

Nu m-am aşteptat să fiu nevoită să fac cunoştinţă cu un frate în totalitate nou.

Când mama adoarme în seara aceea, cobor la piscină. Mă strecor înăuntru şi Ryleigh, sora mai mică a lui Gage, trage cu ochiul peste gardul de cărămidă care ne separă curţile. Are o scară pe partea ei. O înnebunea pe Maddie când era în piscină cu prietenele ei şi brusc o puştoaică sărea gardul.

— Bună, Emmy, ciripeşte ea.

— Bună, Ryleigh. Te-ai întors din tabără?

— Dap. Şi cred că am luat Zika de la toţi ţânţarii ăia. Am fost perniţa lor de ace.

— Nu cred că poţi lua virusul Zika dintr-o tabără de vară din New Hampshire.

— Atunci am cu siguranţă ceva de la soluţia antiţânţari pe care o dădeau pe noi. Sută la sută organică pe naiba. Orice îi alungă pe nemernicii ăia

trebuie să fie toxic. Probabil că voi muri până mâine-dimineaţă.

— Probabil.

Fetiţa aşteaptă.

— Păi, dacă ai costumul pe tine, vino-ncoace, zic. Unde e mama ta? E târziu.

Îşi trece un picior peste zid şi alunecă în jos. Are un costum de baie roz cu verde.

— Doarme, ca întotdeauna. Ca mama ta. Oare toate mamele se duc devreme la culcare?

— Da. Ca să scape de copiii ticăloşi ca noi.

Merg prin piscină, testându-mi genunchiul. Ryleigh stă lângă treptele piscinei, iar lumina de sub apă aruncă o strălucire lăptoasă asupra corpului ei.

— Chiar te-ai bronzat, îi spun.

— Probabil că şi crema aia de soare e toxică. Nu m-am mai dat cu ea şi apoi m-am gândit la cancerul de piele, dar deja era prea târziu şi acum asta e. Sunt tuciurie, cum a zis tata. Iar lucrează la ziar până târziu, în caz că te întrebai *el* unde e.

— Păi, ştirile nu se opresc niciodată, bănuiesc.

Fetiţa se uită în piscină.

— Ce s-a întâmplat cu lebăda plutitoare? Îmi plăcea chestia aia.

— Habar nu am. Dar era dintr-un soi de plastic, deci probabil că şi ea era toxică şi îţi e mai bine fără ea.

Se aruncă în apă.

— Mă uitam mai devreme. Joey e acasă?

— Dap.

— Asta-i bine. Îmi place de el. Eram îngrijorată. Ştii că aproape 21 de milioane de oameni din întreaga ţară se luptă cu dependenţa de droguri? Mai mulţi decât toţi oamenii cu cancere la un loc…

Am ridicat o mână.

— Încetează.

— Bine.

Se scufundă. Trupul ei se strecoară pe lângă o lumină subacvatică, precum o sirenă slăbănoagă. Iese din nou în capătul cu apă adâncă.

— Voi intra în clasa a şasea.

— Ştiu! Foarte palpitant. Ţi-ai cumpărat hainele de şcoală?

— Da. M-am documentat şi am pus-o pe mama să comande haine făcute în mod etic, dar apoi m-am gândit la costul transportului şi m-am întrebat dacă era ceva cu adevărat etic sau făcea un şi mai mare rău mediului înconjurător, aşa că poate că nu procedam corect. Poate c-ar trebui să-mi fac propriile haine. Poate că ar fi mai bine, ca pe vremuri. Aerul era mai curat atunci.

Inspiră aerul umed al înserării.

— Heliotropul miroase frumos.

— E o decizie greu de luat. Ar putea fi distractiv să înveţi să coşi. Probabil că ţi-ar fi de mare folos la o viitoare apocalipsă, spun, lăsând apa să-mi treacă printre degete.

Ryleigh se scufundă din nou şi apare chiar lângă mine.

— Uite!

Îşi foloseşte degetele ca să-şi deschidă larg gura.

— O, Doamne! Nu mai ai aparat dentar! Ce tare eşti! Anul ăsta în mod sigur o să se îndrăgostească cineva de tine. O să ai dansuri acum.

Fetiţa îşi scoate degetele din gură.

— Nu, zice ea. Asta n-o să se întâmple. Sunt prea dificilă. Aşa spune mama, cel puţin. Spune că vorbesc prea mult şi-i obosesc pe oameni şi ar trebui, probabil,

să mă vadă un doctor. Nu ştiu de ce trebuie să mă duc la doctor pentru că *vorbesc.*

Când eram în clasa a şasea, am întrebat-o pe mama dacă i se părea că sunt drăguţă, iar ea a lăsat telefonul deoparte, şi-a scos ochelarii şi a spus:

— Nu e un lucru pentru care să-ţi faci griji, Emory. Sunt lucruri mult mai importante care să te preocupe decât înfăţişarea ta.

Încă mă gândesc la faptul că nu a spus *Da.* Că unei mame n-ar trebui să-i fie greu să spună pur şi simplu *Da, eşti drăguţă.* Ne spun atât de multe chestii critice, cât de dificil e să arunce acolo şi câteva detalii pozitive? Un B înseamnă mereu „Păi, dacă nu ţi-ai dat silinţa”, niciodată „Bravo, a fost o materie grea pentru tine”. E ca şi cum părinţii noştri ne judecă în permanenţă, modelându-ne astfel încât să rămână din noi doar partea care cred ei că e cea mai acceptabilă.

— Păi, Ryleigh, ştii ce?

Ea sare în sus şi-n jos.

— Ce?

— E cineva acolo, în lumea aceea mare, care e foarte tăcut şi mai ştii ceva?

— Ce?

— O să-l întâlneşti şi el o să adore fiecare cuvinţel pe care tu îl ai de spus.

Zâmbeşte şi face un stând pe mâini. Îi gâdil picioarele smochinite de apă.

La etaj, lumina din camera lui Maddie se aprinde şi se stinge la loc.

Ryleigh s-a dus acasă, împingând un şezlong lângă gard ca să se poată sui pe el. Am ridicat-o cât am putut de bine, m-am asigurat că aud uşa din spatele casei ei închizându-se, ceea ce însemna că a ajuns acasă în siguranţă.

Plutesc încă puţin, uitându-mă la stelele mele, înainte de a mă decide să ies din apă. Mă şterg cu prosopul şi ecranul telefonului meu se aprinde.

Hei

Inima începe să-mi bată tare de să-mi spargă timpanele. Poate că dacă aş fi fost atentă la orele de biologie şi anatomie de astă-primăvară, aş fi ştiut cum se numeşte această senzaţie anume.

Îmi tremură degetele când răspund: *Hei.*

Mai am puţin şi ajung acasă. Eşti afară?

Da

Ne vedem în 15

OK

Aştept în clădirea de lângă piscină. E ca o căsuţă, cu un duş rudimentar şi nişte bănci lungi fixate de pereţi, cu perne pe ele. Multe prosoape, cremă de soare. Indicatoare caraghioase, cum ar fi cel care spune PLAJA ÎNTR-ACOLO, cu o săgeată arătând spre afară, către piscină. Îmi scutur părul.

Uşa se deschide. Razele lunii inundă mica încăpere.

— Hei, tu, zice Gage.

Închide uşa, învăluindu-ne în beznă. Am nevoie de câteva minute să mi se obişnuiască ochii, dar iată-l chiar aici, în sfârşit acasă, în faţa mea.

— Hei, spun uşor.

Nu mă pot arăta prea entuziasmată că-l văd; se

fâstâceşte când fac asta. M-am purtat aşa în primăvară şi nu mi-a mai răspuns la mesaje o săptămână întreagă.

— Ridică-te, spune el.

Gage e mult mai înalt decât mine, de-abia îi ajung la piept. E de-a dreptul electric să stau atât de aproape de el, simt valuri de căldură şi de lumină care-mi alungă durerea din genunchi, gândurile despre Joey, orice altceva, pentru că ştiu că peste câteva minute mă voi simţi *mai bine.*

— Mi-a fost dor de tine, zice el.

Mă trage de breteaua costumului de baie.

— Îmi place asta. Ţie ţi-a fost dor de mine?

Dar nu mai aşteaptă să-i răspund.

Capitolul 11

A început cu Anne Sexton. Sau poate cu Arthur Miller. Posibil cu Henry James. Tot ce ştiu e că trei scriitori morţi m-au făcut să mă combin cu băiatul din vecini. N-a fost cel mai romantic început, dar cum ar spune Joey, asta e şi alta nu-i.

Astă-primăvară, îl aşteptam pe Joey, în camera mea, citind la birou, în faţa ferestrei, când lumina din dormitorul lui Gage s-a aprins brusc şi m-a făcut să tresar. Era târziu; credeam că doarme. Se antrenează mereu şi apoi se culcă şi se trezeşte devreme pentru o alergare. Într-un fel ciudat, e ca un hamster extrem de sexy închis într-o roată.

Am ridicat privirea, clipind.

Era acolo, holbându-se la mine. Mi-a făcut vag cu mâna şi apoi s-a aşezat la biroul său. Şi-a scos nişte caiete, iPad-ul şi şi-a lăsat capul în jos. S-a încruntat. A ros capătul unui creion. A oftat. S-a jucat cu telefonul.

Telefonul meu, aflat pe birou, a vibrat. L-am ridicat. N-am recunoscut numărul, dar am citit oricum mesajul.

Ar trebui să dormi

De unde ai numărul meu de telefon? i-am răspuns.

Am metodele mele ce mai faci

Mi-a fost frică să-mi ridic ochii. Oare se zgâia la mine prin fereastră? Îşi putea da seama că mă înroşisem la faţă? Putea vedea că-mi tremură mâinile? Tâmpenii de genul ăsta.

Citesc o carte pentru la şcoală

Şi eu, nu pricep deloc cartea asta haha

Ce carte e?

Moartea unui comis-voiajor.

Nu e o carte, e o piesă de teatru

Păi, e într-o carte, deci e o carte are pagini!
Tatăl e prea trist toată lumea e tristă

Aş spune că e o afirmaţie foarte adevărată despre viaţă în general

Ce amuzant!

Aşa cred

Încă-mi amintesc petrecerea aia dată de mama ta.

Clasa a 8-a, mai ţii minte? Te-a pus să reciţi o poezie.

Îmi aminteam. Trebuia să învăţăm o poezie la engleză. Putea fi orice voiam, atâta vreme cât o învăţam pe de rost. „Arta neagră”, de Anne Sexton. Găsisem colecţia în camera lui Maddie. Profesoara mi-a spus că e pentru avansaţi, probabil deoarece conţine cuvântul *erecţii.* Ca să fiu cinstită, nu prea ştiam ce înseamnă la momentul respectiv şi s-au auzit o grămadă de chicoteli când am recitat-o în clasă. Părinţii mei au organizat un cocktail şi mama m-a pus să mă îmbrac cu o rochie drăguţă, să stau în faţa tuturor şi s-o citesc, de data asta din carte. De data asta, cuvântul *erecţii* a părut să facă să se lase tăcerea într-o cameră plină de adulţi, dar nimeni nu avea curajul să se pună cu mama. Îmi amintesc că glasul îmi tremura, iar oaspeţii de la petrecere au rămas stânjeniţi în hainele lor adorabile.

Când s-a terminat, oamenii au aplaudat politicos.

Gage mi-a scris: *Ea crede că poate avertiza stelele.*

Este un vers din poezie. Cel care, de fapt, m-a făcut să iubesc acest poem, deşi restul e puţin ciudat. Dar cred că acest avertisment ridicat spre stele e ceva interesant, câtă vreme, în marea majoritate a poeziilor, stelele ar trebui să te avertizeze pe *tine.*

…

N-am uitat niciodată versul ăla.

Nu ştiu ce înseamnă, dar mi-a plăcut, cred.

Şi mie

M-am decis să arunc o privire înspre fereastra lui şi l-am zărit, zâmbind pe jumătate, uitându-se drept la mine.

Îl ştiam pe Gage de o viaţă întreagă. Părinţii noştri ne lăsau împreună să ne jucăm când eram mici, erau grătarele din cartier, şcoala gimnazială, cu cizme îmbibate cu zăpadă şi nasuri pline de muci, şi, de-a lungul tuturor acestor lucruri, Gage era, sincer, doar o amintire înceţoşată. Mereu cu o mănuşă în mână şi însoţit de şuieratul mingii de baseball, antrenându-se la peretele curţii din spate. Dacă mingea ateriza în piscină şi eram afară, o pescuiam cu prăjina şi i-o aruncam peste gard, aşteptând ca şuieratul să se reia.

Te poţi afla în preajma oamenilor în fiecare zi a vieţii tale şi să nu-i vezi, ştiţi? Sunt doar o colecţie de obiecte, cum ar fi mănuşile de baseball, părul ciufulit şi zâmbetele largi. Şi nu sapi mai adânc, pentru că-ţi imaginezi că le-ai desluşit deja pe toate, doar după ceea ce se vede pe dinafară.

Dar ceva era diferit în ochii lui Gage.

Cum îţi poţi aminti un vers dintr-o poezie pe care am citit-o acum nu ştiu câţi ani?

Nu ştiu, pur şi simplu. Mi-a rămas în cap.

Cum putem locui uşă în uşă fără să vorbim vreodată, ştii?

M-am uitat din nou la el. Nu mai avea acea jumătate de zâmbet pe faţă. Avea chipul mai blând. Cumva mai trist.

S-a uitat din nou în telefon.

Dă-mi un citat trebuie să merg la culcare
Ceva interesant, ca faza cu stelele

Mi-am coborât privirea spre telefon, reflectând.

Apoi am scris: *Dacă vrei exemple măreţe din partea mea despre orice, te voi dezamăgi.*

Isabel Archer. Din *Portretul unei doamne*. O citeam chiar atunci, pentru şcoală. Mi-a plăcut şi replica aceasta, pentru că aşa mă simţeam când mă gândeam la mama.

Lui Gage i-a luat o veşnicie să răspundă.

…

Nu cred că e posibil ca tu să dezamăgeşti vreodată, Emory

Spune-i asta mamei, ha

Amuzant. N-ai cum să câştigi cu părinţii, totuşi

Clar nu

Noapte bună, Emory

Noapte bună

Atras jaluzeaua în jos. Nu ştiam, sincer, ce să cred. Credeam că e pur şi simplu un ciudat, pentru că-mi scrie aşa, din senin. Gage avea prietenii lui şi baseballul şi nu ne intersectam prea mult. Dar apoi, după schimbul de mesaje, a ridicat oarecum bărbia spre mine la cantină, în timpul mesei de prânz, sau s-a uitat după mine pe hol, poate cam prelung, şi din când

în când, după seara aia, îmi scria, odată ce toată lumea se ducea la culcare. Despre baseball. Sau despre teme sau despre nimic în special. O feţişoară zâmbitoare. Una încruntată. Emojiul cu omuleţul care doarme în pat.

M-am gândit, cred, că, în ciuda popularităţii sale, poate că era şi el cam singur.

E drăguţ să vorbim aşa, mi-a scris odată. *Uşor.*

Da, am răspuns.

Şi apoi: *Vrei să ne vedem? Pot să vin pe la tine.*

E târziu.

Doar puţin. Pot sări gardul. Putem sta la tine în curte.

E frumos în seara asta.

Părinţii mei dorm.

O să păstrăm liniştea. Ai căsuţa aia de lângă piscină.

Era târziu. Era vineri seara şi eram obosită. Îl aşteptasem ore întregi pe Joey şi, când venise acasă, mama l-a interceptat pe hol în drum spre camera lui din pod şi a avut loc o ceartă, iar eu eram epuizată de la toate astea. Eram obosită şi singură. Şi, dacă era să fiu cinstită, voiam să fiu sărutată. Pentru că am ştiut în clipa în care a spus „căsuţa de lângă piscină” că mă va săruta, pentru că nimeni nu te cheamă în căsuţa de lângă piscină noaptea târziu ca să-ţi recite poezii din memorie sau ca să discute despre piesele lui Arthur Miller. În plus, mă gândisem mult în ultima vreme la Gage şi la buzele lui.

OK, i-am răspuns în cele din urmă.

* * *

Aşa a început totul.

Şi, după acea noapte, m-am simţit vie într-un fel în care nu mă mai simţisem niciodată.

Gage şi cu mine facem de toate, în afară de sex propriu-zis. Nu vrea să strice totul, mi-a zis. Nu vrea să lase vreo fată gravidă.

— Prezervativele se rup, mi-a zis.

Nu vrea să iasă cu nimeni oficial.

— Prea complicat, a spus. Oamenii s-ar amesteca în treburile noastre. Ar fi o *chestie.* Eu trebuie să mă concentrez la jocul meu.

Nu ştiu dacă ceea ce-mi face el e spectaculos sau ceva de genul ăsta, de unde aş putea şti? E singura persoană cu care am făcut chestii ca astea. Dar mă face să mă simt mai bine.

— Ne cunoaştem de o veşnicie, a spus odată, sărutându-mă pe gât. Ar putea fi mâna destinului, dar trebuie să rămână secret. Mama ar lua-o razna.

Nu mă deranja secretul acesta, cum nu mă deranjau secretele din cutia mea cu lucruri furate. E ceva ce este *ăl meu.* De parcă l-aş fi furat tuturor fetelor care se dau pe lângă el pe holurile de la Heywood High, care-i trimit fotografii cu trupurile lor în sutiene şi bikini şi care nu-şi pot da seama de ce nu o alege pe niciuna dintre ele. Pentru că ar putea alege. Ar putea-o alege pe oricare dintre ele să facă lucrurile pe care le face cu mine, în secret. Ele ar putea fi secretul lui, dar sunt *eu.* Şi când trăieşti într-o casă unde toată energia este îndreptată către o singură

persoană şi acea persoană e fratele tău cu probleme, ei bine, ţi se face poftă să fii văzută.

Mă gândesc la asta stând în pat, după ce Gage pleacă şi eu mă duc la etaj, încă încinsă şi electrizată, cu mâna pe abdomen, în casa cufundată în linişte. Maddie e cea drăguţă, Joey e cel rău, iar eu sunt cea cuminte şi aşa trebuie să rămână lucrurile.

Astă-primăvară, Gage a zis:

— Nu vreau să mă îndrăgostesc de nimeni şi nici nu vreau să se îndrăgostească nimeni de mine, nu chiar acum.

Prea târziu, mă gândesc în timp ce adorm.

Prea târziu.

Capitolul 12

Joey şi cu mine suntem pe canapea, uitându-ne la televizor. Fuzzy e cuibărită la mine în poală. Încerc să fiu tăcută şi molcomă în preajma lui Joey. A stat mai mult în camera lui şi a dormit în cele câteva zile de când s-a întors, iar eu m-am bucurat foarte mult când a coborât şi s-a aşezat pe canapea lângă mine. Nu vreau să stric momentul.

Se aude soneria, făcându-ne pe amândoi să tresărim. Fuzzy o ia razna, sărindu-mi din braţe, şi aleargă în hol, lătrând neîncetat. Sună din nou. Joey şi cu mine ne uităm unul la celălalt.

— Nu te uita la mine, spune el. Răspunde tu.

Mă înghionteşte cu piciorul. Când deschid uşa, dau cu ochii de Max deVos, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Hei, Emory, zice acesta. Joey e acasă?

Odinioară, Max deVos s-a făcut atât de praf la şcoală încât a căzut cu capul în piureul de cartofi din

tava de prânz. Toţi prietenii lui râdeau, mâncând mai departe. Doar Joey l-a ridicat şi l-a curăţat. L-a plesnit peste faţă până când şi-a revenit şi i-a spus supraveghetoarei de la cantină, domnişoara Richards, că Max era obosit de cât învăţase, ceea ce sunt convinsă că aceasta nu a crezut, pentru că, mă rog, e vorba despre *Max deVos.* Creierul lui ştie doar două lucruri: iarbă şi skateboarding.

— Habar nu am, Max, am spus şovăitor.

Mă gândesc la ce a spus mama despre prietenii care vor să vină în vizită la Joey. Nu prea vrei s-o calci pe mama pe coadă.

— Vreau doar să-l salut. Nu am nimic la mine.

Îşi scoate mâinile din buzunar, le întinde, goale. Din spatele meu, Joey spune:

— Hei, frate!

Glasul îi pare ezitant. Ochii lui Max se însufleţesc.

— Frate, hei! Uau, părul tău! Ce tare e! Ce mai faci?

— Tu ce crezi? zice Joey.

Lui Max îi piere zâmbetul.

— Scuze, frate. M-am gândit să trec pe la tine, să ne jucăm poate nişte *Assassin's Creed.* Să stăm împreună.

Lângă mine, Joey se foieşte stânjenit.

— Eşti drogat? îl întreabă uşor pe Max.

— Ce? Nu! Adică nu în momentul ăsta. Jur, vreau doar s-o ardem împreună.

— Nu pot, spune încet fratele meu. Nu pot sta cu cineva care se droghează. O să fiu dat afară din casă.

Lui Max îi cade faţa.

— Îţi baţi joc de mine? Nu pot juca nici măcar un joc video cu tine?

Joey înghite în sec cu dificultate.

— Nu.

— Frate. Sunt *prietenul* tău, zice Max, cu voce frântă. E o tâmpenie.

— Nu pot. Pur şi simplu nu pot. Aşa stau lucrurile. Trebuie să plec, Max.

Joey pleacă. Max se uită la mine.

— Serios, pe bune?

— Pe bune, răspund.

— Cam pentru cât timp?

— Nu sunt sigură. Adică trebuie să încerce să se ţină departe de droguri pentru totdeauna, Max.

— Rahat!

Max îşi vâră din nou mâinile în buzunar şi clatină din cap. Se răsuceşte şi coboară treptele, se urcă pe skateboard şi pleacă. Închid uşa. Joey se plimbă de colo colo prin living.

— O să-ţi faci alţi prieteni, îi spun.

Dar nici eu nu prea sunt convinsă de asta. Puştii cu care pierde Joey vremea se droghează toţi, în mare parte a timpului. Şi, la fel ca mine, nici el nu se va bucura de cea mai bună primire când va începe şcoala, din cauza lui Candy MontClair.

— Nu, n-o să-mi fac, spune, oprindu-se în loc. Pot să împrumut telefonul tău? Mama încă nu mi-a cumpărat unul nou.

— Nu ştiu…

Degetele mi se strâng în jurul telefonului. Dacă sună pe cineva, poate pe Max, şi dispare ca să se drogheze?

— Vreau doar să-l sun pe Shadow, OK? A fost consilierul meu la Blue Spruce. Am nevoie să vorbesc cu cineva. Poţi verifica nenorocitul de număr dacă ai chef. Poţi să-l pui pe difuzor! Iisuse! strigă el.

— OK, spun, cu glas tremurător. Calmează-te!

Îi întind telefonul. Mi-l smulge din mână. Inspiră profund de câteva ori.

— Îmi pare rău.

Apoi spune:

— Nu, nu-mi pare rău. Trebuie să fac asta. Ar fi trebuit să-ţi spun doar mulţumesc.

— E OK, îi zic. Dar oare e OK?

E bine că-şi sună consilierul, nu-i aşa? Mama nu se poate supăra din cauza *aceasta.* A-ţi suna consilierul înseamnă *să stabileşti o legătură* şi *să ceri ajutor.* Pliantul de la Blue Spruce spune că e un lucru bun.

Joey se duce la bucătărie. Eu rămân dincolo de cadrul uşii. În câteva momente începe să vorbească.

— Sunt eu, Joe Ward. Ai spus că te pot suna oricând.

A venit la mine acasă

Voia doar să jucăm un joc video

Cum pot face asta

Nu cunosc pe nimeni care nu se droghează

Să fiu pacient şi şcoala să înceapă săptămâna viitoare – e ceva copleşitor

Nu mi-ai spus că-mi vor scoate uşile

Ei bine, asta au făcut

Sunt ca un prizonier aici

La naiba

Nu mă pot linişti

Sora mea

OK

Joey mă strigă. Intru în bucătărie. Gresia e rece sub tălpile mele goale.

— Vrea să discute cu tine.

— Ce? Eu? De ce? Nu.

Scutur din cap. Ce-ar trebui să-i spun consilierului? „Salut, spune-mi cum să-mi împiedic fratele să

moară?”

— Te rog.

Joey stă cu telefonul întins în mâna care-i tremură. I-l iau.

— Hei, Emory, spune vocea. Eu sunt Shadow, consilierul lui Joe de la Blue Spruce. Am auzit multe despre tine astă-vară. Acum am nevoie de ajutorul tău, OK?

Glasul meu e doar o şoaptă.

— OK.

Încerc să-mi închipui cum arată. Pare tânăr, dar cât de tânăr poţi fi cu o slujbă ca asta?

— Joe nu se simte bine acum. Cunoşti situaţia?

— Da. Max a venit pe la noi.

— Da. E foarte, foarte greu când vechii prieteni vin în vizită când tu încerci să-ţi continui recuperarea. Dorinţa ta de tovărăşie şi de conectare e imensă, dar trebuie să le spui nu oamenilor care consumă şi asta poate fi un lucru extrem de greu, care te însingurează. Ştii?

— Mda.

— Aşadar sunt foarte mândru de Joe că i-a spus amicului său că nu poate intra, dar trebuie să faci ceva pentru mine, OK? O să pară ceva neînsemnat, dar de fapt e destul de important. Vreau să-l scoţi pe Joe la o plimbare, o drumeţie, orice, ca să-şi limpezească mintea. Uneori să fii activ, să-ţi pui sângele în mişcare e o metodă de a te calma şi de a-ţi regăsi concentrarea. Să ieşi din casă. Să respiri aer curat.

Joey o ţine strâns pe Fuzzy în braţe, mângâindu-i blana. Nu-i pot vedea faţa.

— Nu pot… Nu pot face drumeţii şi nici nu pot merge mult timp. Am genunchiul rănit.

Urmează o pauză.

— Aşa e. Erai în maşină. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să uit aşa ceva.

— Avem însă piscină. E o zi frumoasă. Am putea înota. Putem să înotăm?

— Ah, desigur! E excelent. Îmi place ideea. Mulţumesc. Astea sunt lucrurile cu care avem nevoie să-l ajuţi pe Joey, OK? Să-l ţii în siguranţă, să-l faci să simtă că are un sistem de sprijin. O s-o sun pe mama voastră, s-o anunţ ce...

— O, nu, nu pe mama!

Glasul mi se ridică, devine o scheunătură stânjenitoare. Joey înalţă ochii, clătinând din cap.

— Nu, nu poţi... nu face asta. O să fie... pur şi simplu nu e o idee bună.

Shadow tace puţin.

— Înţeleg. OK. Am priceput. Nu sunt un fan al omisiunii, dar pricep. Poţi să-mi salvezi numărul în telefon? În caz că ai vreodată nevoie de el? Îl voi salva şi eu pe al tău, OK?

Sunt un mare admirator al tău, Joey a vorbit mult despre tine. Pari o soră bună. Joey a spus că tu l-ai învăţat să citească. E senzaţional.

Nu spun nimic.

Pe vremuri, citeam ore întregi în fortăreaţa clădită în biroul tatei. Părinţii mei se enervau mereu din cauza lui. Credeau că nu munceşte suficient, că e leneş. I-am citit multe cărţi lui Joey, doar noi doi, până când a învăţat şi el.

— Poţi să mi-l mai dai un minut pe Joey? Şi apoi puteţi să mergeţi să înotaţi. Spune-i lui Joey să facă o ghiulea pentru mine, OK?

— OK.

Joey şi cu mine schimbăm căţelul şi telefonul.

Îl aud pe Shadow spunând:

— Eşti incredibil, frate. M-ai sunat când aveai nevoie şi exact asta trebuie să faci.

Joey înclină din cap, mormăie ceva şi apoi îmi înapoiază telefonul.

— Cred că mi-am lăsat costumul de baie în Colorado. Îmi amintesc că am înotat într-un lac şi l-am agăţat într-un copac ca să se usuce şi acolo e ultimul loc unde l-am văzut. Nu cred că am altul, zice el.

Ne răsucim amândoi când auzim o bătaie în uşa curţii interioare. Ryleigh stă acolo, în costumul ei de baie roz cu verde. Are în mână un colac.

— Cred că am o idee, spun zâmbind.

Şortul de baie al lui Gage e cam larg pe talia slăbănoagă a lui Joey, chiar dacă l-a strâns cât a putut de bine. Mereu a fost destul de subţirel, dar la dezintoxicare pare că a slăbit şi mai mult. Probabil de la toate drumeţiile acelea. Slipul are pe el plăci de surf şi apusuri de soare.

— Sper că n-o să-mi cadă, mormăie el.

— A zis să faci ghiulele, spun, intrând în apă.

Ryleigh strigă:

— Concurs de ghiulele!

Şi sare în apă, stropindu-l pe Joey.

— OK, acum e război, spune el când fetiţa reapare la suprafaţă. Pregăteşte-te să iei apă la bord.

Îşi ia elan, aleargă şi se aruncă în apă. Ryleigh chiţăie, vârâtă şi scoasă din valuri. Când Joey apare şi el, are un rânjet mare pe faţă.

— Fac pariu că pot să fac 50. Tu câte poţi să faci?

— O mie. Ştii că un tip a făcut odată 89 de ghiulele în 20 de minute? Purta un Speedo.

Joey calcă apa.

— E mult mai bine aici decât în lacurile în care

înotam astă-vară. Nu le vedeam fundul. Chestia asta mă cam înspăimânta. Îmi place să ştiu unde e fundul, ştii?

Îmi zâmbeşte şi se bagă din nou sub apă.

Fiecare val face ca apa să se lovească tot mai tare de mine, ceea ce e plăcut, parcă ar fi oceanul, când am mers în vacanţă la San Diego. Joey şi cu mine petreceam întreaga zi în apă, înotând din ce în ce mai departe, ţinându-ne unul de altul şi ţipând când valurile încercau să ne dărâme. Seara, părinţii noştri mergeau la cină la restaurantul fiţos al hotelului şi ne dădeau bani să mergem pe faleză în Mission Beach şi să ne cumpărăm hamburgeri de la Woody. Mâncam pe plajă la asfinţit, cu părul încă încâlcit de la sare. Maddie îşi înfigea degetele de la picioare în nisip. Uneori Joey îmi dădea una dintre căştile lui şi ascultam muzică împreună. Uneori aprindea un joint, când nu era nimeni prin preajmă. Nu ştiu de unde-l luase său dacă fusese suficient de tâmpit să-l aducă în avion cu el. Plaja părea locul de unde probabil că puteai procura aşa ceva, de la cineva.

Pe atunci nu mi se părea o problemă. Şi era frumos să fiu alături de Joey, uitându-ne la ocean în timp ce cerul îşi schimba culorile, privind valurile, care din albastre deveneau negre, cu muzica în urechi. Simţeam că aş putea locui la nesfârşit lângă ocean.

Mi-ar plăcea să ne putem întoarce acolo. Mi-ar plăcea să ne putem întoarce mult în timp, înainte ca toate acestea să se fi întâmplat.

— Ryleigh!

Gage se apleacă peste zid. Ochii îi alunecă spre mine, apoi la loc spre Ryleigh. Ryleigh ţipă şi ea:

— Ce?

— Mama vrea să vii acasă. Ai programare la tuns.

— Nu! spune ea, strâmbându-se.

Gage întinde mâinile.

— Îmi pare rău, puştoaico. Clarissa de la Curl Up and Dye nu aşteaptă pe nimeni.

Se uită la Joey, care stă pe marginea piscinei.

— Hei, Joe!

— Hei!

— Eşti bine?

— Mda.

— Tare, zice Gage, mijind ochii. Ăla e slipul meu?

— Ă, da.

— L-am lăsat să-l împrumute, spune Ryleigh, ieşind din apă şi înfăşurându-se într-un prosop. Ai vreo 50 de milioane.

— Am?

— Da.

— Atunci vin şi eu, zice el şi dispare.

Simt cum mă înroşesc la faţă, aşa că mă bag repede sub apă. Când ies la suprafaţă, Joey stă pe scara piscinei.

— Mulţumesc, spune el. Mă simt mai bine. La Blue Spruce era o chestie, te ţineau mereu activ, aşa că, de câte ori o luai razna, făceai o drumeţie sau mergeai la sala de sport sau pregăteai masa. Încă mă simt ca dracu' pentru că nu am prieteni acum, dar asta e, nu-i aşa?

— O să-ţi faci prieteni, zic. Alţii

— Spune soră-mea, care nu are niciun prieten.

Apoi se îmbujorează în obraji.

— Scuze. Mi-a spus Maddie. Naiba să-i ia, corect?

— Da, spun bucuroasă. Naiba să-i ia.

Gage sare gardul.

Încerc să-mi stăpânesc emoţiile când se scufundă în piscină. Am văzut părţi din Gage fără haine, dar nu

la lumina zilei, şi nu sunt sigură că mă pot controla dacă e ud şi în costum de baie la mine în piscină. Înota mereu aici când eram mici, înainte ca Joey să-ncerce să zboare de pe acoperiş, dar părinţii nu l-au mai lăsat să vină pe la noi după asta. Maddie a fost cea care a convins-o pe doamna Galt vara aceasta s-o lase pe Ryleigh să ne viziteze.

— E *cald,* Beth, lasă fata să înoate. Hai să trecem *mai departe.*

Eram şocată cât de uşor a rostit Maddie numele mic al doamnei Galt, dar cred că pur şi simplu aşa era Maddie, iar Ryleigh fusese dintotdeauna o sirenă la noi în piscină.

Gage îşi dă la o parte părul ud din ochi.

— Doamne, ce bine e! Sunteţi pregătiţi pentru un nou an şcolar în iadul din Heywood High?

Nu vorbeşte serios; face gestul ăla folosit mult de băieţi, care imită masturbarea, ceea ce e greţos.

— Nu în mod special, spune Joey.

— Va fi OK, Joe. Trebuie să ai un scop, asta e tot. Să munceşti pentru el. Ca să nu trebuiască să te droghezi.

— Toată lumea se droghează la Heywood, zice Joey. Jumătate dintre colegii tăi de echipă vând pe ascuns analgezice.

Gage ridică din umeri.

— Poate. Eu însă nu. Nu mă ating de aşa ceva niciodată.

Şi apoi îşi îndreaptă privirea spre mine. Ca şi cum am fi nişte vecini obişnuiţi, care-şi petrec după-amiaza în piscină.

— Şi tu, Em? Eşti gata din nou pentru trupa de dansuri? Fâţ-fâţ.

Îşi scuturǎ şoldurile, iar Joey râde.

— Nu pot din cauza genunchiului, zic eu, iar Gage se strâmbă.

— O, nu! Nu mi-am dat seama că e atât de grav.

Brusc îmi dau seama că nu aveam niciun mesaj de la Gage când mi-am verificat noul telefon. Ameţită cum eram la spital, pricepeam oarecum de ce nu m-a vizitat. Ar fi fost ciudat ca Gage vecinul să apară brusc acolo.

Dar nici nu mi-a scris. Şi mesajele nu le-ar fi văzut nimeni.

Ar fi putut să-mi scrie mesaje. Măcar unul.

Poate că a fost prea ocupat să se pregătească pentru tabăra de baseball. Poate… o mie de chestii îmi trec prin minte.

— Eşti OK? Arăţi ciudat, spune Joey.

Gage şi Joey se uită amândoi la mine.

— Eu… nu-i mare lucru, zic. Oricum nu eram bună. Eram doar rezervă.

— Mie mi se părea că te descurci destul de bine.

Îl stropesc, încercând să par ghiduşă, dar mai ales pentru ca nişte apă să ajungă şi pe mine şi să-mi alunge senzaţia oribilă din stomac.

Putea să-mi trimită un singur mesaj. Unul singur. Asta n-ar fi însemnat că încalcă regulile.

Cu coada ochiului îl văd pe Joey încruntându-se şi cred că şi Gage observă, pentru că spune imediat:

— Hei, Joe, mai ai jocurile alea, frate?

— Poftim?

— Ştii tu.

Gage face un gest cu degetele mari, ca şi cum ar folosi un controller.

— Aş băga nişte *Fortuite* chiar acum.

Joey se uită la mine, apoi din nou la Gage.

— Ăăă, e-n regulă?

Încuviinţez din cap, pentru că asta trebuie să fac, cred, acum că sunt păzitoarea lui Joey. Normal, Gage nu prezintă niciun pericol. Cum a spus, el nu s-a atins niciodată de droguri. În universul în care i-ar plăcea mamei să trăim, Gage ar fi prietenul perfect pentru Joey.

— Tare. Hai să jucăm, zice Gage. Am o după-amiază întreagă liberă.

Ies amândoi din piscină şi se înfăşoară în prosoape.

— Să puneţi nişte prosoape uscate pe jos. Ştii cât de mult urăşte mama apa din piscină pe podea! Şi să puneţi câteva prosoape şi pe canapea! strig eu.

Gage se răsuceşte şi ridică degetul mare. La început, sper că va spune:

— Hai şi tu să joci cu noi, Em.

Dar nu o face.

În schimb, întoarce imperceptibil capul spre căsuţa de la piscină şi şopteşte: *Ne vedem mai târziu.*

Capitolul 13

Bluza îi e ruptă la umăr, de parcă i-ar fi sfâşiat-o cineva. Sau ca şi cum cineva i-ar fi prins-o între degete şi ea s-ar fi smucit brusc şi materialul s-ar fi deşirat. Tuşul de ochi i s-a întins pe faţă. Luminile stroboscopice din subsol îi trec peste chipul roşualbastruroşualbastruroşualbastru. Oare plânge? Nici eu nu vreau să fiu la petrecerea asta, dar mama a spus că Joey trebuie să mă ia cu el dacă vrea să meargă. Credea că-l pot împiedica să se drogheze. *Trebuie să ai grijă de sora ta.* Acesta era, de fapt, un cod care însemna *Trebuie să ai grijă de Joey.* Aşa că ne-am suit în Toyota lui, vechea maşină a bunicii. Centurile de siguranţă din spate nu funcţionau. I-a dăruit-o când ea a renunţat să conducă. Acum ia autobuzul oriunde s-ar duce. Sunt prea mulţi puşti în subsol şi e prea cald. Nu ştiu unde s-a dus Joey. Faptul că nu ştiu unde s-a dus Joey e rău, pentru că înseamnă că nu mi-am făcut treaba. Acum fata plânge. Numele îi iese lent printre buze, ca o picătură de apă care se prelinge pe fereastră. Aşa. *Candy.* De la trupa de dansuri din clasa a noua. Nu-mi place deloc muzica asta. Sau poate că mi-ar fi plăcut dacă aş fi fost precum ceilalţi copii. Îi scriu un mesaj lui Joey. Fata îşi ţine capul în mâini. Îi scriu din nou lui Joey. *Vreau să plec.* Privirea fetei se încrucişează cu a mea. Trec printre puştii care dansează. *Candy, eşti OK?* Oare mă aude? Ochii ei se desprind de mine, fixându-se asupra unui băiat din colţul camerei. Acesta se holbează la noi. Nu-mi plac ochii lui. *Ai maşină? Vreau doar să merg acasă. Te rog, du-mă acasă. Am o durere îngrozitoare de cap şi băiatul ăla apus mâna pe mine.*

Şi apoi gura i se deschide şi sângele i se revarsă. I-l

prind în mâinile mele.

Mă trezesc plină de sudoare, cu inima bătându-mi nebuneşte.

De ce o visez pe Candy MontClair? Nu vreau s-o visez. O am în minte când sunt trează. Nu o vreau şi când dorm.

Fuzzy îşi mişcă trupuşorul la capătul patului şi oftează. Îmi frec picioarele de ea. Trebuie să adorm la loc. Mâine e prima zi de şcoală. Prima zi de orice. Nu vreau să fiu obosită cum am fost anul trecut, pentru că-l aşteptam până târziu pe Joey sau îl ajutam cu temele. Începusem să aţipesc uneori în clasă şi mă dezmeticeam în ultimul moment, înainte să-mi cadă capul pe bancă.

Merg pe hol până la noua cameră a lui Joey. Mă uit la el din prag. E întins în pat, sub lumina roz-gălbuie a veiozei în formă de unicorn a lui Maddie. Mă urc în hamacul ei. Poate că dacă mă legăn o să-mi vină somnul.

Joey se foieşte.

— Em?

— Scuze, spun. Nu puteam să dorm.

Se sprijină într-un cot.

— Poţi veni aici, dacă vrei.

Îmi face loc în pat şi mă strecor lângă el.

— Joey?

— Mmm…

Trebuie să am mare grijă. Nu vreau să-l necăjesc.

— Te gândeşti vreodată la ea?

— La cine?

Ezit.

— La Candy.

Numele ei sună aiurea pe buzele mele, ca prima

înghiţitură dintr-o mâncare care s-a acrit.

De pe partea lui de pat se aude un foşnet.

— Uneori. E trist.

— Am avut un vis despre ea. Un coşmar.

— Emmy, zice el, încolăcindu-şi un braţ în jurul meu. Probabil pentru că mâine începe şcoala. Îţi faci griji c-o să te întâlneşti cu toată lumea. Că te vor vedea. Ne vor vedea.

— Nu-mi vine să cred că Tasha m-a lăsat baltă, spun.

El oftează.

— Cred că vom fi amândoi fără prieteni, ha?

— Aşa cred, zic.

— Păi, măcar ne avem unul pe celălalt, corect? spune el. Înainte să-i pot răspunde, îi aud sforăiturile uşoare.

Când eram mică şi aveam coşmaruri, tata venea mereu la mine. Era de obicei treaz, din cauza turelor sale de noapte. Se urca alături de mine în pat, mă strângea la pieptul lui.

Mult timp nici măcar n-am ştiut ce cântec îmi cânta, până când nu m-am făcut mai mare şi l-am auzit în boxe, odată, la târgul din Mill Haven. Am crezut că, poate, îl inventase, un cântec despre un tip care voia să-i dea unei fete cifre adevărate: un trei uriaş, un nouă uriaş. Poate că le luase şi voia să le dea înapoi. Mama râdea de tata pentru că îmi cânta melodia asta.

Jenny am numărul tău

867–5309

Poate că vocea lui blândă mă făcea să adorm la loc pe atunci. Poate că era ritmul cântecului. Dar acum îl încerc oricum. Îl murmur la nesfârşit ca s-o alung pe Candy MontClair şi sângele din vis care mi se revarsă în mâini, pe Candy MontClair şi bluza ei sfâşiată şi

simpla ei durere de cap care a schimbat totul.

Jenny am numărul tău. 867–5309. 867–5309. 86753098675309...

Prost_educata
Hei, hei, Heywood High!
Iată-ne din nou
Sunteţi gata
Pentru un nou an
De teste inutile
Cărţi scrise de bărbaţi albi morţi
Trigonometria mă scoate din minţi
Pe voi nu?
Hai să vedem cine se întoarce anul acesta
Cine a fost trimis de-acasă pentru că a fost
Trist, furios, beat, gay, drogat,
O problemă prea mare pentru mama şi tata?
Ce MEDICAMENTE iei anul acesta
În afară de cele amuzante
Am auzit că poţi face rost de unele tari
De la casa unde pantoful
Atârnă în copac
Hai să vedem cine s-a întors să ne predea
Despre cele mai frumoase părţi ale omenirii
Va fi McGregor cel Pipăitor
(aveţi grijă copii)
Sau poate Helen Hoover venită din Iad
Să facă praf istoria Americii pentru noi
Mă întreb cum a petrecut vara Domnu'
Mistuh Brody
(să nu îndrăzniţi să uitaţi să-i spuneţi domnul, voi, nerecunoscătorilor)
Şi să ne amintim şi cine nu e aici
Ştiţi bine despre cine vorbesc

Şi mie mi-e dor ea
Suntem prea tineri
Să avem atâţia morţi
(ah şi voi, veganii, petiţia voastră
pentru mâncare mai bună a fost RES-PIN-SĂ)

11 likes
#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #începeşcoala #înapoilaşcoală #millhaven #coşmar
LzySusan s-a terminat cu sănătatea copiilor de la şcoală
FrancesP44 ce e cu contul ăsta cine eşti
MandyMandy Şi mie mi-e dor de ea
NatetheGreat
puştii ăia ar fi trebuit să meargă la puşcărie pentru Candy
TupacLives @NatetheGreat Luther ăla e la şcoala de corecţie

Stewie13 Urăsc şcoala
PristTine petrecere la pod 9 diseară
HelenOfJoy Aţi văzut lista de lecturi pentru ora lui Watson?
Lolita omg
Gigi ah doamne Pipăitorul nu iarăşi nu mai pot suporta un an de mâini pe umeri pentru numele lui dumnezeu frate nu-mi poate preda nu ştiu ce molecular şi să nu mai pună mâna pe mine

Capitolul 14

Joey intră în bucătărie cu o expresie scârbită.
— Nu pot purta chestiile astea, spune el. Îmi vreau

hainele vechi înapoi.

E îmbrăcat într-un hanorac gri-închis, un tricou ciocolatiu şi o pereche de blugi găuriţi pe care eu i le-am cumpărat de la Gap.

— Arăţi bine.

Îi dau un baton de musli.

— Arătos.

Se trage de gulerul tricoului.

— Simt că mă sufoc.

Mama apare şi ea în bucătărie.

— Arăţi minunat. Emory s-a descurcat grozav când ţi-a ales hainele astea.

Îşi trece degetele peste umerii lui, deşi acolo nu e nimic, din câte văd eu.

— Mă bucur că ştiu cine se face vinovat de asta, spune Joey, dezambalându-şi batonul.

— Prima zi a restului vieţii tale, ca să spun aşa, Joe.

Mama îşi toarnă o ceaşcă de cafea şi soarbe din ea.

— Emory, şi tu arăţi foarte drăguţ. Prânzul e în frigider. Joe, ai priceput regulile?

El trage de buzunarele hanoracului.

— Sigur.

— Va fi un an mare pentru tine, Joe. Ştiu că poţi face asta.

Joey ia rucsacurile, iar eu iau pacheţelele din frigider. Mama îi dă cheile de la maşină şi noul lui telefon.

— Vei fi responsabil s-o aduci pe sora ta acasă în fiecare zi după şcoală, zice ea. Poate învăţa în timp ce tu ai meditaţii.

Joey o salută şi iese iute pe uşă, înainte ca mama să poată reacţiona.

Ajunsă în garaj, şovăi înainte de a mă sui în

maşină.

Nu-mi făceam griji când mă ducea Maddie, de ce mi-aş face griji dacă mă duce Joey? Mă simt vinovată că m-am gândit măcar la asta. Dar mă duce cu gândul la noaptea aceea. Ultima oară când am fost într-o maşină cu el.

Joey mă atinge pe braţ, ca şi cum ştie.

— Voi conduce încet, spune el.

Deschid portiera, mă strecor înăuntru şi inima îmi bate puternic. Încep să vorbesc iute ca să nu-mi aud bătăile inimii.

— Nu-mi vine să cred că mama ţi-a luat o maşină atât de frumoasă.

Joey îşi trece mâna peste scaunul de piele.

— Aş fi preferat să n-o cumpere. Nu cred că asta o să facă o impresie bună, dacă ştii ce vreau să spun. Îmi plăcea mai mult rabla bunicii.

Dă cu spatele pe alee.

— Ar trebui să mergem s-o vizităm cât mai curând.

Joey turează motorul. Tresar.

Luther conducea prea repede, fără centură de siguranţă, iar eu stăteam pe scaunul din faţă şi Candy şi Joey erau în spate. Candy tot spunea că-i e frică şi ce a păţit Joey şi…

— Scuze, spune el timid. N-aveam încotro. Adică maşina asta…

Concentrează-te, Emory, îmi spun. Urmăreşte cu privirea un punct imaginar la orizont. Continuă să vorbeşti.

— Nana a fost toată vara în nordul statului, în vizită la mătuşa Dory. Dory şi-a făcut operaţie la şold, i-au pus proteză, zic eu. Nu avem pauza de prânz în acelaşi timp, să ştii.

— Nu trebuie să mă ţii de mână la masa de prânz.

— Voiam doar…

— Ştiu, zice, uitându-se la mine. Dar trebuie să înghit şi asta. N-ai cum să faci totul în locul meu.

Tac, privind şirul de magazine de pe Main Street pe lângă care trecem. Sandviciurile lui Hank, Feroneria lui Kaminski, Cafeneaua lui Betty cu ghivecele cu flori de la uşă şi cu tabloul agăţat în fereastră în care apărea o pisică neagră cu o ureche albă, lipăind dintr-un milk-shake. Mill Haven e frumos şi curăţel, nu e nimic nelalocul lui. Biblioteca publică, din cărămidă masivă, construită de nişte oameni din familia mea care au murit de multă vreme. Toate lucrurile din acest oraş au legătură cu mine şi totuşi nu m-am simţit niciodată acasă aici.

Simt o fierbinţeală în stomac. În cele din urmă, zic:

— Toată lumea va fi, gen, ofticată pe noi, cred. Aşa a zis Tasha.

Joey îşi muşcă buza.

— Poate.

— Mama voia să mă trimită la internat, spun eu. Ştiai asta? După ce s-a întâmplat. Pe tine voia să te trimită la şcoala militară. Poate că avea dreptate. Poate că ne-ar fi mai bine într-un alt loc, unde nimeni nu ne cunoaşte şi nimeni nu ştie ce s-a petrecut.

— Nici nu mă gândesc să fiu trimis la şcoala militară. Prefer să mor decât să ajung acolo.

Joey încetineşte.

— Aia e Liza?

Mă uit în direcţia în care arată el. Liza Hernandez, fosta mea cea mai bună prietenă, merge pe trotuar, cu rucsacul legănându-i-se şi cu părul aproape la fel de scurt ca al lui Joey. E în salopetă. O poartă de doi ani încontinuu.

Anul trecut, la educaţie fizică, am auzit-o

spunându-i lui Mandy Hinkle:

— Îmi ascund trupul de privirile masculine.

Mandy a zis:

— OK, *bine,* dar *toată lumea* încă te poate vedea, ştii asta, nu-i aşa? Îşi *imaginează* ce e pe dedesubt.

De câte ori o văd pe Liza, mă doare inima. Deşi au trecut patru ani, tot mă doare.

Joey opreşte maşina.

— Ce faci? îi şoptesc. Nu face asta!

— Hei, Liza! spune Joey, coborând geamul. Vrei să te duc cu maşina?

Liza se opreşte. Se apleacă să vadă cine e în maşină şi mă ignoră intenţionat, uitându-se la Joey. Mă holbez la propriile mâini şi simt că-mi arde faţa.

— Am pierdut autobuzul, spune ea, gândindu-se la ofertă.

Ce frumoasă e maşina ta nouă, Joseph.

— O cunoşti pe mama.

— O cunosc. Mi-o amintesc foarte bine. Are standarde înalte.

Lasă replica să plutească în aer.

Mama a fost cea care a pus capăt prieteniei mele cu Liza, din cauza părinţilor ei. Nu-mi place să mă gândesc la acel moment.

Dar acum mă întreb dacă mama ar avea mai multă compasiune faţă de ceea ce li s-a întâmplat părinţilor Lizei, din cauza celor întâmplate lui Joey.

— Da, spune în cele din urmă Liza. Vin cu maşina.

Deschide portiera din spate şi urcă înăuntru. Joey spune:

— Voi două aveţi de gând să vă salutaţi sau ce?

— Bună, Emory, zice Liza cu glas monoton.

— Bună, Liza, răspund pe acelaşi ton.

E cel mai lung schimb de cuvinte dintre noi din

ultimii patru ani. Joey fluieră.

— OK, atunci.

Când ajungem în parcare, Liza spune:

— Mulţumesc pentru conversaţia sclipitoare şi pentru drumul lin, Joseph. Nu mai intra în belele.

Iese din maşină şi se cară.

Asta e Liza, ca să pricepeţi. Nimeni nu a spus nimic tot drumul şi trebuia să fie sarcastică în privinţa asta.

Joey şi cu mine rămânem în maşină. În cele din urmă, zic:

— Putem să plecăm. Avem maşina asta. Putem pleca departe, putem începe o nouă viaţă în pădure. Să construim o cabană cu propriile mâini. Să trăim din munca pământului.

— Cam asta am făcut toată vara. Nu e atât de marfă cum pare.

Fratele meu inspiră profund îşi trage pe cap gluga jachetei.

— Hai să mergem!

Mergem prin parcare. Durează doar câteva minute până când încep privirile insistente şi şopocăielile. Joey îşi ţine capul în jos.

Trecem prin detectorul de metale. În mijlocul holului de la intrare, Joey se opreşte brusc, iar eu mă lovesc de spatele lui. Un tip care trece pe lângă noi se uită dintr-odată peste umăr.

— Hei, frate! Uită-te la tine, te-ai întors din morţi.

Joey zice:

— Hei, Noah!

— Îl ai pe Stetler anul ăsta la prima oră?

Joey încuviinţează din cap.

— Şi eu. Nasol de tot. Ne vedem în câteva minute?

— Sigur.

— Baftă mare.

Lunganul se îndepărtează pe hol.

— Prieten? spun. Sau duşman?

— Individul ăla fumează un castron întreg doar ca să se trezească. Nu e bun candidat pentru un prieten, spune Joey, săltându-şi rucsacul pe umăr. Dacă nu ne vedem, ne întâlnim la maşină după ore?

— Sigur.

Ne strângem mâinile. El şopteşte:

— Orice s-ar întâmpla, nu reacţiona. Fii calmă. Aminteşte-ţi oceanul, Emmy.

Apoi îmi dă drumul şi o ia la stânga, în timp ce eu o iau la dreapta.

În prima mea zi din clasa a noua, Joey m-a tras deoparte pe acelaşi hol de la Heywood High şi s-a aplecat, suflându-mi cald în ureche. M-am simţit protejată de acea fierbinţeală. Îmi petrecusem mare parte a dimineţii în baie, având un gol în stomac.

Ascultă, a zis el. *Singura cale de a te gândi la asta e următoarea: liceul e ca oceanul, ca atunci când am mers la Mission Beach. E foarte mare şi uneori pare înspăimântător, ca şi cum dacă mergi prea departe în larg, n-o să te mai întorci niciodată. Nu o să mai poţi vedea uscatul. Şi aminteşte-ţi de câte ori ne-am scufundat şi am ieşit din nou la suprafaţă şi cât de grozav a fost, cu soarele deasupra capetelor noastre, ca şi cum am fi învins ceva groaznic? Toţi cei de aici sunt un soi diferit de creaturi marine. Unii dintre ei sunt naşpa, la propriu şi la figurat. Alţii sunt atât de frumoşi că nu-ţi vine să crezi că aşa ceva există. Iar alţii au dinţi înfricoşători şi fălci ciudate care atârnă, dar şi ei sunt frumoşi. Şi alţii vor să te mănânce, pentru că aşa e firea lucrurilor. Îmi pare rău pentru asta, nu eu*

am făcut regulile oceanului. Oceanul, exact ca liceul, are propriile reguli. Dar ţine minte asta: uneori valurile te doboară şi ţi se pare că nu ai puterea să te ridici din nou, dar o ai, pentru că orice ia apa aduce înapoi. Dar trebuie să te adaptezi, dacă nu, mori. Acum du-te şi înoată.

Pe la jumătatea holului şi pe la mijlocul drumului către biroul consilierilor, capetele se tot întorc. Copiii se holbează după mine.

Încerc să-mi ţin ochii îndreptaţi înspre capătul coridorului, către uşa maronie şi lucioasă a biroului.

Fata care era în maşină.

Candy MontClair.

Fratele cu supradoză era pe bancheta din spate.

Ea e?

O, Doamne, chiar ea?

Nu credeam că se mai întoarce

Nu reacţiona, îmi spun.

Trebuie să-mi amintesc oceanul, cum a spus Joey. Uite-o pe Mandy Hinkle, editoarea ziarului Liceului Heywood. E extrem de vorbăreaţă şi oarecum lipicioasă, pentru că îţi atinge întotdeauna braţul şi se apleacă înspre tine când îţi vorbeşte. Probabil că e o scoică agăţătoare. Mai e şi un puşti cu o grămadă de dinţi în gură. Poate că e un peşte-pescar. Iat-o şi pe Suki Rappaport, împreună cu grupul ei de adoratori. E atât de minionă şi drăgălaşă şi pare a trăi în propria ei lume. Poate că ea e un căluţ-de-mare, adorabil şi perfect. Uite-l pe Nick Rabinowitz. Am auzit poveşti despre el de la diverse fete. Ar putea fi un rechin, vânându-şi mereu prada. Mai văd un crab pătat, o pisică de mare, o meduză, un…

Pereţii biroului de pe colţ al domnişoarei Diaz sunt

plini de citate aspiraţionale.

ŢINTIŢI SUS! TOŢI AVEM ŞANSA DE A SCHIMBA LUMEA! ATITUDINEA ÎŢI VA DETERMINA ALTITUDINEA!

Mi-aş fi dorit să aibă nişte afişe mai oneste, de exemplu BRAVO CĂ TE-AI DAT JOS DIN PAT! UAU, TE-AI PIEPTĂNAT! URA, AI LUAT UN 7! FRATELE TĂU NU A MURIT DIN CAUZA UNEI SUPRADOZE, EŞTI SUPERTARE!

Domnişoara Diaz mă priveşte pe deasupra ochelarilor. A început anul trecut, când eu eram în clasa a zecea, şi nu cred că a împlinit 30 de ani, aşa că presupun că gestul cu ochelarii e felul ei de a părea mai bătrână şi mai autoritară. Nu ştiu de ce trebuie să facă asta totuşi. Adică *normal* că ea reprezintă autoritatea. E treaba ei să reprezinte autoritatea, dar pe cine încearcă să ducă de nas? A mers la liceu, apoi la facultate şi apoi… a ajuns aici, deci ce viaţă a trăit ca să ne poată spune cum să ne-o trăim pe a noastră? A fost *mereu* la şcoală.

Strâng din dinţi. Oricum adulţii nu-ţi spun niciodată adevărul despre nimic.

— Bună, Emory. Cum te simţi?

— Bine.

Ea înclină capul.

— N-o să te întreb cum ţi-a fost vara. Cred că ştiu destul de bine. Sunt aici dacă vrei să discutăm şi doamna Kim e şi ea disponibilă. Avem resurse pentru tine.

— Bine.

— E bine să vorbeşti cu mine? Cu doamna Kim?

Bună, doamnă Kim. Noaptea trecută am avut un vis despre Candy MontClair, fata care a murit, şi un băiat a ieşit prin parbriz şi pe fratele meu l-au trimis la dezintoxicare. Părinţii mei nu s-au mai îmbrăţişat de ani întregi. Tata doarme la el în birou. Mă doare

piciorul. Fur diverse obiecte. Şi staţi aşa să vă spun despre Gage Galt.

Probabil că doamna Kim s-ar îneca cu ceaiul ei Earl Grey.

— O să mă gândesc la asta.

Se uită puţin în computer.

— Va trebui să te înscrii la examenele preliminare. Ţine minte, sunt doar două date în toamna aceasta şi o să vrei să fii pregătită în caz că va trebui să reiei cursul.

— Voi fi, spun, muşcându-mi buza. Promit.

Cu o seară înainte m-am uitat prin vechea carte de pregătire a lui Maddie, dar totul îmi plutea pur şi simplu în faţa ochilor, pentru că stăteam cu urechea ciulită înspre camera lui Joey. Oare ce făcea? Era OK? Credeam c-o să mă simt uşurată când se va întoarce acasă, dar nu mă simt aşa. E ca şi cum aş aştepta un semn că dezintoxicarea nu a funcţionat, un mic semn că fratele meu aşteaptă doar momentul potrivit, iar asta mă face să mă simt al naibii de vinovată, pentru că, dacă eu nu cred în Joey, cine o s-o facă?

Domnişoara Diaz murmură ceva, iar eu redevin atentă.

— Evident, din cauza genunchiului tău rănit, nu mai poţi face parte din echipa de dansuri, zice ea.

Mă întreb dacă îmi observă expresia de uşurare de pe faţă.

— Trebuie să ne asigurăm că ai nişte activităţi extracurriculare pentru înscrierile de anul viitor, nu doar materiile obişnuite.

Începe să tasteze.

— Ce zici de cursul de ceramică? Nu e prea solicitant din punct de vedere fizic, nu e prea greu pentru genunchi, ai câteva expoziţii în afara şcolii şi un

festival de artă la primăvară, la centrul comunitar?

Joey a făcut cursul de ceramică anul trecut. A spus că găsea lut în părţi ale corpului său despre care nici nu ştia că există. *Urăsc roata olarului. Dacă o dai în bară, totul zboară în toate direcţiile. Nu mă dau în vânt să fiu lovit peste faţă de chestii tari şi ude.*

— Nu mă dau în vânt să fiu lovită peste faţă de chestii tari şi ude, izbucnesc eu.

Domnişoara Diaz izbucneşte în râs.

— Necuvenit, dar amuzant. De obicei eşti foarte tăcută. Mi-ar plăcea să ieşi puţin din cochilie. Ce zici de Clubul de Teatru?

— Să joc pe scenă? Nu pot face asta. Nu mă pot ridica în picioare în faţa oamenilor. Deja…

— Deja ce?

Mă bârfesc.

— Nimic, spun eu.

Ea se încruntă.

— Emory, trebuie să te punem undeva. Dacă nu vrei să joci, sunt alte lucruri de făcut. Scenografie, costume. Te poate ajuta să-ţi faci diverse relaţii aici.

— OK, zic, dar fratele meu… mama a zis că trebuie să mă ducă acasă în fiecare zi după ore. Trebuie să am oarecum grijă de el, aşa că nu ştiu dacă…

Ea tastează din nou ceva la calculator.

— Joseph se va afla la meditaţii după şcoală, în zilele când nu se duce la terapie. Am aici orarul lui. Are nevoie de meditaţii ca să rămână concentrat şi să recupereze materia. O pot suna pe mama ta ca să-i explic.

Ultimul lucru de care am nevoie e să primească mama un telefon de la şcoală.

— OK. Bine.

Binele ăsta al meu e ca *OKOKOK-ul* lui Joey.

Dă să-mi printeze orarul, dar hârtia se blochează pe la jumătatea procesului. Domnişoara Diaz scrâşneşte din dinţi.

— Urăsc imprimanta asta. O să-l printez la doamna Tisby de la recepţie. Aşteaptă aici.

Îmi strâng rucsacul la piept. Domnişoara Diaz are farfurii cu dulciuri pe birou. Caramele, drajeuri. O colecţie de scoici, ca acelea pe care le-am cumpărat de pe faleza din San Diego.

O aud pe doamna Tisby şoptindu-i ceva domnişoarei Diaz.

Palmez o scoică. Mi se potriveşte perfect în mână. O vâr în buzunarul din faţă al rucsacului.

Mai bine.

Domnişoara Diaz se întoarce şi-mi dă orarul, după care se aşază din nou. Mă priveşte iarăşi pe deasupra ochelarilor.

— Notele tale au scăzut anul trecut.

Au scăzut, adică de la 10 la 9 şi câţiva de 8. E greu să iei numai note de 10 când ai de făcut şi temele fratelui tău.

— Nu văd ce e rău la nişte note de 8 şi 9.

— Nimic, dacă eşti elevă de 8 şi 9. Dar când eşti elevă de 10 şi brusc devii elevă de 8, facultăţile vor observa asta.

Apoi e doar gura ei care se mişcă şi eu care o privesc mişcându-se.

Ştiu că lucrurile sunt grele.

Din cauza fratelui tău.

Din cauza lui Candy.

E un lucru tare dificil.

Dar nu vrem să pierzi din vedere notele pe care le iei.

Munca ta.

Ai muncit foarte mult.
Un viitor atât de strălucit.
Promiţător.

Dau din cap, dau din cap, dau din cap. Parcă aş fi o jucărie, care dă fără încetare din cap, aprobator şi absurd.

Pentru că totul e *binebinebine.*

Am reuşit să rezist la trei ore de curs până acum, ţinându-mi în cea mai mare parte a timpului capul în jos, dar încă se mai auzeau şoapte. Madison şi Jesse din trupa de dans erau la chimie, dar, când m-au văzut intrând în laborator, şi-au întors capul în altă parte şi s-au prefăcut a fi ocupate.

Prânzul este însă o fiară cu totul deosebită.

Cantina e oarecum ca oceanul de pe coridor: trebuie să identifici diversele specii şi habitatele lor specifice. O specie nu poate încălca habitatul altei specii fără teama de represalii sau chiar de moarte. Trupa de dansuri acolo, echipa de baseball dincolo, jucătorii de fotbal american acolo, cei cu pretenţii de artişti în colţul acela şi aşa mai departe.

Caut un loc liber încercând să nu aterizez peste mutra cuiva, înotând printre trupuri ca să evit orice pericol. Apoi zăresc un loc, în spate.

Sunt anumite specii în ocean care încă trebuie descoperite, iar pe tărâmul cantinei, acele creaturi imposibil de identificat, misterioase, trăiesc în spate, în semiîntuneric, dincolo de peretele fără geamuri. Şi acolo mă duc şi eu.

Locul liber e lângă Jeremy Leonard, fratele lui Luther. Cu părul ciufulit, cu capul aplecat deasupra mesei, citind o carte de benzi desenate şi mişcându-şi degetele peste paginile acesteia. Ochelarii lui cu rame

negre îi alunecă în jos pe nas. Are o pungă de Doritos şi un Gatorade.

Merg pe lângă perete ca să ocolesc spaţiile centrale dintre mese, dar încă îi aud.

Uite-o

Ah la naiba şchiopătează, a fost rănită

L-am văzut pe frate-său la poliţie tipul părea îngrozit

— Pot să mă aşez aici?

Jeremy Leonard ridică privirea, împingându-şi ochelarii în sus.

— Emory. Da, sigur.

Mă strecor pe banca din faţa lui.

Jeremy se întoarce la cartea lui de benzi desenate. Fac greşeala de a privi în jur şi întâlnesc ochii Tashei.

Stă alături de fetele din trupa de dans în celălalt capăt al cantinei, purtând o bluză roşie fără mâneci, care-i dezvăluie umerii laţi. Colţurile gurii îi coboară uşor, dar nu într-un fel răutăcios. Mai degrabă într-un fel resemnat. Mereu a fost drăguţă cu mine, chiar şi când celelalte fete din echipă se enervau. Madison şi Mary şi Jesse îmi evită privirea.

Tasha ridică din umeri, foarte discret, ca să n-o observe celelalte fete. Mă gândesc la ceea ce a spus Joey. *Asta e.*

Mă întorc la casoleta mea cu morcovi şi humus din rucsac, mutând legumele dintr-o parte în alta cu degetele. Îmi plăcea mult să joc Lincoln Logs când eram mică; aş putea face asta ore întregi, aşezând şi reaşezând piesele sub forma unor căsuţe fragile. Încep să construiesc o cabană mică din morcovi. Îmi bâzâie telefonul.

Joey.

E supenaşpa, scrie el.

De acord, îi răspund.

Jeremy ridică ochii spre mine.

Un morcov din vârful căsuţei se mişcă şi cade pe masă. Jeremy îl pune la loc. Are unghiile murdare. Brusc mi-i amintesc pe mama şi pe tata discutând în birou, după ce mama îl dusese pe Luther acasă, când acesta petrecuse o dată noaptea la noi acasă.

— Băiatul ăsta provine dintr-o familie dură, a murmurat ea.

— E nasoală, zice încet Jeremy. Chestia asta. Ştii?

— Da, spun. Foarte nasoală.

Ne uităm unul la celălalt.

Când aveam 13 ani, fraţii noştri au fost duşi la secţia de poliţie pentru că se drogau pe malul râului Frost. Nu în partea unde locuiesc acum oamenii, adică sub pod, ci mai aproape de oraş, unde sunt băncile de picnic şi grătarele de duminică, pentru familiile fericite. Mama şi tata m-au luat cu ei acasă la familia Leonard, iar eu şi Jeremy ne-am dus la subsol, unde erau o masă de ping-pong şi fotolii puf şi un televizor mare cu o canapea veche în carouri în faţa lui. Am jucat *Minecraft* şi am mâncat Cheetos şi am băut Sprite ore întregi, cât timp părinţii noştri au băut la etaj vin şi whiskey şi s-au văitat cât de îngrozitori erau fraţii noştri şi cât de bine le va prinde că rămân la secţia de poliţie până dimineaţă.

— S-au speriat rău de tot, asta-i sigur, a strigat domnul Leonard.

Nu prea îmi plăcea de el. Părea zgomotos şi crud şi înţelegeam de ce Luther preferă să stea la noi acasă decât aici. Jeremy şi cu mine am adormit amândoi pe canapea, la un film despre o sirenă care eşuează în Manhattan. Nu prea-mi petrecusem timpul cu el până atunci, deşi eram de aceeaşi vârstă şi mergeam la

aceeaşi şcoală. După ce mama a coborât să-mi spună că e timpul să plecăm, Jeremy a zis:

— Iartă-mă dacă am salivat pe tine. Când dormeam.

Părea stânjenit.

Dar îmi amintesc mai ales cât de confortabil mi s-a părut să adorm treptat pe canapea, în timp ce lui Jeremy îi cădea capul pe umărul meu. Mă-ntreb dacă el ţine minte asta.

— Mai ai masa de ping-pong? îl întreb.

Jeremy scutură din cap.

— Au vândut-o părinţii mei. De mult timp.

— Noi n-am avut nimic la fel de distractiv la noi acasă. Mamei i-a fost mereu teamă că o să spargem ceva. Eram invidioasă.

— Pe bune?

— Dap.

Îi simt între noi, incomozi şi neclintiţi.

Fraţii noştri.

O mână loveşte în masă chiar în dreptul lui Jeremy, speriindu-ne pe amândoi.

Lucy Kerr şi cele două prietene ale sale stau lângă Jeremy. Lucy îşi ţine braţele încrucişate, iar părul ei seamănă cu o cască dreaptă şi castanie, care-i acoperă urechile.

Orice chef de ceartă pe care-l aveam pentru ziua de azi se duce, pentru că ştiu ce va urma. Aşa se întâmplă mereu, într-un fel sau altul. În cărţi şi în filme, cea mai bogată fată din oraş e întotdeauna cea mai populară şi căutată şi uneori de-a dreptul răutăcioasă, dar în viaţa reală, cel puţin într-a mea, cea mai mare parte din poveste nu e adevărată.

— Nu e frumos, zice Lucy Kerr, cu glasul debordând de furie, ca în familia ta, când faci un

accident rutier şi omori pe cineva, să-ţi cumperi o maşină nou-nouţă.

Joey avea dreptate; maşina nouă şi strălucitoare e o problemă. Probabil că pare un gest crud şi insensibil.

Ochii lui Lucy Kerr scânteiază, de parcă mai are puţin şi plânge. Prietenele ei o încadrează şi fiecare îşi pune o mână pe câte un braţ al ei.

— Era cea mai bună prietenă a mea, spune ea, răguşită. Şi acum e moartă pentru că s-a urcat într-o maşină cu tine şi cu fraţii voştri drogangii. Am fost şi eu la petrecere. *Eu* trebuia s-o duc acasă.

Te rog, du-mă acasă, îmi zisese Candy în subsol, cu ochii plini de lacrimi.

Copiii se holbează. Jeremy spune încet:

— Îmi pare rău, Lucy.

Nu îşi dezlipeşte privirea de masa portocalie.

— Du-te dracului! spune Lucy. Şi dacă dau vreodată nas în nas cu fratele tău, să fie atent.

Se uită iar la mine.

— E mişto să locuieşti în casa aceea? Să ai toţi banii ăia? Doamne Dumnezeule, *uită-te* la tine. Cine te *îmbracă?*

— Îmi pare rău, Lucy. N-a fost vina…

— Hei, pot să mă aşez aici? Da? Marfă.

Liza Hernandez îşi trânteşte rucsacul pe masă şi se aşază lângă Jeremy. Scoate un sandvici învelit în hârtie cerată din rucsac şi începe să-l desfacă. Unt de arahide şi jeleu. Ca întotdeauna. Mănâncă sandviciuri cu unt de arahide şi cu jeleu din clasa întâi. Liza se uită la Lucy.

— Stai aşa, am întrerupt cumva o acţiune de intimidare tipică pentru liceu? Doamne, dar chiar că a început devreme anul ăsta. Din prima zi! 10 plus pentru străduanie, Lucy.

— Ia mai tacă-ţi…

Liza ridică o mână.

— Ascultă, Lucy. Ştiu că ai inima zdrobită, la naiba. *Ştiu* asta. Dar nu e vina lui Emory. Nu era nici beată, nici la volan.

Era o seară ploioasă. Un drum ud. Exces de viteză. Totul e o mare porcărie. E naşpa rău.

Mi-aş dori ca Liza să nu mai vorbească. Nu vreau să mă gândesc la asta la şcoală. De faţă tocmai cu Lucy Kerr. Dar iată că amintirile revin.

Noapte ploioasă. Drum alunecos. Luther râzând şi apoi enervându-se când îl tot rugam să conducă mai încet. Candy ţipând la noi s-o lăsăm să iasă. Ploua atât de tare că era greu să ne dăm seama unde suntem. Mâinile lui Luther sunt pe volan, trăgând tare de el. Foarte multe ţipete, dar nu din partea lui Joey, pentru că el zace leşinat, fără simţire.

Luther, opreşte, tot spuneam eu.

Şi apoi zburam şi lumea încetinea în timp ce noi ne tot rostogoleam şi în cele din urmă s-a oprit.

Îmi frământ aprig mâinile sub masă, unde Liza şi Lucy nu pot vedea.

— Dacă îţi descarci nervii pe Emory şi pe Jeremy n-o să te simţi mai bine, spune Liza. Crezi că ei nu se simt îngrozitor? Emory era şi ea în maşină. Cum crezi că se simte? Nu faci altceva decât să adaugi suferinţă peste suferinţă. E un cerc infinit de porcării. Dacă vrei să faci ceva, du fotografia lui Candy în vitrina comemorativă. Nu e acolo încă şi ar trebui să fie. Candy era o persoană mişto şi nu şi-ar fi dorit să te porţi aşa, ştii?

Lui Lucy Kerr îi tremură gura.

— Nu-mi sta în cale, îmi spune ea, cu voce tremurândă. Sau nu mai sunt responsabilă de acţiunile mele.

Imediat ce pleacă, Jeremy răsuflă prelung, uşurat.

— Mulţumesc, îi spun încet Lizei. Nu trebuia să faci asta.

Scutură furioasă din cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emmy. Ţi-am ţinut partea toată copilăria, mai ţii minte asta? Dar atunci era oarecum drăguţă chestia asta, s-o faci pe şoricelul sfios. Nu mai e. Te-aş pune să faci cumva să-ţi crească o pereche de coaie, dar ar fi prea patriarhal. Te-aş sfătui să faci să-ţi crească nişte ţâţe, dar asta pare antifeminist. Aşa că o să te sfătuiesc doar atât: fă cumva să-ţi crească o *coloană vertebrală.* Fă cumva să-ţi crească o nenorocită de coloană vertebrală sau tot anul ăsta o fie foarte nasol la şcoală.

Ne uităm urât una la alta, ea cu o expresie serioasă şi categorică, eu simţind cum îmi ard obrajii. Liza fusese mereu pricepută la a rezolva o persoană sau o situaţie. Poate pentru că a avut de-a face atât de mult cu părinţii ei. Nu prea ai timp de nuanţe când părinţii tăi sunt în permanenţă drogaţi.

Şi, chiar dacă vreau s-o urăsc acum, are dreptate. E de abia prima zi şi deja e nasol şi va trebui să găsesc o cale de a gestiona situaţia. Dacă pot să facă pliante despre cum să aduci dependenţii acasă, ar trebui să aibă unul şi despre cum să supravieţuieşti vieţii de liceu.

Liza se răsuceşte spre Jeremy.

— Am numărul nou, spune ea, cu un glas amabil şi normal, scoţând o revistă de benzi desenate din rucsac.

Întind paginile pe masă, între ei, apropiindu-şi capetele, iar eu rămân pe dinafară, uitându-mă la ei. Poate că Liza m-a salvat, dar nu mi-a făcut loc şi mie.

Nu vreau să-i privesc cum se uită în revistă şi nici

foame nu-mi mai e, aşa că ridic capul, doar puţin, să văd unde este el.

Şi-l zăresc, cu coada ochiului, la masa jucătorilor de baseball, de lângă perete. Toţi râd de ceva.

Au văzut oare ce s-a întâmplat cu mine şi cu Lucy Kerr? Acolo sunt şi câteva fete. O fată îşi pune mâna pe braţul lui Gage. El se mişcă uşor, aproape imperceptibil, ca să-i îndepărteze mâna.

Dacă Gage era iubitul meu, aş sta acolo. Lucy Kerr nu mi-ar spune niciodată lucrurile acelea. Gage şi perfecţiunea lui strălucitoare m-ar proteja de oricine.

Aş vrea să se uite spre mine, o privire scurtă, orice. Să mă observe.

Nu o face.

Dar eu observ pe altcineva, chiar lângă ieşire.

Daniel Wankel. Se sprijină de perete, în haina lui sport neagră, aceeaşi jachetă pe care o poartă şi în cele mai reci luni, cu mănuşi fără degete, eşarfă negru cu cenuşiu înfăşurată în jurul gâtului, deşi e septembrie şi încă e cald.

A lipsit mare parte din toamnă şi din semestrul de primăvară, anul trecut. Au fost zvonuri despre motivul dispariţiei lui. *S-a îmbătat, a căzut în râu, a fost trimis la dezintoxicare. Am auzit că ar fi exorcizat homosexualul din el. Se vorbeşte că l-a muşcat pe proful de atelier. S-a auzit că ar fi înnebunit.*

Faţa lui Daniel Wankel e nemişcată, urmărindu-mă. Şi apoi zâmbeşte. Dar nu e un zâmbet fericit, care spune *Hei ce mai faci.*

Spune mai degrabă *Ce nasol de tine.*

Capitolul 15

La ora de literatură a domnului Watson, mă aşez în

spatele clasei, lângă fereastră. Îmi place să stau lângă ferestre. Florile de-afară sunt frumoase şi, dacă adie vântul, îmi place să mă uit la frunzele copacilor, care se leagănă dintr-o parte în alta. Mă-ntreb oare ce-o face Joey. M-am uitat după el pe coridoare după prânz, dar nu l-am zărit. Îi scriu repede un mesaj când Watson îşi face de lucru la tablă.

Sper că eşti OK

Încă mă simt puţin zguduită după cele întâmplate cu Lucy Kerr la cantină. Poate că de-acum înainte ar trebui să iau prânzul la bibliotecă.

— Bună ziua, oameni buni, spune domnul Watson, scriindu-şi numele pe tabla din faţa clasei. Bine aţi venit la clasici americani, unde vom analiza în profunzime operele care ne definesc cultura. Lista de lecturi a ajuns pe portalul elevilor acum două săptămâni, deci cred că…

Liza Hernandez ridică mâna. Profesorul se întrerupe.

— Da, Liza. Mă bucur mult să te revăd.

Watson e un soi de bătrân irascibil. Cravată bleumarin, cămaşă albă încheiată până sus. Pantofi negri. De ce sprâncenele bărbaţilor devin atât de stufoase şi ciufulite când aceştia îmbătrânesc? Parcă ar avea două omizi demente care i se târăsc pe frunte.

— De ce ne-aţi dat de citit o carte despre un pedofil?

Glasul Lizei e sacadat şi puternic. Stă la câteva rânduri în faţa mea, la dreapta.

Cineva chicoteşte. Câţiva copii se foiesc pe locurile lor. Mă bucur că a spus-o totuşi. Ştiu despre ce e vorba în cartea aceea şi pare scârbos şi am tot evitat s-o

citesc, pentru că oricum urmează mai târziu, în acest semestru.

— Poftim?

Omizile lui Watson se încruntă la unison.

— *Lolita.* De Nabokov. Pronunţ corect?

— Da.

Scrie numele pe tablă, apoi îl rosteşte lent şi cu glas tare pentru noi toţi.

— Este o carte despre un bărbat care molestează sexual o fetiţă.

— Ah, rahat, spune cineva. Iar începem.

Watson clipeşte rapid. Se vede cu ochiul liber că se căzneşte să spună ceva. În cele din urmă zice:

— Mă rog, ezit să folosesc acele cuvinte sau să pretind că acesta e *subiectul* cărţii, pe de-a-ntregul.

Mandy Hinkle stă lângă Liza. Îşi drege glasul.

— Ba exact acesta e tot subiectul cărţii. Profită de fată şi de mama ei, care e total defazată şi nu pricepe nimic, de-a lungul întregului volum. Şi apoi un alt bărbat în toată firea apare şi-i face practic acelaşi lucru.

— Cred că individul ăla a răpit-o, nu-i aşa? spune Amani McKinney. Nu-mi dau seama. Cartea asta e ciudată şi înspăimântătoare şi autorul pare să creadă că ei îi plăcea? Dar practic nu poţi să-ţi dai consimţământul sub vârsta de 18 ani şi, în plus, fata are, cât, 12 ani când începe totul, nu?

— Ideea e că, spune Liza, e o carte de-a dreptul problematică despre molestarea unui copil de către un adult, o abureală perversă, şi ar putea fi, să ştiţi, chiar în încăperea asta persoane care sunt supravieţuitori ai molestării sexuale. V-aţi gândit vreodată la asta?

— Ar fi cu totul altceva, adaugă Mandy Hinkle, dacă opera ar vorbi despre experienţa unui

supravieţuitor. Dar nu e vorba despre asta, deloc chiar.

Toţi cei din clasă tac mâlc. Eu aştept. Nu poţi spune niciodată cum vor reacţiona profesorii la astfel de împotriviri. Vechea treabă „ori ca mine, ori deloc”. Avem la Heywood o grămadă de profi care urlă, dar până acum eu nu am avut nicio oră cu Watson, aşa că habar nu am cum va reacţiona. Aş prefera să nu avem parte de ţipete, dar nici nu aş vrea să citesc această carte şi mă bucur că Liza a avut ceva de spus.

Domnul Watson lasă markerul jos. Bate în catedră o dată, de două ori, de trei ori, înainte de a vorbi.

— Mai întâi, spune el. Daţi-mi voie să-i laud pe aceia dintre voi care au citit deja cartea…

— Eu am văzut filmul, zice Max deVos. E o gagică sexy. Se pune că m-am uitat la film?

Mandy Hinkle răspunde:

— Au fost două filme şi *nu.*

— În al doilea rând, zice domnul Watson mai tare.

Tresar. Acesta ar putea fi începutul ţipetelor.

— Cartea reprezintă o introducere importantă în tehnica literară, structură, aluzie şi principiul naratorului neplauzibil. Sunt multe moduri de a discuta pe marginea acestei cărţi şi poate că ideile voastre sunt unele care merită explorate.

O fată aflată pe locul de lângă mine ridică mâna.

— Dacă aduc un bilet de la mama, pot citi altceva? Cartea asta mă face să mă simt de-a dreptul inconfortabil.

— Păi, când citim nu căutăm întotdeauna confortul. Uneori trebuie să citim cărţi incomode şi dificile. Câteodată aceste cărţi sunt acelea care ne influenţează dezvoltarea intelectuală şi emoţională.

Domnul Watson cercetează sala din priviri. Se opreşte.

— Da. Ai o întrebare.

Tasha lasă mâna jos.

— Sunt doi copii de culoare în această clasă, inclusiv eu, unul mexican-american şi unul asiatic-american. Dar pe lista aceasta nu sunt cărţi care să spună poveşti despre negri. Sau despre asiatici. Şi nici o altă poveste care să aibă oameni de culoare drept personaje principale. Dacă suntem acolo, suntem pe margine. Sclavi. Servim mâncare. Chestii de genul acesta.

— Doamne, oameni buni, voi ce *vreţi?* Vreţi să citiţi *Pânza lui Charlotte* pentru tot restul vieţii?

Toată lumea se întoarce spre cel care a vorbit. Puştiul de pe rândul din spate, din colţul de vizavi de mine. Roade capătul unui creion, cu falca încleştată. Tom Kidder. Cel care nu vorbeşte niciodată prea mult.

Max deVos alunecă în scaun. Tasha se răsuceşte spre Tom.

— De fapt, aceea e o carte minunată despre empatie, prietenie şi sacrificiu. Deşi, desigur, nici acolo nu sunt oameni de culoare, din câte îmi amintesc, dar mă mulţumesc cu un porc şi un păianjen.

Toţi încep să vorbească în acelaşi timp.

— Aţi observat că Wilbur a primit toate laudele pentru că a scris pe pânzele de păianjen? Ce mai porc! Grozav! Şi de fapt Charlotte făcuse toată treaba! Bărbaţii îşi asumă mereu meritul pentru munca femeilor.

— Numele ei e în *titlu.* Acela e meritul. Nu se numeşte *Pânza* lui *Wilbur.*

— Aţi observat vreodată cât de inimos era tatăl lui Fern? Adică o şi credea oarecum când ea spunea că animalele vorbesc. Mama ei credea că e nebună şi a chemat doctorul!

— Şi doctorul zicea: „Ei bine, în curând va începe să se gândească la băieţi şi aşa îi va trece”.

De lângă mine, Daniel Wankel a spus:

— De fapt, cred că Fern chiar l-a lăsat baltă pe Wilbur pentru Henry Fussy.

Nu m-am mai putut abţine şi am chicotit. Exact aşa a făcut.

Mandy Hinkle îl ignoră pe Daniel.

— Nu cred că ar trebui să citesc o carte care mă scârbeşte pentru a-mi asigura dezvoltarea intelectuală. Ce fel de tâmpenie mai e şi asta? În plus, *Litera stacojie* e pe listă şi cartea asta ni s-a băgat pe gât în fiecare an din clasa a opta încoace şi pur şi simplu n-o mai suport pe Hester Prynne, mulţumesc foarte mult.

Câţiva elevi bat din palme. Dar cei mai mulţi ţac mâlc, printre care şi eu. Nu prea sunt omul pentru rebeliunea deschisă. Partea cu deschiderea, nu partea cu rebeliunea.

Janey Foster zice:

— Putem reface lista? Şi de ce nu putem niciodată să citim cărţi care au drept personaje adolescenţi? De ce citim mereu despre adulţi? Sunt *sătulă* până-n gât de adulţi.

— De ce sunt toţi autorii bărbaţi? Era o simplă remarcă.

— Dumneavoastră nu citiţi cărţi scrise de femei, domnule Watson?

— Vă rog, nu mă puneţi să citesc din nou *Marele Gatsby.* Am avut-o anul trecut şi e *insuportabilă.*

— West Egg, East Egg. De ce atâtea ouă? Ai pus toate ouăle în acelaşi coş, literalmente, Fitzgerald, murmură Daniel.

Chicotesc din nou. Cred că e primul moment din

întreaga zi în care m-am simţit OK. Daniel îmi zâmbeşte. Domnul Watson se aşază la catedră.

— Ei bine, am ajuns într-un punct interesant. Va trebui să am un răgaz pentru asta.

După felul în care Liza se lasă pe spate în scaunul ei îmi dau seama că e încântată.

— Luaţi-vă tot timpul din lume, îi spune ea domnului Watson. Suntem aici pentru dumneavoastră.

Îi scriu lui Joey după ultima oră.

Trebuie să merg la Clubul de Teatru acum în loc de dansuri.

Cu terapia ta de azi ce se întâmplă? Nu e la ora 4? Eu nu scap până la 5.

E o întâlnire la 4 şi una la 6. Putem ajunge la cea de la 6. Trebuie să-i scriu mamei. Nu prea vreau să merg singur, OK?

OK

Ne vedem la amfiteatru când termini

OK. M-am uitat după tine pe coridor, dar nu te-am văzut

Sunt BINE

Amfiteatrul e cufundat în întuneric, cu excepţia scenei, unde copiii stau turceşte sau cu picioarele întinse. Liza e aici. Şi Lucy Kerr, ceea ce e de natură să mă îngrijoreze. Va trebui să nu-i stau deloc în cale.

Jeremy Leonard e şi el aici. Pare un stâlp de

siguranţă, aşa că mă strecor lângă el pe scenă şi-mi las picioarele să atârne peste marginea acesteia. Nu cred că-mi pot încrucişa picioarele deocamdată, iar genunchiul mă doare după ce am mers şi am stat aşezată toată ziua. În plus, în niciun caz nu vreau să stau prin preajma lui Lucy Kerr.

— Iarăşi tu, murmură Jeremy.

— A fost involuntar, ca să fiu blândă. Nu prea vreau să mă ridic în picioare în faţa oamenilor şi să mă las cuprinsă de emoţii, zic eu.

— Devine din ce în ce mai uşor. Simon e ca lumea.

Îşi jupoaie pieliţa unei unghii.

— La cantină a fost destul de nasol. Dar eu înţeleg. Ştii?

Dau din cap.

— E OK piciorul tău? întreabă el.

— Mă doare puţin.

Se uită la mine cu atenţie, ca şi cum ar cântări dacă să mă întrebe sau nu ceva.

— Ce-i? întreb, îmboldindu-l. Spune-o şi gata.

— Luther şi-a pierdut un ochi.

— *Poftim?* izbucnesc, uluită, apoi îmi cobor glasul. Îmi pare rău… nu ştiam.

Mă gândesc la picioarele lui Luther atârnând peste volan, la tălpile murdare ale tenişilor lui. Nu-mi amintesc prea multe între momentul în care au sosit poliţia şi ambulanţa şi momentul în care m-am trezit la spital, deci nu prea eram sigură ce se întâmplase cu el atunci.

— Mda, spune el. Şi-a făcut praf şi faţa şi gâtul. Sticla parbrizului. E la şcoala de corecţie. Din cauza celorlalte fapte.

Corect. La mult timp după ce am fost externată, i-am auzit fără să vreau pe mama şi pe tata discutând

despre Luther. Spuneau că avea o mulţime de droguri în rucsac. Prea multe pentru o singură persoană, ceea ce însemna că avea de gând să le vândă. De asta voia să se întoarcă în loc să meargă spre casa lui Candy, ca să meargă la casa cu pantoful aruncat în copac, cred. Ca să lase drogurile.

— Iese de-acolo în octombrie, pentru că împlineşte 18 ani, spune Jeremy. Nu l-am văzut de mult timp, ca să fiu cinstit. Părinţii mei nu vor să-l viziteze şi e greu să ajung acolo fără maşină. Ca şi cum s-ar preface că Luther nu există.

Mă gândesc la mama şi la Regulile pentru Joey făcute de ea şi la felul în care tata se plimbă prin casă noaptea, ca o fantomă. La felul în care mama pare să creadă că o listă cu reguli va repara totul şi că tata nici măcar nu vrea să gestioneze situaţia.

— Cred că amândoi ştim câte ceva despre cum e să ai un frate dificil, spun încetişor.

— Pe vremuri, simţeam că nici nu exist în casă, pentru că totul avea legătură cu Luther, dar acum, când e plecat, tot invizibil sunt, zice Jeremy. Credeam că va fi altcumva. Are sens ce spun?

Un val uriaş de uşurare mă străbate din cap până-n picioare.

— Da. Da, pricep ce zici. Foarte bine.

Ne zâmbim reciproc, dar nu chiar de fericire. Mai degrabă e un surâs trist şi resemnat.

— Oameni buni! Actori dragi! Treziţi-vă şi salutaţi lumina zilei!

Glasul lui Simon Stanley atrage atenţia tuturor în direcţia de unde acesta apare venind din culise, încălţat în papuci şi fluturând un bastonaş.

— Chiar trebuie să ne ridicăm în picioare? îi şoptesc lui Jeremy.

— Da, spune el. Facem nişte exerciţii ca să ne relaxăm. Uite.

Îmi întinde mâna şi mă ajută să mă ridic. Simon Stanley închide ochii şi inspiră profund. Îşi întinde braţele şi le ridică deasupra capului.

— Sus! strigă el.

Toată lumea tace şi ridică mâinile, aşa că le ridic şi eu. Dar rămân cu ochii deschişi.

— Şi jos, scuturaţi-le, spune Simon, expirând.

Toţi se apleacă, fluturând mâinile. Podeaua scenei e zgâriată şi plină de praf. Acesta îmi gâdilă nările. Nu mă aşteptam la exerciţii fizice, la mâini fluturate şi la podele prăfuite, ca să fiu sinceră.

— Şiiiiii sus.

Ne ridicăm cu toţii. Domnul Stanley ne zâmbeşte tuturor.

— Dacă sunteţi noi, numele meu e Simon Stanley. Puteţi să-mi spuneţi domnul Stanley. Puteţi să-mi spuneţi Simon. Puteţi să-mi spuneţi Si. Dacă aveţi emoţii pentru că nu aţi mai făcut asta niciodată, e bine! Dacă sunteţi speriaţi că vă aflaţi aici, bravo vouă! Dacă vă simţiţi curajoşi, îndrăzneţi şi gata să cuceriţi lumea, plecaţi acasă! Mă înspăimântaţi! Glumeam. Cu toţii sunteţi bineveniţi aici. Aţi priceput?

Toată lumea dă din cap, dar eu îmi doresc să mă fi dus mai bine la clubul de olărit, la urma urmelor. Categoric nu mă simt curajoasă, îndrăzneaţă şi gata să cuceresc lumea, orice ar însemna chestia asta.

Mutra lui Simon Stanley devine serioasă.

— Acum, înainte să trecem cu adevărat la treabă, vreau să ţinem un moment de reculegere pentru colega noastră, membră a trupei, Candace MontClair. Lucy, draga mea, e prea mult? Vrei să ne oprim?

O ia de mână. Câţiva copii se uită spre mine şi spre

Jeremy.

Oh, Doamne! Jeremy şi cu mine încremenim amândoi când se rosteşte numele lui Candy MontClair.

N-ar fi trebuit să fiu vreodată de acord cu participarea la Clubul de Teatru. Acesta e un *grup* întreg format din oamenii ei.

La unison, Jeremy şi cu mine ne coborâm privirile în pământ.

— Lucy? spune Simon.

— Da, zice ea. Vreau să facem asta.

Simon Stanley îşi înclină capul. Scena se scufundă într-o linişte atât de profundă, încât sunt convinsă că oamenii aud cât de tare îmi bate inima. Vreau s-o iau la goană de pe scena asta şi chiar asta aş face, dacă aş putea cu genunchiul meu rănit, dar sunt blocată aici.

Cu cât durează mai mult tăcerea, cu atât mai adâncă devine, făcând ca scena să pară un loc straniu de special şi înspăimântător.

Mă uit la podeaua prăfuită şi nu mă pot gândi decât la Candy, cât de drăguţ arăta în seara petrecerii, deşi avea obrajii pătaţi de lacrimi şi bluza sfâşiată. Şi mie îmi plăcea de ea şi am fost ultima persoană care a auzit-o respirând. Astă-primăvară păşea chiar pe această scenă.

Mă simt zdrobită şi împovărată pe dinăuntru şi apoi văd cum podeaua scenei se udă, pătând praful.

O, Doamne, plâng. Nu vreau să observe careva, pentru că, într-un fel, simt că eu nu am voie să plâng. Nu eram apropiată de ea, însă eu sunt motivul pentru care se afla în maşina aceea.

Dacă nu i-aş fi spus că o ducem cu maşina acasă şi dacă n-aş fi băut două beri şi dacă nu l-aş fi lăsat pe Luther să conducă, ea ar putea fi aici chiar acum, făcând exerciţiile alea stupide de încălzire.

Îmi muşc buza, dar nu-mi pot opri lacrimile să curgă. Aflat lângă mine, Jeremy îmi atinge mâna cu degetul.

— E OK, şopteşte el.

Ochii îi lucesc în spatele ramelor negre ale ochelarilor. În cele din urmă, aud un foşnet. Îmi şterg repede faţa şi ridic privirea.

Simon Stanley începe să se plimbe pe lângă cercul format de noi pe scenă, cu mâinile la spate, fluturând bastonul. Se uită la fiecare în parte, ca şi cum ar avea ceva foarte, foarte important de spus. Poartă o cămaşă gen tunică, largă, fără nasturi, şi nu cred că mi-am dat vreodată seama cât de micuţ şi de musculos este. L-am avut ca profesor în clasa a noua, pentru perioada de consiliere, şi în cea mai mare parte a timpului ne uitam la clipuri din filme muzicale, ceea ce a însemnat că „Seventy-Six Trombones” mi-a răsunat în buclă în cap luni întregi după aceea.

Când ajunge în dreptul meu se opreşte.

Şi mă atinge uşor cu bastonul pe umăr.

Poţi face asta, şopteşte el imperceptibil.

Nu sunt atât de sigură, dar dau oricum din cap.

Simon se îndepărtează, ajungând în centrul scenei.

— Acum haideţi să vorbim despre *teaaaa-truuuuu,* spune el.

Joey are un mare zâmbet pe faţă când ajung la el, după ce terminăm, pe intervalul din amfiteatru.

— A fost dur, spune el. Când aţi început să urlaţi, am crezut că o să dai bir cu fugiţii.

Simon Stanley ne-a pus să ne imaginăm că suntem animale: mai întâi un cal, apoi o pisică (am mers pe scenă în vârful degetelor de la picioare, cu mâinile încolăcite la piept ca nişte lăbuţe, mieunând), apoi un

coiot (cu capetele date pe spate, urlând la lună). M-am simţit ciudat şi absurd făcând chestiile astea, dar într-un fel mi-a plăcut. Măcar n-am mai transpirat în costumul de dans şi n-am mai ratat paşi şi n-am mai primit priviri nervoase de la Tavi Dean, antrenoarea.

— Taci, îi spun. Cel puţin nu e atelierul de ceramică. Chestii tari şi ude, mai ţii minte?

Zâmbetul lui Joey se stinge când se ridică în picioare. Jeremy s-a apropiat de noi, cu un aer timid.

— Hei, Joe.

— Hei, Jeremy. Frate, arăţi altcumva. Ai crescut.

— Am avut un puseu de creştere peste vară, cred. Mama e nervoasă pentru că trebuie să-mi cumpere haine noi.

— Mamele.

— Da.

O tăcere uriaşă şi plină de tristeţe pare să ne învăluie pe toţi. În cele din urmă, Jeremy zice:

— Nu prea ştiu ce anume să spun.

— Nici eu.

Vocea lui Joey de-abia se aude.

Vreme de mulţi ani, Luther Leonard şi-a petrecut mare parte a timpului la noi acasă. Înotând în piscină cu Joey. Jucând jocuri video cu Joey. În pod cu Joey. Erau inseparabili. Cum am fost eu cu Liza, tot aşa, ani de-a rândul.

Jeremy spune:

— Păi, ne vedem mâine, Emory. Te-ai descurcat foarte bine azi. Îţi promit că va fi mai puţin ciudat. Ne vedem, Joe.

— Ne vedem.

Îl privim cum iese din amfiteatru, săltându-şi rucsacul jerpelit pe umeri.

— Măcar ziua de azi s-a terminat, corect? oftează

Joey.

— Stai să recapitulez, spun eu. Nu am prieteni, cineva a urlat la mine la cantină, la ora de literatură a fost o revoltă, oriunde m-am dus am auzit oamenii bârfindu-mă pe la spate şi am fost obligată să urlu ca un lup. Semestrul acesta va dura o veşnicie.

Joey se strâmbă.

— Toţi profesorii m-au pus să stau în prima bancă, Noah şi Chris au încercat să mă facă să fumez iarbă lângă terenul de sport şi directorul mi-a ţinut o mică prelegere despre cum ar trebui să mă pun cu burta pe treabă.

— Stai, cineva te-a pus să te droghezi?

A ridicat din umeri.

— O să se mai întâmple. Nu-ţi face griji, mă descurc.

Îşi trage gluga pe cap, iar eu nu-mi pot stăpâni frica stârnită, de parcă l-aş fi surprins că încearcă să-şi ascundă ochii injectaţi. Joey îmi observă privirea.

— N-am fumat, spune el tăios. Trebuie să ai încredere în mine.

Inspir profund.

— OK.

E o distanţă stânjenitoare între noi, care nu-mi place. În cele din urmă, el zice:

— Fiecare zi la rândul ei, corect? Cel puţin aşa ne-au spus la Blue Spruce.

— Fiecare zi la rândul ei, spun şi eu şi apoi mi-o repet în minte, la nesfârşit.

Fiecare zi la rândul ei.

Prost_educata
Hei, hei, Heywood High!
Cum a fost prima zi

În fiecare an cred că acesta este anul
În care lucrurile vor fi diferite.
Că vom fi cu toţii mai buni unii cu alţii.
Fără sportivi şi tocilari separaţi, unii aici, alţii dincolo,
Drogaţii lângă terenul de baseball, rataţii acolo, în spatele
Cantinei. Dar nimic nu se schimbă.
În fiecare an, sper să nu mai facă nimeni
Mişto de hainele mele
Sau profesorii să asculte cu adevărat
Când am ceva de spus.
Întotdeauna sper că vom fi mai buni unii cu ceilalţi
Chiar şi când ne simţim rătăciţi
Şi furioşi. Şi mai ştiţi ceva?
Mi-a fost foarte dor astăzi de Candy.
Şi de Wilder Wicks.
Şi de Shannon Roe.
Ei ar fi trebuit să fie astăzi alături de noi.
Cancerul există
Sinuciderea există
Accidentele există
Şi pur şi simplu nu reuşesc să nu simt
Cât de dureros e uneori să fii în pielea noastră
Cât e de sfâşietor câteodată să fii tânăr
Nu cred că adulţii înţeleg asta
Nu cred că văd
Cred că au uitat acest sentiment

#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #candymontelair #wilderwicks #shannonroe #heywoodipocrizie #millhaven

LzySusan Naibaaaaa să mă ia

TupacLives mi-e dor de wilder în fiecare zi

MandyMandy Aş putea scrie o poveste despre Candy pentru Heywood Hauler

GentleBen m-am întristat când le-am văzut fotografiile la panoul comemorativ, ca să fiu sincer

HelenOfJoy Toată lumea spune că puştii sunt rezistenţi, dar eu aş vrea să-i contrazic

LucyK Prietena mea a murit voi oameni buni nu cred că pricepeţi

Sharon99 l-aţi văzut pe fratele lui LL s-a întors băiatul ăla o s-o ia pe coajă

Sharon99 JW şi tocilara de soră-sa la fel

Frank4 Eu chiar mă bucur că nu mai folosim dulapurile că mă săturasem să mă închideţi în ele

BethanyRules Revoltă la ora de literatură a lui Watson

FrancesP44 Uneori mă simt atât de singură la şcoală nu cred c-o să rezist până la final Copiii pot fi atât de cruzi

Capitolul 16

Clinica unde Joey face terapia e o clădire din cărămidă aflată chiar la marginea oraşului, între salonul de manichiură al Ninei şi economatul Armatei Salvării.

— Ai emoţii? îl întreb în timp ce parchează.

— Nu chiar. Am făcut o mulţime de terapie de grup la Blue Spruce.

Îşi scoate telefonul. Văd că-i scrie mamei, anunţând-o unde suntem, aşa cum dictează Regulile lui Joey.

— Ai fost… adică ţi-a plăcut acolo?

Îşi strecoară telefonul în buzunar şi nu se mişcă din loc.

— Îmi pare rău, spun repede. Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, e-n regulă.

— Nu e vorba de asta, zice el. E complicat. Nu vreau să te rănesc.

— Ce înseamnă *astă?* spun.

Îşi scoate gluga şi-şi trece o mână peste părul tuns scurt.

— Nu se pune problema dacă mi-a plăcut sau nu mi-a plăcut, dar acolo m-am simţit în siguranţă. M-am simţit aproape ca într-un mic cocon. Fără mama, fără tata. Fără să-i mai dezamăgesc, pe ei şi pe tine. M-am simţit la adăpost. Ca şi cum toate zgomotele dispăruseră.

Toate zgomotele dispăruseră. Exact ca mine, Joey se săturase de zgomot. Însă, pentru mine, Joey *era* zgomotul. Nu m-am gândit niciodată că, pentru el, *noi* eram acest zgomot şi asta mă întristează.

— Şi toată lumea de acolo, ştii… toţi erau ca mine. Nu eram *în neregulă.*

— Joey, nu eşti în neregulă, spun, atingându-i braţul. Te rog să nu crezi asta.

Se şterge la ochi.

— Scuze, sunt obosit. Hai să intrăm şi gata. E ultima sesiune din seara asta şi nu te mai lasă să intri dacă întârzii. Trebuie să urmezi nişte reguli şi toată viaţa mea de-acum înseamnă o listă de reguli.

În sala de aşteptare e cald şi aglomeraţie şi nu mai sunt locuri, aşa că mă strecor într-un loc liber de lângă perete, în timp ce Joey se duce la recepţie ca să se înregistreze. O barieră transparentă o protejează pe femeia de la birou, având doar un orificiu prin care să

vorbeşti şi o fantă în partea de jos. Joey strecoară pe acolo cardul de asigurări şi permisul de şofer. Agentul de securitate din colţ pare plictisit.

Băiatul de lângă mine are o mulţime de semne pe antebraţe. Seamănă cu nişte cicatrici rotunde şi aproape vindecate. Are unghiile neîngrijite şi galbene. Doamna din cealaltă parte îşi ţine geanta foarte strâns, lipită de bluză, de parcă i-ar fi teamă c-o să i-o fure cineva. Sunt şi câţiva puşti aici, pe unii îi recunosc de la şcoală, deşi nu ştiu cum îi cheamă. Anul trecut câţiva copii au făcut supradoză în clasă şi, la scurt timp după asta, au apărut nişte afişe despre abuzul de droguri şi despre Narcan pe coridoarele şcolii şi la cabinetul medical. Nu cred că acei copii s-au mai întors la şcoală. Mă-ntreb dacă or fi aceiaşi. Şi dacă Joey îi cunoaşte.

Nu ştiam că au să fie atâţia oameni aici. La fiecare persoană care arată dubios, sunt două sau trei care arată… normal. Cu haine curate. Cu părul pieptănat. Cred că mi-am imaginat că toată lumea de aici va arăta cum arată prin filme: nişte dependenți murdari şi disperaţi.

Brusc, în minte îmi apare pliantul de la Blue Spruce. Nu trebuie să numeşti pe nimeni dependent, pentru că îi faci să se simtă ruşinaţi, etichetaţi, exact aşa cum am spus eu, *dependent murdar.* Ca şi cum omul acela e văzut drept o problemă, nu mai e o persoană reală.

Sunt doi oameni care stau aplecaţi în faţă şi se legănă înainte şi înapoi, strâmbându-se. Nu-mi dau seama dacă au emoţii sau le e rău şi, ca să fiu sinceră, sunt puţin speriată.

Băiatul de lângă mine, cel cu unghii galbene, murmură:

— Îşi aşteaptă doza.

— Poftim?

Chipul îi este foarte bronzat şi tăbăcit, ca şi cum ar fi petrecut foarte mult timp sub cerul liber.

— Suboxone. E o mică bandă pe care o iei când te laşi de Oxy sau H. Vin aici ca s-o primească.

— Chiar nu prea ştiu ce e Oxy.

H... asta trebuie să fie heroina.

— Bravo, spune el. Nici să nu afli vreodată. Doar prin mila lui Dumnezeu sunt viu şi mă aflu aici. M-am rugat la El în cele mai negre clipe ale mele şi El mi-a răspuns. Părinţii m-au renegat, dar Dumnezeu a avut grijă de mine. Dumnezeu mi-a răspuns.

Femeia de pe scaunul alăturat se apleacă peste mine şi-i zice băiatului:

— Nu începe cu asta, las-o în pace.

— Îmi spun şi eu povestea.

— Nu Dumnezeu te-a salvat. Lui Dumnezeu nu-i pasă. Dacă i-ar fi păsat, dacă *ar fi existat,* aş fi sperat că trimite toate companiile farmaceutice direct în iad. Dă-le o pastilă împotriva durerii, fă-i dependenţi de ele, apoi vinde-le un alt medicament ca să scape de dependenţă. Ar trebui să ardă în iad pentru ceea ce au făcut acestei ţări.

Mă gândesc cum dr. Cooper a încercat să-mi scrie o altă reţetă şi Maddie i-a spus că nu, iar el mi-a dat reţeta oricum şi eu am ascuns-o în sertarul comodei. Mă gândesc la toată morfina pe care mi-au dat-o în spital, ceea ce a îngrijorat-o pe mama. Şi-ar mai fi făcut griji despre asta dacă n-ar fi fost povestea cu Joey? Dacă el n-ar fi luat o supradoză, m-ar fi lăsat oare să iau Vicodin de câte ori voiam, doar pentru că un medic a spus că e în regulă?

— Doamnă, spune băiatul. Vă rog...

Ea îi taie macaroana.

— Este cea de-a noua oară când fiica mea renunţă la droguri. Are 21 de ani. Nu mai avem ce salva. Avem doar de aşteptat până când se termină totul.

Tresar. A noua oară?

O tânără iese dintr-o cameră de lângă recepţie. Are faţa albă şi pufoasă, ca aluatul, ca şi cum ai putea să-ţi apeşi degetele de pielea ei şi ai putea-o modela cum vrei. E slabă şi poartă şlapi şi o pereche de blugi scurţi.

Femeia cu poşetă se lipeşte de perete. Îi aruncă băiatului o privire aspră.

— Am două locuri de muncă pentru a putea plăti toate astea. Ar trebui să fiu în Cancun. Ar trebui să beau Bloody Mary cu prietenele mele după ce mă spetesc la Jasper’s, în schimb eu sunt aici în fiecare zi şi merg acasă şi mănânc supă din conservă, pentru că asta e tot ce-mi permit acum, şi o trimit pe fiica mea la culcare şi sper ca atunci când mă trezesc să fie tot acolo. Dumnezeu e doar o altă dependenţă, fiule.

Fata cea slăbănoagă spune, părând stânjenită:

— Mama!

Femeia cu poşetă zice:

— Bine, Margaret, hai să mergem atunci.

Le privesc cum îşi croiesc drum spre uşă. Oare ce voia să spună mama ei, că nu mai au decât să aştepte să se sfârşească totul? Nu vreau să simt niciodată aşa ceva în privinţa lui Joey. Dar asta e prima lui încercare, nu a noua, şi vreau să mă asigur că e şi ultima, indiferent ce s-ar întâmpla.

Au mai intrat oameni şi acum suntem înghesuiţi pe câte două şi trei rânduri. Băiatul expiră şi spune:

— Suntem slabi pentru că avem găuri în suflet şi drogurile le umplu. Când suntem pregătiţi să-l lăsăm pe Domnul să ne umple, atunci aceste găuri dispar.

Mi-e greu să mă uit la ochii lui scrutători, aşa că privesc în jos. Găuri. Aşa oare se simte şi Joey? Ca şi cum ar fi gol pe dinăuntru? *În neregulă,* cum a spus în maşină? Şi eu mă simt pustiită şi am luat Vicodin după accident, dar nu l-am luat niciodată pe tot odată şi nici nu am încercat să-l fur ca să mă simt plină, ca să mă simt mai bine.

Mă înroşesc la faţă. Totuşi... eu fur. Şi mai e şi Gage.

Poate că oamenii pur şi simplu folosesc diverse lucruri ca să-şi umple pustietatea din suflet. Până când nu se mai simt atât de goi pe dinăuntru, ci încep să hrănească *altceva.*

Joey vine la mine.

— Începe întâlnirea. O să fii OK?

Dau din cap.

— Da, sigur.

Un bărbat cu tricoul albastru iese din spatele biroului. Are un clipboard şi un pix.

— Grupul de sprijin de la 6 p.m., hai să începem.

O mulţime de oameni se ridică de pe scaune şi se desprind de perete, iar Joey intră cu ei pe uşă. Intră şi băiatul cu unghii galbene. Mă simt uşurată când se îndepărtează. Cineva de la recepţie strigă nişte nume şi cei doi care mai devreme erau frânţi de mijloc se ridică şi intră pe o altă uşă decât cea pe care a intrat Joey.

Mă-ntreb unde aş putea sta acum, că mulţi au plecat, dar în clipa în care mă pun în mişcare, alţi oameni intră pe uşă şi se luptă pe scaune. Ezit. Mi se pare că unii dintre ei, probabil, au mai multă nevoie să se aşeze decât am eu, deşi genunchiul îmi zvâcneşte după o zi întreagă de mers pe la şcoală.

Paznicul mă observă.

— Aşa e tot timpul, în fiecare zi, spune el, scuturând din cap. Ce ruşine! Ai naibii drogaţi.

— Sunt *oameni,* zic. Cu *probleme.*

Ridică din umeri.

Mă uit la uşa pe care a dispărut Joey, mă-ntreb ce se petrece înăuntru, despre ce vorbesc acolo. Cum fiecare dintre ei îşi umple găurile din suflet şi cu ce anume. Dacă fratele meu va găsi altceva cu care să-şi umple sufletul înainte de a fi prea târziu.

Pe drum spre casă, Joey trece peste Podul Frost. Mă uit la ei prin geamul maşinii. La oamenii de acolo. Unii locuitori din oraş îi numesc fantome. Habar nu am de ce au început oamenii să le spună aşa. Poate pentru că sunt fantomele celor care au fost odinioară sau ceva de genul ăsta. Sunt acum şi mai mulţi decât erau atunci când am trecut pe-aici cu Maddie. Şi nu sunt doar adulţi. Sunt şi puşti acolo, cam de vârsta noastră. Pe unii dintre adulţi îi recunosc, cum ar fi Jim Tolford, care ne-a tuns mulţi ani iarba, înainte de a-l angaja pe tipul cu pălărie cu boruri largi, pentru că Jim începuse să întârzie şi apoi nu mai venise deloc. Şi într-o zi a fost găsit pe peluza familiei Galt, cu faţa în iarbă şi cu maşina de tuns iarba mergând. Apoi mama l-a angajat pe omul cu pălărie cu boruri largi şi nu l-am mai văzut pe Jim.

Sunt o mulţime, răspândiţi pe toată plaja stâncoasă a râului. Pături, foi de cort, rucsacuri. Cărucioare de cumpărături. Cineva a făcut un mic foc. Unii dintre ei par că dârdâie, ca oamenii de la clinică.

— Joey, zic eu, gândindu-mă la băiatul cu unghii îngălbenite. Ai luat vreodată Oxy?

El tace.

— Mă întrebi un lucru îngrozitor.

— Scuze. Adică ştiu… ştiu că ai luat heroină.

Mi se pare ciudat când rostesc acest cuvânt legat de Joey. *Heroină.* Poate că asta o supără pe mama cel mai mult în legătură de cele petrecute. Că lucrurile ca heroina li se întâmplă *altor genuri* de oameni, nu nouă.

— La petrecere adică. Adică acum ştiu. Atunci nu ştiam. Credeam că eşti doar beat. Dar băiatul acela de la clinică spunea ceva despre Oxy. Ai luat şi din asta?

Mă gândesc la acea noapte.

Capul lui Joey se zgâlţâie dintr-o parte în alta pe bancheta din spate. Braţele îi sunt desfăcute. Luther spune: Fratele tău e făcut praf, Em. La naibaaaaa. Candy plânge, ciupindu-l pe Joey de braţ. El nu se trezeşte. Nu are cum să fie beat, pentru că ştiu cum miroase asta, din cauza tatei. Candy zice: Ar trebui să mergem la spital, cred.

Candy ţipă. Joey, trezeşte-te.

Luther spune că trebuie să se oprească undeva şi că Joey o să fie bine. Ne certăm. Ploaia cade torenţial. Candy vrea s-o lăsăm să iasă din maşină.

Joey opreşte în parcarea de lângă Parcul Kingston. Oamenii îşi plimbă câinii, stau pe bănci, vorbesc la telefon. Sunt copii la locul de joacă, agăţaţi de bare. Soarele aproape a asfinţit. În curând parcul se va închide.

— Mai ţii minte când m-am rănit sărind de pe acoperiş? spune el. Atunci mi-au dat nişte pastile analgezice. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce erau, probabil Percocet, dar era tare bine cu ele. Mă simţeam atât de calm. Diferit. Ăla a fost, probabil, începutul. Apoi s-au terminat, dar eu mai voiam.

Îşi trece mâinile peste volan.

Când Joey a sărit de pe acoperiş şi a aterizat în curtea interioară de cărămidă, s-a auzit o trosnitură

urâtă şi ţipetele lui au răsunat în tot cartierul. Şi-a rupt câteva coaste şi braţul şi şi-a pierdut câţiva dinţi. Şi-a petrecut următoarele câteva săptămâni ameţit, pe canapeaua de la parter, unde i-am citit cu glas tare ore întregi, încântată în taină că era cu totul al meu şi nu mai pierdea vremea cu Luther Leonard. I-am dat pastilele din patru în patru ore, cu biscuiţi săraţi şi cu un Sprite de la gheaţă, într-un pahar cu pai. Mama era îngrijorată, dar îmi amintesc şi că a zis:

— Măcar e cuminte.

Nu m-am gândit la asta de multă vreme. Credeam că pastilele analgezice sunt ca aspirina, doar că puţin mai puternice, şi m-am simţit importantă, pentru că-mi ajutam fratele să se simtă mai bine.

Şi acum mi se face rău când mă gândesc la asta, ca şi cum ar fi oarecum vina mea, pentru că i-am dat acele pastile din patru în patru ore. Dar ce altceva poţi face când cineva are dureri?

Un camion cu îngheţată parchează lângă parc. Copiii fug, împiedicaţi ca nişte căţeluşi, cu părinţii rămaşi în urmă, scotocindu-se după bani în buzunare şi în poşete.

Joey oftează.

— I-am spus lui Luther cât de bine mă simţeam când le luam, ca şi cum timpul se oprea în loc, te simţeai calm pe dinăuntru şi nimic nu mai conta. A vrut să le-ncerce şi el, aşa că a început să fure din pastilele analgezice ale mamei lui – ştii tu, ea are probleme cu spatele, aşa că erau Oxy adevărate, nu ca… nu ca Percocetul – şi le împărţeam, stând în pod şi jucându-ne până când adormeam. A găsit pe cineva care ne-a făcut rost şi de iarbă, aşa că aveam ceva când ni se terminau pastilele. În cele din urmă, maică-sa s-a prins, dar nu a fost greu să găsim şi mai multe pastile. Asta e

lucrul la care mă gândesc acum tot timpul. Întotdeauna găseşti şi *mai multe* pastile undeva. Toţi sportivii de la Heywood? Când se accidentează, iau pastile. De-abia aşteaptă să le vândă. E un loc undeva pe Wolf Creek Road, o casă. Poţi cumpăra de-acolo. Sau când mergeam la o petrecere la cineva acasă, urcam la etaj şi dădeam iama în dulăpiorul cu medicamente al părinţilor.

Wolf Creek Road. Casa cu pantoful aruncat în copac.

— Joey.

Vorbele lui se prăvălesc peste mine, grele şi triste, cu viaţa lui secretă în care vandaliza dulăpioarele cu medicamente şi apoi mânca pui la cuptor şi fasole verde cu noi.

— Asta făcea ca totul să fie mai uşor. Puteam să nu-i mai aud pe mama şi pe tata când îmi spuneau ce ratat sunt. *Joey, eşti leneş. Joey, străduieşte-te mai mult. Joey, de ce nu ne asculţi? Joey, de ce nu poţi să fii ca Maddie? Joey, ce se petrece cu tine?* Lucrurile astea nu mai contau prea mult şi îmi plăcea asta. Treceam uşor peste ele.

— Dar de ce ai luat… heroină? La petrecere? Adică… e *heroină.*

Nici măcar nu-mi place să rostesc acest cuvânt. Mi se pare sinistru rostit de gura mea. Mă face să mă gândesc la oameni care merg împleticit pe stradă, cu chipuri bolnăvicioase şi disperate, deşi poate că n-ar trebui, pentru că mulţi dintre oamenii de la clinică nu erau aşa. Păreau că îşi câştigă existenţa calculând taxe sau chiar că predau la şcoală.

Semănau cu Joey.

Acesta tace.

— Joey?

Ridică din umeri.

— Habar nu am, pe bune. Nici măcar nu m-am gândit prea mult. Jake o avea acum şi peste o clipă mi-a oferit şi mie, apoi o trăgeam pe nas la el în cămară. Nu ştiu. Uneori fac unele lucruri şi habar nu am de ce. Oamenii spun „exclus, frate, nu eu, n-o să fac *asta* niciodată", dar eu nu gândesc aşa niciodată, o fac şi gata. E ca şi cum receptorul dinăuntrul meu care ar trebui să declanşeze alarma ar fi stricat. Şi dacă vrei adevărul adevărat, chiar dacă am vomitat pe mine şi am leşinat mai târziu, chiar dacă am tras prea mult pe nas, m-a făcut să mă simt puternic. M-a făcut să mă simt frumos. Ca şi cum nişte aripi s-ar fi deschis înăuntrul meu, cele mai calde aripi pe care ţi le poţi imagina, îmbrăţişându-mă strâns din interior.

Ochii lui privesc către un loc care mă sperie: visători, îndepărtaţi. Tânjeşte după ceva, lucru care mă înspăimântă. Poate că n-ar trebui să discutăm în felul acesta. Poate că asta îl va face să-şi dorească din nou heroină.

— Mă simţeam iubit, dar, în acelaşi timp, nu-mi păsa dacă sunt iubit.

Îşi sprijină fruntea de volan.

— Dar de ce, Joey? De ce? De ce să-ţi faci aşa ceva cu mâna ta? Eram chiar acolo. Te-aş fi putut ajuta cu orice ai fi avut nevoie.

Încerc să nu plâng, dar ceea ce-mi spune mă întristează din cale-afară. Se uită la mine cu ochi umezi.

— Pentru că toată viaţa m-am simţit în neregulă, Emmy. Cititul era greu, toate literele jucau pe pagină. Aveam meditatorul ăla special pe care mi-l puseseră mama şi tata, mai ţii minte? Dar mă simţeam şi mai rău din cauza asta. Am fost lovit în ochi când jucam

baseball pentru că nu mă puteam concentra decât la nori. Nu-mi puteam da seama în ce direcţie trebuie să alerg la fotbal. Nimeni nu mă voia ca partener la proiectele de la şcoală, pentru că dura foarte mult timp să-mi fac partea mea. *Stai jos, Joey. Stai cuminte, Joey. Joey, de ce trebuie să fii atât de sălbatic?* Mai ţii minte când mama şi tata m-au dus la dr. Tillman? Care mi-a dat alt fel de pastile, din cele care mă făceau să mă simt mort pe dinăuntru. Mai ştii?

Îmi strâng cu putere rucsacul la piept, gândindu-mă. Îmi amintesc ceva din toate astea. Joey dormea mult. Vorbea cu dificultate şi cuvintele îi erau neclare. Mamei i-a trecut prin cap că poate trebuie dus la un alt doctor, dar atunci s-a petrecut căzătura de pe acoperiş.

Glasul fratelui meu e din nou îngroşat, exact ca atunci, cu ani în urmă.

— Singurul lucru la care m-am priceput vreodată a fost să dezamăgesc oamenii, Emmy. Toată viaţa mi-am dorit doar să mă simt mai bine. Să uit cât de ratat eram. Şi apoi am găsit o cale de a face asta.

Îşi înalţă capul şi bagă cheia în contact.

— Şi, ca să fiu cât se poate de sincer, dacă n-am fi avut acel accident de maşină, dacă n-ar fi murit Candy, aş încerca să mă simt mai bine chiar în acest moment, în paștele mă-sii. Nu ştii cum e să nu-ţi găseşti niciodată locul.

— Ba ştiu, Joey, ba *ştiu.*

El clatină din cap şi se şterge la ochi.

— Nu ca mine, Emmy. Nu ca mine.

Porneşte maşina, dă radioul tare şi porneşte în viteză din parcare.

Acasă, ne facem temele în timp ce mâncăm din

castroane cu spaghete călduţe. Mama ne-a servit cina, i-a verificat telefonul lui Joey ca să-i vadă mesajele şi căutările şi a urcat la etaj, în camera ei.

Joey lucrează lent la matematică, mişcând din buze. Scrie ceva, şterge, verifică din nou cu ajutorul calculatorului, reface. Iar şi iar. Dar nu renunţă. Nu-mi cere ajutorul. Anul trecut îi făceam eu toate temele, suficient cât să ia mereu 6–7, ca să nu observe nimeni.

Mă uit la tema mea, verific ce trebuie să fac pe portalul elevilor, citesc despre craniile străvechi găsite în Africa şi despre migraţia umană. Oamenii s-au mutat întotdeauna ca să-şi găsească locuri mai bune şi moduri mai bune de trai. Căutând ceva anume. Siguranţă. Hrană. Dragoste. Supravieţuire. E uluitor când te gândeşti că o parte dintr-o persoană poate fi găsită, milioane de ani mai târziu. Un craniu înfipt în crăpătura unei peşteri. Un os descoperit adânc îngropat în pământ. Şi apoi încercăm să ne dăm seama cum au ajuns fix în acel loc. Dar în final acel fragment de os sau craniu ne poate spune cum au trăit, dar nu şi dacă au fost fericiţi.

Când ridic ochii, Joey a plecat şi şi-a luat şi lucrurile cu el. Nu a mai rămas nicio dovadă.

Capitolul 17

Joey împătureşte şi despătureşte tricoul portocaliu de la Sandviciurile lui Hank în poală. Mama îi aruncă Privirea.

— Începi sâmbăta care vine, spune ea, sorbind din ceai. Hank a fost de treabă. M-am întâlnit cu el în biroul primarului. Făcea o livrare pentru prânz. Adorabil om.

— Simt doar că e prea devreme, spune Joey şovăitor. Tocmai am început şcoala şi mă duc la clinică

şi aşa mai departe.

— Da, mama, de-abia s-a întors la şcoală de două săptămâni. E... prea mult, zic eu.

Mama îşi răsuceşte capul spre mine.

— A semnat un contract, Emory. Trebuie să se concentreze. Nu are nevoie de timp liber.

Îmi vâr capul înapoi în cartea din poală. Ce scria în pliantul de la Blue Spruce? *E important ca unii dintre pacienţii aflaţi în perioada de recuperare să aibă un program strict, pentru a şti ce fac, în orice loc şi în orice moment. Alţii pot avea nevoie de mai mult spaţiu şi timp liber. Recuperarea nu este aceeaşi pentru toţi, dar se face întotdeauna cu paşi mici.* Faza e că Joey tocmai s-a întors şi habar nu am pe care din cele două căi trebuie s-o apuce. Trebuie să-şi umple timpul cu învăţătura şi apoi să facă sandviciuri cu pâine albă în care să îndese cărnuri uleioase şi condimentate? Sau să rămână doar la teme şi timp liber, în care se poate gândi cum să se facă bine? Mi se pare că mama îi aruncă toate posibilităţile în faţă în acelaşi timp. Iar asta mă face să mă simt şi mai neliniştită.

— O să fac sandviciuri? întreabă Joey.

Gâtul i se înroşeşte brusc. Îmi pare rău că nu mai are părul lung, ca să i-l ascundă.

— Da. Şi o să serveşti la tejghea. Toate astea.

Mama flutură din degete.

— Îţi va da un sentiment de mândrie. Toată lumea începe să muncească undeva. Am lucrat la bibliotecă în timpul facultăţii. Mi-a plăcut la nebunie.

Joey şi-a încleştat fălcile. Mă pregătesc sufleteşte pentru furia lui, pentru o ceartă, însă apoi el oftează pur şi simplu prelung şi cu atât de multă forţă, încât strânge frunzele de rucola din farfuria lui.

— OK, zice el în cele din urmă.

OKOKOKOKOK.

— Excelent, spune mama, luând o ridiche din farfurie şi ronţăind-o. Emory o să meargă uneori cu tine, dacă trebuie să rămâi să închizi, poate. O să stea la o masă şi o să înveţe. Hank a fost de acord cu asta.

Ridic ochii.

— Eu nu vreau să pierd vremea la o prăvălie cu sandviciuri.

Ceea ce gândesc de fapt este că trebuie să fiu *aici,* în caz că-mi dă Gage mesaj. Pentru că el e salvarea mea. El este propria mea recuperare după infernul anului trecut şi al verii care abia s-a încheiat.

Mama spune:

— Tu trebuie să înveţi mai mult, Emory. Notele tale au oscilat anul trecut.

— Păi, atunci ce fac cu Clubul de Teatru? Acum trebuie să fac asta. Dacă am spectacol? Şi ştiu că la un moment dat o să avem repetiţii şi aşa mai departe.

Mi se simte iritarea în voce, ceea ce mă surprinde chiar şi pe mine. Mama se încruntă.

— O să vedem ce facem când ajungem acolo, Emory, dar în acest moment asta e cea mai bună soluţie. Nu vrei să-ţi ajuţi fratele?

— Mama, nu e obligată să…

Mă gândesc la femeia de la clinica de reabilitare ambulatorie. Spunea că fiica sa a încercat de nouă ori să se recupereze. Nu vreau să i se întâmple aşa şi lui Joey. Nu vreau. Dacă-l pot ajuta să se simtă mai bine, atunci poate că şi Regulile se pot relaxa puţin şi n-o să mai fiu nevoită să stau mult timp pe la prăvălia lui Hank.

— Nu, zic eu. Bine. E bine.

Binebinebinebine. Joey şi cu mine suntem *binebinebinebine* şi *OKOKOKOK.*

O ţin de mână pe Candy. O simt caldă în mâna mea. Vreau să-i spun că degetele ei mă strâng prea tare, dar nu o fac. Muzica este atât de zgomotoasă încât mi-e greu să mă concentrez. A doua bere pe care am băut-o n-a fost la fel de bună la gust ca prima, dar am terminat-o oricum şi acum mă simt ameţită. Mi-ar plăcea s-o am acum la îndemână, pentru că am gura foarte uscată. Joey nu mi-a răspuns la niciunul dintre mesaje. Mergem la etaj şi ne uităm în bucătărie. Căutăm în cămară, în curtea din spate, în baie. Acolo îl găsim pe Luther Leonard cu două fete. *Hei, Emmy păpuşică,* zice el. Fetele sunt bete. Cine e prietena ta? Candy îşi ţine privirea în jos. Nimeni de la şcoală nu-l place pe Luther, în afară de Joey. Îi spun lui Luther că trebuie să plecăm, trebuie să-l găsim pe Joey pentru că am nevoie de cheile de la maşină, oare ne poate ajuta să-l găsim pe Joey? *Da, sigur, cum vrei, zice el, dar n-o să fie în stare să conducă.* Râde. Cu mult timp în urmă, Luther avea un râs simpatic şi-i plăcea să joace Angry Birds, dar nu mai este aşa. Acum râsul îi e mai subţire, mai nervos, iar el şi Joey nu se mai joacă. Stau în pod sau se furişează afară din casă cu glugile pe cap, dispărând de pe verandă, în noapte. Străbatem un hol lung şi întunecat, pe care puştii se sărută lipiţi de pereţi. O fată vomită. Într-o cameră din capătul holului, o lampă cu lavă face pic pic pic şi Joey e pe pat cu o fată, întins, cu ochii închişi. Luther îl prinde de tenişi şi-l zgâlţâie, ochii lui Joey se deschid zbătându-se ca aripile unei păsări. *Lasă-mă-n pace,* mormăie el. Lasă-mă-n pace. Luther zice *Neah frate e timpul să mergem îngeraş hai să ne ridicăm copilaş* şi, deşi e atât de slăbănog, îl trage pe Joey de pe pat dintr-o singură mişcare, iar Joey îi cade inert peste umăr. *Cheile frate*

am nevoie de chei scumpule şi Joey nu-şi poate scoate cheile din buzunar le tot ratează aşa că eu îi dau drumul lui Candy şi îl caut în buzunare şi cheile sunt calde de la trupul lui şi Luther îl suie mai bine pe umăr şi Candy mă prinde iarăşi de mână. Mergem pe hol, cu Joey împleticindu-se. Cât pe ce să cadă pe scările de la ieşire şi Luther spune *Unde e maşina* şi e acolo, acolo şi Candy zice *Mi-am pierdut telefonul* şi Luther răspunde *Ţi-l iei mai târziu, fetiţo.* Trebuie să-l punem pe Joey în spate şi Luther râde când îşi dă seama că e stricată centura de siguranţă. Joey mormăie Ah *e ca oceanul* şi eu zic *E beat* şi Luther spune *Ah scumpo nu-ţi face griji* şi-l întreb pe Luther *Tu eşti beat* şi el spune *Nu mă ating niciodată de alcool, Em* şi-l întreb pe Luther *Eşti drogat* şi el zice *Nicidecum iubito nu mă mai ating de droguri am avansat la interese antreprenoriale* şi Candy zice *Poftim?* Eu spun că am băut două beri şi Luther zice *Nu-ţi face griji, conduc eu* şi îi spune lui Candy *Pune-ţi centura de siguranţă, surioară* şi când porneşte maşina văd ochii fetei în oglinda retrovizoare Luther nu-şi prinde centura şi Candy face ochii mari şi şopteşte *Mi-e frică mi-e frică nu mă omorî.*

Mă trezesc, respirând greoi, cu Fuzzy învârtindu-se la picioarele mele, pe sub pătură. Mă-ntind după telefon. Ştiu că încalc regulile, dar nu mă pot abţine.

Nu pot să dorm.

Aştept. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă...

E ora două noaptea

Am nevoie

Mă opresc. Aproape că scriu *de tine,* dar în schimb tastez *de ceva.*

Am nevoie de ceva

Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte…

K

Gage se strecoară pe uşa căsuţei de lângă piscină, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni largi de trening şi un tricou. Are părul răvăşit. Cască.

— E târziu, Em. Ce se petrece…

Dar nu-i dau niciun pic de timp, căci ce aş putea să-i spun? Că o ţin pe Candy de mână în visele mele? Că Joey a trecut prin experienţe pe care eu nu le pot cunoaşte niciodată?

Că de-a lungul întregii tale vieţi nimeni nu pare să te vadă cu adevărat, oamenii văd doar ce vor să vadă, ce au ei nevoie să vadă. Nu văd niciodată golurile din interiorul tău.

Ne sărutăm la nesfârşit, ne întindem pe banca lungă şi greutatea lui deasupra mea e o senzaţie plăcută. Mă mişc puţin ca să alung durerea din genunchi şi mă simt şi mai bine. Poate că aşa se simţea şi Joey. Această nevoie de a te pierde în altceva în afară de tine însuţi. Să te pierzi. Să te ştergi de pe lume. Ca să nu mai rămână nimic-nimicuţ din tine, aşa îngrozitor şi în neregulă cum erai.

Prost_educata
„Treci peste asta”

„Mergi mai departe”
„O să-ţi revii”
„Aceştia sunt cei mai frumoşi ani ai vieţii tale”
„Ce n-aş da să mai am din nou vârsta ta”
Ai simţit vreodată că adulţii nu te ascultă cu adevărat?
Tu spui: *Sunt trist*
Iar ei îţi răspund: *De ce? Ai 16 ani! Ce motive ai să fii trist la vârsta asta?*
Tu spui: *Mi-e teamă*
Ei răspund: *De ce? Te hrănesc, te îmbrac, te iubesc, stai să-ţi explic eu ce înseamnă să fii adult*
Tu spui: *Am inima zdrobită*
Ei răspund: *Hei, linişteşte-te, o să întâlneşti pe altcineva, nu mai plânge*
Tu spui: *Sunt singur*
Ei răspund: *Fii mai sociabil! Nu mai sta doar în camera ta*
Tu spui, ei răspund, tu spui, ei răspund
Toate se contopesc, toate aceste cuvinte ce intră plutind în urechi care nu aud
Ca şi cum ei nu-şi amintesc cum a fost când erau ca noi
Să fii trist, singur, cu inima frântă, înspăimântat, uneori toate în acelaşi timp
Spun că ar trebui să trecem peste toate acestea, să ne revenim, să fim optimişti
Ca şi cum nu-şi mai amintesc cum e să fii tânăr
Ei au avut o viaţă întreagă la dispoziţie să-şi vindece rănile acelea

220 likes #heywoodhigh

#camionagiiidinheywood #millhaven #conştientizareaprobelormentale #depresie

Gigi M-am despărţit de iubita mea şi mătuşa mea mi-a zis „aşa-ţi trebuie dacă nu ieşi cu băieţi”

Stewie13 wtf e îngrozitor

NutellaAddict sincer eu nici măcar nu le mai povestesc nimic părinţilor nu ascultă oricum niciodată

LzySusan tata îmi spune să tac şi să înghit pentru că astfel voi deveni mai puternică

JerBear am început să mă simt aiurea din şcoala generală, ca să fiu cinstit. Mama a zis că sunt doar hormonii şi că-mi va trece. Nu mi-a trecut niciodată

HelenOfJoy Plâng citind această postare. Câte lucruri v-aş putea povesti

MrPoppersPenguins Sora mea a dispărut de o vreme din Dover. Este dependentă. A fost la o petrecere în Mill Haven în mai. O cheamă Carly. Dacă are cineva vreo informaţie aştept mesaj în privat.

Capitolul 18

Domnul Watson ne pune să împingem pupitrele câte patru laolaltă ca să citim în linişte în clasă, deoarece unii copii s-au plâns că volumele erau atât de groase, încât nu aveau timp să le citească, printre atâtea teme. Ne-a ţinut o predică pe tema organizării timpului şi acum sunt în grup cu Max Devos, Tasha şi Daniel Wankel. Domnul Watson a schimbat una sau două cărţi din lista iniţială, dar elevii tot nemulţumiţi sunt.

Max se tot foieşte în scaunul lui, care scârţâie pe podea.

— Pur şi simplu nu pricep, spune el, în cele din urmă. Credeam că nu citim o carte pentru că era vorba

despre viol, dar tipa asta pare să fie violată.

Tasha spune:

— Este, dar e un alt context. Gândeşte-te că romanul ăsta vorbeşte despre efectele îndelungi ale traumei. Şi ale sclaviei.

— E *trist,* spune Max. Şi eu care credeam că e aia care a fost film cu Oprah, unde ea suferă, dar până la urmă îl pocneşte pe tip şi îşi recapătă aura.

— Max, oftează Daniel Wankel. Aia era *Culoarea purpurie* şi e scrisă de cu totul altcineva.

Max scutură din cap.

— Nu vreau să citesc aşa ceva. Mă înspăimântă. E foarte *trist.*

— E o carte tristă, Max, zic eu. Are multe faţete. La fel ca experienţa lui Sethe.

— Trebuie să înţelegi părţile din care e construită o persoană, Max, ca să înţelegi întregul, zice Daniel. Emory are dreptate. Şi unele dintre aceste părţi pot fi dureroase.

Îl simt uitându-se la mine şi asta mă face să mă simt ciudat, pentru că, deşi el e foarte drăguţ într-un fel aiurit şi dezordonat, care mi se pare straniu de atrăgător, îl am deja pe Gage şi nu am nevoie de alte complicaţii în viaţa mea. Îmi fac de lucru scriind observaţii pe marginea paginilor cărţii.

Max ridică glasul.

— Dacă voi, ăştia, n-aţi avut chef să citiţi *Lolita,* eu nu vreau să citesc asta. Mă face să mă simt vinovat că sunt alb. Chestia asta nu a fost vina *mea.* Eu sunt un tip de treabă!

— Trebuie să recunoşti faptul că eşti alb, Max, spune Tasha cu precauţie. Şi tot ceea ce vine la pachet cu asta.

Max se face ca racul la faţă. Ridică mâna. Domnul

Watson vine spre masa noastră, cu o cană de cafea în mână.

— Da, Max.

— Nu vreau să citesc cartea asta. E trist de tot rahatul ăsta. Şi dacă alţi oameni n-au avut chef să citească *Lolita* şi aţi schimbat-o, atunci schimbaţi-o şi pe *asta.*

— Ce ai citi tu, Max, dacă ai putea? Nu pot face prea multe modificări. Şi, te rog, ai grijă cum vorbeşti.

Vocea domnului Watson e agasată.

— Nu ştiu. Ceva gen Percy Jackson. Mi-au plăcut cărţile alea şi sunt, gen, istorice şi mitologice şi chestii de-astea.

Câţiva copii scot telefoanele şi încep să filmeze. Oamenii filmează totul. Nici măcar nu mai suntem oameni, ci doar o serie de filmări de 10 secunde şi like-uri/ne-like-uri.

Domnul Watson clatină din cap.

— Nu cunosc cărţile respective şi am ajuns în acel moment al semestrului…

— Hei, frate, tu cunoşti vreo carte care nu e despre *viol?*

Daniel se lasă pe spătarul scaunului.

— Corect.

Domnul Watson întoarce capul când înspre Daniel, când înspre Max.

— N-am să permit această lipsă de respect în clasa mea. Pur şi simplu n-am să permit. Puteţi discuta problema cu doamna directoare Patterson. Acum. Strângeţi-vă lucrurile.

— Vorbeşti serios? O, Doamne, frate! Pe bune?

Max se ridică repede, dărâmându-şi scaunul. Îşi aruncă rucsacul pe umăr, cât pe ce s-o lovească în faţă pe Liza, aflată la masa de lângă noi, dar ea se fereşte

la timp.

— Doamne, *urăsc* şcoala asta, mormăie el.

Daniel îşi strânge lucrurile.

— Ne vedem mai târziu, oameni buni. Hai, Max. Îţi cumpăr un baton Hershey de la automat în drum spre biroul lui Patterson.

După ce ei doi pleacă, domnul Watson observă toate telefoanele.

— Încetaţi! Închideţi chestiile alea! Doamne, tot ce se petrece în lumea voastră trebuie să fie filmat şi postat ca să râdeţi apoi?

Telefoanele dispar sub bănci.

— Mai sunt şi alte întrebări? Modificări? Mai ţineţi minte cine e şeful aici şi cine dă notele?

— Că veni vorba despre note, spune Liza, foarte încet.

— Da, Liza, spune domnul Watson, complet enervat acum. Sunt sigur că te vei descurca de minune, ca de obicei.

— Nu cred că mă voi descurca, de fapt, spune ea încet. Unii dintre noi n-o să citească deloc aceste cărţi. Şi nici n-o să predea fişe de lectură şi nici n-o să dea testele. V-am spus cum ne simţim şi... nu cred că ne-aţi luat foarte în serios. Aşa că vom boicota lista de lectură până când vom avea ceva de spus în privinţa cărţilor pe care le avem de citit.

I s-a înroşit ceafa. Îmi dau seama că are emoţii. Mă uit prin clasă. Alţi copii dau din cap, lăsând creioanele jos. Nu greşeşte. Adică, dacă vrei să citesc, lasă-mă să citesc ce vreau eu să citesc şi o să dau toate testele şi o să scriu câte fişe de lectură vrei.

— E ridicol, spune domnul Watson.

Se uită prin clasă.

— Voi sunteţi aici ca să învăţaţi, eu sunt aici ca să

vă predau. După regulile mele. Şi dacă sunteţi dispuşi să riscaţi o notă…

— Eu sunt, zice Liza.

Se ridică în picioare şi îşi vâră iPad-ul şi caietul în rucsac.

— La naiba, şopteşte Mandy Hinkle. Devine interesant. Liza se duce în faţa clasei şi se întoarce spre noi.

— Pricep dacă nu puteţi să vă asumaţi acest risc sau nu vreţi. Dar cine vrea poate să ni se alăture.

Se uită la domnul Watson.

— Nu vă faceţi griji. Mă duc direct în biroul doamnei Patterson.

O privesc cum iese din clasă.

Toţi elevii au amuţit. Apoi, încet, încep să se ridice şi să-şi strângă rucsacurile. Scaunele zgârie podeaua. Las privirea în jos, cu faţa arzându-mi.

Deşi sunt de acord cu Liza, nu-mi permit să intru în bucluc. Mama o va lua razna. Nu pot risca să-i pun şi asta pe cap, peste problemele cu Joey.

Jumătate dintre copiii din clasă au plecat.

Domnul Watson inspiră profund.

— Se pare că avem o problemă, zice el moale. Vă rog să vă întoarceţi la lectura voastră.

Nimeni nu spune nimic, iar profesorul se întoarce la catedră şi începe să tasteze cu năduf la laptop.

Tasha şi cu mine ne uităm una la alta. Ea clatină din cap şi se întoarce la cartea ei.

Dar eu nu mă pot concentra acum la citit. Liza mi-a spus să-mi fac rost de o coloană vertebrală. Nici eu nu vreau să citesc o parte dintre cărţile acestea, dar nu vreau să intru în conflict cu mama.

Tasha mâzgăleşte ceva pe o foaie de hârtie pe care apoi mi-o strecoară.

E OK şi dacă rămâi, şi dacă pleci. Eu am propriile motive să rămân. Şi îmi pare rău, pentru tot.

Îi răspund: *Mulţumesc.*

***

Pe drum spre amfiteatru, pentru Clubul de Teatru de după ultima oră de curs, n-am încotro şi trebuie să trec pe lângă cancelarie. Dinăuntru se aud glasuri zgomotoase.

Mă opresc afară, lângă uşa întredeschisă, şi trag cu urechea, lipindu-mă de perete.

Sunt domnul Watson şi Simon Stanley.

— Calmează-te, Walter, zice Simon, pe un ton blând.

— E de-a dreptul *ridicol.* A fost ca o revoltă. Un boicot, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vor să citească *nimic* profund. Acestea sunt nişte cărţi minunate! Cititul nu se presupune că este uşor. Şcoala nu se presupune că e uşoară. Trebuie să faci ceea ce ţi se spune şi să înveţi.

— Ce-i atât de rău la o mică schimbare? spune Simon. Relaxează-te. Lasă-i să simtă că au un cuvânt de spus. E atât de rău? Nu te-ai plictisit să predai aceleaşi chestii vechi, iar şi iar?

— Pe an ce trece devin din ce în ce mai greu de suportat. Cu „chestiile” lor, cu tărăboiul lor, cu filmatul peste tot. Cu toţii vor pur şi simplu să devină celebrităţi.

Urmează o pauză.

— Şi toţi sunt atât de *sensibili.* Atât *de fragili*. În tinereţea mea, nu făceai o cădere nervoasă din nimic. Pur şi simplu gestionai situaţia şi mergeai mai departe. Parcă sunt făcuţi din *porţelan.*

Se aude gâlgâitul unei cafetiere. Scârţâitul unui scaun pe podea. Simon Stanley zice:

— Lumea e diferită acum, Walter. Uite, vrei şi frişcă? Cred că mai avem doar pacheţele uscate. Cred că noul profesor de educaţie fizică termină frişca şi nu o înlocuieşte. Aşa de şmecheri se cred tipii ăştia sportivi.

— Şi dacă l-aş putea transfera pe puştiul ăla, Devos, într-o altă clasă, aş face-o fără să clipesc. Copilul ăla e prost ca un bolovan.

— Walter, sunt *copii.*

— Oricum nu-l pot transfera. Şi nici nu-l pot pedepsi cu detenţia. Joc bridge cu bunicii lui. M-ar ucide.

Simon Stanley râde.

— Şi puştiul ăla, Wankel. Ce mai face pe deşteptul! Se îmbracă de zici că e beatnic, pentru numele lui Dumnezeu. Cu eşarfă în clasă! Deştept foc însă. La fel şi Liza Hernandez. Îmi place de ea. Dar ce familie are! Ce balamuc! I-au găsit vreodată părinţii?

Simt că mă înroşesc în obraji. Părinţii Lizei. Mereu se duceau în maşină când eram eu în vizită. Se întorceau trăgându-şi nasul şi cu ochii injectaţi.

— Nu, nu i-au găsit.

Simon tace puţin înainte de a vorbi din nou.

— Walter, Daniel poartă eşarfa pentru că a avut cancer de tiroidă toamna trecută. Nu mai ţii minte? S-a îmbolnăvit rău prin noiembrie şi a trebuit să fie operat, apoi a făcut tratament. A făcut şcoală de acasă până când a putut reveni, în primăvară. Are o cicatrice. De-asta poartă eşarfa. Te rog, nu-l obliga să şi-o scoată. Nu face scandal pe tema asta.

Daniel. Eşarfa lui Daniel. Stomacul îmi tresaltă. *Cancer.*

— Doamne, Doamne! spune cu tristeţe domnul Watson. Acum îmi amintesc. Îmi amintesc. Ce poveste îngrozitoare. Atât de tânăr.

— Asta zic şi eu, spune Simon Stanley. Cu toţii am fost tineri odată. Şi noi am avut căderile noastre nervoase şi cancerele noastre şi mâhnirile noastre şi furia noastră şi ne-am ascuns sau ne-am prefăcut că nu există şi am mers mai departe pentru că toată lumea ne zicea că aşa trebuie să facem. Şi nu suntem cu nimic mai buni decât ei. Deloc. Lasă-i în pace. Măcar acum. Lasă-i să fie fragili, Walter.

Domnul Watson pufneşte.

— O să mă gândesc la asta. Dar dacă ajung să citesc despre hobbiţi şi zâne, bagă de seamă că ştiu unde locuieşti.

— Te voi invita la ceai. Încă am splendidul set de ceşti al mamei.

Intru încetişor în amfiteatru. Liza. *Familia ei. Ce balamuc. N-o mai vreau în casa asta.* Asta i-a spus mama tatei cu patru ani în urmă. *M-am dus s-o iau pe Emory şi nu ştiu dacă erau beţi sau drogaţi sau cum or fi fost, dar erau adormiţi în maşină, Neil! Ăla nu e un loc sigur.*

Tata încerca s-o liniştească*. Înţeleg, Abigail. Liza ar putea veni pe-aici de-acum înainte. O să vorbesc cu cineva de la spital. Poate că vor trimite acolo un asistent social.*

Casa aceea e o cocină de porci tot timpul. Nu ştiu unde sunt fraţii ei. Cine are grijă de copila aceea?

Ai şi tu puţină compasiune.

Dar am compasiune! Însă trebuie să mă gândesc la Emory. Nu m-am simţit niciodată în largul meu ştiind că e acolo, însă Liza e singura ei prietenă, aşa că am

trecut peste. Dar s-a ajuns prea departe.

Nu prea m-am gândit la părinţii ei. Uneori, când eram acolo, ei îşi petreceau mult timp în maşina parcată pe stradă şi eram doar eu şi Liza, ceea ce părea distractiv. Alteori fraţii ei erau pe-acolo, dar stăteau mai mult în camerele lor, jucându-se pe calculator. Mai des venea Liza pe la mine. „La mine acasă e plictiseală”, spune ea. Sau: „Tu ai piscină” sau „Ai mai multe jucării”. Atunci, în ziua aia când mama a venit să mă ia, fuseserăm la bibliotecă mare parte din după-amiază şi tocmai veneam acasă când mama a parcat în spatele maşinii părinţilor Lizei. Liza a devenit foarte agitată.

— OK, pa, a zis ea. Ne vedem mâine.

S-a postat între mine şi maşina părinţilor ei. Mama a ieşit din maşina ei şi a venit la noi. Dar era mai înaltă decât Liza. I-a văzut pe Nancy şi pe Lou în Chevroletul vechi şi rablagit. Cred că eu îmi închipuiam că pur şi simplu dormeau. Ce puteam să cred? Mergeau în maşină de multe ori când eram pe la ei. „Luăm o gură de aer”, ziceau, sau „copii, voi faceţi prea mult tărăboi”.

— Liza, a spus mama.

Nu-i puteam desluşi tonul vocii, dacă era trist sau furios sau ambele.

Mama s-a aplecat şi a bătut zdravăn în geamurile maşinii. Liza a zis:

— Vă rog să plecaţi, doamnă Ward. Vă rog. Totul e-n regulă. Întotdeauna e-n regulă.

Plângea.

În maşină s-a produs o foială. Părinţii Lizei se uitau derutaţi la noi.

Liza a scâncit şi şi-a lăsat privirea în jos.

Mama mi-a spus să trec în maşină. Nu a vorbit

deloc tot drumul până acasă.

În acel weekend, Liza nu m-a sunat deloc. I-am lăsat mesaje. I-am scris e-mailuri. Nimic. Am crezut că poate era supărată, poate că vorbisem eu prea mult sau o obligasem să se uite la prea multe clipuri preferate de mine pe YouTube.

Apoi luni, la şcoală, m-a evitat întreaga zi. În cele din urmă a venit la mine când ne pregăteam să ieşim din clasă şi toată lumea îşi îmbrăca jachetele şi-şi închidea rucsacurile.

— Nu mai am voie să fiu prietena ta, a zis.

Gura îi tremura puţin.

— Aşa a spus mama ta. A venit la mine acasă şi mi-a spus asta. A spus că nu e un loc sigur. A spus c-o să cheme asistenţa socială. Am spus că dacă nu face asta, o să stau departe de tine. Mă ocup eu de părinţii mei. Nu am nevoie de tine.

Apoi prietena mea s-a îndepărtat, mândră, cu spinarea dreaptă.

Am început să plâng. Simţeam că trupul mi se rupe în două.

Şi niciodată parcă nu s-a mai aşezat la loc. Mama m-a înscris la cursurile de dans de la Step To It! cinci zile pe săptămână. A zis că pianul mă făcea să fiu prea „interiorizată” şi că trebuia să-mi dezvolt abilităţile sociale. A spus că Maddie are încă obiectele de la dansuri şi că le pot folosi pe acelea. Cred că-şi imagina că mă poate transforma în Maddie varianta 2.0 dacă-mi oferea costumele şi lecţiile de dansuri potrivite.

Şi, la scurt timp după asta, părinţii Lizei au plecat şi nu s-au mai întors niciodată.

A rezistat două săptămâni întregi, purtându-şi singură de grijă ei şi fraţilor săi, apoi un vecin a chemat poliţia. După care bunica lor s-a mutat cu ei, ca să-i

îngrijească.

Domnul Stanley ne pune să facem precum vaca şi coiotul, să urcăm, să coborâm, să efectuăm exerciţii de dicţie şi apoi ne pune pe toţi să ne aşezăm. Mă tot uit pe furiş la Liza. Mă-ntreb ce s-a întâmplat în biroul lui Patterson.

După ce n-am mai fost prietene, am simţit cum mi se frânge inima şi m-am simţit vinovată, pentru că mama îi făcuse probleme.

Mi-e tare dor de Liza. Dacă Liza ar fi lângă mine acum, aş avea pe cineva cu care să vorbesc despre Joey, despre Gage. Despre tot.

Simt cum mă dezintegrez, aşa că mă ciupesc de interiorul încheieturii până când senzaţia se opreşte.

— Acum hai să vorbim, spune Simon, aducându-mă din nou la realitate, în amfiteatru. Am nişte idei! Despre spectacolul nostru de toamnă. Pentru cei noi, de obicei toamna facem un soi de spectacol de varietăţi şi o piesă sau un musical primăvara. Fiecare are de făcut câte ceva. Suntem toţi împreună în acest club, deci participăm cu toţii. Păsărelele timide sunt încurajate să zboare din cuib şi să joace în show-ul de toamnă, ca să vă obişnuiţi pentru cel din primăvară. Extrovertiţii sunt încurajaţi să facă un mic pas în spate, mai ales dacă au mai făcut asta, dat fiind că veţi putea avea roluri mai avansate la primăvară. Dar am nevoie de voi toţi. Scenografie, costume, regie, replici, lumini, design, totul. Cu toţii vom avea un rol de jucat.

— Şi dacă nu eşti bun la nimic? întreabă cineva.

E o fată scundă cu părul roşcat, al cărei tată deţine Feroneria Kaminski. Acesta ţinea un castron cu dropsuri de lămâie lângă casa de marcat. Nici măcar nu trebuia să fii însoţit de vreun părinte ca să intri şi să

te serveşti. Aveai voie, pur şi simplu, să iei. Liza şi cu mine făceam asta în drum spre bibliotecă.

— Toţi suntem buni la ceva, răspunde Simon.

— Eu nu, zice ea.

— Poate că nu ai descoperit încă. Oamenii sunt ca nişte cepe. Au multe straturi.

— Cepele put, spune cineva, râzând.

— La fel şi unii oameni, zice Simon, făcând cu degetul. Dar punem ceapă în mâncare mereu şi, după părerea mea, îi dă cel mai bun gust.

Întinde tuturor nişte foi de hârtie.

— Acum ne vom alege partenerii şi vom exersa puţin dialogul, ne spune el.

Liza îl alege imediat pe Jeremy. Cineva o alege pe fata roşcată. Toată lumea se mişcă în jurul meu, ca şi cum ar juca leapşa. În cele din urmă, rămânem doar eu şi o fată înaltă, blondă şi drăguţă. De obicei stă la aceeaşi masă cu Gage la prânz. Îmi dau seama că ea era fata care-şi pusese mâna pe braţul lui, în prima zi, la cantină.

— Eu sunt Priscilla. Ai mai făcut asta? mă-ntreabă ea, zâmbind. E amuzant.

— Nu, sunt nouă. Emory.

Lângă ea, mă simt stânjenită şi scundă. Cred că e în echipa de volei. Mă priveşte cu atenţie.

— Eşti sora lui Maddie Ward? Am fost la tine acasă o dată. A dat o petrecere în piscină. Doamne, ce casă frumoasă ai! Nu aveţi cumva *şase* şemineuri sau ceva de genul ăsta? Casa aia zici că e desprinsă dintr-un film vechi.

— Nu, zic eu. Doar trei. Numai unul funcţionează.

— Ha! face Priscilla. Eu nu am nici măcar *un* şemineu. Sora ta *e foarte frumoasă.*

Oftează, fluturând din degete.

— Da, zic. Ştiu. Locuiesc cu ea.

— Gage Galt locuieşte chiar lângă tine.

— Poftim?

Ridic ochii din foaia cu dialoguri pe care ne-a dat-o Simon.

— Gage Galt locuieşte chiar lângă tine, nu-i aşa? Sunteţi prieteni?

Inima începe să-mi bată mai repede.

— Îl cunosc dintotdeauna dar nu, ăăă, nu socializăm, zic eu.

Trebuie să respect regulile impuse de Gage, pe care nu e cazul să le afle nimeni. E secretul nostru. Încerc să-mi păstrez expresia şi vocea neutre.

— Mă rog, spune ea, ridicând dintr-o sprânceană. Dacă ai vreo informaţie din interior, anunţă-mă. Mă gândesc să-l invit la Festivalul Toamnei şi am nevoie de tot ajutorul posibil. E greu de cucerit. Cu majoritatea tipilor e floare la ureche, cu el însă, nu, râde fata.

Inima mă înţeapă din nou. Una e să citesc comentariile fetelor de pe pagina lui de Instagram sau să le văd atingându-i braţul la cantină, dar să-mi spună o faţă în faţă că e interesată de el e cu totul altă problemă. Mai ales una… atât de frumoasă.

Gage nu i-ar accepta invitaţia… nu-i aşa? A spus că nu vrea nimic complicat sau public. Dar dacă se răzgândeşte?

— S-a întâmplat ceva? întreabă Priscilla. Arăţi puţin ciudat.

— Poftim? Nu, sunt bine. Am doar emoţii. Nu sunt obişnuită, ştii tu, cu teatrul, răspund în cele din urmă.

Îmi desprind privirea de la ea, disperată să văd altceva, şi dau de Liza şi Jeremy, care stau foarte aproape unul de altul, cu capetele aplecate, şuşotind.

Par a fi… împreună.

Ah! Jeremy. Timidul, drăgălaşul de Jeremy Leonard, cu cărţile lui de benzi desenate, cu hanoracul pătat şi pungile lui de Doritos. *Ah!* Liza şi Jeremy.

— Pământul către Emory, zice Priscilla, fluturând hârtia şi readucându-mă în prezent.

— Da, spun eu. Scuze.

— Nu-i nimic. Tu poţi fi Romeo, eu voi fi Julieta şi apoi schimbăm. Tot ce trebuie să ţinem minte e că trebuie literalmente să murim ca să fim împreună.

— Corect, zic. N-ar trebui să fie nicio problemă.

Când se termină Clubul de Teatru, mă-ndrept spre bibliotecă pentru a-l lua pe Joey. Astăzi are meditaţii.

Cărţile şi laptopurile, atât ale lui, cât şi ale meditatoarei, sunt închise şi amândoi se uită în jos la telefoane, cu scaunele lipite şi feţele apropiate.

— Hei, zic eu tare.

Amândoi ridică privirea spre mine, speriaţi. Fata zice:

— Vai de mine, e poliţia.

Apoi chicoteşte. Se îndepărtează puţin de Joey. Acesta zâmbeşte.

— E doar sora mea, zice, ridicând telefonul. Jucam *Fortnite.*

— Nu trebuia să învăţaţi? zic eu, probabil cam tăios, pentru că fata cu coadă la spate ridică din sprâncene şi-mi aruncă o privire gen *Ce naiba e cu tine?*

— Am învăţat, spune Joey. Am terminat devreme. Eşti OK? Arăţi… ciudat.

Nu ştiu exact cum mă simt când îl găsesc pe Joey stând atât de aproape de meditatoarea lui. Dacă este o persoană care bea sau se droghează? *Cel aflat în*

perioada de reabilitare trebuie să evite expunerea la oameni de risc major, adică aceia care încă folosesc substanţe ce dau dependenţă.

— Putem să plecăm? Mi-e foame, zic.

Fata îşi strecoară telefonul în rucsac.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Ai numărul meu?

Joey dă din cap.

— Dap, îl am.

— Mbine. Mă bucur întotdeauna să ajut, chiar în afara meditaţiei în sine.

Fata îşi mângâie vârfurile şuviţelor într-un fel drăgălaş, zâmbindu-i.

— Super. Mulţumesc, spune el.

Între ei e o atmosferă care pare încărcată, ca şi cum s-ar întâmpla ceva la care eu nu ar trebui să fiu martoră, şi mă simt iritată, deşi nu ştiu exact de ce. Poate din cauza Lizei şi a lui Jeremy sau poate pentru că fata aia, Priscilla, e interesată de Gage, şi acum chestia asta. Ca şi cum toată lumea se combină în public, în afară de mine.

Oftez din greu şi mă mut de pe un picior pe altul în mod intenţionat.

— Joey.

— *OK,* spune el tăios. Păi, trebuie să plec. Să-mi duc surioara acasă.

Mă zbârlesc.

— Surioara?

Joey îmi aruncă o privire prin care spune *Taci.*

— Ne vedem, zice fata.

Pe hol îi şoptesc:

— Deci ai făcut şi meditaţii? Sau au fost doar *Fortnite* şi flirt?

— Au fost *Fortnite,* flirt *şi* meditaţii. Şi e foarte

drăguţă. Ai *văzut-o?* O cheamă Amber. E nouă aici. Vine din Dakota de Sud.

— Nu cred c-ar trebui să te combini cu nimeni în acest moment, ştii? Dacă nu e, înţelegi tu. Gen „curată”. Ar putea să fie o persoană de risc major.

— Nu mă *combin* cu nimeni, doar am întâlnit o fată drăguţă şi deşteaptă. E plăcut să vorbeşti cu cineva care nu te *cunoaşte,* să ştii. Şi nu aş vrea să-i dau imediat cu replica asta în cap: „Hei, te droghezi, pentru că dacă te droghezi nu poţi fi meditatoarea mea”. Şi, ca să fiu cinstit, toţi cei din şcoală sunt persoane de *risc major,* dacă n-ai observat până acum.

— Presupun că ai dreptate, spun.

Deschid uşa şcolii şi un val de aer cald mă loveşte în faţă. Nu sunt multe maşini rămase în parcare la această oră.

Ne suim în maşina nouă a lui Joey. Mă gândesc din nou la Liza şi Jeremy. La mine şi Gage.

— Joey?

— Ce?

Bagă cheia în contact.

— Vrei să purtăm o altă conversaţie profundă în maşină? Se pare că facem asta destul de des în ultima vreme.

— Ha!

Fac o pauză.

— Tu ai făcut vreodată… ştii tu.

Vorbele îmi ies într-un vârtej şi îmi las capul în jos ca să nu vadă că mă îmbujorez. Îmi amintesc că profesoara de educaţie sexuală de anul trecut ne-a spus că, dacă nu putem vorbi despre sex fără să ne jenăm, atunci nu suntem gata să facem sex. Asta nu mi se pare corect totuşi. Adică trupurile sunt ciudate şi vulcanice, aşa cum am învăţat de curând, şi scot

sunete ciudate când pui două dintre ele laolaltă, iar *asta* mi se pare stânjenitor indiferent de vârsta pe care o ai.

— Ce să fac?

Iese din parcare, aparent iritat. Frunzele cad din copaci. Mill Haven e foarte frumos în această perioadă a anului, auriu şi portocaliu. Un peisaj vizibil în detaliu, ca un tablou, cu fiecare culoare perfectă în felul ei. Mă întristează, deşi nu ştiu exact de ce.

Înghit în sec. Îmi împreunez degetele.

— Sex.

Îi arunc o privire rapidă şi-l văd cum se înroşeşte în obraji.

— O, Doamne, nu e conversaţia pe care mă aşteptam s-o am cu sora mea mai mică chiar acum. Poate niciodată.

— Da sau nu? zic.

El strânge din dinţi.

— Da.

— Pe bune?

Mă uit la el, de-a dreptul şocată.

— Cu cine?

— N-o cunoşti. Era astă-primăvară. Nu e la Heywood. Am cunoscut-o la o petrecere.

— Era iubita ta sau aşa, doar o chestie întâmplătoare?

Joey nu a venit vreodată acasă cu o fată şi nici nu mi-a pomenit de vreuna. Mă-ntreb cât de mult din Joey e o necunoscută pentru mine, chiar dacă îmi imaginam că-l cunosc.

— *De ce* mă întrebi chestia asta?

Se încruntă. Mă uit pe geam. Nu i-aş putea povesti niciodată despre faza cu Gage. Sunt convinsă că nu ar înţelege.

— Nu ştiu. Mi se pare doar că toată lumea ştie să facă asta. Că pentru toţi e simplu. Să discute cu alţi oameni. Să flirteze.

Mă gândesc la Liza şi la Jeremy apropiindu-şi capetele unul de altul. La Priscilla cu mâna pe braţul lui Gage la cantină. La Romeo şi Julieta, îndureraţi, disperaţi şi tulburaţi. La toţi copiii care se ţin de mână pe coridoare.

El inspiră profund.

— Ne-am întâlnit de multe ori, spune el, cu ochii aţintiţi la drum. Acasă la diverşi oameni. Era şi ea acolo… în noaptea aceea. Atunci a fost ultima oară când ne-am combinat. Înainte să ne drogăm împreună. Nu ştiu, am început să vorbim odată şi era foarte frumoasă. Dar eram tot timpul drogaţi, aşa că nu prea ştiu cum e să cunosc pe cineva când sunt treaz. De-asta a fost atât de plăcut să vorbesc cu Amber. Mi s-a părut natural. Frumos. Cred că aşa ar trebui să fie. Natural. Ca şi cum ai fi *menit* să discuţi cu persoana respectivă. N-ar trebui să ţi se pară că, habar n-am, *te străduieşti* să-i faci pe oameni să te placă. Ar trebui să te placă, pur şi simplu.

Îşi drege glasul.

— Probabil că ar fi mai bine să discuţi cu Maddie. Cred că are sfaturi mai bune de dat. Despre chestiile fetelor. Despre zonele voastre intime.

Se înroşeşte din nou la faţă.

— Nu-i spune mamei despre Amber, OK? O să dea naştere unor discuţii şi apoi s-ar putea să-mi găsească alt meditator, OK?

— Nu-i spun.

Are dreptate. Este exact genul de lucruri cărora mama le-ar pune capăt.

Când ajungem în garajul de acasă, se întoarce spre

mine.

— Ascultă, Emmy, tu eşti o fată grozavă. Eşti inteligentă, bună la suflet şi foarte drăguţă. Oricine ar fi norocos să iasă cu tine, OK? Dacă există cineva de care-ţi place, fă-l să afle. Asta e tot ce cred că ştiu.

— Chiar crezi că e norocos cel care ar fi cu mine? întreb încet.

— O, Doamne, da! Dar trebuie să ai grijă, pentru că mama te-a dresat să accepţi orice fel de oameni în jurul tău, ştii? Tu nu eşti ca Maddie. Trebuie să înveţi să fii curajoasă. Trebuie să înveţi ce anume îţi doreşti tu.

Parcă îmi ţine discursul despre coloana vertebrală pe care mi l-a ţinut şi Liza la prânz, acea coloană vertebrală pe care încă nu mi-am dat seama cum trebuie s-o folosesc, chiar dacă o am înăuntrul corpului meu.

Dar mă-ntreb dacă pot face asta. Dacă aş putea fi genul acela de persoană, ca Priscilla, care nu se gândeşte prea mult dacă să invite pe cineva la un bal. Pur şi simplu o *face.*

— Dar, dacă cineva îţi face vreun rău, spune-mi, pentru că voi face tot ce-mi stă în putere, absolut tot, ca să-l fac să plătească, zice el.

Stau pe veranda din faţă, sâmbătă după-amiaza, când pe trotuar îşi face apariţia Max deVos pe skateboard. Trupul lui subţire se unduieşte fără niciun efort pe placă. Se opreşte lângă casa noastră, ridică placa cu piciorul şi o ia în braţe, ţinând-o la piept ca pe un copilaş.

— Joey e pe-aici?

Scutur din cap.

— E la etaj, se pregăteşte să se ducă la muncă. La

Sandviciurile lui Hank. E prima lui zi.

— Are *o slujbă?* Fraţilor, voi aveţi bani să vi-i puneţi şi-n cap, la ce-i trebuie *o slujbă?*

— Mama s-a gândit că i-ar prinde bine. Să fie ocupat.

Max pufneşte.

— Marea majoritate a oamenilor îşi iau o slujbă pentru bani. Cei din familia ta îşi iau slujbe ca să le consolideze *caracterul.*

— Mă rog, zic eu tăios. Are o slujbă şi pleacă în curând, aşa că nu are timp de pierdut.

Max îşi trage căciula lui gri tricotată pe frunte.

— OK, la naiba, la ce oră scapă? Poate că mă pot întoarce atunci ca să stăm puţin împreună.

Uşa de la intrare se deschide şi mama iese, strângându-şi puloverul în jurul trupului. Se uită mai întâi la mine, apoi la Max.

— Pot să te ajut cu ceva?

Vocea e cea tipică mamei: rece, sigură pe ea.

— Mama, îi spun. El e Max. Max deVos. Prietenul lui Joey.

— Hei, doamnă Ward. Am venit să-mi petrec puţin timp cu Joe, spune Max.

Îşi strânge din nou placa la piept, dar nu ca pe un bebeluş, ci mai mult ca pe un scut. Uneori şi eu mi-aş dori să am un scut pe care să-l folosesc împotriva mamei.

— Ah! Da. Băiatul lui Meryl.

Scoate corespondenţa din cutia poştală, uitându-se peste scrisori şi cataloage.

— Însă mi-e teamă că Joey e ocupat deocamdată.

— Mă pot întoarce după ce vine de la muncă.

Mama îşi îndreaptă spinarea.

— Joey nu primeşte încă musafiri, Max. Trebuie să

se concentreze asupra recuperării sale şi, dacă-mi amintesc bine, voi doi aveaţi ca principală preocupare drogurile. Greşesc cumva?

Felul distant de a vorbi al mamei îmi dă şi mie fiori şi mi-e milă de Max, care practic se face mic sub privirile noastre. Se înroşeşte la faţă.

— O, nu, doamnă Ward, am venit doar să petrecem ceva timp împreună.

Max îşi pune placa jos.

— Nu m-am mai drogat de zile întregi.

— Nu vreau ca Joe să se afle în preajma tentaţiilor, Max, zice mama. Recuperarea lui e foarte importantă, înţelegi? Ar fi putut să moară.

Max clipeşte, apoi se uită la mine. Eu cobor privirea.

— Dar toată lumea are nevoie de *prieteni,* doamnă Ward. Adică pot petrece timp cu Joey fără să ne drogăm.

Dorinţa din glasul lui mă întristează. Pricep chestia asta. Mai ales acum. Faza cu lipsa de prieteni.

— Îmi pare rău, Max. Nu se poate. Te rog, spune-i mamei tale că o salut.

O aud pe mama intrând înapoi în casă şi închizând uşa grea în urma ei.

— *Frate,* spune Max. Mama ta e foarte dură.

— Max, ţi-am zis când ai venit prima oară. Nu ştiu de ce te-ai mai întors.

— Pentru că Joey e…

Dar eu îmi întorc privirea de la el, distrasă de motivul pentru care mă aflu, de fapt, pe verandă.

Citeam, dar în acelaşi timp aşteptam, sperând să-l zăresc pe Gage înainte să plec cu Joey la el la muncă.

Iată-l. Aleargă pe trotuar, cu chipul concentrat acoperit de transpiraţie. Aleargă de 45 de minute, cam

de cât timp sunt şi eu pe verandă.

Începetineşte la capătul aleii casei sale şi se întinde. Apoi se îndreaptă şi mă zăreşte. După care privirea îi alunecă spre Max.

— Hei, spune el.

— Hei? zice şi Max.

O spune şovăitor, pentru că, normal, de ce ar vorbi Gage Galt cu *el?*

— DeVos, corect?

Max clipeşte.

— Dap.

Gage aleargă pe loc preţ de un minut şi se uită la noi. Apoi zâmbeşte şi străbate în fugă aleea, urcă treptele şi intră în casă. Nici nu apuc să-mi iau ochii de la el, pentru că Max zice:

— Pe bune? Ce e asta? Ce aveţi voi, fetele? Nu puteţi practica dublul standard.

— Ce tot spui? spun încruntându-mă.

— Tu. Chestia asta. Marele zeu al baseballului. Practic salivai când a apărut, dar, dacă eu aş face acelaşi lucru cu o tipă sexy, dacă m-aş fi holbat la ea la nesfârşit, ai fi zis că sunt un porc.

Habar nu am ce să spun, pe bune, pentru că... nu se înşală?

— Şi de ce trebuie să-i vânaţi mereu pe cei mai arătoşi tipi? Întotdeauna ne spuneţi nouă să analizăm ceea ce e pe dinăuntru şi să nu ne concentrăm la ţâţele voastre şi la alte chestii, dar nici voi nu sunteţi mai breze. Adică eu sunt chiar *aici.*

Loveşte cu piciorul în partea din spate a skateboardului.

— Frate, ziua asta e *nasoală* rău de tot.

În timp ce se îndepărtează pe trotuar, strigă în spate:

— Şi spune-i mamei tale că greşeşte. Toată lumea are nevoie de prieteni. Nu poţi avea o viaţă decentă fără prieteni!

Citesc *Portretul unei doamne* în prăvălia lui Hank, deşi ar trebui să citesc *Preaiubita* pentru ora lui Watson. Nu pentru că nu-mi place *Preaiubita,* îmi place, dar categoric nu e genul de carte pe care s-o citeşti la magazinul cu sandviciuri. Ţin un ochi pe Joey, care îl urmează ascultător pe Hank peste tot, când îmi scrie Gage:

Ăla e iubitul tău

Pardon?

Tipul cu care vorbeai mai devreme. Ieşiţi împreună

Degetele îmi furnică pe telefon, tremurând uşurel. De ce mă întreabă, de fapt, aşa ceva? Vreau să-i scriu: *Eşti gelos?* Dar nu o fac.

Venise pentru Joey

Ah

…

Aştept. Am acea senzaţie pe care scriitorii o descriu în paginile cărţilor, când spun că personajele îşi simt inima în gât. Asta simt acum: nodul acela, poate de aşteptare. Sau poate de teamă. Sau… de încântare. Poate că, de fapt, e gelos.

Mi-e dor să te văd înotând

Ce?

Să înoţi. În piscină. Te vedeam uneori, de la fereastra băii mele. Dă spre curtea ta.

Păcat că acum e prea frig.

…

Mă priveai?

Uneori. Nu în sensul rău! Trebuie să mă spăl pe dinţi. Fereastra e chiar acolo?

…

Deci vrei să ne vedem mai târziu? Am o chestie, ne putem vedea după

O chestie?

Petrecere.

Invită-mă.

Dar nu scriu asta.

Nu pot sta în oraş prea mult. Am antrenament mâine. Dar poate ne vedem în căsuţa de lângă piscină.

Mama ta are o şedinţă cu consiliul municipal. E şi tata acolo, de-asta ştiu. Se duc mereu după aceea să bea ceva la Jasper. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

Degetele mele tremură, fiţi siguri de asta.

Mai eşti?

Deci pot veni pe la tine?

Delicios. Aşa a comentat PristTine la postarea lui din tabără, astă-vară. O fată plină de încredere în sine. O fată căreia nu-i este teamă. O fată care a spus, nu cu atât de multe cuvinte: *Ia-mă pe mine, Alege-mă pe mine.*

OK, tastez.

Mişto. Pe la zece. OK?

Se aude o bufnitură şi ridic privirea. Joey înjură în şoaptă, încercând să strângă gheaţa de pe tejghea. A vărsat un recipient cu băutură. Hank stă lângă el, cerându-şi scuze faţă de client.

OK. Trebuie să plec.

Las telefonul jos. Joey îmi aruncă o privire şi scutură din cap, cu gura strânsă într-o linie subţire.

Conducând spre casă, Joey zice:

— Deci nu au fost cele mai rele patru ore din viaţa mea, dar au intrat în Top 10.

— Părea că te descurci de minune. În afară, poate, de băutura aia vărsată. Şi apoi a fost incidentul cu ketchupul.

— Miros ca o ceapă uriaşă.

Are faţa transpirată şi cămaşa pătată cu salată şi ulei. Adulmec aerul.

— Cam aşa ceva.

Când intrăm pe uşă, o descoperim pe mama

aşteptându-ne. Se încruntă.

— Ţi-e rău, Joe? Pari înfierbântat.

Îşi lipeşte dosul palmei de fruntea lui, dar el o îndepărtează.

— E sudoarea muncii, mamă. Ar trebui să fii mândră.

Mama se zbârleşte.

— Un strop de muncă grea te duce departe, Joe. Vreau doar să te ajut.

Mă încordez, aşteptând o ceartă. În schimb umerii lui Joey se pleoştesc. Spune doar atât:

— Ştiu, mamă, ştiu.

Urcă treptele şi mama se întoarce spre mine, inspirând profund.

— Tu vezi asta, nu-i aşa? Fac tot ce-mi stă în putinţă să-l ţin pe calea cea dreaptă.

Glasul ei tremură puţin.

— Doar că…

Mă uit în jos, la picioarele ei, oriunde, numai la faţa ei nu, pentru că nu vreau să spun ceva ce ar putea-o enerva. Aşa e toată viaţa mea – încerc să n-o supăr pe propria mamă.

— Doar că… e mult, spun, în cele din urmă. Se va obişnui cu toate astea.

Ea încuviinţează din cap.

— Bine, atunci, eu ies în oraş pentru o întâlnire cu Tom Rigby şi cu unii dintre membrii consiliului, la un pahar. Mă întorc târziu. Oamenilor ălora le place să tragă la măsea şi trebuie să le cânt în strună.

— Ah!

Mă prefac surprinsă, ca şi cum n-aş fi ştiut deja de la Gage.

— Consiliu sâmbătă seara? Pentru ce anume?

Îşi pune telefonul în geantă.

— Nu e o întâlnire oficială. Vor să mă tatoneze. Nişte dezvoltatori vor să cumpere Moara. Se dezintegrează şi consiliul vrea ori s-o vând, ori s-o demolez şi să vând pământul.

— E ceva… important.

Vine Gage vine Gage vine Gage

— Nu ai pentru ce să-ţi faci griji.

— La ce… la ce oră te întorci? zic, încercând să îmi păstrez vocea normală.

— Târziu. Oamenii ăia beau de rup. Le fac eu cinste, desigur.

Aproape că râde.

— Mâncarea vi se încălzeşte pe aragaz, aşa că nu uitaţi de ea.

— OK, sigur. Bine.

— *Tu* eşti OK? Pari un pic… agitată?

— Da, spun. Absolut. Super.

— Bine, atunci. Am plecat.

De-abia când iese pe uşă îmi dau seama că va fi şi Joey aici şi ce voi face eu cu Joey?

Pun supa în castroane în bucătărie, cu Fuzzy alergându-mi printre picioare. Exact atunci intră Joey. Are părul ud şi e îmbrăcat în tricou şi-n pantaloni de trening. Se aşază pe un taburet la masă. Îi întind un castron cu supă. El se strâmbă.

— Nu mi-e foame. A trebuit s ă mă uit toată ziua la mâncare.

— Nu mi s-a părut atât de rău, zic.

— Hank e un bou şi e evident că de fapt nu mă vrea acolo – vrea să se pună bine cu mama pentru un motiv anume, dar presupun că putea fi mai rău. Măcar acolo pot vorbi cu nişte oameni. A fost plăcut să vorbesc cu lumea, dacă tot nu pot vorbi cu nimeni la

şcoală, în afară de Amber.

Mă gândesc la Max, cum a venit mai devreme, strigând că toată lumea are nevoie de prieteni. Amestec supa în castron.

— Am uitat să-ţi spun că Max deVos a trecut pe-aici mai devreme. Mama l-a alungat.

Joey îşi lasă capul în palme.

— Săracul Max. E inofensiv.

— Dap.

Trag cu ochiul la ceasul de pe peretele bucătăriei. E ora şapte. Încă trei ore.

Joey se şterge la ochi.

— Joey, ce ai păţit?

Pun jos lingura pentru supă.

— Nimic. Doar... Max, cred. Adică acum nu prea am prieteni, ştii?

Îşi freacă faţa.

— Mă rog. O să mă duc devreme la culcare, dar mai întâi vrei să ne uităm la un film sau ceva de genul ăsta?

— Sigur.

Mi-e milă de Joey. Nici eu nu mai am prieteni, dar măcar e Gage în peisaj.

În timp ce pun supa la o parte şi clătesc castroanele ca să le bag în maşina de spălat, îl aud pe Joey căutând filme de văzut. Mă uit din nou la ceas. Acum au rămas ceva mai puţin de trei ore. Cât de mult va dura filmul pe care-l alege? Voi avea timp să fac un duş după aceea? Vreau să fiu curată pentru mai târziu, la întâlnirea cu Gage. Cum o să plec de lângă Joey ca să mă duc afară, la căsuţa de la piscină? Şi dacă...

Închid maşina de spălat vase, trântind uşa cam prea tare.

Nu vreau să-mi petrec seara de sâmbătă având

grijă de fratele meu. Vreau să mi-o petrec sărutând un băiat. Vreau să-mi petrec seara de sâmbătă sărutându-mă cu cineva fără să fiu nevoită să mă furişez ca să fac asta. Poate că ar trebui să-i spun lui Joey despre Gage.

Însă nu pot.

Simt un nod neplăcut în stomac.

Nu-i pot spune lui Joey despre Gage pentru că am senzaţia că ştiu cum va reacţiona şi s-ar putea să nu fie un lucru pe care-l pot gestiona în acest moment. Faptul că eu sunt *eu* şi Gage Galt e *Gage Galt* mă face să fiu destul de sigură că reacţia lui Joey, ca a tuturor celorlalţi, va fi: de ce e *Gage Galt* interesat de *tine?* Pentru că acel gen de băiat nu-şi petrece de obicei vremea cu fete invizibile ca mine şi, oricât de mult mi-ar plăcea mie ca lumea să îşi ia seama şi să facă din asta un lucru normal, ca băieţii care seamănă cu nişte zei, ca Gage, să le remarce pe fetele invizibile, aşa cum sunt eu, şi să le placă, nu prea cred că lumea sau Gage funcţionează în felul acesta. Şi, în străfundul inimii mele, ştiu că, dacă i-aş spune lui Joey, şi el ar crede la fel, iar asta îmi face ghemul din stomac şi mai dureros. Pentru că, dincolo de toate acestea, chiar eu mă întreb de ce sunt o fată care poate fi văzută doar în secret, pe întuneric. Unde toată urâţenia şi inadecvarea mea pot fi alungate prin săruturi şi mângâieri.

Joey strigă după mine când începe filmul.

Mă uit din nou la ceas şi strâng din dinţi.

Mi-aş dori s-o pot suna pe Maddie, s-o întreb ce să fac, cine să fiu, dar asta s-ar transforma într-un capăt de ţară şi nu mai pot să mă descurc cu atât de multe *lucruri* pe cap.

Arunc prosopul de vase în chiuvetă.

Trebuie să rămân un secret încă puţină vreme. E

tot ce am. Toate CuteCathy şi PristTine din lume au avut partea lor de fericire şi, cu toate că e prea mare ca să încapă în cutia mea de catifea pentru pălării cu lucruri furate în ea, poate că li-l voi fura pe Gage Galt doar pentru mine, măcar încă o vreme, până când îşi va da seama că nu suntem nevoiţi să ne ascundem, că nu va fi sfârşitul lumii dacă vom fi văzuţi împreună.

Prost_Educata
Hei, Hei, Camionagiii din Heywood!
E sâmbătă seara în orăşelul nostru plicticos
Ce se întâmplă?
Cine ştie adevărul gol-goluţ
Despre petreceri, despre agaţamente, despre inimile care se vor frânge
Care eşti singur acasă şi visezi la ziua
În care cineva te va dori
Te va invita
Te va vedea
Va şterge toate acele ore
În care simţi că nimeni nu ştie că exişti
Acea durere palpabilă din gât
Când îţi auzi părinţii spunând
Aceştia sunt cei mai frumoşi ani ai vieţii tale
Şi totuşi tu simţi că toată lumea îi trăieşte, cu excepţia ta?
Mda, dă-o naibii de treabă
Părinţii oricum nu-ţi spun niciodată adevărul
Dar eu sunt aici!
Spuneţi-mi adevărurile voastre, Camionagii singuratici

#camionagiiidinheywood #heywoodhigh

#inimisinguratice #sâmbătăseara #momentuladevăruluilaheywood #povesteadevinedinceîncemaibună#millhaven

NatetheGreat petrecere acasă la Stone chiar acum e tare de tot

Stewie13 O altă seară nemaipomenit de distractivă fumez iarbă şi joc Apex. Singur.

HelenOfJoy Toţi prietenii mei sunt virtuali dar sunt cei mai buni oameni pe care-i cunosc

MandyMandy îmi bat capul citind Litera Stacojie pentru a nu ştiu câta oară. Te urăsc, Nathaniel Hawthorne, cu fiecare fibră a fiinţei mele. Hester n-a greşit cu nimic!!

TupacLives e mişto petrecerea de la stone, veniţi aici cu toţii n-o să vă pară rău

FrancesP44 sunt vreo 50 de puştani la Stone sportivii beau bere din butoi stând în mâini

LzySusan Sportivii sunt nişte cretini numai muşchi niciun pic de inimă

PaulMall Chiar mi-aş dori să am mai mulţi prieteni

LaceyZ de-abia aştept să scap din haznaua asta şi să mă duc la facultate şi să întâlnesc fiinţe umane adevărate cărora le pasă de mai multe lucruri, dincolo de petreceri sau de agaţamente

TupacLives @LaceyZ am veşti nasoale pentru tine în privinţa facultăţii

LaceyZ mă rog, o să-mi găsesc oamenii mei, imposibil să nu fie mai bine decât aici

ForrestGumpp Tatăl meu a murit astă-vară şi simt că nu voi mai fi fericit niciodată, asta fac

Stewie13 îmi pare rău pentru asta @ForrestGumpp e foarte trist

MackAttack Mie mi-e dor de Shannon Roe. Voi spuneaţi că e regina dramelor şi că mereu căuta să atragă atenţia şi ea se purta aşa pentru că avea nevoie de ajutor! oamenii nu se taie decât dacă suferă şi voi v-aţi purtat oribil cu ea şi acum a murit şi voi n-aveţi decât să vă duceţi dracului

NatetheGreat mai crede cineva că Tom Kidder ăla e doar la un pas de o cădere nervoasă gravă

LucyK Mi-e dor de Candy

AnnaBanana Mă simt cenuşie, aşa mă simt. Mă simt cenuşie şi înfrigurată şi vreau doar să ştiu când mă voi simţi din nou normală pentru că viaţa asta chiar mă doboară oare îi pasă cuiva înţelege cineva

LaceyZ @AnnaBanana dă-mi mesaj în privat sunt aici, te voi asculta

PristTine frate, GG e la petrecerea de la Stone şi băiatul ăsta e TARE MIŞTO

TupacLives am înţeles @PristTine

MrPoppersPenguins Sora mea a dispărut de o vreme din Dover. Este dependentă. A fost la o petrecere în Mill Haven în mai. O cheamă Carly. Dacă are cineva vreo informaţie aştept mesaj în privat

Gigi Vezi pe la pod. Acolo stau drogaţii

Capitolul 19

Cu un ochi mă uit la film, cu celălalt, la telefon. Joey e lungit lângă mine pe canapea. E 9 şi un sfert. Pleoapele i se închid. Îl înghiontesc.

— Poate că ar trebui să te duci la culcare, zic.

Se ridică în capul oaselor.

— Poate. Sunt frânt.

— Sting eu luminile şi aşa mai departe.

— Tata când vine acasă?

— Se întoarce târziu, spun, închizând televizorul.

— Îmi imaginam că... va sta mai mult pe-acasă, zice Joey.

Ştii, când m-am întors.

Oftez.

— E tata. E ocupat să salveze vieţile oamenilor. Ştii şi tu cum e el.

Joey tace.

— Da, ştiu. Aşa credeam, doar atât.

Se ridică în picioare.

— Te duci şi tu la culcare?

— Poate. Poate că mai citesc câteva pagini sau ceva de genul ăsta.

Încerc să vorbesc normal ca să nu-şi dea seama că mint.

Mă ridic şi eu, aranjez masa de cafea şi sting luminile. 9:25.9:35.

Joey se duce la etaj. Stau în tăcere, ascultând sunetul paşilor în baia lui fără uşă, apa curgând, toaleta. Apoi totul se cufundă în tăcere.

Îmi găsesc costumul de baie, cel care-i place lui Gage, e agăţat în spălătorie. Mă schimb în baia de la parter, apoi mă îmbrac la loc, în eventualitatea în care Joey coboară din nou sau mama ori tata vin acasă mai devreme. Poate Gage o să creadă că e drăguţ că port acest costum de baie. Sexy.

Şi apoi rămân singură în casa amuţită, aşteptând, uitându-mă la ceas ca să treacă mai repede timpul.

Când se face 9:55, mă duc la bucătărie şi sting luminile de siguranţă din curtea din spate. Se aprind la orice mişcare şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Joey să se trezească brusc din cauza unei lumini puternice care-i intră pe geam. Apoi deschid uşa curţii interioare cât de uşor pot. Inima îmi bate atât de tare

încât o simt în urechi. Aştept afară.

10:00.

10:05.

De ce întârzie? Mă uit la gard.

Telefonul îmi vibrează şi eu tresar.

Eşti la căsuţa de lângă piscină

Gage.

Încă nu

Intră aproape am ajuns

Deschid uşa căsuţei şi chiar atunci aud un sunet care vine din curte. Mă răsucesc iute, cu inima în gât.

Joey stă dincolo de poarta curţii, holbându-se la mine.

— De ce mama dracului eşti aici, Em?

Are părul ciufulit, ca şi cum ar fi dormit şi eu l-am trezit.

— Păi…

Joey se încruntă.

— Aveam de gând să citesc şi cartea pe care o voiam… mi-am amintit c-am uitat-o în căsuţă. Acum câteva săptămâni. Mă duceam s-o iau.

Încerc să-mi controlez glasul să nu tremure.

Cu colţul ochiului, aud mişcare de partea cealaltă a zidului care desparte casa noastră de locuinţa lui Gage.

— Atunci grăbeşte-te, spune Joey somnoros.

Gage e suit pe jumătate pe zid, dând să-şi treacă un picior peste. Joey stă pur şi simplu acolo, ţinându-şi braţele înfăşurate în jurul corpului în aerul rece al serii.

— OK, OK, spun eu tare. Frate! Intră în casă. Nu

trebuie să mă supraveghezi.

Am fost prea dură. Lui Joey îi cade faţa.

— Ce ai păţit? mormăie el.

Se răsuceşte şi intră înapoi în casă.

Rămân încremenită, pentru că i-am rănit sentimentele fratelui meu şi pentru că Gage este acum în vârful zidului, lipit de el ca un fluture sub o lamelă. L-a auzit pe Joey.

Scutur repede din cap şi-i fac semn să vină. Ridic mâinile în semn de scuze.

În camera lui Maddie de la etaj se vede lumina cum se aprinde, apoi se stinge.

Gage o vede şi el, apoi îmi surâde.

Inima îmi bate cu putere. Aş putea intra în casă sau în căsuţa de lângă piscină, dar dacă Joey se întoarce aici? Sau l-am jignit atât de rău încât nu va face asta?

A trebuit să stau cu el timp de patru ore, la prăvălia lui Hank. Ar trebui să pot… face ceva şi pentru mine însămi.

Mă uit la căsuţa de lângă piscină, merg spre ea şi deschid uşa.

Gage mă urmează.

Ochii îi sclipesc.

— A fost cât pe-aci, spune el încet.

Înăuntru, se apropie de mine şi mă mângâie pe umăr.

— Recunosc, am fost puţin gelos azi după-amiază, spune el încet. Când l-am văzut pe tipul ăla în faţa casei tale.

Simt fiori de plăcere de-a lungul şirei spinării.

— Pe bune? zic.

— Dap. Unul dintre lucrurile care-mi plac la tine e că pare că ştii să ţii un secret.

Îmi ia părul în palmele lui, îmi mângâie vârful şuviţelor cu degetele mari. Vreau să mă concentrez asupra lui, asupra acestui moment, dar sunt încă încordată, mă gândesc la Joey, aflat în casă, îngrijorată că ar putea ieşi din nou, îngrijorată că l-am rănit sufleteşte. Nu mă pot relaxa. Ce bine ar fi dacă nu aş fi nevoită să mă furişez.

— Dar, Gage, uneori... adică, poate ar fi bine să încercăm să ne întâlnim şi altundeva, nu doar aici. De exemplu, la un film...

Apoi mă sărută şi cuvintele mele se şterg, uitate.

— Emory.

Trântesc uşa curţii în spatele meu, speriată.

Tata stă de cealaltă parte a mesei din bucătărie, cu ochii osteniţi şi cu un pahar în faţă.

— Tata. Ce cauţi aici?

— Aici locuiesc. Şi e trecut de miezul nopţii. Ce Dumnezeu făceai afară atât de târziu?

— Nimic. Credeam că mi-am lăsat o carte în căsuţă. Pe care voiam s-o citesc. Dar nu era acolo.

Oare vede? Îşi poate da seama? Oamenii arată diferit după ce sunt atinşi şi sărutaţi?

— De ce nu sunt aprinse luminile de siguranţă?

Vine spre mine şi porneşte întrerupătorul.

— Păi... cred că le-am închis din greşeală.

— Bine, ai grijă. Au fost câteva spargeri în ultima vreme prin cartier şi trebuie să fim în siguranţă.

— Ah!

— Pari roșie la faţă. Te îmbolnăveşti cumva?

Exact ca mama, se uită fix la mine şi-mi pune mâna pe frunte. Dar, spre deosebire de ea, îşi foloseşte palma, nu dosul mâinii şi simt o căldură neaşteptată din partea lui, în felul în care mâna lui îmi atinge

fruntea, ca atunci când eram mică şi bolnavă şi el nu era doar omul care-i vindeca pe alţii, ci cel care mă vindeca pe *mine.*

Îşi ia mâna de pe fruntea mea. Ochii lui pari trişti şi epuizaţi.

— Joey doarme? întreabă el.

— Da. Azi a mers prima oară la muncă.

— A mers bine?

— Cred că da. Nu ştiu. Vorbim despre nişte sandviciuri.

Râd nervos.

— Mama ta spune că anul ăsta te-ai înscris la Clubul de Teatru. Îmi place asta. Simon Stanley e un om adorabil. Poate că…

Face o pauză.

— Poate că acolo o să-ţi faci mai mulţi prieteni, nu? Ştiu că ţi-e dor de Liza. Şi-mi imaginez că nu e prea amuzant la 16 ani să-ţi petreci seara de sâmbătă cu fratele tău.

Dacă ar şti cât e de adevărată afirmaţia lui!

— Nici el nu are cu cine să-şi petreacă timpul, zic. Aşa că se potriveşte.

Îşi ia paharul cu băutură de pe masă.

— Vă aveţi unul pe celălalt.

— Ne avem unul pe celălalt.

E adevărat; chiar ne avem unul pe celălalt. N-ar fi trebuit să ţip la Joey. Acum mi-e ruşine. Trebuie să-l ajut, nu să urlu la el. Oricare ar fi problemele mele, nu sunt nici pe departe la fel de grave ca problemele lui Joey.

— Noapte bună, Emory. Du-te la culcare, OK?

— Noapte bună, tata, zic şi urc la mine în dormitor.

În pat, îmi duc un deget la buze. Par mai pline, aproape umflate, şi mai moi la pipăit. O uşoară

senzaţie de electricitate îmi străbate întregul corp.

Primesc un mesaj.

Îmi place ce e între noi

Da, **tastez.**

Nu e o relaţie, dar e ceva bun, doar între noi doi

Deci mă asculta, acolo, în căsuţa de lângă piscină, înainte să începem.

Ia-o încet, îmi spun. Paşi mici. Nu totul deodată. Puţin câte puţin.

OK, **răspund.** *Deocamdată.*

Spune-mi ceva

Reflectez, iar tăcerea din cameră mă învăluie. Dacă m-aş ridica, l-aş vedea oare la fereastră, uitându-se la mine? Sau e şi el în pat, mirându-se de propriile buze pline?

Tastez: *Lasă stelele să vorbească în locul nostru.*

Capitolul 20

Luni, după ore, stăm cu toţii în picioare pe scenă, privindu-l pe Simon Stanley aşezat pe un scaun de lemn. Stă picior peste picior şi ţine în mână un exemplar al cărţii *Amantul doamnei Chatterley.*

— Cine sunt eu? întreabă.

Nimeni nu spune nimic. Mă mut de pe un picior pe altul, încercând să-mi odihnesc genunchiul.

— Adică, doar uitându-vă la mine, cine credeţi că

sunt? După felul în care stau. Din felul în care ţin această carte.

— Ăăă, face fata cu păr roşu. Pari relaxat. Stai picior peste picior.

— Bravo, spune Simon. Ce se întâmplă dacă fac asta?

Se trânteşte pe scaun, îşi descrucişează picioarele şi îşi lasă capul într-o parte, aproape să-i atingă umărul. Se aud râsete dinspre copii.

— Aş spune că eşti drogat, frate, zice altă fată.

Simon zâmbeşte.

— Poate că da. Dar cartea mea? Ce spune ea despre mine? Liza rânjeşte.

— E o carte impudică, domnule Stanley, aşa că aş presupune că aveţi o grămadă de gânduri indecente.

Simon râde.

— Într-adevăr. Ideea e că, atunci când ne gândim la rolurile noastre dintr-o piesă, aceasta ne oferă indicaţii de regie şi mici indicii despre cum să ne construim personajul, dar nu foarte multe. Deci, ca actori, trebuie să ne gândim mult la personajele noastre. La felul în care acestea stau. În care vorbesc. *De ce* stau aşa cum stau. Ce spune asta publicului despre personaj, dar şi despre ceea ce se petrece în scena respectivă. Nu există doi actori care să joace acelaşi rol în acelaşi fel. Fiecare îşi abordează rolul ca pe un întreg, însă personajul e făcut din bucăţi. Acestea completează povestea de fundal a personajului. Cusăturile unei haine, ca să spunem aşa. Firul care ţine totul la un loc.

— Deci cum? murmură cineva.

Simon se plimbă printre noi.

— Eu sunt făcut din toate experienţele mele de până acum, pricepeţi? Lucruri pe care voi nu le veţi

afla niciodată m-au făcut cine sunt eu acum, în acest moment. Uneori trebuie să construim o viaţă anterioară pentru personajele noastre, deşi nu există nicio referire la asta în piesa de teatru. Acum, hai să jucăm.

Mă fac mică, în spatele fetei roşcate. Nu vreau să mă aleagă pe mine. Deocamdată vreau doar să privesc. El arată spre Jeremy.

— Treci pe scaun, prietene.

Jeremy spune:

— Nu e partea mea preferată.

— Fă-mi pe plac, răspunde Simon.

Jeremy se îndreaptă a lehamite spre scaun. Simon îi întinde cartea.

— Jeremy, nu mai eşti Jeremy, nu mai eşti Jeremy cel de treabă, care face decoruri minunate şi care este mereu punctual. Acum eşti o persoană furioasă. Dă-mi un indiciu din care să-ţi înţeleg motivele furiei.

Jeremy şovăie. Simon aşteaptă.

Îmi ţin respiraţia. Pare puţin cam înspăimântător. Mă uit la Liza. Ea îl urmăreşte pe Jeremy cu mare atenţie. Mă-ntreb cât de multe ştie despre el. Despre Luther. Mă-ntreb cât de multe ştie Jeremy despre ea şi despre părinţii ei.

Brusc mă-ntreb dacă Liza se mai gândeşte la mine acum. La povestea mea, care s-a schimbat în ceva asemănător cu fosta ei poveste. Dacă i se pare ironic că exact acelaşi lucru pentru care mama ne-a stricat prietenia ne-a frânt acum nouă familia.

Şi mă gândesc la Joey. La toate *inadecvările* lui care s-au adunat şi s-au transformat în ceva care l-a făcut să se simtă atât de urât încât nu a mai voit să simtă… nimic. Mă simt dintr-odată ca Jeremy. Nu e nici partea mea preferată.

Jeremy îşi drege glasul. Stă neclintit preţ de un minut şi apoi îşi sprijină coatele de genunchi, strângând pumnul în jurul cărţii. Îţi mişcă agitat picioarele. Se încruntă.

— Bravo, zice Simon. Acum, de ce eşti furios? Care e povestea de fundal din mintea ta? Dramaturgul ne poate spune doar atât, de aceea un actor va juca un personaj într-un fel şi un alt actor va juca acelaşi personaj în alt fel. Amândoi au citit textul şi au citit şi subtextul. De ce eşti atât de furios în acel scaun, non-Jeremy?

Glasul lui Simon e plin de blândeţe.

Scena e foarte tăcută, ca şi cum toţi ne-am ţine respiraţia. Această aşteptare mi se pare magică. Ca atunci când citeşti o carte foarte bună şi de-abia aşteptăţi să dai pagina. Aşteptăţi cu răsuflarea tăiată să afli ce urmează. Dar sunt şi agitată.

Jeremy îşi încruntă fruntea. Bate şi mai repede din picior.

— Aştept pe cineva să vină să mă vadă. Întârzie. *Întotdeauna* a întârziat. Şi ştiu că, atunci când, în cele din urmă, va ieşi pe acea uşă cenuşie, nici măcar nu se va bucura că mă vede. Mă va insulta, va râde de mine, pentru că asta face el întotdeauna. Şi de ce îmi mai bat capul? Am luat autobuzul şi am mers două ore ca să ajung aici pentru că nimeni altcineva nu vrea să-l viziteze şi a trebuit să citesc cartea asta idioată pentru şcoală şi totul e o mare porcărie.

Jeremy azvârle cartea în partea cealaltă a scenei. Aceasta aterizează cu o bufnitură în bezna culisei din stânga. E roşu la faţă. Toată lumea tace mâlc.

Apoi aplaudăm.

Simon îşi atinge gânditor bărbia.

— Bravo, Jeremy. Ai inventat o poveste de fundal

foarte convingătoare. Mulţumesc.

Jeremy se ridică de pe scaun şi vine târşâind picioarele spre mine.

— Ce nasol a fost, şopteşte el sumbru. Nu prea-mi place să fiu în faţa oamenilor. Prefer să fac decoruri. Să nu fiu în prima linie.

— A fost foarte bine, zic moale. Ai fost curajos. Eu n-aş putea face aşa ceva.

Simon priveşte în jur.

— Liza?

Liza sare imediat pe scaun, netezindu-şi cracii salopetei.

— Ah, marfă! Pot să fiu o persoană fandosită din anii 1950 care are de citit cartea asta pentru un curs de la facultate? Şi bisericoasă. Sună bine. Şi, în secret, poate să-mi placă această carte, dar să mă simt vinovată din cauza asta?

Simon îi face semn cu mâna.

— Dă-i bătaie, Liza. Dă-i bătaie.

Liza se foieşte, aranjându-şi ţinuta în scaun. Strânge cartea la piept, lângă salopeta de blugi, îşi încrucişează picioarele în zona gleznelor şi-şi înclină capul. Când începe să vorbească, glasul îi este piţigăiat şi dulce.

Întotdeauna i-a plăcut actoria. Era una dintre chestiile care-i plăceau în vremea când eram prietene. Să inventeze poveşti, să le interpreteze. Puteam face acest lucru ore întregi fără să ne plictisim.

După câteva minute, Jeremy şopteşte:

— Luther *a întârziat,* să ştii. În cele din urmă, m-am suit în autobuz şi el a ieşit din camera lui abia cu cinci minute înainte să se termine ora de vizită.

Are ochii extrem de trişti.

— Nici măcar nu sunt în stare să inventez o

poveste de fundal ca lumea. Îmi stă în cale viaţa adevărată.

Îşi încrucişează braţele şi-şi lasă capul în jos în timp ce Liza se distrează pe scenă.

Clinica miroase a cafea tare şi a fum de ţigară de pe hainele oamenilor. Am fost nevoiţi să ne croim drum printr-un grup de fumători ca să ajungem la intrarea în clădire.

— Mama o să creadă acum că am fumat, spune Joey, adulmecându-şi jacheta.

— Ziua de pipi, îi şopteşte cineva de lângă zid. Ai grijă.

— N-ai de ce să-ţi faci griji dacă eşti curat, spune altcineva.

De data asta, băiatul cu unghii îngălbenite nu e aici Joey se duce la recepţie să-şi anunţe venirea. Se întoarce cu un păhărel.

— Trebuia să fac asta foarte des la Blue Spruce, zice el. Nu e mare scofală.

— Cât de des vă verifică?

Ridică din umeri.

— De câte ori au chef, presupun. Adică nu-ţi pot *spune* dinainte, altfel s-ar duce naibii tot sensul testării.

Persoana cu halat albastru apare şi cheamă grupul pentru a începe.

— Ne vedem în curând, spune Joey, îndepărtându-se cu paharul său.

Slăbănogul de lângă perete zice:

— Poţi să trişezi uşor, să ştii.

— Cum? întreb.

— Oamenii fac schimb de probe de urină. Adică poţi ruga pe cineva care nu se droghează să facă pipi

în locul tău într-o pungă şi o poţi ţine în buzunar şi după aia o poţi vărsa în pahar când te duci la baie. Aici nu sunt atât de stricţi. În alte locuri mai întâi te percheziţionează, dar aici nu.

— E cam scârbos, zic. Să ţii o punguţă cu pipi în buzunar.

— E mai bine decât alternativa.

Îşi scarpină bărbia.

— Neah, frate.

O fată se apleacă în faţă pe scaun.

— Trebuie să ai grijă cu asta. I-am împrumutat urina mea unui tip şi şi-au dat seama pentru că s-a dovedit că eram gravidă şi el a ajuns înapoi la puşcărie pentru asta.

Slăbănogul se încruntă.

— Unde-i copilul tău?

Fata ridică din umeri.

Telefonul îmi bâzâie în geantă, aşa că-l scot. Paznicul clatină din cap şi arată spre semnul de pe perete care ne spune că nu avem voie să folosim mobilele.

— Afară, spune el sever.

Mă ridic şi ies, ţinându-mă departe de grupul de fumători.

Am nevoie de ajutor cu cartea asta scuze cu PIESA asta

Gage. Simt cum mă aprind la faţă.

Mă uit prin parcare, la cei care fumează, la maşinile rablagite, în afară de a noastră, care e nouă şi strălucitoare. La paiele îndoite şi la pungile de fast-food aruncate pe trotuar. Ce mai loc murdar şi deprimant! Poate că, dacă locul acesta ar fi mai curat, oamenii s-ar

simţi mai bine. Ar accepta mai lesne ajutorul. Mă deprimă chiar şi pe mine, mă face să simt că nu există nicio speranţă. Mă uit la telefon. Însă… există o cale de a mă simţi mai bine, cel puţin în ceea ce mă priveşte.

OK, răspund.

Poate mă ajuţi mai târziu am o lucrare de scris

Acum sunt cu fratele meu, apoi trebuie să mă duc cu el la muncă

…

De ce trebuie să te duci cu el la muncă?

E complicat. Mamei îi place să-l supraveghez.

…

Ah corect. Din cauza accidentului?

Păi, a făcut supradoză.
A stat la dezintoxicare, mai ştii?
Acum suntem la clinică.

Corect

…

Vino pe la mine când termini

Poftim? O să fie târziu. Mâine avem şcoală

Îţi văd fereastra luminată ştiu că stai trează până târziu spune-i şi tu mamei tale că vii să mă

ajuţi

...

Mamele mă adoră, Emmy
Va fi mai cald decât în căsuţa de lângă piscină

Inspir aerul plin de fum şi plămânii mei se resimt puţin, aşa că mă îndepărtez de fumători. Luminile din parcare clipesc neîntrerupt, aruncând o strălucire ceţoasă asupra locului. Ce înseamnă oare să mă duc acasă la Gage? La el în dormitor?

...

Mai eşti

Ne vedem pe la 9:30, scriu.

Simon ne-a spus că suntem făcuţi din toate experienţele noastre.

Nu fac altceva decât să-mi construiesc povestea de fundal.

O jumătate de oră. Atât. OK?

OK

Capitolul 21

Mai târziu, la prăvălia lui Hank, Joey se agită în spatele tejghelei, cu braţele încărcate cu pachete de şerveţele şi condimente şi o cârpă umezită. În lumina puternică a plafonierelor, pare obosit şi palid la faţă.

Îmi închid iPad-ul.

— Lasă-mă să te ajut, zic eu.

— Nu, nu eşti obligată. Învaţă mai departe.

— Dacă nu te ajut, o să plecăm mai târziu de-aici şi trebuie să înveţi şi tu, spun. Du-te şi adu mopul.

Vreau să mă asigur că ajung acasă la timp ca să mă duc şi la Gage.

Sarcinile de la sfârşit de program ale lui Joey sunt să aprovizioneze mesele şi să spele pe jos. Hank se ocupă de casa de marcat. Soţia lui şi o fată pământie la faţă se ocupă de curăţenia din bucătărie şi de zona de preparare. Am mai făcut chestia asta de câteva ori şi ştiu procedurile. Lui Hank nu pare să-i pese vreodată că dau şi eu o mână de ajutor.

Şterg feţele de masă cu pătrăţele roşii şi umplu suporturile cu şerveţele, introduc furculiţele în recipientele de plastic. Joey scoate găleata galbenă şi înmoaie mopul în ea. Apoi îl stoarce şi-l trânteşte pe podea, rotindu-l peste petele de suc vărsat şi stropii de muştar uscat.

Număr cu atenţie câte zece condimente pentru coşuleţele de pe mese. Farurile maşinilor care trec prin zonă luminează fereastra imensă care dă spre Main Street. În copacii de pe stradă sunt nişte luminiţe care îi fac să arate drăguţi şi înstelaţi.

Îmi iau lucrurile şi mă dau la o parte din drum, pentru ca Joey să-şi poată termina treaba.

Hank iese din spatele tejghelei, ştergându-şi

mâinile cu un prosop.

— Ce copii cuminţi, îmi spune el.

Apasă pe nişte butoane ale casei de marcat şi compartimentul pentru bani iese în afară. Îl ia în braţe.

— Mama ta a luat vreo decizie? mă-ntreabă el.

— Pardon?

Hank e o fiinţă perfect rotundă. Ochi rotunzi, trup rotund şi un cap rotund şi chel, acoperit cu pălăria portocalie de la prăvălie, care are desenat pe ea un sandvici dansator.

— Moara. Coupla vrea să cumpere clădirea. Nu poate rămâne goală la nesfârşit. Adică n-ar trebui.

— Nu prea discută cu mine despre lucrurile astea, spun eu lent, neînţelegând de ce mă-ntreabă pe mine.

— Sper din tot sufletul să ia hotărârea corectă. Dacă se construiesc locuinţele acelea, o să vină o grămadă de oameni de la oraş care vor să trăiască aici, lângă copaci, pădure şi râu. Oameni care cheltuie bani.

Soţia lui se răsuceşte, cu faţa plină de transpiraţie.

— Sau, dacă transformă Moara în locuinţe, o să avem lanţuri de magazine, spune ea. O să apară Subway şi o să ne bage în faliment. Feroneria lui Kaminski va fi înlocuită de Walmart sau de Home Depot.

— Nu ştiu nimic, zic cu mare grijă.

Joey trece pe lângă mine, ducând găleata cu mop la locul ei, în spate.

— Un consorţiu fiţos vrea să cumpere clădirea aia mare şi veche pentru câţiva bănuţi. Mama ta nu ţi-a spus? Ca s-o transforme în locuinţe şi magazine pentru haimanalele de lângă râul Frost.

Hank scutură din cap.

— Dacă se întâmplă asta, o să vină *cine nu trebuie* din oraş. O să apară şi mai mulţi trântori pe-aici, să

ceară de pomană. Deja avem prea mulţi, dacă e să mă-ntrebi pe mine.

— Dar şi oamenii aceia au nevoie de ajutor, nu-i aşa?

Mă gândesc la paznicul de la clinica lui Joey, care i-a numit pe oamenii de acolo drogaţi.

Inclusiv pe Joey. Joey ar putea fi – într-un fel chiar *este* – unul dintre acei oameni. Sau ar putea deveni, dacă familia mea n-ar avea bani să-l susţină.

— Tu spui asta, zice Hank. Pentru că poţi. Tu nu suferi. Fratele tău nu suferă. În fiecare dimineaţă când deschid prăvălia, trebuie să gonesc de pe alee câţiva trântori care-mi caută prin gunoi. E doar o chestiune de timp până când mă bate sau mă jefuieşte careva. A trebuit să montez camere video de supraveghere, pentru orice eventualitate.

Fata de la bucătărie spune:

— Mie îmi place Walmart. Au totul sub acelaşi acoperiş. Mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să merg în trei locuri diferite din oraş, dacă vreţi să ştiţi. Sau să iau autobuzul ca să ajung la mallul din oraş.

Soţia lui Hank spune:

— Taci, Caroline.

Caroline se întoarce la grătarul pe care trebuie să-l frece.

— În orice caz, spune Hank, închizând casa de marcat. Chiar sper ca mama ta să ia decizia corectă. I-am făcut o favoare, poate îmi face şi ea mie una. Poate face întregului oraş o favoare.

În ochi i se citeşte: *Familia ta e stăpână peste Mill Haven.*

Mă face să-mi fie greaţă.

Joey apare, cu hanoracul pe el.

— Pa, Hank, zice el. Pa, Marie. Pa, Caroline.

— Bravo, spune Hank. Ne vedem vineri.

În drum spre maşină, Joey zice:

— Hank nu mă lasă să fac casa la finalul programului, să ştii. Crede c-o să-i fur din bani. Ce bucurie să munceşti în oraşul ăsta!

Joey se trânteşte pe scaunul din sufragerie, scoţând două sandviciuri din rucsac şi aruncându-le pe masă.

— Ţi-am adus un sandvici, spune el.

Îşi scoate iPad-ul şi caietele din rucsac şi se dezbracă de hanorac. Cămaşa lui portocalie de la prăvălia lui Hank e mototolită şi pătată.

Mă uit la telefon. 9:15. Mai am un sfert de oră până să mă duc la Gage. Urc la etaj şi trag cu ochiul în camera mamei. Luminile sunt stinse. Trupul ei formează o umflătură sub aşternuturi.

Ajunsă la mine în baie, mă spăl pe dinţi şi mă pieptăn.

Mă uit în oglindă.

Obişnuită.

Maddie s-ar pudra, şi-ar contura faţa, ochii, şi-ar aranja părul şi ar ieşi de-aici perfectă, fără niciun cusur.

Dar eu nu sunt Maddie.

La parter, Joey îşi mănâncă sandviciul, împrăştiindu-şi uşurel foi de salată în poală.

— Hei, zice el. Poţi să mă ajuţi?

— Ăăă… şovăi eu. Ce-ai păţit?

Nu vreau să întârzii la Gage, aşa că vorbesc repede.

— Nu pricep problemele astea de la ora lui Nicholson. Pur şi simplu nu… problemele aştearnă derutează.

— Tocmai plecam undeva.

Joey pune sandviciul jos. Se încruntă.

— Unde? Mâine avem şcoală.

Inspir profund.

— La Gage. Vrea să-l ajut cu o lucrare.

Joey cască ochii.

— Gage? Adică vecinul Gage?

— Da.

Îmi ţin respiraţia, privindu-i chipul.

— De ce ţi-ar cere ţie ajutorul?

— Poftim?

— Are un meditator. Toţi sportivii au. Ca să-şi poată păstra locul în echipă. Nu are nevoie de tine.

— P-păi, mă bâlbâi. Stăteam de vorbă şi el m-a rugat şi asta-i tot.

— Emmy, e *Gage Galt.* E puţin ciudat că te-a rugat pe *tine.*

E un strop mic de îndoială în glasul fratelui meu şi asta mă doare. Ştiam eu. Deşi a spus că oricine ar fi norocos să mă aibă, nu crede că acel „cineva” poate include o persoană ca Gage.

— Ce anume vrea să-nsemne asta? îl întreb pe-ndelete.

— Nimic. Scuze.

Joey împunge pâinea din sandvici cu un deget.

— Chiar am nevoie de ajutorul tău, Emmy. Nu ţi-aş cere asta, ştiu că ar trebui să fac totul de unul singur, dar sunt foarte obosit. Tu ţi-ai făcut temele la Hank. E aproape 9:30 şi eu de-abia le încep pe ale mele.

Umerii i se pleoştesc. Îşi lasă capul în mâini. Îmi reamintesc când a venit acasă de la Blue Spruce, cât de semeţ îşi ţinea capul. Pare că şi l-a lăsat din ce în ce mai jos de când a revenit de-acolo.

— Nu poţi… nu poţi să-i dai mesaj meditatoarei

tale sau ceva de genul ăsta?

— Nu-i pot scrie atât de târziu, spune el încet. Las-o baltă. E-n regulă.

Mi se aude telefonul.

Vii

Mă uit la fratele meu, cocoşat peste masă, cu sandviciul uitat deoparte, cu cearcăne sub ochi de la atâta muncă şi învăţat până târziu. Mama îl epuizează de tot şi nu e deloc corect. Iar eu fac tot ce-mi stă-n putinţă să fug de el ca să mă sărut cu un băiat la el în dormitor.

Inspir profund.

— E OK, Joey. E-n regulă.

Total dezumflată, îmi scot puloverul, îl agăţ pe spătarul scaunului din sufragerie şi mă aşez.

— Arată-mi, zic. Arată-mi unde nu pricepi.

Joey îşi împinge iPad-ul spre mine. Ecranul telefonului mi se luminează, dar îl închid.

— Uite, zice încet Joey. Chestia asta. Nu are nicio logică pentru mine.

Fratele meu miroase a ulei şi a ceapă şi e atât de obosit încât nici nu e-n stare să-şi termine sandviciul şi pleoapele pur şi simplu i se închid.

— Lasă-mă pe mine, îi spun. Fac eu în locul tău. Du-te la culcare, OK? Termin eu aici.

— Nu te pot lăsa să faci asta, Em. Aşa n-o să învăţ. Trebuie să învăţ lecţia pentru test, şopteşte el.

— Poţi s-o întrebi mâine pe Amber. O să te ajute ea.

— Emmy.

— Du-te, Joey. *Du-te* şi gata.

Mă duc în cele din urmă la culcare pe la miezul nopţii, după ce termin tema la matematică a lui Joey, şi apoi mă trezeşte un mesaj care-mi luminează ecranul telefonului. E ora 2:14 noaptea şi mă chinui să citesc mesajul.

Vino la fereastră

De ce

Doar fă-o

Cobor din pat şi mă duc împleticindu-mă până la geam, trăgând draperiile.

Fuzzy răsuflă zgomotos şi îşi schimbă poziţia în pat.

Gage e la fereastra lui, uitându-se la mine, îmbrăcat într-un tricou alb şi o pereche de pantaloni gri de pijama.

Mi-a fost dor de tine în seara asta

Ţi-a fost?

Mda

Şi mie mi-a fost dor de tine

Ridică telefonul şi-mi face o poză, iar bliţul străluceşte ca o stea.

Hei! Pentru ce-a fost asta? scriu.

Pentru că mi-a fost dor de tine.
Eşti tare drăguţă aşa somnoroasă

OK atunci.
Zâmbesc.
Ridic telefonul şi-i fac şi eu o poză.

Cum îţi place asta!

Se uită la telefon.

Ridică-ţi puţin cămaşa

Ce

Mă holbez la el. Fac un pas înapoi.

Cu mâna, ca să-ţi văd puţin pielea

Nu

Am mai văzut-o. E doar o poză. Trebuie să plec în cantonament în weekend. Am nevoie de ceva care să mă ajute să mă gândesc la tine. Ştii tu… pentru ce.

Mă holbez la cuvintele mesajului său.

Ridică doar puţin

Simt cum mă străbate un soi de căldură care e derutantă, dar care mă face în acelaşi timp să mă simt bine. Îmi pun telefonul pe pervaz, îmi prind tricoul în pumn şi mi-l ridic peste burtă.

E drăguţ poate puţin mai sus

Îl ridic puţin mai sus.

De la fereastra lui îmi face semn să-l ridic şi mai sus. Scutur din cap: *Nu.*

Mă priveşte o vreme şi apoi îşi vârâ degetele în elasticul pantalonilor de pijama, coborându-i pe un şold. Îmi face semn să-l imit.

Promiţi că nu arăţi nimănui?

N-aş face niciodată asta, Emmy

Îmi cobor pantalonii într-o parte şi rămân aşa, ţinându-mi ochii aţintiţi spre faţa lui.

El ridică telefonul. Bliţul sclipeşte din nou ca o steluţă. *Foarte frumos,* spune el. *Perfect.*

Prost_Educata
Azi a fost o zi frumoasă
Uneori câştigi:
Haide, elevi ai lui Watson, alcătuiţi
Propria voastră listă de lecturi din clasici.
Am fost eliberaţi.
Gata cu Lolita, gata cu Hester Prynne,
Gata cu West Egg şi East Egg
Aduceţi hobbiţii şi zânele
Aduceţi fetele-regine înarmate cu săbii
Aduceţi-i pe nenorociţii ăia – porcul şi păianjenul
Pe Whartonii, pe Riordanii voştri
Pe Lewis-ii şi Woolfii voştri
Pe Baldwinii şi Morrisonii voştri
Şi puteţi citi chiar şi Proust
(deşi e un moş plicticos şi băşinos).

De ce anume ar trebui să ne ocupăm mai departe
De practica extrem de tristă
De a dezmembra broaşte la bio?
Ce ziceţi de atelier? Vreau să zic
Cine lasă copiii să opereze maşinării grele?
Ce ziceţi de ora de arte vizuale a lui Kramer
Unde-i vorba doar despre albi?
De-abia astăzi am aflat
Că acele statui de marmură *au devenit* albe
De-a lungul timpului
Erau la fel de colorate ca asfinţiturile
Exact ca oamenii
În altă ordine de idei:
Se apropie Festivalul Toamnei
Ce fel de dramă se va întâmpla?
Inimi tinere, un dans,
Basul duduitor şi ceva acolo
Strecurat în castronul cu punci
Ar trebui să rezolve problema.
Cine e gata de dans?

233 likes #camionagiiidinheywood #heywoodhigh #ipocriziadinheywood #revoluţieacum #festivalultoamneidinheywood #millhaven

NatetheGreat nimeni nu dansează cu mine niciodată

WoodyB aleg cărţile cu Jurnalul unui puşti, glumeam

GentleBen Eu nu vreau să tai broaştele alea sărăcuţele broscuţe

MandyMandy O ador pe Edith Wharton! Am fost pedepsiţi pentru boicotarea cărţilor, dar a meritat, să

ştiţi

LzySusan Nu-mi vine să cred că v-aţi luat de Watson în halul ăla

BlakeMars Aţi auzit de moară? E posibil să fie vândută ca bogătanii să aibă apartamente frumoase şi între timp eu şi mama călcăm din oră-n oră pe gândaci

MrPoppersPenguins A văzut cineva o fată micuţă şi blondă, pe nume Carly? E sora mea A dispărut din Dover din luna mai. Mesaj în privat

LucyK Candy adora să danseze. Era în trupa de dansuri, mai ştiţi? M-a învăţat să dansez în clasa a opta. Era atât de frumoasă când dansa.

TashaJack Are cineva chef să facem ceva în privinţa lui Helen Hoover profa de istorie venită din iad care ne spune că sclavia a fost un rău necesar? Aştept.

Capitolul 22

Max deVos se holbează la hârtia din mâna lui de parcă n-a mai văzut vreodată produse din hârtie.

— Deci, gen, vreţi să spuneţi că pot citi orice carte vreau? Orice carte?

Domnul Watson se joacă cu un pix. Se uită la noi cu severitate.

— Da. Orice carte. Să aibă minimum 200 de pagini. Trebuie să fie ficţiune. Şi trebuie să scrieţi o lucrare de 30 de pagini în care să argumentaţi de ce credeţi că este o operă a literaturii clasice care merită citită de elevii de vârsta voastră. Va trebui să folosiţi cel puţin zece termeni literari despre care voi vorbi în restul orelor şi va trebui să-i utilizaţi la modul corect. Trebuie să citaţi sursa de sprijin pentru argumentele voastre. Scrisă la calculator, cu titlu, la două rânduri. Nu aveţi voie să folosiţi ilustraţii. Asta înseamnă *desene,* Max.

— Ştiu asta, nu sunt prost, zice Max, ţâfnos.

Îţi poţi da seama cu uşurinţă că domnul Watson vrea să-l întrebe: *Eşti sigur?* după zâmbetul vag din colţul gurii, dar cumva se stăpâneşte.

Cineva întreabă împăciuitor:

— Treizeci de pagini? Nu credeţi că e cam…

Domnul Watson ridică un deget lung şi zbârcit.

— Vă cer să citiţi o carte. Una. Puteţi să scrieţi lucrarea. Nu va mai exista nicio discuţie în privinţa acestui subiect.

Asta aţi dorit, asta aţi primit. Fără extemporale, doar lucrarea aceasta. Singurul vostru scop e să mă faceţi să vreau să citesc cartea. De acord?

Daniel Wankel mă priveşte pieziş. *Nu e rău,* şopteşte el.

Astăzi poartă o eşarfă gri care pare foarte moale. Mă-ntreb cum o arăta cicatricea lui, cât e de lungă, dacă e groasă sau subţire. Dacă-l doare sau dacă-l mănâncă, precum cicatricea de pe genunchiul meu, care e noduroasă, proeminentă şi roşie.

— Ce-o să citeşti? murmură el când Watson începe să scrie diverse lucruri pe tablă.

Markerul scoate un scârţâit plăcut la contactul cu tabla, ca un ciripit de pasăre.

— Nu ştiu, îi răspund, tot în şoaptă. Poate *Portretul unei doamne.* Am citit-o anul trecut pentru un alt curs şi am recitit-o astă-vară, când m-am întors acasă de la spital. Îmi place mult, ştii?

Mi-a plăcut cum Isabel Archer îşi dă seama de unele lucruri în linişte, deşi primeşte lovitură după lovitură. Unele părţi sunt foarte profunde, ca şi cum multe lucruri s-au întâmplat sub stratul de la suprafaţă şi eu nu le-am înţeles, iar eu simt deseori asta în privinţa propriei existenţe, ca să fiu sinceră. Dar

lectura acestei cărţi m-a făcut, de asemenea, să am o ciudată senzaţie de confort, ca şi cum cineva m-ar fi înfăşurat într-o pătură imensă. Isabel nu ştia nici ea încotro se îndrepta viaţa ei.

Aştept ca Daniel să spună, poate, ceva de genul: „Ah, şi eu am fost în spital” sau „La spital, da, ştiu cum e”, dar el nu zice decât:

— E mişto.

— Treizeci de pagini, rânjeşte Max deVos. Treizeci de pagini de hobbiţi. Pot să fac asta.

Liza Hernandez ridică pumnul.

— Da, zice ea încet. *Da.*

La Clubul de Teatru, Simon Stanley se plimbă pe scenă cu o bucată uriaşă de cretă în mână. Vorbeşte despre *punere în scenă* şi *trac.*

— Actorii sunt ca nişte piese de şah pe scenă. Când regizorul decide că aceştia trebuie să ia parte la o anume scenă, el face asta pentru un efect emoţional maxim.

Arată spre tavan şi spre marginile scenei.

— Luminile ajută şi ele. Luminile pot scoate în evidenţă un anumit moment. E un semnal subtil adresat publicului că e vorba despre ceva important, o emoţie e amplificată, lucrurile se schimbă sau se sfârşesc. Are sens ce spun?

Toată lumea dă din cap.

— Un *rol* înseamnă locul pe care-l ai într-o producţie. Personajele sunt părţi vii care fac ca povestea să evolueze, ca toate piesele de şah să rămână în joc, ca emoţiile să se păstreze vii. Actorii de pe scenă învaţă să-şi folosească prezenţa, vocea, aspectul fizic pentru a transmite sensul poveştii. Piesa. „Piesa e ideea”, aşa cum am auzit cu toţii.

Simon desenează un X în mijlocul scenei.

— Tu, spune el, arătând spre mine. Stai aici, te rog.

— Poftim?

Sângele îmi fuge din obraji. Toată lumea se uită la mine. Lucy Kerr îi şopteşte ceva fetei de lângă ea şi mă săgetează cu privirea.

Jeremy mă înghiontește cu umărul.

— Du-te, murmură el.

Simon arată spre Priscilla.

— Pris, du-te în sală, pe rândul din mijloc.

Priscilla sare de pe scenă, subţire şi vioaie ca un mânz, şi dă fuga spre un scaun. Mă uit dincolo de ea, la scaunele din spate, acolo unde de obicei se aşază Joey când nu are meditaţii. Mi-aş dori să fie acum aici. Poate că n-aş fi atât de emoţionată.

Simon spune:

— Haide, dragă Emory. Chestia absolut adorabilă la teatru e că pur şi simplu nu avem *timp* pentru timiditate. Publicul nu poate aştepta la nesfârşit.

Zâmbeşte cu blândeţe, iar eu mă duc, şovăind, spre X-ul de pe jos. Toţi sunt cu ochii pe mine.

— Acum, repetă după mine, zice Simon. *„Trezită, seva buruienii, acră, nu-ntrece în duhoare roza sacră”.*

Repet, dar foarte încet.

— Acum, tu ce crezi că înseamnă asta? întreabă Simon.

Clipesc, nelămurită. Un lucru dulce acrit de ceva sau de cineva? Lucrurile frumoase care mor sunt mai rele decât lucrurile urâte din partea cărora ne aşteptăm să moară?

Spun asta, aproape şoptit. Simon zice:

— Greşit! Glumeam. Poate. Poate că asta e interpretarea ta. E-n regulă. Trebui să încerci să transmiţi emoţiile şi motivaţiile personajului, aşa cum ţi le-a sugerat dramaturgul şi după indicaţiile regizorale.

Să le aduci la viaţă. Acum, cine vorbeşte?

— O fată?

— OK, e un început bun. Unde se află ea?

Îmi imaginez o fată plimbându-se pe un câmp plin de flori.

— Pe un câmp cu flori?

— OK. Putem să-ncepem de-acolo. Crezi că e tristă, melancolică, supărată?

— Cred că… e poate melancolică, tristă că mor rozele. Nu ştiu, e un citat ciudat.

— E un sonet shakespearian, copilă. Nu e nimic ciudat la el. Dacă nu l-am avea pe Bard, n-am avea jumătate din limba noastră. Acum, personajul tău e o fată melancolică pe un câmp plin cu flori. Fă-ţi publicul să afle asta. Începe prin a te gândi cui i se adresează. Vorbeşte cu ea însăşi sau cu altcineva?

Mă uit spre Priscilla şi simt cum inima îmi bubuie în urechi. Şi ea mă priveşte, cu chipul pe jumătate umbrit. Simt cum toate celelalte perechi de ochi mă privesc cu atenţie şi mi se face un gol în stomac. Încremenesc şi-mi aud sângele vuind în urechi. Vorbesc în şoaptă despre mine? Mi se pare că timpul se întinde înaintea mea, ca un elastic. Cred că s-ar putea să leşin.

Simon Stanley îmi şopteşte la ureche:

— În acest moment, tu nu mai eşti tu, Emory, scumpo. Altcineva a scris povestea asta pentru tine. Te-a făcut o fată melancolică pe un câmp înflorit, tristă că frumoasele roze mor. Nimeni nu se uită la *tine,* nu te ascultă pe *tine,* ci toată lumea o priveşte şi o ascultă pe fata aceea. Nu te văd pe tine, o văd pe *ea.* Tu nu eşti aici, eşti invizibilă. Eşti invincibilă când te afli în pielea unui personaj din povestea altcuiva.

Priscilla se lasă în faţă, cu chipul ei neted şi

radiant, cu părul ei lung şi strălucitor. E atât de naturală, de drăguţă şi de încrezătoare în sine. E ca una dintre rozele acelea din citat. Atât de frumoasă, dar când va muri, va duhni îngrozitor, exact ca noi, restul.

Simt atunci cum un fel de val cade peste mine. *Nimeni nu mă poate vedea pe mine,* bietul şoricel, fata invizibilă, fata din maşina în care era Candy, sora lui Joey, fata care nu prea vorbeşte şi trece plutind prin viaţă.

Nimeni nu ştie că fata *aceea* îl sărută pe cel mai popular băiat din şcoală. Că fata *aceea* a stat la fereastra de vizavi de acel băiat, şi-a ridicat tricoul şi l-a lăsat s-o fotografieze şi s-a simţit dezlănţuită şi desăvârşită şi puternică atunci când el a scris *Perfect.*

Sângele îmi pulsează în vene când îmi amintesc de noaptea trecută. Şi de ceea ce l-am văzut făcând după aceea.

Perfect.

Mă simt protejată, pentru că am pe limbă cuvintele altcuiva. Înghit în sec şi chiar atunci Simon Stanley şopteşte:

— Dar, dacă fata nu e melancolică, ci plină de întuneric şi de dorinţă de răzbunare?

Priscilla e aşezată în sală, vioaie şi perfectă în felul ei, în felul în care toată lumea vrea ca fetele să fie perfecte, şi ea vrea un băiat care deja aparţine cuiva, mie, şi ea nici măcar n-o ştie.

Mă simt străbătută de o vibraţie ciudată. Fac un pas înainte şi din mine se ridică o voce mai profundă şi mai clară, ca şi cum fata de pe câmp o priveşte pe fata de la orizont, se gândeşte la mâna acesteia atingând braţul unui băiat arătos şi simte cum gelozia o pune pe jar.

— Trezită, seva *buruienii,* acră, nu-ntrece *în duhoare* roza sacră.

Câţiva copii aplaudă. Domnul Stanley zice:

— Bravo! Foarte frumoasă emfază. Am *simţit-o.*

Inspir profund pe nas. Vreau mai multe replici, simt această dorinţă pe buze, cineva să-mi spună ce să zic, să-şi dea seama cum mă simt şi să-mi dea acele cuvinte potrivite. E mult mai uşor decât să-mi dau seama ce să spun de una singură.

Simon Stanley mă bate uşurel pe spate. Are mâna călduţă.

— Curaj. Să joci pe scenă cere curaj. Încredere în cuvinte, în poveste, în rolul pe care-l joci. Acum tu, e rândul tău.

Arată spre fata cu păr roşcat.

— E rândul tău.

În timp ce mă-ntorc la Jeremy şi la Liza, simt cum Priscilla mă cercetează din priviri, curioasă şi iscoditoare.

Când ajungem acasă, mama e în bucătărie, tăind ceapă verde. Joey şi cu mine ne lăsăm rucsacurile jos. El se duce la frigider.

— Pregătesc cina, îi spune ea. Poţi să aştepţi.

El închide uşa frigiderului cu un oftat şi se strecoară pe scaunul de lângă mine, scoţându-şi telefonul ca să-şi citească mesajele. Pe masă e un morman de hârtii, lucru neobişnuit pentru mama, căreia îi place ordinea. O hârtie cu titlul *NewDay* îmi atrage atenţia şi o iau de pe masă. Studiez foaia. *O abordare inovativă şi empatică faţă de recuperare, vindecare şi crearea de spaţii pentru locuit.*

— Mama, ce e asta? întreb eu. N-ai spus că dezvoltatorii imobiliari vor Moara? Cine sunt oamenii

ăştia?

Citesc mai departe. Centru şi servicii de reabilitare. Cămine de locuit. Formare profesională. Pentru oamenii pe care şeful lui Joey i-a numit haimanale.

Mama pune cuţitul jos.

— Dă-mi aia, zice ea, luându-mi hârtia din mâini. Nu e nimic important.

Joey ridică privirea.

— Hank de la Hoagie e foarte interesat de ceea ce ai de gând să faci, mama. Mă bate non-stop la cap cu povestea asta.

Mama împătureşte scrisoarea şi o introduce la loc în plic.

— N-ar trebui să discute asta cu tine, Joe. În orice caz, am avut oferte. Moara nu e într-o stare bună şi oraşul vrea ca eu să fac ceva în acest sens.

— Ce anume vor să faci? întreb. Hank a zis că ar trebui să o vinzi dezvoltatorilor de locuinţe.

— Hank are gură mare şi visuri şi mai mari, spune mama.

Astăzi pare obosită, are nişte dâre cenuşii sub ochi. De obicei, machiajul ei este desăvârşit.

— Oamenii ăştia de la NewDay sunt o organizaţie nonprofit. Vor să cumpere toată şandramaua, chiar şi vechile case ale muncitorilor, şi s-o transforme într-un centru de reabilitare şi adăpost. E posibil să mai fie şi alte clădiri auxiliare. Totul pentru un dolar. Vă închipuiţi una ca asta? Să-mi ofere un dolar?

— Un centru de recuperare? spune Joey.

Mama se uită lung la el.

— Da. Tot tacâmul. Sprijin în dependenţe. Întâlniri. Schimb de ace. Spaţiu de locuit ca să-i ajute pe oameni să se pună din nou pe picioarele lor, formare profesională, asistenţă vocaţională. Oraşul e sufocat la

maximum, iar noi avem spaţiu aici. Râul, pădurea. Moara se află pe un teren imens.

Mă gândesc la clinica de reabilitare la care merge Joey, care mi se pare din ce în ce mai aglomerată de fiecare dată când ajungem acolo. Dacă acela e singurul loc din Mill Haven unde oamenii pot fi ajutaţi şi e deja supraaglomerat, nu-mi pot închipui cum stau lucrurile în oraş.

— Dar sună bine, zice Joey. Pare a fi un lucru extraordinar.

Mama se uită la ceapa verde de pe tocător.

— Poate. Dar poate că şi locuinţele ar fi un lucru bun. Oamenii s-ar muta aici de la oraş, ar plăti chirii frumuşele, ar cumpăra lucruri de aici, ar aduce afaceri noi. Şi eu aş câştiga o mulţime de bani dacă le-aş vinde dezvoltatorilor, nu un amărât de dolar de la o organizaţie nonprofit.

— Dar organizaţia nonprofit, spun eu şovăitoare, i-ar ajuta pe oameni, nu, pe localnici chiar? Pe oamenii de sub pod. Fantomele. Pe oamenii de la centrul de reabilitare al lui Joey. Nu-i aşa?

— Aş vrea să nu mai foloseşti acest cuvânt. *Fantome.*

Mama oftează. Ia cuţitul şi începe să toace o ceapă roşie.

— E vulgar.

— Ar trebui să vinzi, zice Joey. Să vinzi Moara pentru ceva bun.

— Bun înseamnă lucruri diferite pentru diverşii oameni din oraş, Joe, şi e complicat pentru mine. E moştenirea mea. E vorba de clădirea familiei, de istoria familiei. Clădirea aceea e mai veche decât casa asta. Clădirea aceea este responsabilă pentru acest orăşel. Sau era. Merită respectată.

Clatină din cap.

— Un dolar, vă puteţi imagina?

— Mama, spune Joey. Moara a creat slujbe pentru mulţi oameni, dar i-a şi lăsat fără locuri de muncă atunci când s-a închis. N-ar fi mai bine s-o vinzi unor oameni care au nevoie de ea pentru un scop bun, decât să construiască apartamente fiţoase pentru oameni care nu au nevoie de niciun ajutor?

— Joseph.

Mama pare exasperată.

— Nu-mi vorbi ca şi cum familia noastră ar fi distrus orăşelul ăsta. Noi l-am construit. Am ridicat şcolile, biblioteca, spitalul. Nu suntem responsabili pentru ceea ce s-a întâmplat după închiderea Morii. Aşa e… istoria. Şi economia. Morile se închid. Locurile de muncă se mută în străinătate. Fabricile se închid şi ele. Lucrurile se schimbă.

— Noi am ucis râul.

Mă uit la Joey, surprinsă că a rostit asta cu glas tare. Mamei nu-i place să discute despre asta, despre toate vopselele pentru textile şi chimicalele pe care Moara le arunca pe vremuri în râu.

— Poftim? spune ea.

Îi dau un cot lui Joey. Mama începe să capete Privirea. Fratele meu ar trebui s-o lase mai moale. Lucrurile păreau, pentru prima oară, să meargă bine.

— Râul. Mai ţii minte? Înainte, în vremurile bune, era numit râul Salmon. O mulţime de somoni sănătoşi, care se jucau, înotau contra curentului, bucurându-se de viaţă, până când au început să moară şi toată lumea şi-a dat seama că Moara arunca tot felul de chimicale în apă. Şi acum îi spunem râul Frost, ca şi cum somonii n-ar fi existat acolo niciodată.

— Nu a ştiut nimeni, Joe, că acele chimicale vor

avea acest efect. Cine putea şti aşa ceva, cu atâta amar de ani în urmă? Doamne, eu sunt de vină pentru toate relele care s-au întâmplat vreodată în orăşelul ăsta? Totul e pe umerii *mei?*

— Poate, spune Joey, iar eu îmi dau seama că regretă imediat.

Mama trânteşte cuţitul pe tocător, împrăştiind în toate părţile bucăţelele de ceapă roşie. Joey şi cu mine ne lăsăm, şocaţi, pe spate.

Îmi culeg nişte ceapă din păr.

— Minunat, Joe. Absolut minunat, spune mama cu amărăciune.

Adună hârtiile şi le strânge la piept.

— Nu-mi mai e foame, mulţumesc frumos. N-aveţi decât să pregătiţi voi doi cina. Să-i lăsaţi ceva şi tatălui vostru.

Iese din bucătărie, iar noi ascultăm cum urcă treptele. Peste câteva minute, uşa dormitorului ei se închide.

— Ai fost cam dur, zic eu.

— Asta e.

Se întinde şi ia nişte ceapă verde, pe care o bagă în gură.

— Dar gândeşte-te puţin, Emmy. La imaginea generală. Mama a plătit cu banii ei ca eu să mă duc la o clinică de top unde să mă vindec de relele mele. Dar ce zici de îngrijitorul nostru? Îl mai ţii minte? Jim Tolford? Şi-a rupt practic spinarea muncind ca peluza noastră să arate frumos, ani la rând, şi acum unde e? Trăieşte sub pod, pentru că pastilele analgezice pe care trebuia să le ia pentru ca peluza noastră să fie frumoasă au făcut să fie concediat, pentru că devenise dependent. A trebuit să ia acele medicamente pentru că şi-a rupt la propriu spinarea muncind pentru noi. De

ce mama nu l-a ajutat? Pentru ea, Jim nu era o persoană? De ce eu sunt diferit faţă de el?

Se ridică în picioare.

— El m-a învăţat să merg pe bicicletă, Emmy. Nu mama, nu tata, pentru că nu erau prin preajmă. Şi ştii cine înfăşoară cadourile noastre de Crăciun în hârtie din aceea drăguţă? Goldie, femeia care ne spală chiloţii murdari. Mama o plăteşte în plus pentru treburile de Crăciun. Dacă brusc ar leşina la spălătorie, ar dispărea şi ea? Uite-aşa, dintr-odată? Ca şi cum n-ar fi contat niciodată? Munceşte în casa asta de 15 ani. Asta contează.

Îşi freacă faţa.

— Scuze. Sunt obosit. Foarte obosit. Muncesc şi eu toată ziua ca să fac lucrurile pe care ea mi le cere şi, dacă greşesc, mă elimină. Asta face mama. Dacă o dezamăgeşti, dispari.

— Joey.

Acum îmi pare rău că am început discuţia despre Moară cu mama.

— Mă duc sus, zice el. Am teme, mai ştii? Şi nu vreau să dispar pentru că nu am urmat regulile mamei.

Mă sucesc şi mă răsucesc în pat, gândindu-mă la cele spuse de Joey. Că putem dispărea. Cum a dispărut Candy. Sau îngrijitorul nostru. Trag cu piciorul în cearşafuri şi-n pătură.

Eşti treaz, scriu.

E târziu

Vino la geam

Stai aşa

Gage apare la fereastră, frecându-se la ochi.

Arată-mi, îi scriu. *Şi-o să-ţi arăt şi eu ţie.*

Mă priveşte prelung.

Îşi scoate tricoul.

Acum tu, îmi scrie el.

Inima îmi bubuie în piept, dar o fac. Îmi scot tricoul. La început îmi ţin braţele peste sâni şi apoi le cobor.

Am un sentiment ciudat atunci, să fiu aşa, expusă, la fereastră, separaţi doar de sticlă şi de aer, cu trupul protejat şi neprotejat în acelaşi timp. Mi se pare înspăimântător, dar şi palpitant. Să văd cum expresia i se schimbă, se îndulceşte. Să-l privesc cum mă admiră.

Iau telefonul.

Începe, îi scriu.

Fă-o şi tu

Şi asta facem, la fereastră, împreună, dar separat, până când gâfâim şi ne consumăm.

Îmi pun tricoul la loc, mă întind pe pat, încălzită şi electrizată, dar mă simt şi tristă.

Trebuie să găsesc nişte cuvinte. Trebuie să devin altcineva în afară de mine, cea care întotdeauna se află în aşteptare.

Mi-ar plăcea să fiu altcineva. Genul de persoană care îndrăzneşte să ia ce-şi doreşte, în văzul tuturor, nu în secret, ca acea cutie de catifea pentru pălării de pe raftul din dulapul meu.

Cred că am fost doar fata aceea de la fereastră, dar am nevoie de ea destul de des.

Crezi că putem face cândva şi altceva?

Cum ar fi

Nu ştiu. Un film sau ceva de genul ăsta.

Acum nu suntem în căsuţa de lângă piscină, aşa că nu mă poate săruta ca să mă facă să tac.

Arată-mă, aş vrea să-i spun. *Arată-mă lumii, nu mă ascunde.*

E secretul nostru, nu uita.
Mie îmi place asta, nu toate celelalte chestii.

…

Dacă nu-ţi mai place e OK, dar spune aşa

Mă holbez la tavan şi inima mi se strânge. Nu vreau să mă părăsească Gage. El e *singura* mea chestie.

Nu, scriu, *e-n regulă. E-n regulă.*

Noapte bună, Em.

…

Dar nu se ştie niciodată

În întuneric, zâmbesc.
Nu se ştie niciodată.

Capitolul 23

Alunec pe lângă peretele cantinei, spre fundul încăperii, la locul meu obişnuit de-acum de lângă Jeremy Leonard. Liza vine şi ea mereu şi sunt atentă să

nu vorbesc prea mult şi să n-o înfurii, pentru că nu am unde să iau prânzul în altă parte. Au închis biblioteca la ora prânzului, ca să încurajeze „interacţiunea socială”.

Jeremy îşi mută rucsacul în partea cealaltă şi se dă puţin la o parte.

— Mersi, zic eu.

— Nicio problemă, spune el, strângându-şi caietul şi pixurile.

Se întoarce la desenul lui. Eu îmi deschid casoleta, iar el se holbează la mâncarea mea.

— Foarte sănătoasă, spune.

Mă uit la morcovii, ţelina şi pâinea din cutia mea.

— Mama îmi face pacheţelul. Nu-mi vine să cred că mama încă-mi pregăteşte pachetul pentru prânz.

Mi-a spus odinioară: *Dacă începi să iei în greutate, nu mai dai niciodată jos. Orice dietă îţi adaugă, de fapt, cinci kilograme.* Apoi mă gândesc că Joey mi-a spus că am fost dresată să cred şi să fac tot ce-mi zice mama.

— Păi, ce ai mânca dacă ţi-ai face singură pachetul? întreabă Jeremy.

Mă uit la mâncarea lui.

— Doritos.

Împinge punga mototolită spre mine. Eu împing spre el casoleta.

Muşcă dintr-un morcov.

— Doamne, ce zgomot am scos. Scuze.

Se înroşeşte în obraji.

Muşc la fel de zgomotos dintr-un Dorito, în semn de solidaritate, şi râdem amândoi.

Liza se aşază de cealaltă parte a lui Jeremy.

— Hei! îi spune lui.

Apoi se uită la mine.

— Hei!

Ridic privirea, surprinsă, întrerupându-mă din

ronţăit.

— Bună! zic eu, şovăitoare.

Îşi scoate sandviciul cu unt de arahide şi jeleu din hârtia cerată.

— Ce te-ai hotărât să citeşti pentru ora lui Watson, acum, că a schimbat programa?

Mă uit în jurul meu la masă, ca şi cum ar vorbi cu altcineva, apoi îmi dau seama că, da, Liza Hernandez chiar mi s-a adresat *mie.*

— *Portretul unei doamne,* răspund. Tu?

— Frumos, spune ea încet. Deşi cam plictisitor. Eu citesc *Omul invizibil.*

— Hei, ţi-am adus ceva, Liza.

Jeremy caută prin rucsac şi scoate o carte de benzi desenate.

— Excelent! spune Liza, răsfoind-o. Pe asta nu o am. Mulţam.

Încep să discute despre benzi desenate, personaje şi artişti preferaţi, iar eu încep să aranjez chipsurile rămase în căsuţe triunghiulare, una câte una. Nu e la fel de uşor cum e cu feliile de morcovi.

— Foarte creativ, zice un glas. Să faci artă din mâncare. Vă supăraţi dacă stau cu voi?

— Daniel W., spune Liza. Întotdeauna e o plăcere. Chiar te rugăm.

Daniel se aşază pe bancheta de vizavi, luând un Dorito dintr-o căsuţă şi examinându-l.

— Dacă n-ai de gând să-l mănânci, dă-mi-l înapoi, zic. Mi-e foame.

El zâmbeşte şi mi-l înapoiază.

Iau chipsul înapoi şi-l mănânc. În acest timp, Gage trece pe lângă masă cu prietenii lui de la baseball. Ochii i se aprind când mă vede, preţ de o clipă, apoi se uită-n altă parte. Cobor privirea, concentrându-mă

asupra mâncării.

— O, uau! Interesant, spune Daniel, uitându-se mai întâi la mine, apoi la Gage. Foarte interesant.

Obrajii îmi iau foc.

— Ce? face Jeremy. Ce e interesant?

— Nimic, spune moale Daniel. Totul.

Ridic privirea, întâlnindu-i ochii. N-am observat niciodată cât sunt de albaştri.

Mă uit din nou la grămada mea de Doritos. Încep din nou să fac căsuţe portocalii triunghiulare. Fac orice, numai să uit de fierbinţeala care mi se răspândeşte prin vene de la atâta privit la ochii albaştri ai lui Daniel Wankel.

Apoi Daniel zice:

— Deci e anotimpul iubirii. Primul bal de la Iadul din Heywood. Cine se duce vineri la Festivalul Toamnei? Cred că am avut agenda ocupată anul trecut, căci nu-mi amintesc să fi participat şi nu cred că vreau să-l ratez din nou.

— Păi, zic eu, cred că erai puţin cam prins cu, ăăă, alte chestii.

— Cancer, Emory. Poţi s-o spui cu glas tare. Şi balul? spune Liza. Aahh! Porcăriile tipice din liceu. Nu, mulţumesc.

— Eram cu siguranţă prins, Emory, zice Daniel. Încercam să nu mor, ceea ce e o mare aventură, ca să fiu sincer.

Mă priveşte în ochi.

Dacă Daniel ar fi murit, ar fi fost o fotografie în vitrina comemorativă de pe coridor, nu în faţa mea, furând Doritos, şi nici la ora lui Watson, protestând despre West Egg, East Egg, de ce atâtea ouă.

Îşi ia privirea de la mine şi-i zâmbeşte Lizei.

— Haide, Liza, spune Daniel, tachinând-o. Nu vrei

să vezi şi tu cum e? Cum trăieşte cealaltă jumătate? Pe mine mă cam interesează să-i observ, pe tine nu? Ca un experiment pur cultural, evident.

— Mă rog, răspunde Liza. Dacă pui problema aşa. Poate că o să înfunzi iar toaletele cum ai făcut în clasa a cincea, în excursia la muzeul de istorie naturală. Mai ţii minte?

Daniel râde.

— Primul meu act de rebeliune civică. Cum l-aş putea uita?

Îmi amintesc şi eu. Nerăbdarea de a ne afla în autobuzul care ducea la oraş, dimineaţa devreme, cu toţii adormiţi, dar bucuroşi că nu mergeam la şcoală, că plecam undeva. Prânzul la pacheţel. Legănarea roţilor. Liza lângă mine, pe bancheta albastră-cenuşie. Şi apoi Daniel, aşa e, Daniel cel slăbănog, cu părul întotdeauna ciufulit, în fruntea unui mic grup de puşti care s-au dus în toaleta bărbaţilor de la muzeu, au rupt hârtia igienică de pe role şi au vârât-o în closete până le-au umplut, apoi au tras apa, la toate în acelaşi timp.

Eu nu am băgat nici hârtia în vasele de toaletă, nici nu am tras apa, dar eram cu Liza, aşa că am luat parte la evenimente, chiar dacă de la distanţă. M-am simţit copleşită de râsetele lor şi de pericol.

— Tu ce zici, Emory? Ai chef de dans? întreabă Daniel, înghiontindu-mă cu cotul.

Simt că Liza ne priveşte cu mare atenţie.

— Nu pot, zic eu. Trebuie să stau cu fratele meu. E în proces de recuperare, ştii?

Mi se pare puţin ciudat să spun asta cu glas tare.

— Adu-l şi pe el, spune Daniel.

— Ar trebui să vii, îmi zice Jeremy. Nu trebuie să-l supraveghezi. Trebuie să aibă singur grijă de el.

— Ştiu, spun, dar e destul de singur în perioada

asta şi nu mi se pare corect să…

Liza mă întrerupe.

— Jeremy are dreptate. Nu poţi să-ţi suspenzi viaţa pentru altcineva, ştii asta? Uneori trebuie să faci ceea ce trebuie ca să fii fericită. Şi dacă nu eşti, gen, sigură pe tine însăţi, cum poţi ajuta pe altcineva?

Când o privesc, îşi face de lucru împăturind hârtia cerată într-un pătrăţel mic şi neted.

— O să conduc eu. Vă iau eu pe toţi. Cum sună? spune Daniel.

— Mă bag, zice Liza.

— Şi eu, spune Jeremy.

Se uită cu toţii la mine.

— Mă mai gândesc, spun.

Liza schimbă subiectul.

— Deci, Daniel, ce citeşti acum pentru ora lui Watson? Ceva potrivit unui băiat alb intelectual? *Infinite Jest? Atlasul norilor?*

— Să ştiţi, zice Daniel, că mă gândeam să citesc *Pânza lui Charlotte.*

Liza şi cu mine izbucnim în râs în acelaşi timp, ceea ce mi se pare… surprinzător şi drăguţ.

— Nu mă pot abţine, ridică el din umeri. Ador purceluşul ăla simpatic.

Simon Stanley se plimbă pe scenă, scriind ce va face fiecare la spectacolul de varietăţi. Jeremy spune:

— Ar trebui să vii la bal. Joe trebuie să aibă grijă de el însuşi. N-ar trebui să simţi că nu poţi să ai viaţa ta, să ştii.

— Dar trebuie să am grijă de el, zic. E fratele meu. Înţelegi asta, nu? Sunt protectoare. Nu vreau să se apuce din nou.

Jeremy se uită în jos.

— Nu l-ai folosi drept scut, nu-i aşa? Ca să nu fii nevoită să faci diverse lucruri?

Simon Stanley apare în faţa noastră.

— Jeremy, tu scapi, pentru că eşti în clasa a 1l-a şi ai mai făcut asta. În afara cazului în care nu vrei s-o repeţi. Dacă nu, te putem folosi la decoruri.

— Decoruri, spune Jeremy.

— Emory?

— Nu prea vreau, zic, şovăitoare. Nu mă simt confortabil făcând astfel de lucruri.

Deja m-am expus suficient în faţa oamenilor în timpul celor doi ani petrecuţi în trupa de dansuri. A fost expunere publică cât pentru o viaţă întreagă. Şi ceea ce am făcut cu Gage la fereastră a fost ceva privat, doar între noi doi. Asta… ar însemna să fiu doar eu, de una singură, pe o scenă mare, holbându-mă la numeroşii oameni din public. Simplul gând mă face să mi se strângă stomacul.

Simon îşi îndeasă carneţelul galben sub braţ.

— Te descurci de minune la exerciţiile noastre, Emory. Ai putea alege ceva scurt, cum ar fi unul dintre monologurile Ofeliei din *Hamlet.* S-ar putea să fii surprinsă de tine însăţi.

— Nu ştiu ce să zic.

— Uite, spune el, întinzându-mi un teanc cu monologări. Aruncă o privire, anunţă-mă ce părere ai. Cred din tot sufletul că ai fi minunată. Şi…

Se uită în jur, pe scenă. Îi face semn Lizei să se apropie. Ea vine spre noi, cu mâinile în buzunarele salopetei.

— Liza, spune el. De-acum eşti partenera lui Emory. Emory are emoţii şi e timidă, nu vrea să joace în spectacolul de varietăţi al toamnei, iar tu ai făcut asta în ultimii doi ani. Vreau să fii persoana ei de

încredere.

— Pardon? întreabă Liza.

— Nu, pe bune, zic eu repede. Mă descurc singură.

— Persoana ei de încredere, repetă Simon Stanley. Trebuie să-şi aleagă un monolog. O poţi ajuta. Şi va avea nevoie de puţin exerciţiu cu cineva experimentat. Tu te pricepi foarte bine. L-ai ajutat foarte mult pe Thad anul trecut.

Liza şi cu mine ne uităm una la alta.

— Dacă n-am încotro, spune ea.

— Mă rog, nu te surmena sau ceva de genul ăsta, zic tăios.

— Perfect! spune Simon Stanley şi bate din palme, ignorându-ne înţepăturile.

Liza îşi scoate telefonul din buzunarul de la spate al salopetei.

— Dă-mi numărul tău. S-ar putea să fie nevoie să ne întâlnim şi în afara şcolii.

— E acelaşi, îi spun. Nu s-a schimbat niciodată.

— Ah, răspunde ea. Ca multe alte lucruri.

Îl aştept pe Joey pe coridorul din faţa bibliotecii până când termină cu şedinţa de meditaţii. Când iese împreună cu Amber, amândoi sunt numai un zâmbet. Ea îi face cu mâna în semn de rămas-bun, apoi se îndepărtează pe coridor.

— I-ai spus că eşti încă în recuperare? îl întreb.

— Încă nu. Nu trebuie să fii atât de pisăloagă. E foarte drăguţă.

— Scuze, mormăi eu. Am doar grijă de tine.

— Mă rog, nu trebuie să ai *atât de multă* grijă.

Oftează.

— Mi-a scris tata. Vrea să ne oprim la Nana pe drum spre casă. S-a întors de la mătuşa Dory, iar eu nu

mă duc azi nici la muncă, nici la clinică.

— Asta înseamnă de fapt că tata vrea să-i strângem frunzele Nanei, ştii bine.

— Ştiu, zâmbeşte el. Mi-e dor de ea.

— Şi mie, dar o să ţipe la tine, îl avertizez.

— Ştiu, oftează el.

Bunica noastră stă pe un şezlong în curtea ei mică, cu o pătură în poală şi cu o ceaşcă de cafea în mâini.

Dă să pună cafeaua pe frunzele de pe jos şi să se ridice în picioare când ne vede venind pe alee, dar Joey îi face semn să rămână aşezată.

— Nu te ridica, spune el. Vin eu la tine.

Se apleacă şi o îmbrăţişează strâns.

— Joseph, zice ea, zâmbind. Mi-a fost dor de băiatul meu frumos.

Apoi îi trage o palmă peste cap.

— Au! face el, frecându-şi urechea. Nana!

— Asta pentru că eşti prostănac. Sper că ai terminat cu toată povestea asta… oricare ar fi ea. S-a terminat, da?

— Nana, zic eu, e un proces mai lung.

— Tu taci. Vorbesc cu tine? Nu, nu încă. S-ar putea să vorbesc *cu tine* mai târziu, dar acum vorbesc doar cu Joseph.

Bunica noastră nu e rea. E doar foarte directă. Joey dă cu piciorul în frunze.

— Mă străduiesc.

— Tinerii n-ar trebui să moară înaintea bătrânilor, spune ea. De ce să-ţi iroseşti viaţa pe care încă nu ai trăit-o?

Soarbe din cafea.

— Aşadar nu mai fi prost, Joseph.

— Uau, Nana, chiar ştii să întâmpini omul.

Ea dă cu convingere din cap.

— Te iubesc. Acum du-te şi ia grebla aia din magazie şi fă ceva cu curtea asta cât vorbesc eu cu sora ta.

Mă măsoară din priviri, din cap până-n picioare.

— Stai jos.

Mă uit spre pământul acoperit de frunze şi mă gândesc la genunchiul meu.

— Poate nu acum. Piciorul meu. Mai ştii? Mi-e greu să mă aplec aşa.

— Sigur că ştiu. Nu sunt confuză. Tu crezi că sunt confuză? Cred că asta crede tatăl tău, că sunt confuză.

— Nu crede asta.

— Mă rog, atunci mama ta. Încearcă să mă convingă să mă mut în camera aceea. Eu locuiesc *aici,* în casa mea, casa în care trăiesc de când m-am născut, şi aici o să mor, înconjurată de copacii mei şi de omul ăla îngrozitor care mi-e vecin, cu pisica lui slăbănoagă.

Joey începe să strângă frunzele, formând nişte mormane uscate.

— Arăţi diferit, zice Nana. E ceva la faţa ta. Ce s-a schimbat?

— Nimic. Doar şcoală şi alte chestii. Ştii tu.

Lovesc cu piciorul nişte frunze. Nu ştiu cum să-i spun că totul s-a schimbat. Gage. Candy. Joey.

Ea mă studiază cu privirea.

— E un băiat. Sau o fată. Nu fi aşa şocată. Mă uit şi eu la televizor. Ştiu cum e lumea din zilele noastre. Din partea mea e OK, cum vrei tu. Trăieşte-ţi viaţa, nu ţi-o irosi, cum i-am spus şi lui Joseph. Ah, uite, te-ai înroşit la faţă. Am dreptate. Mereu am dreptate.

— Nana, îi zic, stânjenită*. Încetează!*

— Nana, strigă Joey. Eşti obositoare, ştii asta, nu-i

aşa?

— Păi, trebuie să spun totul acum. Cine ştie cât timp mai am?

— Nana, zic eu. Nu vorbi aşa! E trist!

— Pff, spune ea, punând ceaşca de cafea pe jos. Moartea vine. Trebuie să acceptăm asta, să privim în jur şi să apreciem ceea ce avem şi să schimbăm ceea ce nu ne place. Am dreptate?

— Chiar ar trebui să vii să stai cu noi, Nana. Camera e foarte drăguţă şi ne-ar plăcea să te avem cu noi, zic. L-ai putea hăitui pe Joey oricând ai vrea.

Ar fi foarte bine să stea cu noi. Mama şi tata sunt plecaţi mereu şi ar fi liniştitor s-o avem pe Nana acolo ca să putem vorbi cu ea.

— Hei, spune Joey. Nu-i corect.

— Munceşte mai mult, îi zice ea. Uite, cad frunzele din copac mai repede decât le strângi tu cu grebla. Mai multă muncă, mai puţină vorbărie. Şi fă un morman mai mare, nu multe şi mici.

— De ce?

Joey se opreşte din greblat.

— Cum îndrăzneşti să pui la îndoială vorbele unei femei bătrâne?

Se întoarce spre mine.

— Deci cine e băiatul sau fata asta?

— *Nana!*

Ultimul lucru de care am nevoie e să-ncerc să îi descriu bunicii ce e între mine şi Gage. Nu ştiu exact cum să-i explic aşa ceva unei bunicuţe. Ea ridică din umeri.

— Nu vrei să-mi spui, nu-mi spune, dar eu îţi zic un singur lucru: trebuie să te ţină de mână când ieşiri împreună, orice ar fi. Şi nu trebuie să meargă niciodată în faţa ta. Trebuie să meargă lângă tine, pentru că

treceţi împreună prin viaţă, înţelegi?

— *Nana!*

Cuvintele ei mă lovesc brusc şi-mi dau lacrimile, pentru că îmi doresc să merg alături de Gage, în văzul tuturor. Nu vreau să stau în faţa unei ferestre la nesfârşit sau să mă ascund în căsuţa de lângă piscină.

— Nu plânge. E ridicol. Nu fi atât de prostuţă. E un sfat bun. Joseph!

— Da?

Vine spre noi, ştergându-şi o dâră de sudoare de pe frunte. Afară e răcoare, dar a strâns un morman imens de frunze îmbrăcat în hanorac şi acum gâfâie.

— Haide!

Nana arată spre morman.

— Ăăă, ce? face Joey.

— Aleargă prin ele. Sari în ele. Îţi plăcea mult când erai mic, mai ţii minte? Tatăl tău venea cu tine, strângea frunzele şi apoi tu săreai în ele şi le împrăştiai. Îmi plăcea la nebunie cum râdeai. Fă-o şi acum. Aminteşte-ţi cum era când nu aveai nicio grijă. De dragul meu.

Joey şovăie, apoi o ia la goană, ca un vârtej într-un hanorac cenuşiu. Sare şi apoi aterizează, cu o bufnitură, în mormanul de frunze.

Şi rămâne, pur şi simplu acolo, întins.

— Joey? zic ezitant, întrebându-mă dacă nu cumva s-a rănit.

Nu se aude niciun sunet din grămada de frunze.

— Uups! spune Nana. Poate că l-am făcut să se lovească.

Alerg spre morman, dând frunzele la o parte.

— Joey, eşti OK?

Dar fratele meu nu e rănit. Plânge, cu faţa acoperită de frunze uscate.

— Avea dreptate, spune el. A fost minunat. Şi o s-o fac din nou.

După cină stau la mine în dulap, cu hainele gâdilându-mi nasul. Îi scriu lui Maddie.

M-am tot gândit la bal, la Gage. Şi la ce mi-a spus Nana – că acea persoană ar trebui să te ia de mână şi să meargă alături de tine. La Liza care mi-a spus să-mi fac rost de o coloană vertebrală.

Hei

Bună! Ce faci? Ce face Joey?

E bine

Pe la dragul de Heywood High cum mai e?

E OK

Tu eşti bine

Inspir profund.

Cred că am o problemă sexuală.

Mă videoapelează imediat. Mă gândesc să nu-i răspund, dar până la urmă o fac. Aprind mica veioză pe care o am în dulap. Îmi zăresc vechiul ursuleţ albastru şi-l strâng în braţe, ca şi cum m-ar putea proteja. N-am mai fost de mult timp în dulap. Mi-a lipsit.

Fuzzy intră şi ea şi mi se încolăceşte la picioare. Maddie spune:

— Ce. Anume. Se. Petrece. Eşti la tine în dulap?

— Da.

În fundal văd pereţii camerei ei de la cămin: afişe cu trupe muzicale, fotografii cu poziţii de yoga. Peste tot sunt agăţate eşarfe subţiri. Paturi suprapuse.

— Vrei să-mi spui că *faci* sex? Asta e problema?

— Nu sunt sigură. Adică nu cred că e sex. Poate. E cam stânjenitor.

Mă îmbujorez.

— Mă derutezi, surioară.

— Facem nişte chestii, dar, gen, nu a fost… penetrare.

Şoptesc acest cuvânt.

— Dacă nu poţi rosti acel cuvânt cu glas normal, n-ar trebui să faci ceea ce faci, asta e regula numărul unu.

Îmi ţin respiraţia. Habar nu am cum să formulez pentru urechile surorii mele faptul că mă giugiulesc în căsuţa de la piscină cu vedeta sportivă a oraşului şi că uneori ne masturbăm împreună în faţa ferestrei.

Nu există un mod potrivit de a spune asta.

— Emmy.

— Ce.

— *Tu* mi-ai scris. Trebuie să vorbeşti, altfel nu te pot ajuta.

— Nu ne scoatem chiloţii. În mare parte, ne pupăm. Şi se întâmplă *lucruri.*

— Se numeşte sex pe uscat. Cu plăcere. Dar tot poţi să rămâi gravidă şi aşa, pentru că sperma poate intra prin lenjerie. În afara cazului în care vorbim de o fată. Stai, lasă-mă să mă corectez. Persoana asta are penis?

— Da.

— Cine e?

Şovăi puţin.

— Nu-l cunoşti.

— De când ieşiţi împreună?

— Practic, nu ieşim împreună.

Expresia i se schimbă. Îmi aruncă o privire severă.

— Deci doar vă cuplaţi?

— Aşa… cred. Da. Da, cred că da.

— Păi, ăsta e sex, Emmy. Sexul înseamnă activitate sexuală. Virginitatea e ceva diferit. Virginitatea e o idee, un concept. Sincer, e un nivel de puritate creat pentru ca fetele să nu devină prea pofticioase. Să le transforme în premii. Felicitări, eşti o persoană cu activitate sexuală. Când vin acasă de Ziua Recunoştinţei, te duc la clinica din Dover pentru pilulele anticoncepţionale. Planul B îl cunoşti? Ai prezerv…

— Acum regret oarecum că te-am întrebat, o întrerup. Mă simt copleşită.

Mi se învârte capul. Sunt prea multe lucruri de asimilat dintr-odată.

— De cât timp te giugiuleşti cu Domnul Fără Nume?

Lacrimile îmi ţâşnesc din ochi.

— Din primăvară.

Maddie spune:

— O, Doamne!

Face o pauză.

— Încerc să ajung la miezul problemei, aşa că fă-mi pe plac. Chestia asta e consensuală, corect? Adică băiatul ăsta nu te presează? Emoţional?

— Nu cred. Îmi place ceea ce facem.

— Atunci care e problema?

Încep să plâng.

— Ah, draga mea, ce ai păţit?

— N-am păţit nimic… cred… cred că mie-mi place

de el mai mult decât îi place lui de mine. Poate. Nu sunt sigură. Dar am căzut de acord să păstrăm totul secret, însă mă gândeam… adică ar fi drăguţ, nu-i aşa, să ieşim undeva împreună, unde să ne vadă oamenii.

— Asta ar fi o întâlnire.

Îmi şterg faţa cu marginea unei rochii. Sunt destul de sigură că sora mea nu a avut niciodată de-a face cu cineva care voia s-o ascundă de ochii lumii.

— De obicei, oamenii ies la câteva întâlniri şi apoi trec la treabă, nu invers, dar poţi s-o faci şi aşa. Nu-mi place faza cu secretul, ca să fiu sinceră. Eşti sigură că nu are iubită sau ceva de genul ăsta? Că nu se antrenează doar cu tine? Nu vrei să fii o fată de antrenamente.

— Nu. Nu cred. Spune doar că e mai uşor aşa, nu-i abate atenţia.

— Aha!

Se răsuceşte preţ de un minut şi şopteşte ceva cuiva, apoi revine.

— Scuze, e colega mea de cameră. Se chinuie să facă să funcţioneze un automat.

Oftează.

— Nu e deloc… o situaţie ideală. Adică, cu cât faci asta mai mult timp, cu atât pierzi mai mult, fiind cu Domnul Fără Nume, care nu vrea de fapt să aibă o relaţie cu tine. Înţelegi ce zic?

— Nu chiar. N-am mai *făcut* asta până acum. Niciodată.

— Păi, dacă te invită altcineva în oraş? Ai spune nu pentru că faci prostii cu Domnul Fără Nume, pe Dumnezeu ştie unde? Persoana asta ar putea fi foarte mişto şi s-ar putea purta frumos cu tine şi să te ducă în tot felul de locuri şi ţi-ar putea oferi toată povestea cu flori, trandafiri, săruturi şi dans şi tot ce-ţi mai doreşti

tu… lucruri pe care le-ai rata. Şi n-ar trebui să ratezi nimic. Are sens ce spun?

— Deci ce ar trebui să fac?

— Păi, dacă nu ai chef să-ţi petreci tot liceul făcând sex pe uscat cu o persoană care nu te ia de-acasă şi nu te scoate la un film, ar trebui să-l întrebi: Vrei să ieşim? Şi dacă spune nu, las-o baltă.

— Cum pui întrebarea asta, mă rog? Şi dacă spune nu, probabil că se va termina totul între noi.

— Meriţi ceva mai bun decât să fii secretul cuiva, Emmy. Nu trebuie să te mulţumeşti cu resturile. Poţi avea ce e mai bun pe lume dacă asta îţi doreşti.

Glasul lui Maddie se îndulceşte.

— Peste zece ani, cum crezi că te vei simţi când te vei gândi la asta? Sincer! Bine? Rău? Singură?

— Nu ştiu.

Zece ani de-acum înainte mi se pare ceva foarte îndepărtat. Inimaginabil. Aş termina deja facultatea. Aş face ceva ce mama mea consideră a fi respectabil. Stomacul mi se strânge ca un nod când îmi amintesc că trebuie să mă înscriu la PSAT şi să învăţ şi să tot învăţ şi să-l ajut pe Joey şi aşa mai departe. Totul mi se pare dintr-odată prea greu de dus pe umeri şi mintea mi se înceţoşează.

— Emory, ai stat în scoica ta toată viaţa. Toată viaţa ta înseamnă, de fapt, *mama* şi Joey. Ar trebui să afli cum e să te placă cineva. Să te iubească, chiar dacă, până la urmă, suferi. Oricât de trist ar suna asta.

Îmi amintesc cum plângea Maddie din cauza lui Thornton Cooper. Au fost împreună doi ani. S-a despărţit de el când ea a plecat la facultate, iar el, în armată. Thornton era de treabă. Avea degete lungi şi frumoase şi juca dame cu mine cât timp Maddie se pregătea de ieşire. Mereu dura foarte mult până să se

aranjeze şi, când în sfârşit apărea, întreg chipul lui Thornton se schimba, devenea cumva mai luminos. Lucrul pe care mi-l doresc. Să fiu văzută. Să fac pe cineva să se lumineze, să se însenineze la faţă. Ca şi cum aş conta. În loc de: Uite-o şi pe Emmy.

Maddie se întoarce şi şopteşte ceva, apoi revine spre mine.

— Trebuie să-nchid. Colega mea de cameră are de învăţat. Dar, când ajung acolo în vacanţă, mergem la Dover şi între timp nu face mai mult decât faci deja, îmi promiţi?

— OK.

— Plângi cumva?

Îmi vorbeşte cu blândeţe.

— Nu, mint eu.

— Ah, draga mea! spune ea.

— Sunt bine, zic. E în regulă.

Ea oftează.

— OK, acum chiar trebuie să închid. Dar, fii atentă, nu-i trimite poze cu tine dezbrăcată. O tâmpenie ca asta nu mai dispare.

— Stai, cum? zic, dar faţa ei deja a dispărut.

Mă holbez la telefon şi inima îmi plonjează în gol. Înainte să mă pot opri îi scriu lui Gage.

Hei

…

Hei ce faci

Mă-ntrebam ceva

Ce

Pozele alea. Poţi oare să le ştergi?

Îmi plac la nebunie pozele alea

M-aş simţi mai bine dacă le-ai şterge

OK, o să le şterg. Eşti supărată?

Nu, vreau doar să te descotoroseşti de ele

K

...

Gage

Da

Mergi la Festivalul Toamnei?

S-ar putea să-mi fac apariţia, da

Tastez şi retastez cuvintele până când mă decid, în cele din urmă. Nu foarte imperativ, nimic care să-l sperie.

Poate mergem împreună, nicio presiune, aşa, nu e mare scofală

...

Asta ar însemna că e ceva între noi, Em

Nu trebuie să fie. Suntem doar prieteni.

Nu ştiu

...

Poate că stăm împreună puţin cât suntem acolo, scrie el. Îmi ţin respiraţia. E un pas mic, dar e un pas înainte. *OK,* răspund.

Capitolul 24

A doua zi de dimineaţă, când mă trezesc, îi găsesc pe mama şi pe Joey în bucătărie. Îmi iau inima în dinţi pentru ceea ce urmează să spun. Pasul mic pe care urmează să-l fac. Mama n-a fost în toane bune în ultima vreme, iar conversaţia de seara trecută, despre Moară, a făcut-o şi mai irascibilă.

— O să merg la Festivalul Toamnei, anunţ eu. E vineri.

Mama îşi pune telefonul pe masă şi mă ţintuieşte cu privirea.

— Poftim? Cu cine?

— Cu nişte prieteni. Ei m-au invitat. Copii de la şcoală.

Îmi păstrez vocea neutră, dar fermă. Ca şi cum nu ar fi mare lucru.

— *Ce* copii?

— Liza şi un băiat pe nume Daniel, zic.

Nu-l pomenesc pe Jeremy, pentru că partea cu Luther s-ar putea s-o îngrozească. Joey ridică din sprâncene.

— Tu şi Liza v-aţi împăcat? Ce rapid a fost.

Bea suc de portocale din cutie, dar mama i-o ia, cu o expresie iritată.

— E partenera mea la Clubul de Teatru. Şi mâncăm împreună la prânz. Am fost oarecum obligate să stăm

împreună, dar nu e atât de rău.

Mama mă priveşte lung, sorbindu-şi cafeaua.

Aştept să văd dacă faţa ei se metamorfozează şi apare Privirea. Dacă lucrurile se îndreaptă într-acolo, o să am probleme. Îmi ascund mâinile sub masă, ca să nu observe că-mi tremură.

Mama rămâne tăcută.

— N-am fost niciodată la un bal, mama. N-ar trebui să fie... greu.

— Doamne, mamă, las-o să se ducă. Nu se duce niciodată *nicăieri,* spune Joey, clătinând din cap.

— Bine atunci, Emmy.

Îşi aşază ceaşca de cafea pe blat.

— Te poţi duce cu Joe. Nu trebuie să meargă la muncă în seara aceea şi i-ar prinde şi lui bine să iasă din casă.

Lângă mine, Joey face o mutră nelămurită.

— Ăăă, m-a întrebat şi pe mine cineva dacă vreau să merg la tâmpenia aia de bal? Că nu vreau. Şi după cum ne amintim cu toţii, ultima oară când m-am dus la o petrecere cu sora mea nu a ieşit prea bine.

— *Joey,* zic eu. Nu va fi aşa. Nu are de ce să fie.

— Joe.

Glasul mamei e dur şi trist în acelaşi timp.

Mă uit la Joey şi şoptesc mut: *Te rog.*

El inspiră profund.

— OK. OK.

— Mulţumesc, spun eu. *Mulţumesc.*

Mă uit spre Daniel la ora lui Watson. Toată lumea citeşte în tăcere. Domnul Watson se ocupă de ceva la catedră.

— Merg la bal, şoptesc. Vine şi fratele meu, aşa că nu trebuie să vii să mă iei cu maşina.

— Frumos, şopteşte şi Daniel. Foarte tare. Nu te poate duce Domnul Baseball?

— Încetează, zic. Nu e nimic de genul ăsta. Nu ştii nimic.

Daniel ridică din umeri.

— Probabil că nu. Dar ştii ce ştiu eu?

— Ce?

Ridică exemplarul din *Pânza lui Charlotte.*

— Cred că se poate spune că porcul are un fel de tulburare de anxietate din cauza abandonului timpuriu. S-ar putea să scriu asta în lucrarea mea.

Nu mă pot abţine. Izbucnesc în râs.

***

Vineri seara, mama îi dă lui Joey cheile maşinii.

— Regulile, spune ea. Vă întoarceţi până la miezul nopţii. Fără alcool, fără droguri.

— Voi fi cu el, mama, zic eu. Nu-ţi face griji.

— Regulile, răspunde el. Le am întipărite pe creier.

Îşi atinge uşor capul. Ochii mamei par înlăcrimaţi.

— Sunt atât de încântată, zice ea. Uitaţi-vă la voi amândoi. Sunteţi tare frumoşi.

— Trebuie să plecăm, spune Joey, înghiontindu-mă în umăr. Înainte să înceapă să plângă de-adevăratelea.

Sala de sport e o adevărată explozie de dovleci şi tărtăcuţe şi panglici portocalii şi galbene. Lumini albe şi albastre, culorile Liceului Heywood, agăţate de tavan, printre pancartele pentru campionatul sportiv. Unele fete sunt gătite în rochii elegante şi pantofi cu toc, cu părul prins drăguţ. Majoritatea copiilor sunt însă îmbrăcaţi normal. Eu port o rochie gri de bumbac peste colanţi, cu un pulover roz lung şi nişte agrafe cenuşii

sclipitoare pe care le-am furat de la magazinul de vechituri de pe Rose Street. Simt un gol în stomac, sunt agitată. Mă uit în jurul meu după Gage, dar nu-l zăresc deocamdată.

— Deci, îi spun lui Joey, acum ce facem? N-am mai fost în viaţa mea la un bal.

— Nu te apropia de punci. Probabil că nu e alcool, dar nu se ştie niciodată. Bea doar apă. Găseşte-ţi amicii, cred. Eu am fost la un singur bal, în clasa a noua, şi eram drogat, deci nu mai ţin minte prea multe.

Se crispează.

— Poate că nu a fost o idee bună.

— Nu sunt sigură, spun, arătând spre cineva şi străduindu-mă să nu fiu prea ostentativă. Uite-acolo.

Amber, meditatoarea lui Joey, e sprijinită de un perete, uitându-se în telefon. Are părul strâns în vârful capului, cu câteva şuviţe drăgălaşe atârnându-i în jurul feţei. E îmbrăcată în jeanşi şi într-o bluză pe un umăr. Se uită prin sala de sport. Îmi dau seama că Amber are emoţii, la fel ca mine. Bate dintr-un picior şi-şi tot îndepărtează şuviţele de păr de pe obraji.

Joey pare încremenit, holbându-se la ea.

— Du-te, îi zic. Vorbeşte cu ea. Nu e ca şi cum nu ai cunoaşte-o.

— Corect. Dar de obicei vorbim despre teme. Aşa au mers lucrurile. Nu pot să mă duc la ea şi să discut despre *matematică* la un *bal*. Înainte, când vorbeam cu o fată, eu eram drogat, ea la fel şi… înţelegi tu, vorbeam imbecilităţi. Nu vreau s-o dau în bară.

Îşi trage gluga pe cap. Mecanismul lui de protecţie. Întind mâna şi-i dau gluga jos. Dacă eu sunt gata să fac ce vreau să fac, atunci şi el poate să se ducă şi să discute cu o fată despre care ştie deja că-l place.

— Nu te mai ascunde, zic. Du-te şi gata.

El dă din cap şi inspiră profund.

— Dă-mi mesaj, spune el. Dacă ne despărţim, hai să ne întâlnim aici la 9, doar ca să vedem ce facem.

— OK.

Mă strânge uşor de mână înainte de a se îndrepta spre Amber.

Apoi rămân singură. Muzica e tare, o simt vibrând prin tălpile încălţărilor. Îmi strâng puloverul mai mult în jurul trupului. Dintr-odată mă simt expusă privirilor.

Poate că rochia mea e prea strâmtă. Poate că a fost o idee proastă. Nu-l văd deloc pe Gage. Ce-a fost în capul meu? Oricum nu pot dansa, din cauza genunchiului. Poate că, de fapt, nu sunt în stare să fac asta. Încep să intru în panică. Uită-te la toţi copiii ăştia. Pare că toţi ştiu ce trebuie să facă, cum să se poarte şi iată-mă şi pe mine, strângându-mi puloverul în jurul corpului şi sperând să dispar.

— Hei, ai venit.

Daniel Wankel îşi face apariţia lângă mine, în eterna lui haină sport şi cu eşarfa lui de lână. Zâmbeşte larg.

— Super. Acum nu mai trebuie să stau de unul singur. Putem sta singuri împreună.

— Credeam că Liza şi Jeremy vin cu tine.

Mă simt copleşită de un val de uşurare doar uitându-mă la el.

— Au venit. Sunt acolo, spune el, arătând spre masa cu gustări. Am luat autobuzul. Mi s-a stricat maşina.

Liza şi Jeremy iau delicat chipsurile unul câte unul, nederanjându-se să mai ia farfurii. Liza nu s-a îmbrăcat elegant; e tot în salopeta ei.

— Ce rochie mişto ai, spune Daniel.

— Mă simt aiurea, zic. Tu te simţi vreodată aşa, ca

şi cum nu îţi găseşti locul? Sau că toată lumea ştie exact ce să facă tot timpul?

Daniel îmi aruncă o privire ciudată.

— Nimeni nu ştie mereu ce să facă. Asta e marea minciună a liceului, că toată lumea ştie să trăiască, numai tu nu ştii.

— Foarte profund, îl tachinez eu.

E foarte uşor de vorbit cu el. Nu cum e cu Gage, unde întotdeauna planific ce să-i spun şi apoi scot bâlbâindu-mă puţinele cuvinte pe care le folosesc când vorbesc cu el.

Daniel ridică din umeri.

— Aşa spune tata. O să-i transmit neapărat că ţi s-a părut profundă această viziune înţeleaptă. E una dintre numeroasele lecţii de viaţă pe care mi le oferă în timp ce eu tund peluza, iar el bea bere.

Jeremy şi Liza vin la noi. Într-un colţ, Amber şi Joey râd. Ea îşi dă câteva şuviţe la o parte de pe faţă. Sunt fericită când îl văd pe Joey zâmbind. Poate că seara asta va fi bună pentru toată lumea.

— Ai venit, zice Liza. Şi, uau, te-ai aranjat. Uită-te la tine!

Rânjeşte? Uneori e greu de spus cu Liza.

Îmi cuprind trupul cu braţele.

Jeremy spune:

— Îţi stă bine.

Cred că s-a pieptănat şi şi-a pus un tricou curat. Pare mai drăguţ în lumina aceasta, mai puţin singur.

— Şi ţie, zic.

Daniel spune:

— Nu e bal dacă nu dansăm. Vrea cineva să danseze?

Se uită la Liza.

— Tu, domnişoară Liza?

— Păi… spune Liza, trăgând de cuvinte. Cred că i-am promis primul dans lui Jeremy.

Şi apoi, preţ de o fracţiune de secundă, Jeremy se uită la mine, lucru pe care Liza îl observă. Pentru o clipă, durerea i se citeşte pe faţă. Dar dispare înainte ca Jeremy să remarce, iar Liza îl prinde de braţ.

— Hai să ne facem de râs. Al doilea dans e al tău, Daniel.

Ea şi Jeremy se duc pe ring şi se topesc în marea de trupuri.

— A fost ciudat, zice Daniel. E ceva între tine şi Jeremy? Aş fi putut jura că eşti îndrăgostită de Domnul Baseball.

Clatin iute din cap.

— Nu, Liza îl place pe Jeremy. Nu ştiu multe lucruri despre relaţii, dar ştiu că nu-i voi sta în cale.

— E un plan bun, spune el. Ah! Uite! Vorbeam de lup. Îi urmăresc privirea în cealaltă parte a sălii de sport.

Gage Galt stă alături de amicii lui de la baseball. Cu toţii sunt elegant îmbrăcaţi: tricouri scumpe, blugi şmecheri, tenişi asortaţi. Are părul curat şi perfect. *El* arată curat şi perfect.

— Domnul Baseball, spune încet Daniel.

Mie îmi tremură mâinile.

Fii altcineva, îmi spun. Fii altcineva, oricare altă fată care s-ar duce şi ar invita pe cineva la dans.

E ca şi cum Gage şi cu mine am sărit direct la pasul 14, aşa că nu am învăţat vreodată primii 13 paşi, începuturile unei relaţii. Adică lucrurile despre care vorbea Maddie.

— Ascultă, din câte mi-am dat seama despre tine până acum, zice Daniel, ai o slăbiciune pentru Domnul Baseball, dar, ca prieten, trebuie să-ţi spun că situaţia

începe să pară complicată, aşa că trebuie să-mi spui planul tău. Te pot sfătui.

Câteva fete s-au alăturat grupului, plutind în jurul mulţimii de băieţi ca nişte flori colorate şi încrezătoare.

— Voiam să-l invit la dans.

Doar spunând asta simt cum mă înroşesc la faţă.

— Hmm... Lasă-mă să gândesc la cea mai bună metodă de a face asta. E puţin cam aglomerat acolo în acest moment, aşa că s-ar putea să preferi să te abţii până când vor fi mai puţini oameni, în caz că vei fi resp...

Dar cuvintele lui nu mă ating, pentru că, oricine ar fi fata în care trebuie să mă transform, ea iese la suprafaţă chiar acum, exact aşa cum a zis Simon Stanley. Mă retrag în mine însămi, o fac să se retragă pe cea care eram înainte şi, cu toate că inima îmi bate atât de tare încât nu-mi mai aud nici gândurile, pornesc, fata aceasta nou-nouţă traversează sala înspre Gage şi grupul lui, ignorând înţepăturile de durere din genunchi.

— Abandonează misiunea, şopteşte Daniel în spatele meu. Abandonează misiunea!

Dar nu pot. Sunt la jumătate drumului şi nu mă pot opri acum.

Stau la marginea grupului lui Gage, privind.

Nimeni nu mă observă, dar apoi o observă pe fata aceasta nouă şi relaxată, pentru că ea spune, cu aceeaşi voce pe care a folosit-o la Clubul de Teatru ca să-i spună fetei de la orizont că avea să putrezească:

— Hei, Gage. Vrei să dansăm?

Grupul se desparte şi toată lumea se uită la mine. Se face linişte.

O fată îşi duce mâna la gură ca să nu se vadă că zâmbeşte şi-şi lasă capul în jos.

Gage se răsuceşte şi mă priveşte. Clipeşte. O dată, de două ori.

Ezită preţ de o secundă, dar apoi zâmbeşte răutăcios şi ridică mâinile. Spune:

— Păi, ştii, nu sunt vreun mare dansator. Cred că o să stau pe bară. Mulţumesc însă pentru invitaţie.

Ochii lui spun totuşi altceva. *Ce ţi-am zis eu ţie.*

Fata curajoasă care a pus stăpânire pe mine zice:

— Ei, haide, e doar un dans.

Gage deschide gura.

— Da, nu cred că...

— Hei, tu!

Priscilla îşi face apariţia, îmbrăcată într-o rochie ca din anii 1950, de culoare verzuie, cu părul tapat, ochii fardaţi cu negru, într-un cuvânt, frumoasă.

— Hei, tu! strigă ea din nou. Haide! Nu fi timid.

Îi atinge braţul, îl trage din mijlocul grupului, chiar dacă el se preface că protestează.

Fata cea curajoasă îi priveşte cum se îndepărtează.

Apoi ea dispare, iar eu o înlocuiesc.

O brunetă înaltă spune:

— Îmi pare rău, scumpo.

Ca o mamă. O consolare.

Mă răsucesc iute şi simt că întreg trupul îmi arde de ruşine.

În spatele meu, unul dintre tipi spune:

— Asta nu e sora lui Maddie Ward? Frate, Maddie era *sexy.* Aşchia a sărit departe de trunchi de data asta.

Maddie e sexy. Maddie e frumoasă. Maddie face oamenii să se lumineze la faţă când intră într-o cameră.

Una dintre fete zice:

— Doamne, plânge.

L-am lăsat să-mi facă atâtea lucruri. Am făcut chestii împreună. Sunt ca o mare vâlvătaie, fierbinte şi ruşinată.

Trebuie să ies de-aici. Cuprinsă de disperare, mă uit în jur după Joey. Încă e acolo, cu Amber, dar şi Lucy Kerr e cu ei şi Joey arată ciudat. Amber stă la mică distanţă de ei, cu o expresie nedumerită. Lucy e drept în faţa lui Joey, împungându-l cu un deget în piept.

El pleacă repede de lângă Lucy, împingând cu ambele mâini, furios, uşa de lângă masa cu mâncare şi punci. Îl aud pe Daniel strigându-mi numele. Mă duc după Joey, cu inima bătându-mi nebuneşte.

Pur şi simplu vreau să plec de-aici, precum Candy la petrecere.

Ce proastă, de ce am fost atât de proastă? Era mai bine când eram invizibilă*. Întotdeauna* e mai bine să fii invizibil.

În felul acesta, lucrurile dor mai puţin.

Afară e frig şi întuneric, iar iarba e aproape îngheţată. Pe cer atârnă nori greoi. Îl strig pe Joey. Nu-l văd pe nicăieri. Unde putea să se ducă atât de repede?

Îi scriu un mesaj. *Unde eşti?* Nimic. Râsetele şi muzica se revarsă vibrând din clădire. Trebuie să mă ascund. De ce n-a putut să danseze cu mine? De ce sunt bună pentru un lucru şi pentru altul, nu? Fata de antrenament. Aşa a zis Maddie. Simt cum mi se face rău.

Merg mai departe, repede, până când aproape mă izbesc de gardul de sârmă care înconjoară terenul de antrenamente.

E beznă, nu e nicio lumină. Stelele sunt ascunse în spatele norilor. *O stea este o tovărăşie foarte potrivită.*

Gradenele sunt reci şi tari, dar nu-mi pasă. Lacrimile mi se preling pe faţă şi le şterg pe măsură ce

curg. Vreau să vomit. Vreau să urlu. Vreau să plâng la nesfârşit. Vreau să-mi sfâşii toată pielea de pe mine pentru că toate locurile unde m-a atins vreodată Gage, care m-au făcut să mă simt electrizată, acum mă ard.

Îmi acopăr faţa cu mâinile, înecându-mă cu propriile suspine.

— Hei!

Îmi ţin mâinile pe faţă. Exact ce-mi lipsea. Un martor la tot plânsul meu idiot.

— A fost urât, spune Daniel. Îmi pare rău.

— Poţi să te cari? zic eu. Chiar nu am chef să mă vadă nimeni făcând o criză, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu pot, spune el. Aşa scrie în îndreptarul liceului. Nu laşi niciodată pe cineva să plângă singur în gradene.

— Pagina aceasta cred că lipsea din îndreptarul meu, spun, trăgându-mi nasul.

Doamne, sunt atât de proastă!

Daniel scoate o batistă din buzunar şi mi-o întinde.

— Câţi ani ai, 90? Cine mai are batistă?

— Eu am. Protejez mediul înconjurător. Nu-ţi face griji, n-are muci pe ea. E curată.

O despăturesc şi-mi acopăr toată faţa cu ea. Stau pur şi simplu acolo, fără să mai văd nimic în jur. Apoi Daniel începe să vorbească.

— Aceştia *sunt* cei mai frumoşi ani din viaţa noastră, spune el în cele din urmă. De-aici încolo totul se va înrăutăţi, deci asta nu înseamnă nimic. Poate că mâine vor veni zombii. O să-ţi mănânce faţa. Sau o ploaie apocaliptică ne va transforma pe toţi într-o pastă verde. Sau poate că ne aflăm într-un univers alternativ şi, peste două secunde, când te uiţi la mine şi privirile ni se întâlnesc, vom fi teleportaţi imediat şi

ne vom trezi într-o altă lume, una în care eu sunt un detectiv dur, îmbrăcat cu un trenci, şi tu eşti o femeie de ştiinţă genială, dar malefică şi, cumva, toată această suferinţă, cum se spune, ne va fi utilă.

Urmează o pauză.

— S-ar putea întâmpla, spune el. Uneori mi-aş dori să se întâmple aşa.

Dau batista la o parte, mă şterg la ochi şi oftez, uitându-mă la el. Stă cu privirea aţintită la cer, ca şi cum ar vedea ceva ce eu nu pot vedea dincolo de toţi acei nori.

— Accidente de maşină, cancer, dependenţă, inimi frânte? Astea ne vor fi utile? întreb.

— Poate.

Nu ştiu de ce o spun, dar o spun.

— Atunci de ce nu-i laşi pe oameni să-ţi vadă cicatricea?

Îmi ia uşurel batista şi o împătureşte, vârând-o în buzunarul hainei.

— Pentru că nu m-ar crede nimeni. Pentru că ar crede că e de la altceva. Poate că am încercat să mă spânzur sau să-mi tai gâtul, pentru că locul ăsta e o mare fabrică de zvonuri şi, sincer, nimeni nu vrea să audă că a fost un banal cancer, o mie de celule care au lucrat în tăcere multă vreme, într-un fel pe care eu nu-l înţeleg, în timp ce eu făceam numai tâmpenii, de exemplu jucam *Minecraft.* Nu înţeleg. Şi asta mă sperie. Şi de fiecare dată când trebuie să mă uit la cicatrice, mi-e teamă că acele celule se vor multiplica din nou, în timp ce eu citesc *Litera stacojie* pentru a n-a oară sau îi cumpăr lui Max deVos ciocolată de la automatul ăla rablagit. Sau chiar acum, în timp ce vorbesc cu o fată care plânge la un bal cretin de liceu. Prefer să mă prefac că nu există. Pentru că *eu* trebuie

să exist în continuare. Şi nu pot exista dacă mă gândesc în permanenţă că mor pe dinăuntru şi nici măcar nu sunt conştient de asta.

Îmi trag nasul.

— Asta e tot viziunea profund înţeleaptă a tatălui tău?

— Amuzant. Eşti foarte amuzantă. Nu, astea toate sunt doar de la mine.

Se uită la mine cu coada ochiului.

— Ai rimelul puţin întins. Arăţi ca o cântăreaţă de club foarte tristă. Îţi stă bine.

Oftez.

— Am şi eu o cicatrice. La genunchi. De la accident. Mă mănâncă.

— Şi pe mine a mea.

— Mă gândesc la asta tot timpul. La accident, zic. La Candy. O visez.

El înclină din cap.

— Îmi plăcea de ea. Era de treabă. Îmi aduc aminte asta. Nu mulţi oameni sunt de treabă, dacă stai să te gândeşti.

Stăm în tăcere o vreme. Apoi el spune:

— Poţi să găseşti pe cineva mai bun decât Gage Galt. Sau, mai bine zis, diferit. Adică el e *benign.* Vorbeşte şi despre altceva în afară de baseball?

— Nu vorbim niciodată. Preferă să facem alte chestii.

Ultima replică mi-a ieşit pe gură înainte să-mi dau seama ce zic. Daniel spune:

— Ia stai, cum adică „alte chestii”?

Chiar atunci, un grup de elevi, cu Gage printre ei, apare pe terenul de antrenament. Gage se plânge: *Neah, sunt obosit. Nu acum.*

Ba da, frate, câteva doar. Hai să ne distrăm puţin.

Roly Martin, coechipierul lui Gage, se aşază pe vine într-un capăt al terenului. Întinde mâna goală ca şi cum ar avea mănuşă. Se mişcă puţin de pe o coapsă pe alta. Pare beat. *Aici, frate, uite-aici.* Se bate uşor în interiorul palmei.

— Emory, ţi-o tragi cu Gage Galt? întreabă Daniel.

— Te rog, zic, atingându-i braţul. Să nu spui nimănui. Pur şi simplu… s-a întâmplat, oarecum.

Mi se pare că o uriaşă povară mi s-a ridicat de pe umeri când am spus lucrul acesta cu voce tare.

— Emmy?

Joey apare dintr-odată, stând în faţa gradenelor şi holbându-se la noi.

Glasul fratelui meu este… răguşit. Şi faţa lui pare cumva căzută. Ca şi cum muşchii i-ar fi prea relaxaţi.

Simt cum mă străbate un val de frică. Cunosc acea expresie.

E drogat.

Simt un gol în stomac.

— Ah! spune Daniel. Hei, Joe!

— Joey, zic şi eu. O, nu! Nu!

Câteva fete de pe teren alunecă în mers şi se susţin una pe alta, prinzându-se reciproc de coate. *Uuups!* Cineva îi aruncă lui Gage o minge.

Nu văd nimic, spune el. Terenul de antrenament nu e luminat, stelele de deasupra noastră sunt acoperite de nori.

Haide! strigă toată lumea.

Gage pune piciorul pe movilă. *Nu ştiu.*

Galt, Galt, Galt.

Ochii lui Joey sunt roşii şi înceţoşaţi când mă priveşte.

— Am auzit bine? De-asta eşti aici plângând? De ce ai tot machiajul stricat? Gage Galt şi-a bătut joc de

tine?

— Joey, hai să mergem acasă. Acum. Hai să plecăm. Dă-mi cheile.

Mă ridic în picioare, clătinându-mă puţin în gradene.

— Ce ţi-a făcut?

Glasul lui Joey e inegal. Se uită la Gage, aflat la aruncare.

Galt, Galt, Galt. Gage aruncă mingea uşor în sus.

— Hai să ne calmăm puţin, zice Daniel, ridicându-se şi el. Nu-i mare baiul. A fost refuzată pe ringul de dans de armăsarul de-acolo, dar cred că ne descurcăm de minune. Aşa e în liceu, corect? Ştii ce a zis odată Tim Burton? „Singurele lucruri de care mi-e frică sunt liceul şi rudele mele” şi…

Fratele meu se întoarce şi se-ndreaptă spre teren.

— O, Doamne! zice Daniel. Ăăă, eu nu prea ştiu să mă bat şi tipii ăştia… ah, la naiba!

Pleacă şi el, iar eu alerg în urma lui, cu genunchiul săgetându-mi de durere.

Joey e drogat şi eu trebuie să-l opresc.

Gage se pregăteşte de aruncare când Joey strigă ceva de genul *I-ai făcut rău surioarei mele.* Gage, speriat, îşi răsuceşte iute capul spre Joey.

— Joey, nu, frate! Nu, îmi pare rău… strigă Gage, dar îi alunecă piciorul, cu braţul încă întins în spatele său, în mijlocul aruncării.

Gage cade pe spate, pe braţ. Se aude o trosnitură îngrozitoare.

Totul se opreşte.

Cineva urlă. Nu sunt eu.

Este Gage.

DOI

Capitolul 25

— O să fie OK.

Daniel e agitat şi trage de centura de siguranţă care-i vine peste piept.

— Sunt sigur că nu-i grav. Ah, virează aici.

Cotesc la dreapta. Conduc, fiind megaatentă din cauza genunchiului şi pentru că nu am mai condus deloc de la accident încoace. Joey este pe locul din spate. Pe faţă i se citeşte un amestec de groază şi rău fizic. Se leagănă înainte şi înapoi.

Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă din nou: fratele meu e pe bancheta din spate a unei maşini, drogat. Şi, din nou, eu am avut un rol în producerea dezastrului. Dacă n-aş fi băut bere la petrecere, aş fi putut conduce până acasă. Dacă nu l-aş fi invitat pe Gage la dans, Joey n-ar fi încercat să-l atace.

Şi nu pot opri vocea subţire din creierul meu care şopteşte: *Dar nimeni nu-l pune pe fratele tău să se drogheze, nu-i aşa? Face chestia asta doar de capul lui.*

— Te simţi bine? întreabă Daniel.

— Nu! ţip eu. Nu, nu mă simt bine. Nimic nu e bine. Nimic nu va mai fi *niciodată* bine. Mereu stric eu totul!

Daniel îmi pune mâna pe braţ. I-o dau la o parte. Trebuie să mă concentrez la drum, să-mi recapăt suflul, să gândesc. *Gândeşte.* Pentru că părinţii mei, *mama* mea o s-o ia razna.

Am auzit cu toţii trosnitura. L-am auzit pe Gage urlând, l-am văzut zvârcolindu-se la pământ. N-are cum să nu fie rău.

Roly Martin a fugit primul la el, împingându-l pe Joey deoparte. Priscilla şi celelalte fete au alergat să aducă ajutoare. Un băiat a sunat la salvare.

— Să sun? tot întreba el, cu telefonul ridicat. Nu sunt sigur! Da? Nu? Să mă ajute cineva!

Daniel a strigat:

— Sună!

Am rămas pe teren, privind cum se adună tot mai multă lume: profesorii supraveghetori, inclusiv Simon Stanley, venind în fugă dinspre sala de sport, cu expresii panicate, copiii făcând poze, filmând, pentru că nu se întâmplă nimic cu adevărat dacă nu postezi undeva, corect?

Cu cât copiii veneau în număr mai mare, cu atât mai mult rămâneam în spate, până când ne-am trezit la marginea mulţimii. Joey avea umerii pleoştiţi şi ochii adormiri.

— O, Doamne, ce-am făcut? a mormăit el.

— Nimic, a spus Daniel, cu glas ferm. A alunecat, atâta tot, când ai strigat. Ar fi putut aluneca şi fără să strigi tu. Iarba e foarte alunecoasă acum. E întuneric. Nu a văzut să-şi potrivească bine picioarele.

A încercat să-l imite pe Gage în aruncare, dar toată faza părea ciudată şi stânjenitoare.

— Joey, am şoptit. De ce te-ai drogat?

Câte zile a irosit astfel? Nu pricep de ce a făcut una ca asta. Nu-mi pasă de Gage, acum îmi pasă doar de Joey. Şi asta e de rău.

— Eşti supărată pe mine. Ştiu c-ar trebui să fii supărată de mine. E OK.

OKOKOKOK, aşa cum spunea el.

— Nu sunt supărată pe tine.

L-am prins de mână, dar el s-a smuls.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— A apărut Lucy Kerr. Mă distram cu Amber. Ne gândeam să dansăm şi apoi a venit Lucy şi a zis: „Mă gândeam c-ar trebui să ştii că noul tău prieten e un

ratat şi un drogat şi, ah, stai să-ţi povestesc despre prietena mea, Candy. Nu vrei să urci în maşină cu individul ăsta”.

— O, Doamne, am zis. Joey, nu!

Daniel a tresărit. Joey a spus:

— Aşa că am plecat. L-am găsit pe Noah lângă birourile mobile din spate, ştii tu, unde sunt chestiile de istorie şi aşa mai departe. Trebuia… trebuia să-mi *opresc* cumva sentimentele. Mi-e rău. Trebuie să plec de-aici…

A plecat împleticindu-se spre maşina aflată în parcare. L-am prins din urmă, cu Daniel venind după mine, am băgat mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui Joey şi am scos cheile.

Joey nici măcar nu s-a obosit să protesteze.

Daniel locuieşte într-o căsuţă de cărămidă nu departe de Polish Town, acolo unde e şi casa bunicii noastre. Locuinţele de aici sunt trainice, spunea tata, pentru că au fost construite de imigranţii care nu prea aveau bani şi aveau nevoie ca acestea să dureze o veşnicie, aşa că le construiau solide, cu grijă, nu cu decoraţiuni inutile. Tata a crescut în Polish Town, alături de patru fraţi şi o soră, Dory. Ea e singura care locuieşte aproape de noi. Toţi ceilalţi s-au mutat departe de aici.

Frânez prea brusc şi venim cu toţii grămadă înainte. De-abia mai respir. Trebuie să-l duc pe Joey acasă şi să-l ascund de părinţii noştri până când trece efectul drogurilor.

Înainte să afle ce s-a întâmplat cu Gage.

— Deci, îi zic lui Daniel, încercând să-mi opresc vocea să tremure. Acel univers alternativ pare o idee din ce în ce mai bună. Cât de repede putem ajunge şi

ce ar trebui să luăm cu noi?

— Am o rezervă excelentă de trenciuri elegante, deci sunt pe deplin pregătit. Ascultă, o să fie nasol şi după aia n-o să mai fie, OK? Apoi o să fie doar *după* şi o să te descurci cu ideea asta.

— Nu pot.

— Ba *poţi.*

Se dă jos din maşină. Eu mă sprijin cu fruntea de volan.

— Îmi pare rău, mormăie Joey de pe bancheta din spate.

Cineva bate cu degetele în geamul de pe partea dreaptă şi ridic privirea. Daniel s-a întors. Apăs butonul şi geamul coboară.

— Emory, spune el.

— Ce?

Vreau să plec mai repede. Trebuie s-o scot cumva la capăt.

— Gage Galt e un punctuleţ în cosmos. Sunt tone de tipi care ar muri să danseze cu tine.

Pare c-ar vrea să mai spună ceva, dar ecranul telefonului mi se luminează şi trebuie să-mi iau privirea de la Daniel.

— O, Doamne. E mama, zic şi îmi simt inima grea. Trebuie să-i răspund.

Îmi aruncă un zâmbet trist şi o ia pe alee.

Unde sunteţi?

În drum spre casă, tastez.

Veniţi repede acasă.

Ştie. Mama ştie.

— Mama ştie, zic. Spune să mergem repede acasă.

— Îmi pare groaznic de rău, Emmy. Îmi pare groaznic de rău, spune Joey.

Mama ştie. Joey spune încontinuu că-i pare rău. Gage e rănit. Eu m-am umilit în faţa unui grup de copii de care, de altfel, mă doare în cot şi pentru ce anume? Ca să ajung într-o maşină, având grijă de fratele meu. *Din nou.*

Şi, dintr-odată, încep să ţip la el.

— Dă-o dracului pe Lucy Kerr, Joe! Liza mi-a spus să-mi fac rost de o coloană vertebrală, dar cred că *ţie* ţi-ar prinde bine aşa ceva. De ce nu i-ai spus pur şi simplu să se ducă la dracu'? De ce răspunsul tău la… la… porcăriile ei a fost să te droghezi? Ai petrecut trei luni la dezintoxicare şi nu ai învăţat *nimic?*

Mă opresc, pentru că plânge. Pe tăcute. Văd în oglinda retrovizoare cum lacrimile i se preling pe faţă şi mă copleşeşte un val de ruşine atât de puternic încât aproape că nu mai simt nimic.

În drum spre casă, opresc la 7-Eleven. Îi cumpăr o Coca-Cola, să se mai trezească. Ceva cu zahăr, ceva dulce. Cumpăr o pungă de chipsuri şi un hotdog încreţit şi mult prea fiert. Nu ştiu dacă asta o să-l ajute. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu nimic.

El se ţine după mine prin magazin ca un câine hăituit.

Când ne întoarcem în maşină, se aşază în faţă, sorbind Cola din trei înghiţituri. Îşi îndeasă mâncarea în gură.

Apoi se caţără pe lângă mine şi se întinde pe bancheta din spate.

— Emmy. Mâine trebuie să mă duc la clinică. S-ar putea să mă testeze.

— Minunat, Joey. Absolut minunat.

Îşi acoperă faţa cu mâinile. Are glasul înăbuşit. Nu înţeleg ce spune.

Respir profund de câteva ori, ca să mă calmez. Dau cu spatele ca să ies din parcare şi pornesc spre casă.

— Opreşte maşina, mormăie Joey. Opreşte, opreşte!

Trag pe dreapta. O, Doamne, a luat prea multe droguri?

Joey deschide portiera din spate şi hotdogul, chipsurile şi sucul se revarsă pe jos. Nu te îneca, îmi zic în gând, te rog, să nu se înece.

Când termină de vomitat, închide portiera şi se sprijină cu spatele de banchetă. Se şterge la gură. Îi dau o gumă de mestecat cu mentă din geanta mea şi pornesc din nou la drum.

Acum îl văd zâmbind, în oglindă. E liniştit.

— Îmi aduc aminte de senzaţia asta, murmură el. Nu-mi pasă ce se întâmplă.

— O, Doamne, Joey, *te rog,* îl implor. Te rog, nu te pierde.

Trebuie să încetez cu panica. Trebuie să gândesc.

— Emory, zice el.

Apoi începe să râdă.

Să *râdă.*

— Doamne sfinte, Joey, *ce-ai?*

— Ce *căutai* tu cu Gage Galt? Totuşi e Gage. *Şi tu eşti tu.*

Îl ascult pe fratele meu, drogat, râzând şi rostogolindu-se pe bancheta din spate, împrăştiindu-se peste tot ca un jeleu uman.

Opresc pe alee. Uşa garajului se ridică, lăsând să se vadă bicicletele, schiurile noastre, maşina de tuns

iarba şi şirurile interminabile de decoraţiuni de Crăciun depozitate în cutii şi tuburi mari de plastic, dar şi dulapul încuiat, cu toate lucrurile pe care Joey le-ar putea fura, ascunse şi puse deoparte de mama.

Cât suntem încă în maşină, îl întreb, cu glas sleit, pentru că nu ştiu dacă mai contează acum, dar cumva trebuie să aflu ce a luat cu Noah lângă birourile mobile.

Nu mai râde.

Înghite în sec cu greu.

— O. Am luat O. Oxy. Am strivit câteva pastile. O, Doamne, nu m-am mai simţit aşa de o veşnicie.

Pare uşurat. Ca şi cum se simte bine, în siguranţă.

Mă uit la dulapul încuiat lipit de perete, plin cu toate lucrurile despre care mama a crezut că-i pot face rău.

Dar nu poate încuia în dulap ceea ce se află în lumea din afara casei. Nimeni nu poate. Aceasta e o bătălie fără vreun plan, fără scut, fără logică.

— Trebuie să te bag în casă fără ca mama să vadă cât eşti de praf în momentul ăsta. Dacă te văd aşa, pe şapte cărări, o să-şi dea seama. *O să-şi dea seama.*

Joey se ridică în capul oaselor şi se lasă în faţă. Îi simt respiraţia fierbinte în ureche.

— Nu se va mai întâmpla. *Promit.* Dar ajută-mă. Te rog.

Uşa garajului scârţâie, închizându-se în urma noastră. Uşa din lateral care dă în bucătărie se deschide.

Tata se uită la noi.

Poate că ar trebui să le spun şi gata. Poate că asta a fost. Poate că Joey e ca fata aceea de la clinica de reabilitare. Margaret, aflată la cea de-a noua încercare. Poate că acesta este doar începutul pentru Joey. Poate că acesta e doar începutul pentru noi toţi şi eu nu voi fi

niciodată liberă.

— Te rog, nu le spune, Emmy. Eu... nu se va repeta, îţi promit. Îţi promit.

Închid ochii.

Te rog, Emmy. Cuvintele lui se lovesc de creierul meu, de inima mea. Dacă-l pârăsc, îl vor trimite la şcoala militară. Îl vor alunga de acasă.

Deschid ochii. Tata ne face semn să intrăm în casă.

Tremur din toate încheieturile când intrăm în bucătărie. Joey nu se mai împleticeşte atât de mult. Poate îşi aminteşte cum să nu intre în panică.

Tata ne aruncă o privire resemnată.

— S-au întâmplat multe în seara asta, spune el. Ţi-am scris, Joe. De ce n-ai răspuns?

— Eram...

Îi tai macaroana lui Joey.

— Tata, lasă-mă să-ţi explic.

Tata face un semn spre hol.

— Nana e aici. A căzut mai devreme. Au dus-o la spital. Voiau s-o ţină sub observaţie, dar ea a refuzat. Cred că e OK, doar puţin zdruncinată, dar va rămâne aici o vreme. Cred că aşa e cel mai bine. Cum a fost la bal?

Joey şi cu mine rămânem tăcuţi până când eu îl înghiontesc cu cotul. El se clatină uşor la atingerea mea, iar eu îmi ţin răsuflarea, uitându-mă la chipul tatei.

— Bine, spune Joey în cele din urmă.

— Aţi frânt ceva inimi, nu-i aşa?

Tata zâmbeşte larg. Nu a observat că Joey se clatină. Mă-ntreb dacă a băut deja un pahar înainte de culcare, sau două.

— Nu chiar, zic eu, uşurată.

Nu ştie deocamdată despre Gage, ceea ce e bine. Dar ştiu că va afla. Nu-mi dau seama cum să-i spun lui mai întâi, să-l avertizez.

— Mama va sosi curând acasă. S-a dus la Nana să-i aducă nişte lucruri. De ce nu vă duceţi la ea s-o salutaţi?

Bunica e în camera de oaspeţi de la parter. Are un cadru de mers lângă pat. Pare foarte mică, aşa înfofolită, printre toate acele perne pufoase.

Zâmbeşte larg când îl vede pe fratele meu.

— Joseph, Doamne! Cât eşti de arătos!

E pe jumătate proptită de perne, cu piciorul ridicat pe o altă pernă.

— Cred că ai fost prinţul balului.

— Hei, Nana!

Joey se apleacă, şovăind puţin înainte de a o săruta pe obraz.

— Te simţi bine?

— Uuf, ce respiraţie ai!

Îşi flutură mâna în faţa nasului. Se încruntă la noi.

— Tatăl vostru încearcă de ani întregi să mă aducă în celula asta şi acum cred că, în sfârşit, a reuşit. Măcar pentru o vreme. Ce înseamnă o gleznă scrântită? Am crescut şase copii. Sunt o dură.

Îmi aruncă o privire.

— De ce ai machiajul întins? Cred că nu e bal dacă nu plângi puţin, dar trebuie să te aranjezi, draga mea.

Mă aplec şi o îmbrăţişez. Miroase a prăjiturele cu ovăz şi a loţiune de piele. Îmi face semn să mă aşez lângă ea pe pat.

— Stai cu mine. Mă simt singură aici. Deja mi-e dor de casa mea. Cine o să-mi aducă scrisorile? Cine o să hrănească ciudata aia de pisică portocalie care vine pe-acolo?

— Mama o să pună pe cineva să se ocupe de astea, Nana, zic eu. O să aibă ea grijă.

Se aude un bâzâit şi Nana se uită în jur. În cele din urmă îşi scoate mobilul din buzunarul halatului.

— Ce e? Ce se petrece? Ce înseamnă asta? Nu înţeleg lucrurile astea.

Ridică telefonul spre noi. Joey i-l ia din mână.

— E Maddie, Nana. E un videoapel.

— Poftim? Unde? Ca la televizor? Ăsta e un telefon, ce naiba!

— Stai să-ţi arăt, spune Joey.

Intru în baia Nanei şi închid uşa. Mă uit la telefonul meu. În maşină bâzâia non-stop. Sunt zeci de mesaje, toate de la Liza.

Ăăăă

Nu prea ştiu de unde să încep

La începutul serii am crezut că-ţi place de Jeremy

Mie îmi place de Jeremy

Şi m-am enervat

Şi acum s-a dezlănţuit iadul

Ce s-a întâmplat???

Gage s-a lovit destul de rău la braţ

Nu ştiu exact ce a păţit

Dar cineva i-a spus cuiva care i-a spus altcuiva

Că mormăia ceva când a apărut ambulanţa

Ceva despre tine şi despre căsuţa de lângă piscină

Şi trebuie să ştiu, E, pentru că lucrurile o iau razna

Ţi-o trăgeai cu Gage Galt?

Em

O, Doamne! Toată lumea ştie. Eu şi Gage.

Tot ce voisem a fost să mă-mbrac cu o rochie drăguţă, să merg la un bal şi să fiu normală o seară din viaţa mea, iar acum lumea a luat-o total razna.

Degetele mele zăbovesc deasupra telefonului.

I-aş putea spune, dar la ce ar ajuta asta? N-ar isca decât şi mai multe probleme.

Nu pot vorbi acum, îi scriu.

Cineva bate hotărât la uşa băii. O deschid şi mă pomenesc cu mama stând acolo, cu telefonul în mână, ţinut strâns.

— De ce, spune ea, urlă Beth Galt la mine în mesageria vocală despre o bătaie între tine şi fratele tău, pe de-o parte, şi Gage Galt, pe de altă parte, la bal?

— Ăăă…

E singurul lucru pe care reuşesc să-l spun.

— Emory.

Mama îmi aruncă Privirea.

— Va trebui să vii cu nişte explicaţii mult mai bune de-atât.

Capitolul 26

Sunt lipită de peretele de pe hol, lângă camera părinţilor mei, cu Fuzzy la picioare. Ascult glasurile mamei şi tatei, care răsună de dincolo de uşă.

După ce Nana s-a culcat, tata l-a găsit pe Joey în bucătărie, bând o tonă de apă. Tata a zis:

— Avem de discutat.

Joey a lăsat paharul jos şi l-a urmat pe tata în biroul lui. Când a ieşit de-acolo, s-a dus direct în

camera lui Maddie. Când am trecut pe lângă cameră, i-am şoptit numele, dar el nu a răspuns. Era vârât tot sub pledul lui Maddie. Am intrat şi i-am pus o mână pe spate, pentru orice eventualitate, să mă asigur că încă respiră.

Mereu mă gândesc că tata stă la parter şi mama la etaj. E o senzaţie stranie să-i ştiu acum pe amândoi la ei în dormitor în acelaşi timp, la acelaşi etaj, după atâta amar de vreme.

Bietul băiat e rănit, înţeleg, dar nu ştiu de ce e asta vina noastră.

Beth Galt spune că Gage a zis că a refuzat să danseze cu Emory şi Joe s-a înfuriat.

Nu e deloc vina lui Joey dacă-şi apără sora. Băiatul a alunecat şi a căzut, asta mi-a spus Joey. Nu aşa spun şi ceilalţi copii?

Nu e vina nimănui.

Femeia aia e insuportabilă. Vocea mamei e aprigă.

Abigail.

Pe jumătate beată tot timpul.

Abigail.

Ce se petrece cu Emory? Habar nu aveam că-l place pe Gage. E o fată atât de dulce! De ce să nu danseze cu ea?

Ştii tu, e liceu, dragoste neîmpărtăşită, sentimente rănite peste tot, cine ştie.

Tăcere.

Tata spune*: Întotdeauna m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă* noi *ne-am fi cunoscut aici, în timpul liceului. Dacă n-ai fi fost plecată la internat. Ţi-ar fi plăcut de Gage Galt de la Heywood High sau tot de mine, puştiul din Polish Town?*

Pauză.

În schimb, a trebuit să ajung în partea cealaltă de

lume, tocmai în Japonia, ca să mă îndrăgostesc de o fată din oraşul meu natal. Fata care locuia în casa mare şi misterioasă de pe deal. Şi acum locuiesc aici.

Imaginează ţi. Glasul mamei e acum mai blând.

Imaginează-ţi.

Nu cred c-am mai auzit vreodată povestea asta, cu ei doi în Japonia. Mă-ntreb câte lucruri din povestea lor ne-au mai ascuns până acum.

Tata iese din dormitorul lor. Nu mă observă când coboară treptele şi mă-ntreb câţi ani vor mai trece până când se vor afla din nou în aceeaşi cameră, discutând în loc să se certe.

Mă duc la mine-n cameră, închid uşa, îmi scot rochia gri, colanţii negri şi puloverul cu nasturi mici şi albi. Aşez totul la loc în ordine. Mă-mbrac în pijama. Îmi spăl faţa plânsă şi pătată la baie. Apoi o şterg de parcă mi-aş dori să şterg tot ce s-a întâmplat.

Mă opresc puţin în faţa ferestrei.

Casa lui Gage e cufundată în întuneric, în afara luminii de pe verandă. Sunt încă la spital. Dacă n-ar fi fost grav, ar fi ajuns acasă până acum. Mi se face rău de la stomac. Nu e semn bun.

Pe pat, ecranul telefonului se aprinde.

Liza.

Ştiu că n-am mai vorbit de ani întregi, în adevăratul sens al cuvântului, şi-mi pare rău pentru asta, dar, sincer, era dreptul meu să fiu scârbă, pricepi? Pentru că eu sunt cea care am fost dată afară din viaţa ta în cel mai urât mod cu putinţă. Dar cred că faza asta s-ar putea înrăutăţi şi, dacă ai nevoie de ajutor, poţi conta pe mine. OK? Vreau să ştii asta.

Mulţumesc, îi răspund, recunoscătoare. Aşez telefonul lângă mine pe pat. Fuzzy îmi sare în braţe şi o strâng la piept.

Oamenii ştiu despre mine şi despre Gage, ştiu tot ceea ce noi am încercat să păstrăm secret. Joey s-a drogat din nou. S-a apucat din nou, aşa cum scrie în pliantul de la Blue Spruce că s-ar putea întâmpla. Şi n-am să le spun părinţilor mei. Cum ar putea deveni situaţia mai nasoală de-atât?

O, Doamne! Clinica lui Joey. Are terapie de grup. Dacă-l testează? Mi se strânge stomacul.

Iau laptopul şi încep să tastez. Sunt băgată în încurcătura asta, minciună după minciună, ca să-mi salvez fratele.

Oxy poate fi descoperit într-un test de urină?

Cât timp rămâne Oxy în organism?

Există vreo diferenţă între urina de bărbat şi urina de femeie?

În dimineaţa următoare, mama amestecă ouăle în tigaie şi se răsuceşte când eu intru pe furiş în bucătărie.

— Iată-te. Mă-ntrebam când ai de gând să-ţi faci apariţia.

Îmi întinde un pahar cu suc. Îl strâng în mâini, evitându-i privirea. Ştiu ce urmează şi nu e de bine.

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, Emory? De ce Gage Galt e supus unei operaţii al cărei nume nici nu ştiu să-l pronunţ?

— O să ţipi la mine? întreb.

— Nu pot să-ţi promit nimic.

Înghit în sec şi o privesc direct în ochi.

— L-am invitat la dans şi m-a refuzat. Şi eram

afară, în gradenele de pe terenul de antrenament, iar Joey m-a găsit. Eram supărată, aşa că Joey a fugit spre Gage. Dar nici nu l-a atins, jur. Gage a alunecat.

— Fratele tău era drogat? Beat? Răspunde-mi sincer, Emory.

Îmi aruncă Privirea, aşa că mă străduiesc din răsputeri să nu-mi abat ochii de la ea, să par calmă şi sigură pe mine, pentru că, orice s-ar întâmpla, dacă va afla că Joey era drogat, toată situaţia va deveni mult mai rea.

Şi ştiu că n-ar trebui să mint pentru fratele meu, dar s-a întâmplat o singură dată, iar ea îl va distruge chiar şi pentru această unică scăpare. Îl pot ajuta să-şi revină după faza aceasta izolată.

— Nu. L-am supravegheat tot timpul. Vorbea cu Amber, meditatoarea lui, apoi a venit după mine când am fugit afară.

Mama îşi pune un cub de zahăr în ceaşca de ceai.

— Şi între tine şi Gage ce s-a întâmplat? Mama lui pare să creadă că era ceva mai mult.

Corect. Liza a spus că Gage mormăia ceva despre mine şi despre căsuţa de la piscină când a fost luat de pe terenul de antrenament. Mama nu trebuie să afle nici despre asta.

Scutur din cap.

— Nimic. O îndrăgostească cretină.

— O îndrăgostească?

— Da. Doar din partea mea. L-am invitat la dans. A refuzat. Am luat-o razna. Asta e tot.

— Pricepi că lucrurile nu arată bine deloc. Părerile sunt proaste.

Încuviinţez din cap.

— Ştiu că nu suntem mereu pe aceeaşi lungime de undă, zice ea. Îmi pare rău de asta. Nu am fost

niciodată ca mama mea şi nu i-am împărtăşit punctele de vedere. Mi-am dorit mereu să fie altfel între mine şi fiicele mele. Poţi să-mi spui orice, dar singurul lucru pe care nu ai voie să-l faci e să minţi, mai ales în ceea ce-l priveşte pe Joey. Înţelegi? Nu poate învăţa să-şi asume responsabilitatea de a nu mai consuma droguri dacă noi îi dăm posibilitatea.

— Nu mint.

Cuvintele îmi ies grele şi amare din gură.

— Bine, Emory, spune, întorcându-se la ouăle din tigaie. Tu ai fost mereu fata mea cuminte, aşa că te cred.

Sucul îmi înţeapă limba şi îl scuip, uşor, pe tăcute, la loc în pahar.

Mai târziu, Joey şi cu mine mergem cu maşina pe Main Street, spre clinica de dezintoxicare, trecând pe lângă magazine drăguţe, cu aspect rustic: cafeneaua Bean There, Done That, librăria Merkel's, Fabrica de Pături, de unde mamei îi place să cumpere şerveţele cusute de mână şi milieuri bogate drept cadouri pentru rudele din afara oraşului. Strada principală din Mill Haven e perfectă pentru o ilustrată poştală, aruncând pretutindeni o strălucire nevinovată şi luminoasă, atât de diferită de starea mea de-acum.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care vreau să i le spun lui Joey în acest moment. Cât de furioasă sunt. Cât de speriată sunt, pentru el. Nimic din toate astea nu pare aşa cum trebuie. Nimic din toate astea nu pare că va schimba ceva, îl vor face doar să se ruşineze şi mai tare.

Când ajungem la clinică, Joey parchează maşina şi rămânem aşa o veşnicie parcă, până când el vorbeşte, în sfârşit.

— O să mă testeze, ştiu eu, spune el. O simt. O, Doamne!

Respiră greoi. Se panichează.

— Am avut 131 de zile fără droguri şi am dat-o în bară.

E mai palid la faţă decât de obicei.

Dumnezeule! A stat atâtea zile cuminte şi pentru că Lucy Kerr suferă şi eu voiam să danseze un băiat cu mine totul s-a dus pe Apa Sâmbetei. Dar o voce subţire din cap îmi murmură: *Chiar* totul *a fost din cauza mea? De ce Joey nu a...*

— Joey.

Vorbesc calm. Nu vreau să se simtă ruşinat. Nu vreau să-l acuz.

— De ce nu ai venit la mine? Eram *chiar* acolo.

Joey şopteşte:

— Pur şi simplu totul... m-a copleşit. Ştiu că eşti aici, dar în situaţia asta sunt singur. Nimeni nu pricepe asta. Aş vrea să pricepi asta.

Noi suntem zgomot pentru creierul lui Joey, aşa cum a spus. Lumea înseamnă zgomot pentru Joey. O răpăială continuă, ca ploaia care cade pe acoperişuri.

Cu mâinile tremurânde, trag fermoarul rucsacului.

Am minţit pentru Joey şi acum o să trişez pentru el. Pentru că nu vreau să fie trimis la vreo şcoală militară sau la un alt centru de reabilitare. Nu în acest moment.

— Mama o să mă dea afară când testul o să iasă pozitiv. Îmi pare groaznic de rău, Em. Nu ştiu ce să fac.

Scot punguţa plină cu urina mea şi i-o dau lui Joey.

— Ce e *asta?*

Pare îngrozit.

— Pentru testul tău. E a mea. Oamenii vorbeau despre asta odată, când eram aici, zic eu. O poţi folosi. Cu siguranţă nu sunt gravidă şi nici nu iau droguri, deci

pe partea asta e totul bine. Unele teste pot arăta diferenţa dintre urina de bărbat şi cea de femeie. Însă acelea sunt scumpe. Nu ştiu ce fel de teste se folosesc aici, dar asta e singura ta şansă dacă vrei să-ţi scapi pielea.

O parte din mine, una însemnată, vrea ca el să refuze. Vrea din tot sufletul ca el să spună nu.

Vrea ca el să spună: *N-ar fi trebuit să mă droghez în nicio împrejurare şi ar trebui să-mi asum asta, am dat-o în bară şi acum trebuie să înfrunt consecinţele.*

Dar el nu spune asta. Exact aşa cum eu am ales să nu le spun părinţilor noştri.

Suntem pur şi simplu doi mincinoşi stând într-o maşină.

Îmi ia cu grijă punguţa din mână şi o ascunde sub hanorac şi sub tricou, în talia blugilor săi cu găuri cumpăraţi de la magazin.

După clinică, când suntem în parcare şi ne îndreptăm spre maşină, el zice:

— Nu m-au testat. Am vărsat urina la chiuvetă.

Pare uşurat, dar eu nu sunt. Poate că o parte din mine spera să fie testat şi să fie prins sau să se constate că e urină de femeie, ca să se întâmple ceea ce, probabil, ar trebui să se întâmple, fără să fiu nevoită să-l trădez pe Joey.

În maşină, îl rog să mă ducă la spital ca să-l văd pe Gage. Vreau doar să-l văd. Şi vreau să spună tuturor că a alunecat, că Joey nu l-a atacat. Vreau să alung toate lucrurile rele care i se pun acum în cârcă lui Joey, pentru ca toată situaţia să fie o harababură uşor de descurcat, nu un adevărat uragan.

— Nu ştiu dacă e o idee prea bună, spune Joey încet.

— Atunci rămâi în maşină, îi zic.

Când intru în rezervă, o găsesc pe Ryleigh stând lângă patul lui Gage, ţinându-l de mână. Celălalt braţ îi este suspendat în aer, înfăşurat până la umăr într-o proteză grea. Are ochii închişi.

Mă-ntreb dacă simte acelaşi ocean pe care l-am simţit eu când eram în spital. Valurile nesfârşite ale oceanului de morfină.

Când mă uit la el, mă simt şi eu slabă. Gura lui perfectă, pielea lui moale. Tot ce-mi doream atât de mult. Şi mă simt vinovată, simt că mi se face rău că mă gândesc la asta, în timp ce el se află aici, în patul acesta, rănit. Aşa cum eram şi eu astă-vară.

Iar acum sunt aici, vizitându-l, deşi el nu a venit niciodată să mă vadă.

— Ryleigh, spun încet.

Se răsuceşte. La început pare fericită să mă vadă, apoi zâmbetul îi piere.

— Emmy. Mama e la cantină, zice ea şi buzele îi tremură. E foarte supărată pe tine.

— Ştiu.

Pleoapele lui Gage flutură şi el deschide ochii.

Seamănă cu Joey în noaptea cu accidentul: cu pleoapele grele, aproape închise.

— Ry, mormăie el. Ieşi puţin. Doar o secundă, OK? Ţine-o… ţine-o pe mama departe dacă te întâlneşti cu ea.

Fetiţa se ridică şi mă strânge de mână în drum spre ieşire.

— Tu, spune el când sora lui dispare.

Are glasul răguşit.

— Nu credeam c-o să vii aici.

Mă apropii de pat.

— Îmi pare rău, spun eu. A fost un accident. Joey n-

a vrut să se întâmple asta, Gage.

— I-ai spus fratelui tău, spune el, cu buzele uscate. Aveam o înţelegere.

— Credeam că… Ai spus că, poate, o să petrecem puţin timp împreună la bal. Credeam că, poate, lucrurile se schimbă, măcar puţin.

Încet-încet, îmi dau seama cât de mult m-am înşelat: Gage doar mă ţinea sub control. Ca să nu vorbesc, ca să rămân a lui. Nu credea că voi face vreo mişcare. Adevărul se instalează înăuntrul meu, ca o piatră rece, la fel de rece ca ochii lui, care mă privesc de pe patul de spital.

— Nu cred că voi mai juca vreodată baseball.

Clipeşte repede.

— Nu pricep ce mi se spune, dar nimeni nu zâmbeşte, aşa că n-are cum să fie de bine.

— O să mai joci. O să faci terapie, o să fie OK. Tatăl meu spune că…

— Tatăl tău nu ştie nimic despre baseball. Sunt terminat. Gata. Acum nu mai reprezint nimic.

— Gage, nu.

Lacrimile îmi şiroiesc pe faţă.

— Nu, nu-i adevărat. Îmi pare *rău.*

— Probabil că aşa se simţea şi fratele tău, ha? Toate medicamentele astea din mine. Nu simt nimic. Poate că asta e povestea mea de-acum. Poate că o să sfârşesc undeva sub pod, o altă fantomă. Asta era tot ceea ce aveam, Em. Eu nu sunt deştept ca tine.

Îi ating mâna teafără. Vreau să-i spun că nu sunt atât de deşteaptă precum crede, că tot ceea ce fac acum e pur şi simplu o tâmpenie, dar se pare că nu mă pot abţine.

— Gage, îmi pare rău pentru cele petrecute. Dar nu a fost vina lui Joey. Ai alunecat. Pământul era alunecos

şi rece. Nu el te-a *împins.* Trebuie să le spui asta oamenilor.

Gage se holbează la tavan. Îşi retrage mâna din mâinile mele.

Şi, când îi văd mâna alunecând peste pătură şi oprindu-i-se în poală, îmi dau seama, chiar atunci, că nu-l voi mai săruta niciodată pe Gage, că tot ce făceam împreună s-a terminat. Că s-a terminat în clipa în care am apărut lângă gaşca lui de prieteni, la bal, în clipa în care m-am hotărât să-l fac să mă vadă la lumină, nu în întuneric.

— Voiam doar să-ţi placă de mine, şoptesc. Era chiar atât de rău?

Mi-e ruşine de vocea mea miloagă. El îşi întoarce capul spre mine.

— Îmi plăcea de tine, Emmy. Doar că nu aşa cum voiai tu. Dar iartă-mă dacă nu mi-e foarte milă de tine acum. Nu viaţa ta e făcută praf în momentul ăsta.

Închide ochii şi apasă butonul cu mâna teafără. Ca să primească valul vindecător. Ca să mă alunge.

— Vreau să pleci, spune el, răguşit. Vreau doar să pleci. Tu şi fratele tău orice atingeţi distrugeţi.

Mă chinui să deschid portiera maşinii. Mâinile îmi tremură şi îmi sunt slăbite şi încă plâng. Joey deschide portiera dinăuntru.

— Iisuse, ce s-a întâmplat acolo? Ce ţi-a spus?

— De ce? mă răstesc eu, alunecând pe scaun. Vrei să-i rupi şi cealaltă mână?

Joey se face alb ca hârtia la faţă.

— Îmi pare rău, zice el.

— Nu mai *spune* asta! strig.

Porneşte motorul, cu o expresie sumbră şi rănită.

— *Mie* îmi pare rău, Joey, zic, încercând să-mi

recapăt suflul şi să mă calmez. Îmi pare rău că am ridicat glasul.

Iese din parcare, cu mâinile strângând cu putere volanul.

— Joey.

Nu vorbeşte cu mine tot restul drumului. Când ajungem acasă se duce direct în camera lui, se îmbracă pentru tura de la prăvălia lui Hank şi pleacă fără să mă ia cu el sau să-şi ia rămas-bun.

Capitolul 27

Telefonul îmi vibrează, lipit de coapsă. Mă holbez în tavanul camerei mele.

Iau telefonul.

E Maddie.

Ce mama dracului s-a întâmplat?
Vorbeşte cu mine
Ce a păţit Gage?
Gage era Domnul Fără Nume?
Va trebui să vorbeşti cu mine sau o sun pe mama.

Lovesc în telefon cât pot de tare, fără să-mi pese că aş putea strica ecranul.

Te rog. Lasă-mă în pace. Vreau să fiu lăsată ÎN PACE.

Dar o iau pe Fuzzy în braţe şi mă duc în camera bunicii. Mă aşez lângă ea în pat şi ne uităm la televizor. Tace, exact cum îmi doream.

Adorm lângă Nana şi când mă trezesc, sunt tot

acolo, iar mama stă lângă mine, spunându-mi că e momentul să mă pregătesc de cină.

***

Joey stă cu dinţii încleştaţi în maşină cât zăbovim în parcarea şcolii, luni dimineaţă. Am tăcut tot drumul până aici. Azi nu poartă blugii lui şmecheri cu găuri şi nici hanoracul frumos de la Gap. E îmbrăcat din nou în vechile lui haine, murdare şi mototolite. Cele pe care le-am pus într-o cutie de plastic şi le-am îndesat în fundul dulapului lui Maddie. Probabil că şi le dorea tare mult dacă s-a apucat să le caute, îşi dorea siguranţa şi confortul lor. Ceva care să-l facă să se simtă el însuşi. Cel de dinainte.

— Îmi pare rău, spune el. Ştiu că nu vorbeai serios sâmbătă. Dar acum trebuie să fim uniţi. Ar putea să iasă rău. Pare că am rupt braţul unui tip foarte popular şi oricum nu mă place lumea prea mult.

Face o pauză.

— Şi e posibil să iasă rău şi pentru tine.

Am stomacul numai noduri.

— OK, spun uşor, trăgându-mi gluga jachetei peste cap. Dar nu putem să mai rămânem aici puţin, până se goleşte parcarea?

— Bine.

Începe să plouă. Ultimii întârziaţi se grăbesc să intre în şcoală.

Ploaia se prelinge pe parbriz, ştergând treptat lumea de afară, şi-mi doresc, îmi doresc, îmi doresc la nebunie să rămânem pentru totdeauna în maşină.

Îmi simt telefonul vibrând în buzunarul de la spate când străbat holul, dar nu-l scot. În schimb, cotesc la

dreapta, spre prima oră. Deja sunt în întârziere.

— Domnişoara Ward, spune domnul Hoolihan. Ştiinţele naturii nu aşteaptă pe nimeni. Ai noroc că nu-ţi trec absenţă.

Toţi copiii din clasă se holbează la mine în timp ce mă-ndrept spre locul meu. Mă aşez pe scaun şi-mi pun rucsacul pe jos.

Şi atunci îl văd.

Curvă.

Cuvântul e mâzgălit pe banca mea cu marker negru. Literele sunt destul de mari ca să fie vizibile, dar suficient de mici ca profesorii să nu le observe imediat.

Încremenesc şi sângele îmi îngheaţă în vene. Domnul Hoolihan începe să vorbească în faţa clasei. Frec literele cu mâneca hanoracului, dar nu se şterg. Îmi ling degetele şi şterg banca, dar nici asta nu merge. Asta nu exista pe banca mea vinerea trecută şi eu mereu mă aşez aici. Asta e banca mea la ora lui Hoolihan.

Copiii chicotesc. Când ridic privirea, se uită repede în altă parte, cu mâinile la gură.

Scot *Portretul unei doamne* din geantă şi o aşez orizontal peste acel cuvânt, ca să nu mai trebuiască să îl văd.

Telefonul îmi vibrează în poală.

— Domnişoară Ward, vrei să-ţi închizi, te rog, telefonul?

Domnul Hoolihan este exasperat.

— Scuze, mormăi eu.

Înşfac telefonul, îl închid şi-l vâr la loc în rucsac.

De-a lungul întregii ore simt cum acel cuvânt pătrunde prin paginile cărţii, înspre mine.

Nu poate fi despre mine. N-are cum.

Pe coridor.

Şi mai multe priviri fixe, şi mai multe rânjete răutăcioase.

Mă gândesc: o să treacă. Nu ştie nimeni. E vorba doar despre Gage şi braţul lui rupt. Sau poate au auzit că Joey s-a drogat.

Gândeşte-te la peştii din ocean, aşa mi-a zis odinioară Joey, aşa că asta fac. Peşte dottyback. Baracuda. Căluţ-de-mare.

Trec cu chiu, cu vai de celelalte ore, dar e ciudat, cu toate privirile pe care mi le aruncă ceilalţi. Nu cred că pot face faţă mesei de prânz, aşa că mă ascund într-o cabină de toaletă până când vine ora de literatură.

La ora lui Watson găsesc o foaie de hârtie pe pupitru când mă aşez. Am tot avut parte de priviri şi şuşoteli toată ziua. M-am ascuns la toaletă în timpul prânzului. Întorc hârtia, cu un nod în stomac.

Anunţă-mă când redeschizi căsuţa de lângă piscină.

Daniel Wankel îmi smulge foaia din mâini. Se uită la ea şi apoi o rupe.

— Cretinilor! strigă el. Credeţi că e amuzant? Ha? Sunteţi mândri de voi? Uitaţi-vă la voi! Te văd, Mary Mitford. Ştiu poveşti despre tine, vrei să le spun tuturor?

Mary Mitford se face roşie ca racul. Se întoarce în banca ei.

— Aşa ziceam şi eu, spune Daniel.

Aruncă bucăţile de hârtie pe podea.

— Te simţi bine? întreabă.

Chipul mi-a încremenit. Pot doar să dau din cap, deşi nu mă simt bine deloc. Nu pricep, pur şi simplu,

cui îi pasă de mine şi de Gage şi de căsuţa de lângă piscină, în realitate. Ce importanţă are? Oamenii se giugiulesc mereu.

Liza intră valvârtej în clasă. Pe faţă i se citeşte îngrijorarea. Scutură din cap.

Îmi pare rău. Ţi-am scris, murmură ea.

Intră şi domnul Watson, cu cana de cafea în mână.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

Râde şi îşi plimbă privirea peste întreaga clasă. Nimeni nu râde cu el.

Când sună de ieşire, Mary Mitford se întoarce.

— Poţi fugi, dar nu te poţi ascunde. Târfă.

— Tacă-ţi fleanca, Mary Mitford, sau te fac eu să taci!

Liza stă în picioare, cu pumnii strânşi. Mary Mitford se îndepărtează în grabă.

— Ţi-am dat mesaj, zice Liza. Îmi pare atât de rău.

— Ar trebui să plecăm, spune Daniel. Aduc maşina şi ne vedem la uşa din spate. E cea mai rapidă cale de ieşire.

— Nu înţeleg, spun, cu glas şovăitor. Nu pot pleca, aşa, pur şi simplu.

— O să fie din ce în ce mai rău, zice Daniel. Ar trebui să mergi acasă. Şi să te întorci peste câteva zile, când se mai liniştesc apele.

— Ba să ştii că eu nu cred că ar trebui să meargă acasă, spune Liza.

— Eşti *nebună?* întreabă Daniel. Uite cum se poartă cu ea! Îşi aruncă unul altuia o privire pe care n-o înţeleg.

Copiii încep să intre în clasă pentru următoarea oră a lui Watson. Liza mă înşfăcă de braţ şi mă scoate pe uşă. Daniel ne urmează. Pe coridor, mă trage într-un intrând.

— Nu pricep, zic. Ce se petrece? Cui naiba îi pasă dacă mă prosteam cu Gage în căsuţa de lângă piscină? Nici măcar… nu făceam mare lucru. N-am făcut mai mult decât fac alţii. Sunt un *nimeni.*

Liza îşi muscă buza.

— Ascultă, Emmy, mai ţii minte când ţi-am spus că, dacă vrei să supravieţuieşti anul ăsta la şcoală, trebuie să-ţi faci rost de o coloană vertebrală? Ei bine, acum e momentul.

Se răsuceşte spre Daniel.

— N-ar trebui să fie nevoită să plece. Nu *a făcut* nimic greşit. S-a cuplat cu un tip. Vrei să-mi spui că ar trebui să se ruşineze şi să plece de la şcoală pentru asta?

Daniel spune:

— Păi, nu, dar…

— Nu există niciun „dar”, Daniel. Dacă pleacă, va fi de zece ori mai rău când se întoarce.

Liza se întoarce înspre mine.

— Emmy, dacă vrei să te duci acasă, du-te acasă. Dar, dacă vrei să rămâi, eu sunt lângă tine.

Clopoţelul care anunţă începerea orei răsună pe coridor, făcându-mă să tresar.

Nu vreau să rămân, pentru că acesta e cel mai urât lucru care mi s-ar fi putut întâmpla, să mă observe toată lumea deodată şi nu într-un mod pozitiv.

— Nu el m-a forţat, să ştii, îi zic încet Lizei. Şi eu voiam.

— Înţeleg, spune ea. Sunt doar cuvinte. Doar atât sunt acum, nişte cuvinte. Dar…

Felul în care se încruntă mă îngrijorează.

— Liza, ce e? Ce anume nu-mi spui?

— Mai e… mai e ceva.

Dar atunci sună iar clopoţelul, ultima dată înainte

de începerea orei. Dă alarma şi ne împrăştiem cu toţii ca şoarecii.

Dar chiar când îmi iau locul la ora următoare, înconjurată de chicoteli, mă tot gândesc la ce mi-a spus Liza.

Mai e ceva.

Liza mă aşteaptă pe coridor după oră. Mă prinde de braţ.

— Spune-mi, îi zic. Spune-mi şi gata.

— Există nişte poze, spune ea încet şi, luându-mă la braţ, mă conduce pe coridor.

Mă ţine pe partea cu dulăpioarele pe care nu le folosim niciodată, ca să mă ferească de puzderia de copii de pe hol.

— Nu! spun eu.

O, Doamne, nu! A spus că le-a *şters.*

— Nu erau… era doar… a zis că le-a şters. L-am *rugat.*

Mă trage în toaleta unde nu-i place nimănui, cea de la capătul coridorului, lângă laboratorul de ştiinţe. Chiuvetele sunt mereu murdare aici. Miroase urât.

— O să se răspândească, zice ea hotărât. Eu nu le-am văzut. Nici măcar nu trebuie să-mi spui cu ce sunt. Nu *contează.* Dar ei se vor hrăni cu asta. Şi trebuie să fii pregătită.

Mă preling de-a lungul peretelui până pe podeaua murdară. Lacrimile îmi inundă obrajii.

— Nu pot să fac asta, bolborosesc eu. Pur şi simplu nu pot. Nu mai suport.

Ar trebui să plec şi gata. Ar trebui să mă duc acasă.

— O să fie bine, murmură Liza, mângâindu-mi părul.

— J-Joey... mă bâlbâi eu. Joey s-a drogat vineri. Totul e o mare porcărie.

— O, Doamne! spune Liza, aşezându-se lângă mine. O, Doamne, îmi pare atât de rău! Îmi pare atât de rău, Emmy!

Rămânem aşa de-a lungul întregii ore libere, în toaleta murdară.

Când ajung cu Liza la Clubul de Teatru, sunt deja epuizată. Simon Stanley le arată copiilor cum funcţionează luminile, când mă trezesc cu Lucy Kerr lângă mine.

Încremenesc, încerc să mă pregătesc pentru alte vorbe dure. Liza mi-a şters ochii la baie, mi-a refăcut machiajul şi mi-a spus să sufăr în tăcere. *O să treacă,* mi-a promis ea. *O să treacă.*

Dacă trec şi de asta, mă pot duce acasă. Mă pot duce acasă şi pot avea parte de un strop de linişte. Totul se va calma. Eu şi Gage în căsuţa de lângă piscină vom deveni ştirile de ieri. Fotografiile pot fi altă treabă, dar cât de mult poate dura, sincer vorbind? Apoi mă cutremur, privind în jur.

Câţi copii m-au văzut deja? Goală, la fereastră? Îmi încrucişez braţele la piept.

— Uau, deci tu şi fratele tău, tot ce atingeţi ori omorâţi, ori stricaţi, şopteşte Lucy.

Liza şi Jeremy exersează cu reflectoarele pe toată scena. Unul dintre acestea îmi atârnă deasupra capului, orbindu-mă pentru o clipă.

— Dispari, îi şoptesc şi eu, pe un ton tăios. Lasă-mă-n pace!

— Chiar credeai că Gage Galt o să te placă? Acuma, pe bune. Uită-te la tine. Poze obscene la geam. Eşti un *nimic.* La fel ca ratatul de frate-tău.

Nu ştiu ce anume m-a scos cel mai tare din minţi. Poate faptul că a spus că lui Gage n-are cum să-i placă de mine. Poate pentru că mi-a zis că sunt un nimic, ceea ce, de fapt, cred şi eu despre mine. Dar s-o aud spusă cu glas tare, din partea altcuiva, mă sfâşie.

— Ştii, Lucy, mă învinovăţeşti pentru Candy, pentru că m-am oferit s-o ducem acasă? E-n regulă. Pricep. Dar te-ai gândit măcar o dată cum m-am simţit eu? Cum m-am simţit ascultând-o în maşină? Am fost ultima persoană care a auzit-o pe Candy MontClair vie, pe lumea asta. Crezi că nu mă gândesc la asta în fiecare zi? Pentru că *mă gândesc.*

Mă-ndrept atât de apăsat spre ea încât se dă în spate şi se împiedică puţin.

— Nu trebuie să-mi aminteşti de asta. O *trăiesc.* Şi nu-mi pasă ce spui despre Gage, pentru că nu ştii nimic, chiar *nimic,* despre mine şi despre el. Dar nu-l amesteca pe fratele meu, şi ştii de ce? A avut 131 de zile fără droguri înainte de bal, Lucy. 131 de zile. Şi într-o singură clipă tu ai stricat asta. Ştiai? A avut acele zile în şir şi, după tine, nu le-a mai avut. Cine e nenorocita acum?

Simon Stanley mă strigă pe nume, dar eu nu mă sinchisesc. O împung pe Lucy în piept, cu putere.

— Şi acum *tu* trebuie să trăieşti cu gândul ăsta, Lucy. Ăsta a fost actul tău de cruzime. Nu era nevoie să faci asta şi totuşi ai făcut-o. Tu ai pus *toată treaba* în mişcare şi, dacă tu nu mă poţi ierta pentru Candy, foarte bine, dar eu n-am să te iert niciodată pentru ce i-ai făcut lui Joey. Nu i-ai dat nicio şansă. Trebuie să le dai oamenilor o *şansă* adevărată.

— Emory Ward.

Numele meu, din nou, de data aceasta mai apăsat.

— Ce vrei? strig eu.

Mă răsucesc, gâfâind. Lucy dă fuga la Simon Stanley.

Dar nu Simon m-a strigat.

Ci doamna directoare Patterson.

Capitolul 28

Directoarea Patterson oftează.

— A fost un weekend greu, spune ea. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la Festivalul Toamnei. Din câte înţeleg, fratele tău a avut o altercaţie cu Gage Galt?

— Nu. Ba da. Oarecum, mă bâlbâi eu. Nu l-a lovit sau ceva de genul ăsta. Gage a alunecat. Jur, a alunecat pe iarbă înainte ca Joey să ajungă la el.

Directoarea îşi împreunează mâinile.

— Înţeleg. Sunt unele poveşti diferite, dar sunt sigură că adevărul va ieşi la iveală. Acum sunt puţin îngrijorată însă pentru altceva.

Încerc să mă pregătesc. Cred că ştiu ce urmează. Dar ce-o să-mi facă, o să mă exmatriculeze? Poate că nu va fi atât de rău. Probabil că va trebui să plec la internat, dar măcar aş fi departe de locul ăsta.

Deschide sertarul biroului şi scoate un telefon.

— Este telefonul domnului Galt. Cineva l-a găsit pe terenul de antrenament şi mi l-a predat în această dimineaţă. Nu era blocat şi, în încercarea de a-i găsi proprietarul, ne-am uitat prin el.

Apasă pe ecran şi mi-l întinde.

Iată-mă la fereastră.

Degetele care-mi împing pantalonii de la pijama în jos. O mână care-mi ridică tricoul.

Sângele îmi îngheaţă, iar faţa mi se încinge foarte, foarte tare. E un lucru pe care nu voiam să-l vadă nimeni, cu atât mai puţin directoarea şcolii.

A spus că le-a şters. Şi nu le-a şters. M-a minţit. A *minţit.*

— Eu nu…

— Pozele nu au fost făcute în interiorul şcolii, dar amândoi sunteţi minori – şi, desigur, nu vreau să te fac să te simţi prost. Dar mi s-a atras atenţia că este posibil ca această fotografie, precum şi altele de pe telefon, să fi fost transmise mai departe înainte ca aparatul să ne fie predat.

Îmi întinde un şerveţel. Mă şterg la ochi. Nu vreau să hohotesc în faţa ei, aşa că încerc să plâng cât mai discret.

— Ştiu că liceul poate fi foarte dur şi că ai avut un an foarte greu. Cu accidentul. Cu fratele tău. Ştiu cum s-au purtat azi colegii tăi cu tine şi cred că, o zi sau două, ar trebui să stai acasă. Lasă lucrurile să se liniştească puţin.

— Sunt suspendată? Exmatriculată? N-am făcut nimic rău.

— Nu e o suspendare. Deloc. Cred doar că ar trebui să stai acasă. L-am chemat pe tatăl tău să vină să te ia. E pe drum.

— L-aţi chemat pe *tata?*

Doamne Dumnezeule!

Voi fi obligată să discut cu tata, în maşină, despre fotografiile sexy de la fereastră, cu cineva care nu e iubitul meu. Fotografii pe care probabil că *tata* le-a văzut deja.

Credeam că lucrurile nu se pot înrăutăţi, dar, în mod clar, iată că pot.

— Mama ta era la tribunal, deci, da, a trebuit să-l sunăm pe tatăl tău.

O, Doamne! *Mama.* Internatul pare o idee din ce în ce mai bună.

Telefonul de pe biroul ei se luminează.

— Da, spune ea, ridicând receptorul. O trimit acum.

Aşază receptorul la loc.

— Tatăl tău a ajuns, Emory.

Tata aşteaptă lângă biroul doamnei Tisby. Îmi aruncă acea grimasă specifică pe care o au părinţii când fierb de nervi, dar nu vor s-o arate în mod public.

Tăcerea dintre noi durează cât străbatem holul şi continuă şi în parcare.

Îmi adun curajul, aşteptându-mă să ţipe la mine pentru că l-am deranjat la muncă sau din cauza pozelor, dar el nu o face.

În schimb, se întoarce spre mine şi clatină din cap.

— O, Emory, spune el cu tristeţe. Cum am ajuns aici?

Iar eu nu ştiu ce să răspund, pentru că totul e prea greu de exprimat.

Apoi mă îmbrăţişează, lucru pe care nu l-a mai făcut de multă, foarte multă vreme, iar eu plâng cu faţa în sacoul lui.

Ne îndreptăm spre maşină când îmi aud numele. Mă întorc.

E Amber, meditatoarea lui Joey. Vine în fugă spre noi.

— Hei, spune ea.

— Hei, îi răspund. Ăăă, tata, ea e Amber, meditatoarea lui Joey.

— Bună, spune el.

— Bună ziua.

Fata se întoarce spre mine.

— Auzi, dacă-l vezi pe Joey, poţi să-i spui că tot ce s-a întâmplat... vineri? Ce a spus fata aia. Pentru mine

nu contează. Îi transmiţi asta?

— Păi, de ce nu-i spui chiar tu? întreb. N-ar trebui să aveţi meditaţii chiar acum?

Ea clatină din cap.

— Nu, n-a apărut. Am tot aşteptat şi i-am scris, dar nu mi-a răspuns la mesaje.

Tata şi cu mine stăm în maşina lui, în parcarea vizitatorilor. Îi scriem amândoi mesaje lui Joey, uitând deocamdată de fotografiile mele, dar nu primim niciun răspuns.

— Unde crezi că poate fi? întreabă tata.

Clatin din cap.

— Să chemăm poliţia? Dacă i s-a întâmplat ceva?

Am emoţii, gândindu-mă la bal, la Oxy şi la faptul că, cine ştie, poate că fratele meu face chiar acum ceva de genul acesta.

Joey trebuie să răspunzi, îi scriu.

Tata merge cu maşina prin tot oraşul.

— Poate că a parcat pe undeva, spune el. Nu ştiu. Sunt derutat, sincer. Cu toate cele întâmplate.

Pare epuizat.

— Ştiu că eşti supărat, zic încet. Şi-mi pare rău.

Tata oftează.

— Nu sunt supărat pe tine, Emory. Poate că sunt puţin dezamăgit, dar nu sunt supărat. Şi dacă sunt supărat, sunt mai mult supărat pe mine decât pe tine.

— De ce? întreb. De ce să fii supărat pe tine?

Merge în paralel cu râul Frost. Ploaia cade în continuare, dând lumii din afara maşinii un aspect oniric, murdar.

— Ce fel de tată sunt dacă fiica mea nu poate veni la mine ca să-mi spună că are probleme cu un băiat? Sau dacă-mi ignor fiul, sperând că problemele lui se

vor rezolva de la sine? Mamei tale îi place să se ocupe de astfel de lucruri. Se pricepe. Dar am lăsat-o să facă asta de una singură prea mult timp. Şi îmi pare rău pentru asta.

— Mi-aş dori să stai mai mult pe-acasă, zic eu. Mi-e dor de tine. Nu te văd niciodată.

Îmi aruncă o privire.

— O să-mi dau silinţa să îmbunătăţesc lucrurile.

Îşi ia ochii de la mine şi se încruntă. Îi urmăresc privirea, care e aţintită înspre râu.

— Tata? Eşti OK?

— De obicei nu prea mă plimb atât de mult, spune el.

Opreşte în parcarea de lângă râu, care e de fapt un maidan ce dă spre râu şi spre plajă.

Privim amândoi în aval, spre pod.

Mulţimea de oameni de-acolo a crescut. Sunt munţi de gunoaie.

Oamenii dorm la grămadă, lipiţi unul de altul.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? zice tata încet.

Înainte să-i răspund, primesc un mesaj de la Joey.

Sunt acasă.

Capitolul 29

Joey stă la masa din bucătărie cu Nana şi cu o pungă de gheaţă pe faţă.

— Roly Martin, zice el, dând punga la o parte.

Tata îi apasă pometele umflat cu degetele.

— Nu e nimic rupt, zice el.

— Slavă Cerului, răsuflă uşurată Nana, ronţăind un fursec.

— Cum s-a întâmplat asta? Unde erai? Ţi-am dat

mesaje toate după-amiaza.

Tata îşi scoate sacoul şi-l atârnă de scaun. Joey îi dă telefonul.

— Eram aici. Poţi să verifici trackerul. Roly a sărit la mine când ieşeam din vestiar, după ora de sport. E încă supărat din cauza lui Gage. Eu nu prea ştiu să mă bat. Am fugit când am scăpat de el şi m-am plimbat o vreme cu maşina. Pur şi simplu aveam nevoie să petrec puţin timp singur.

Puţin timp singur. Încerc să nu fiu ostentativă, dar mă uit pe furiş la ochii lui, să văd dacă nu cumva sunt roşii sau alunecoşi, aşa cum erau în noaptea balului. Dar nu pare deloc dărâmat şi împrăştiat. Stă drept pe taburetul înalt de la bucătărie.

Se uită la mine şi la tata.

— Nu sunt drogat. Mă poţi testa. Spun adevărul.

Tata clatină din cap.

— Te cred. Te doare rău?

— Nu, dar… Emmy, du-te sus. Mama e acolo şi… nu e de bine.

Uşa camerei mele e deschisă. Mă opresc brusc, cu inima bubuindu-mi în urechi.

Haine, pături, bijuterii, cărţi pretutindeni, împrăştiate pe podea. Sertarele comodei mele sunt deschise, iar şosetele şi chiloţii sunt răvăşiţi.

Mama stă pe pat, cu cutia de catifea neagră pentru pălării în poală, cu capacul scos, aruncat pe jos.

— Asta e a mea, spune ea încet, mângâind catifeaua. Am primit-o din familie. Tu… tu mi-ai furat-o.

N-am auzit-o niciodată vorbind atât de încet şi asta mă înfioară.

— Mama, spun şovăitor. Îţi pot explica.

— M-a sunat directoarea Patterson după ce am

plecat de la tribunal şi am rămas interzisă. Lucrurile pe care mi le-a spus. Nici măcar nu înţelegeam.

Ridică ochii la mine.

— Şi apoi am primit pozele acelea oribile pe telefon. Nu ştiu de la cine. Cu tine. La fereastra aceea, acolo. Ca să vadă toată lumea. Şi mi-am spus: nu are cum să fie adevărat. Asta nu e fiica mea. Fiica mea nu ar face una ca asta.

— Mami.

Nu ştiu ce altceva să spun.

Acum toate secretele mele s-au aflat.

Îşi trece degetele printre obiectele furate din cutia pentru pălării, ridicându-le şi lăsându-le să cadă, cu un zăngănit, la loc în cutie.

— Şi am venit aici. M-am gândit: poate ia droguri. Poate că e ca fratele ei. Şi am găsit asta. Şi astea.

Ia în mână ceasul elegant şi scump. Acesta îi scânteiază în palmă.

— Ăsta nu e al tău. De unde a apărut? Toate astea? De unde? Banii aceştia? Aceste… lucruri?

— Mami, te rog, spun eu.

— M-ai minţit în tot acest timp. O hoaţă şi o mincinoasă şi…

Se uită la fereastra unde stăteam când Gage a făcut fotografiile.

Când se uită din nou la mine, privirea ei e una pierdută.

Cred că am distrus-o pe mama într-un fel în care Joey n-a făcut-o. Şi e poate mai rău, pentru că nu se aştepta la asta.

— Mama, zic. Mama, te rog.

— Nici măcar nu mai ştiu cine eşti. Nu-mi mai cunosc propria fiică. De ce ai făcut asta? De ce mama naibii ai făcut toate lucrurile astea?

De abia reuşesc să îmi mişc buzele.

— Mă… mă simţeam pierdută.

— *Pierdută?*

— Nici măcar nu mă vezi. Nu m-ai văzut niciodată.

Vocea îmi tremură.

— O vezi pe Maddie şi îl vezi pe Joey, dar pe mine… pe mine nu mă vezi. Nu m-ai văzut niciodată.

— Ce spui nu are nicio logică. *Normal* că te văd, eşti fiica mea.

Mă aplec şi încep să culeg obiectele la întâmplare, aruncându-le pe fotoliul meu roz şi supraaglomerat. Brusc urăsc fotoliul ăla.

— Nici măcar nu-mi place fotoliul ăsta, mama. Tu l-ai ales. Nu m-ai întrebat niciodată ce fel de fotoliu îmi doresc sau dacă îmi *doream* măcar un fotoliu la mine-n cameră. Îmi alegi hainele. Îmi spui ce cursuri să urmez. Îmi spui să mă înscriu la dansuri. Nu m-ai lăsat nici măcar să iau analgezicele când mă durea piciorul*. Încă* mă doare. Ai alungat-o pe prietena mea. Singura mea prietenă.

Acum bat câmpii, lovind cu piciorul hainele care-mi stau în cale. Sfâşii Polaroidele cu mine şi cu fetele din trupa de dans pe care le-am prins cu grijă de un şir de luminiţe din camera mea. Le arunc pe jos. Le-am instalat acolo pentru că genul ăsta de lucruri se potrivea unei fete care avea un fotoliu roz şi supraaglomerat în camera ei. Genul de lucruri care aparţin fiicei pe care şi-o doreşte mama.

— Iar eu accept. Pentru că nu vreau să-ţi fac şi mai multe necazuri. Joey îţi aduce *necazuri.* Tac mâlc, aşteptând să mă observi şi pe mine. Şi, uite, acum mă observi doar când vezi o poză cu mine practic despuiată la geam. Asta a trebuit să fac.

Îmi şterg lacrimile de pe faţă. Mă simt bine când îi

spun toate astea, dar sunt şi înspăimântată.

Ea se holbează pur şi simplu la mine, cu ochii căscaţi şi cu gura deschisă.

— Şi am furat lucruri. Şi m-am simţit *bine.* Pentru că puteam lua lucruri pentru mine şi pentru că aveam ceva ce alesesem *eu singură.* Şi poate că a fost greşit ceea ce am făcut cu Gage, dar şi atunci m-am simţit bine, pentru că era cineva care, în sfârşit, îmi acorda atenţie. Crezi că eu vreau să-mi pierd vremea într-o prăvălie împuţită cu mâncare, sâmbătă seara? Meritam să fiu sărutată după aceea, eu aşa văd lucrurile. Îl iubesc pe Joey, te iubesc şi pe tine, dar n-ar trebui să... fie cu tine... cum a fost cu Gage, să-mi doresc să danseze cu mine, în văzul tuturor. N-ar trebui să fiu nevoită *să cer* asta. N-ar trebui să aştept *resturile* care ţi-au mai rămas după ce te-ai ocupat de Maddie şi de Joey.

Nu mai pot continua, plâng prea tare.

Tata stă în prag, studiind din priviri harababura.

— Abigail? Emory? spune el cu o voce plină de îngrijorare.

Mama pune cu mare grijă cutia pentru pălării pe pat şi se ridică în picioare. Trece pe lângă mine, atingându-se de tata, şi apoi aud uşa camerei lor închizându-se.

— Emmy? spune tata.

— Poţi să mă laşi în pace, te rog? Te rog?

— Emmy, vorbeşte cu mine.

— Tata, nu, nu acum.

Tata închide uşa. Mă urc în pat. Mă simt pustiită. Lacrimile mi se preling pe obraji, udând perna, iar eu nu fac nimic ca să le opresc.

Telefonul îmi bipăie de câteva ori, mesaj după mesaj. Îl ridic şi citesc mesajele.

Anunţă-mă când se deschide căsuţa de la piscină

Mutu’ rupe pământu’

Mai dai spectacol de striptease diseară la fereastră?

Îmi închid telefonul şi-l arunc în capătul celălalt al camerei. Aterizează pe cretinul ăla de fotoliu megaaglomerat care nu mi-a plăcut niciodată.

Apoi îmi vâr capul sub o pernă şi plâng până adorm.

Dacă eram Joey, aş fi bântuit prin casă căutând ceva, orice, care să mă amorţească. Să uit că sunt *eu.*

Acum înţeleg. Înţeleg totul.

Peste noapte, la un moment dat, deschid ochii şi mă trezesc cu Joey, care o aşază pe Fuzzy lângă mine. Clipesc.

— Vrei să rămâi? zic.

Şovăie, apoi dă din cap. Se ghemuieşte lângă mine, cu obrazul umflat, pe care vânătaia începe să-şi facă apariţia.

Nu spunem nimic.

Adormim împreună.

Visez că Joey stă departe de mine, pe plaja din San Diego, spunându-mi că-i pare rău, că el mereu dezamăgeşte pe toată lumea şi că nu se va mai întâmpla niciodată. Zgomotul valurilor îmi aduce glasul lui şi-ncerc să-l strig, să-i spun că e OK, totul o să fie OK, dar valurile îmi acoperă vocea.

Când mă trezesc, nu mai e lângă mine.

Capitolul 30

Mă trezesc într-un vacarm. Glasul mamei, ceva despre note şi dezamăgire, apoi Nana intervenind:

— Uşor, gata! Toată lumea să tragă aer în piept.

Şi apoi vocea lui Joey:

— Nu sunt niciodată destul, nu-i aşa?

Mă dau jos din pat cu greu, dar înainte să ajung la uşă şi să cobor ca să văd ce se întâmplă, aceasta se deschide brusc.

Mă pregătesc să dau cu ochii de mama, dar în prag este Liza.

— Pfff, spune ea. Fratele tău tocmai a ieşit valvârtej. Se auzeau ţipetele din stradă.

Oftez.

— Cred că se certau.

Liza aruncă o privire spre podea, se aşază şi începe să-mi împăturească hainele şi să-mi ordoneze lucrurile pe care mama le-a scos din sertare. Se uită în treacăt la pozele mototolite, le netezeşte şi le pune într-un teanc.

— Ce cauţi aici? întreb, frecându-mă la ochi. Ar trebui să fii la şcoală.

Ridică din umeri.

— M-a scutit bunică-mea. Pot lipsi o zi. N-am mai fost la ţine-n cameră de o veşnicie. Când ai devenit atât de dezordonată?

Oftez din nou.

— Mama a cam luat-o razna şi mi-a întors camera cu fundul în sus. Cineva i-a trimis… pozele.

— O, uau! spune Liza. Dap. Nu e… bine deloc. Apropo, sunt oarecum impresionată. Nu ţi-am zis ieri. Eşti celebră. De-asta sunt, de fapt, aici.

— Ce vrei să spui?

— Reducerea daunelor. Eu ştiu cum funcţionează lucrurile de genul ăsta. Unde ţi-e telefonul?

Arăt spre fotoliu. Liza se apleacă şi-l ia, uitându-se prin el.

— Uau, o grămadă dintre colegii noştri de clasă *ştiu* să scrie corect, spune ea uşurel. Sunt absolut surprinsă.

Eu chicotesc.

— Ai văzut toate mesajele astea? întreabă ea.

— Nu. M-am cam dus la culcare după ce am ţipat la mama, spunându-i cât de neiubită mă simt. A fost genul acela de seară.

Liza lasă telefonul din mână.

— Să ştii, Emmy, că am fost furioasă pe mama ta şi pe tine multă vreme. Mai mult pe mama ta. Dacă nu s-ar fi amestecat, părinţii mei ar fi fost şi acum cu mine. În orice caz, aşa credeam eu.

Culege scamele de pe carpeta crem de pe parchet.

— Dar, dacă ei ar fi fost şi acum cu mine, unde m-aş fi aflat *eu* acum? Aş mai fi luat 10 pe linie? Aş mai ascunde mâncarea ca să n-o dea ei în schimbul drogurilor? Ştii că am făcut asta?

Clatin din cap.

— Nu, nu ştiam că era atât de grav. Eram copii.

— Mă rog, erau multe lucruri pe care nu ţi le puteam spune, pentru că nu ştiam cum. Adevărul e că mama ta mi-a făcut într-un fel o favoare, dacă e să privesc situaţia dintr-o anumită perspectivă. Încercând să te protejeze, de fapt s-ar putea să mă fi salvat.

Împătureşte puloverul roz şi aşază două şosete albe una peste cealaltă.

— Părinţii mei s-au speriat de ea şi au plecat. Un vecin a chemat, în cele din urmă, poliţia. Bunica a venit

să aibă grijă de noi. Se descurcă de minune şi o iubesc. Nu ştiam ce bine e să ai pe cineva care să te sărute seara, înainte de culcare, nu doar să urle la tine să te culci sau măcar să-şi aducă aminte că *ar trebui* să fii în pat la ora aceea. Mama ta nu e atât de rea. La implementare are probleme mari, dar intenţiile ei sunt bune.

Face o pauză.

— Aşa cred, cel puţin.

Înclină capul spre mine.

— Tu nu trebuie să faci pipi sau ceva de genul ăsta? Eu întotdeauna trebuie să fac pipi imediat ce mă trezesc. Du-te şi fă pipi. Apoi trecem la treabă.

În baie, fac pipi, mă spăl pe faţă şi pe dinţi. Oglinda mă arată palidă şi obosită. Din cameră aud telefonul bipăind la nesfârşit. Liza murmură: *Tacă-ţi fleanca. O să mă ocup imediat de voi, nemernicilor.*

Mă bucur că e aici. Mă bucur că am redobândit-o.

— OK, zice ea când ies din baie. Prima regulă a Clubului Târfelor e să creăm o diversiune.

— Clubul Târfelor?

— *Târfă,* aşa îţi spune practic toată lumea. Printre alte lucruri.

— Ah!

Mă aşez pe pat şi iau o pernă în braţe, în dreptul stomacului, de parcă m-ar putea proteja împotriva lucrurilor pe care le are de spus Liza.

— Dar tu nu ai făcut nimic greşit.

Face o scurtă pauză.

— N-aş fi pariat că, dintre toţi oamenii de pe lume, te vei combina cu Gage Galt, dar nu te pui cu ce vrea inima. Bravo pentru sesiunea de fotografii la fereastră,

dar a fost consensual, da?

Încuviinţez din cap.

— Mda, dar l-am rugat să le şteargă şi nu le-a şters.

— Crezi… crezi că el a fost cel care le-a distribuit?

Mă gândesc îndelung la asta.

— Nu, nu cred. Nu cred că ar face aşa ceva. Directoarea Patterson mi-a spus că telefonul i-a fost adus în birou şi că nu era blocat. Cine l-a găsit probabil că a văzut pozele şi le-a distribuit.

— Cât de mişto trebuie să te simţi ştiind că directoarea te-a văzut în pielea goală.

— Nu mă gândeam că se va întâmpla vreodată, aşa e.

Liza îşi ia rucsacul şi scoate un caiet şi un pix.

— În fine. Adolescenţii sunt creaturi ale momentului. Le place să se ia unul după altul. Jumătate dintre ei nici măcar nu se sinchisesc de ceea ce s-a petrecut între tine şi Gage şi nici măcar că şi-a făcut braţul praf. Vor însă orice pretext să se alăture turmei, dacă asta înseamnă să batjocorească pe cineva şi să se simtă mai bine în privinţa propriei persoane. Nu putem să ne batem joc de colegii noştri, aşa stă treaba. Aşa că trebuie să le dăm altceva la care să se gândească.

— Nu pricep unde vrei să ajungi cu asta, zic. Sunt cam derutată.

— După cum văd eu lucrurile, le lăsăm prea multă libertate băieţilor. De ce lui Gage nu-i spune nimeni târfă pentru că s-a combinat *cu tine?* De ce Patty Bailey a fost hărţuită până când a abandonat şcoala anul trecut, pentru că a rămas gravidă şi a decis să păstreze copilul, dar Rick Braverman a putut rămâne? Ce-a fost toată vrăjeala aia că viaţa lui a fost distrusă

de decizia ei nefericită? Mai ţii minte?

Clatin din cap.

— Am fost destul de ocupată anul trecut. Am încercat să-l ţin pe Joey pe linia de plutire. N-am prea fost la curent cu o grămadă de chestii.

Liza se uită la mine cu atenţie.

— N-ai cum să-l repari, să ştii.

— Ştiu.

— N-ai cum să-l repari pentru că nu e stricat. E pur şi simplu Joey. Are o boală. Are nevoie de supraveghere şi îngrijire, ca la cancer. Speri că va fi bine. Dar, ca să ştii, ar trebui să le spui părinţilor tăi că s-a drogat şi apoi întâmplă-se ce s-o întâmpla.

Mă priveşte lung. Îmi dau lacrimile.

— Putem să ne întoarcem la planul nostru? Nu mă simt în stare să discut chiar acum despre Joey.

— OK. Dar o să discutăm şi despre Joey la un moment dat, bine?

Îmi aruncă telefonul.

— Citeşte-mi numele sau numerele de telefon ale oamenilor care ţi-au trimis mesaje.

Ţin telefonul roz în poală.

— De ce?

— Am de gând să aflu cine sunt ei. Am lucrat la secretariat anul trecut, câteva ore pe săptămână, cu doamna Tisby, la proiectul de comunicare. Încă am acces la lista elevilor, cu nume şi numere de telefon, pentru că doamna Tisby nu e suficient de deşteaptă să schimbe parola. Şi apoi am de gând să folosesc puterea pe care o au reţelele de socializare.

— Tu? Cum?

— E mai bine să nu ştii. Aşa poţi spune că eşti total nevinovată. Şi, când te întorci joi la şcoală, încearcă să pari cât mai tristă cu putinţă, OK?

— Mă rog, zic. Asta n-o să fie complicat.

— Începe să citeşti. Şi apoi şterge-i şi blochează-i.

Capitolul 31

După terminarea misterioasei liste a Lizei, coborâm amândouă. Mama şi bunica sunt în bucătărie, pregătind prânzul.

— Fetelor, vreţi ceva de mâncare? întreabă mama.

Observ că nu se uită la mine, ci doar îşi face de lucru cu tăiatul pâinii şi al roşiilor. Liza se aşază pe un taburet înalt.

— Eu aş vrea, spune ea.

Mă aşez pe un scaun lângă Liza. Mă-ntreb cât timp va dura până când mama mi se va adresa în mod direct.

— Ce mult ai crescut! îi spune Lizei bunica. Erai mititică ultima oară când te-am văzut.

— Cred că acum sunt mai înaltă decât dumneavoastră, spune Liza, iar Nana surâde. În fine, adaugă ea, pe un ton ciudat.

Îmi dau seama că a remarcat că mama nu mă bagă în seamă.

— Am făcut curat în camera lui Emory, mai spune Liza cu glas şovăitor.

Mama îi întinde o farfurie cu o roşie şi un sandvici cu brânză.

— Mulţumesc, spune Liza.

Muşcă delicat din sandvici, mestecând lent. Mama îmi dă şi mie o farfurie.

— Mulţumesc, îi zic.

Mama soarbe o gură de ceai.

— Ţi-au crescut notele pe trimestrul ăsta, spune ea uşor.

Mă opresc din mâncatul sandviciului.

— Da?

— Da.

Se uită, în sfârşit, la mine.

— Te-ai descurcat foarte bine. Numai note de zece, în afară de cursul de literatură americană clasică. Aici nu ai nicio notă.

Liza îşi înghite îmbucătura.

— Asta pentru că avem o singură temă. O lucrare. Treizeci de pagini până la finalul semestrului. A fost o mică revoltă în clasă în privinţa listei de lecturi.

— Interesant, spune mama.

Apoi mă fixează cu privirea.

— Notele fratelui tău nu sunt ceea ce speram.

Inima mi se face grea.

— Ce… ce note are?

— Numai 6 şi un 5.

— Păi, nu-i aşa… de rău. Sau e?

— Trebuia să ia măcar un minus 8 la fiecare curs.

Face semn cu capul spre Regulile pentru Joey, lipite de frigider cu un magnet.

— A avut o meditatoare. Nu pricep ce s-a întâmplat.

Nana clatină din cap.

— Ai tras prea tare de el. Muncă, şcoală, terapie. Cum să se descurce mai bine dacă e epuizat?

Mama nu-i răspunde. Mă ţintuieşte în continuare cu privirea.

— Am fost dezamăgită. Şi cred că şi el era. A plecat la şcoală puţin supărat.

— Am auzit, zic eu. V-am auzit certându-vă. L-ai făcut să se simtă aiurea? Se străduieşte! Am stat lângă el când şi-a făcut temele şi să ştii că se străduieşte. Doar că pentru el e prea greu, mama. Nu e ca mine.

Nu e ca Maddie.

Îmi dau seama că Liza tace mâlc şi-mi amintesc de ceea ce mi-a spus la etaj – să le spun părinţilor că Joey s-a drogat. Dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

— Înţeleg asta, Emory. Nu încerc să mă iau la ceartă cu tine. Poate că Nana are dreptate. Poate că lucrurile erau prea drastice. O să vorbesc cu tatăl tău şi poate că o reuşim să facem un plan mai bun.

— Poate c-o să-l întrebaţi şi pe *Joey* de ce are nevoie, spun eu.

— Fratele tău nu se prea pricepe să-şi formuleze nevoile, Emory. Asta este una dintre probleme. Dacă avea nevoie de ajutor, trebuia să-l ceară.

— Poate că se *teme* să ceară ajutor, mama.

Liza se ridică în picioare şi-şi duce demonstrativ farfuria în chiuvetă.

— Cred c-ar trebui să plec. Mulţumesc pentru masă, doamnă Ward. Mă bucur că v-am revăzut. Şi pe dumneavoastră, Nana Ward.

Nana o îmbrăţişează pe Liza. Mama îi zâmbeşte vag.

— Mă conduci până la uşă? mă întreabă Liza.

Ies din living în urma ei. Deschide uşa de la intrare şi spune relaxat:

— Voiam să te întreb la etaj, dar am uitat. Cum aţi început tu şi Gage tot acest proces dubios?

Îmi las ochii în jos. Mă întristez dintr-odată când îmi amintesc, pentru că a fost un lucru atât de mărunt şi de neaşteptat.

— O poezie, îi zic Lizei. A început datorită unei poezii. Cea scrisă de Anne Sexton, din clasa a opta, mai ţii minte? Cea cu avertizarea stelelor. El şi-a amintit-o.

Mă uit din nou în jos, aproape ruşinată.

— Mi-a spus că sunt frumoasă. Perfectă.

— Păi, eşti, spune Liza. Eşti, fără discuţie, într-un fel dement şi nemaipomenit.

Încerc să zâmbesc, iar Liza clatină din cap.

— Poezia aduce întotdeauna necazuri, să ştii.

Mă bate uşor pe umăr.

— Ne vedem, zice ea, închizând uşa de la intrare în urma ei.

Mă întorc în bucătărie şi inspir profund.

— Mama, Joey face ce poate. Dar are nevoie de spaţiu. Şi are, poate, nevoie... s-o dea puţin în bară. E chiar atât de rău?

— Ei bine, spune mama. În dimineaţa asta am pomenit din nou de şcoala militară. Sincer, ar putea fi cea mai bună alegere. Departe de-aici. De amintirile astea. Să aibă un program fix. Dar nu i-a plăcut deloc ideea.

— Nu cred că ai făcut asta! spun, holbându-mă la ea.

Acesta este cel mai urât lucru pe care i l-ar fi putut spune. Era ultimul lucru pe care şi-l doreşte Joey, să fie trimis de-acasă. Să dispară.

— Eram supărată, spune ea. Şi acum sunt foarte supărată. Am tot consiliul orăşenesc în cap din cauza Morii, am fost de acord să plătesc spitalizarea şi recuperarea pentru Galt, ca să nu facă plângere la poliţie. Mai eşti şi *tu.*

Mă crispez.

— Plăteşti pentru Gage?

Asta e prea mult.

— Trebuie să trăiesc casă-n casă cu oamenii ăştia, Emory. Trebuie să le dau un semn de bunăvoinţă. Dar sper că ai terminat-o cu băiatul ăla.

Îmi plimb sandviciul prin farfurie.

— Am terminat-o, zic uşurel.

— Adică, pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt proastă. Citesc *ziarul. Aud* diverse lucruri. Ştiu ce fac copiii în zilele noastre. Faza cu pozele. Sexting.

Zici că acest cuvânt o arde pe cerul gurii, pentru că ia o sorbitură prelungă de ceai.

— Dar n-am crezut vreodată că *tu* vei face asta. Trebuie să ne păstrăm nişte standarde, Emory. Lucrurile astea te pot urmări pentru tot restul…

— Am spus că am *terminat-o.* Am spus că-mi pare *rău.*

— Abigail, te rog, zice Nana. Gata pe ziua de azi.

Mama oftează.

— Bine. Acum, ce-ai de gând să faci în această zi liberă întâmplătoare? Nici măcar nu trebuie să mergi la Sandviciurile lui Hank astăzi cu Joey. Eşti liberă.

— Cred… cred că-mi voi citi cartea pentru ora de literatură americană clasică şi o să scriu câteva notiţe pentru lucrare. Şi trebuie să mă uit peste monologurile de la Clubul de Teatru. Spectacolul e peste două săptămâni.

Minunat. Acum trebuie s-o fac şi pe-asta. Să stau în faţa a naiba ştie câţi oameni care mă învinovăţesc pentru accidentul lui Gage şi care poate că au văzut şi fotografiile. Mi se învârte capul. E prea mult. Aş vrea doar să urc la mine în cameră şi să dorm la nesfârşit.

Nana bate din palme.

— Ah, o piesă de teatru! Ce drăguţ!

— Nu, Nana, sunt doar momente şi schiţe toată seara. Un soi de spectacol de varietăţi.

Mama dă aprobator din cap.

— E foarte frumos. Să mă anunţi în ce zi e şi la ce oră, ca să venim cu toţii. O să-mi notez în calendar.

Când se întoarce cu spatele să clătească vasele, îmi scot telefonul şi-i scriu lui Joey.

Nu te stresa pentru note.
Totul o să fie OK. Îţi promit.

Prost_Educata
Vă văd. Vă văd pe toţi.
Repostaţi şi rânjiţi şi vă ascuţiţi colţii de liceeni.
Vă ştiu pe fiecare în parte.
Vă cunosc de ani buni.
Însă voi nu m-aţi remarcat prea mult. De multe ori nu observaţi fete ca mine.
Inteligente (plictisitoare). Nu se îmbracă sexy (plictisitoare). Cu opinii prea tăioase (căţele plictisitoare).
Aş putea continua la nesfârşit, dar în timp ce voi eraţi prea ocupaţi nebăgându-mă în seamă
Eu îmi luam notiţe despre voi. Ştiu mai multe decât credeţi.
Şi dacă credeţi că e amuzant să-i scrieţi porcării pe bancă
Să-i lăsaţi mesaje deocheate în căsuţa vocală
Să-i scrieţi măscări
Să şuşotiţi pe holuri
Să distribuiți fotografiile cu ea la nesfârşit.
Să credeţi că e o răzbunare sau un act de justiţie. (Pentru ce oare?)
O să vă demonstrez cât de mult vă înşelaţi.
Vreau să vorbim despre dependenţe.
Părinţii meu au dispărut. Puf. Într-o zi erau cu mine, în următoarea nu mai erau. Dar, când erau cu mine,

Eu eram cea care-i sprijinea. Făceam de mâncare. Aveam grijă
De fraţii mei. Mergeam la cumpărături.
Număram fiecare bănuţ.
Ascundeam tot ce puteam ca ei să nu mai vândă din casă.
Odată ne-au vândut toate încălţările.
Tundeam patru peluze ca să câştig destui bani
Ca să pot cumpăra mai multe lucruri de la economatul Armatei
Salvării.
Tundeam peluzele alea desculţă.
Asta e faza când iubeşti un dependent.
Nu vrei să-i pierzi.
Vei face tot ce-ţi stă în putinţă ca să-i ţii lângă tine.
Să-i ţii în viaţă.
Vei minţi, vei cerşi, vei înşela, vei fura.
Dar începi să te simţi invizibil.
Pentru că este vorba doar despre ei.
Niciodată despre tine. Nici măcar nu te poţi gândi la tine,
Eşti prea ocupat să ai grijă de ei
Pentru că nu vrei să-i pierzi.
Dar e greu să fii invizibil.
Nu-ţi doreşti decât se te observe şi pe tine cineva
Câteodată. Uitaţi-vă la mine, implori
În mintea ta. Observaţi-mă.
Iubiţi-mă.
Iubiţi-mă.
O să hotărăşti de unul singur.
Cei manipulaţi aşa fac, deseori.

Dar ţineţi minte un lucru:
Ce anume ai face ca să fii remarcat?
Cum te-ai simţi dacă un băiat te-ar ruga
Să-i reciţi o poezie şi nu ţi-ar zâmbi răutăcios?
Dacă ţi-ar spune că eşti Perfectă
Şi Frumoasă
Şi totul era frumos în toate felurile, cu o singură excepţie:
Nimeni nu avea voie să afle.
Dar tu te simţeai iubită, aşa că ai mers mai departe.
Oamenii ar face orice pentru dragoste.
Ştiu că eu aş face.
Este o dependenţă.
Aş face orice
Dacă asta mi-ar aduce părinţii înapoi.
Presupun că fata asta nu este singura
Cu o astfel de poveste. Sau cu o versiune a ei.
O poveste cu un băiat şi o fată şi săruturi
Şi giugiuleli şi secrete şi minciuni.
Aşadar de ce o batjocorim?
Spuneţi-mi. Spuneţi-mi poveştile voastre.
Spuneţi-mi cine v-a greşit.
Nu băieţii trebuie să facă regulile
Despre cum trebuie să se poarte fetele
Şi dacă v-aţi plictisit să fiţi batjocorite
Şi dacă v-aţi săturat să batjocoriţi pe altcineva
Veniţi să ne întâlnim în baia aia de căcat de lângă laboratorul de ştiinţe
Mâine înaintea primei ore.
Hai să le oferim un subiect de bârfă.

324 comments
3.1k likes
+ mai mult
#heywoodhigh #camionagiiidinheywood #ipocriziadinheywood #metoo #gagegalt #millhaven
SZ1789 Nate Rabinowitz
Gigi Carl Granger
FrancesP Tucker Michaels
MandyMandy Allan Jefferson
PristTine Roly Martin
LzySusan Omul ăla de serviciu în toamna lui 2019.
Cel care nu-şi putea ţine mâinile acasă.
HelenOfJoy Allan Jefferson, Chris Munoz

Capitolul 32

Stau cu Nana pe canapea şi şterg mesajele din telefon. Majoritatea au venit mai devreme, când îmi făceam temele, dar parcă s-au mai oprit. Nu-mi vine să cred însă că oamenii îmi mai trimit chestii nasoale, dar se întâmplă. Nici măcar nu citesc ce scriu ei acolo, ci doar şterg mesajele şi blochez numerele de telefon. Aproape că ratez mesajul de la Joey în tot potopul de mesaje răutăcioase. Mi l-a trimis acum vreo oră.

Îmi pare tare rău
Nu voiam să-ţi fac vreun rău sau să supăr atât de mult pe toată lumea
Te-am dezamăgit
Ştiu că tu te-ai străduit
Pur şi simplu e prea greu

E OK, îi scriu.

El nu răspunde. Îl sun şi-i las un mesaj vocal, aştept câteva minute, dar nu mă sună.

— Joey mi-a trimis un mesaj dubios, îi spun Nanei, cu glas şovăitor. Pare foarte straniu. Şi nici nu-mi scrie, nici nu-mi răspunde la telefon.

— Probabil îi e ruşine, spune ea. Sună-l la serviciu. Ar trebui să fi ajuns acolo, nu? Nu poate să nu răspundă dacă suni la prăvălie. El e cel care răspunde la telefon!

Dar îmi răspunde Hank, cu glasul sacadat şi profesionist.

— Sandviciurile lui Hank, suntem aici să vă potolim foamea.

— Bună, Hank, sunt Emory, sora lui Joey.

— Ah, salutare, Emory. Sper că Joey se simte mai bine. Nu arăta prea grozav.

— Stai, nu e acolo?

— Nu, a zis că se simte rău. L-am trimis acasă.

— Când?

— Acum vreo două ore. E totul în regulă?

— Sunt acasă, dar el nu e aici.

Face o scurtă pauză.

— Păi, eu l-am trimis acasă pentru că a spus că se simte rău. Părea bolnav.

Creierul meu se mişcă lent şi repede în acelaşi timp.

— Bolnav în ce sens?

— Ah, puţin transpirat. Ameţit. Gripă sau ceva de genul ăsta. Se mişca în reluare. Mulţi oameni se îmbolnăvesc în perioada asta a anului. Se întâmplă mereu.

Închid telefonul.

Pur şi simplu e prea greu, a scris Joey.

Nana dă volumul televizorului mai încet.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Joey a plecat de la muncă acum două ore. A spus că vine acasă. Mama! strig, sărind de pe canapea şi intrând valvârtej în bucătărie. Mama!

Mama îşi frânge mâinile în timp ce poliţiştii iau notiţe, la noi în living. Nana l-a sunat pe tata, care a plecat de la spital şi e în drum spre casă.

Mama le le descrie hainele de lucru ale lui Joey, le dă detalii despre înălţime, greutate şi culoarea părului. Poliţiştii întreabă dacă a avut probleme în ultima vreme, dacă s-a întâmplat ceva care să-l facă să fugă de-acasă.

— Adolescenţii, nu-i aşa, doamnă Ward? Mereu e câte ceva. Poate se mai descarcă şi se întoarce mâine. Poate că ar trebui să-i contactaţi prietenii. Să vedeţi dacă au auzit ei ceva.

— E în perioada de recuperare pentru dependenţă de opiacee, Ted, spune mama.

Uneori uit că mama cunoaşte, practic, pe toată lumea din acest orăşel.

— Cred că aici e o mare problemă. Ne-am şi certat astăzi, mai devreme.

I-a spus că o dezamăgise, cred. *Te-am dezamăgit,* a scris el.

Eu stau deoparte, lângă fereastra mare din faţă. Vreau să fiu chiar acolo în cazul în care apare.

— Înţeleg. Putem da o tură în câteva locuri. Să punem câteva întrebări. E cineva care ar putea şti unde s-a dus? Cineva care-i cunoaşte obiceiurile?

— Era discret, zice mama. Am încercat să-i ocupăm timpul. Nu voiam să se mai amestece cu oamenii

aceia. I-am pus dispozitiv de urmărire pe telefon.

Cei doi poliţişti se uită unul la celălalt.

— Asta e bine. Putem folosi informaţia, spune Ted.

— Poate cineva din trecut? Un prieten apropiat la care poate apela?

Acesta e poliţistul scund.

Nimeni nu-l cunoaşte pe Joey ca Luther Leonard. Mă ridic în picioare, mă duc în biroul tatei şi-i scriu lui Jeremy.

Jeremy

Doamne, eşti bine? A fost o zi dementă.

Ştiu. Ascultă, Joey a dispărut. Poţi să-l suni pe Luther? Se poate? Şi să-l întrebi unde putea să se ducă Joey? Poate ştie el ceva. Vor să afle poliţiştii.

...

Emory, îmi pare rău. Nu pot.

De ce???

...

Pentru că Luther a ieşit săptămâna trecută.

A împlinit 18 ani. Şi-a luat lucrurile şi n-am primit nicio veste de la el. Niciuna.

O, Doamne! O, nu! Nu Luther Leonard.

N-ar face Joey aşa ceva.

Sau ar face?

— Mama, zic, întorcându-mă în încăpere.

— Emory, spune ea, ridicând mâna, vorbesc cu

ofiţerii.

— *Mama.*

— *Ce e,* Emory?

— Luther Leonard a ieşit săptămâna trecută de la şcoala de corecţie. A împlinit 18 ani. Şi e singurul care ar putea şti unde e Joey, doar că nimeni nu ştie unde e Luther.

Ted, poliţistul cel înalt, îşi masează gâtul.

— Puştiul ăla, Leonard? Aş spune că şi-a luat tălpăşiţa. Băiatul ăla şi-a făcut nişte duşmani serioşi vara trecută.

Geanta cu droguri nu a ajuns niciodată la destinaţie. Eu voiam s-o luăm la dreapta, el voia s-o luăm la stânga şi, în schimb, ne-am dat cu maşina peste cap.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că astfel de lucruri se pot prelungi, mai ales la vârsta asta. Iar puştii tind să-şi protejeze prietenii, măcar o vreme. O să ne ducem la prăvălia lui Hank să vedem dacă aflăm ceva. Apoi o să întrebăm prin oraş şi o să vă anunţăm.

Mama se ridică şi-i conduce la uşă.

— Nu avem ce să facem, doar să aşteptăm, zice când revine.

— Putem să-l căutăm şi noi cu maşina, spun eu. Să mergem la podul Frost, la râu, să întrebăm de el. Nu trebuie să stăm aici cu mâinile-n sân.

— Emory, a fost o zi obositoare şi cred că ar trebui să ne potolim. Are 17 ani. Probabil că…

Ştiu ce vrea să spună. Că se droghează.

Şi de-asta ar trebui să ne facem griji, dar nu cred că vrea s-o spună cu voce tare.

— Se descarcă, îşi termină mama ideea. După cearta noastră. Îmi pare rău că am zis ceea ce am zis. Uneori nu spunem chiar ceea ce trebuie. Şi nici nu

vreau să te învârti prin oraş după ceea ce s-a întâmplat. S-ar putea să nu fie sigur nici pentru tine.

Nana mă prinde de braţ.

— Are dreptate, Emmy. O să vrem să fim aici când se întoarce. O să se întoarcă.

Îi scriu lui Max deVos.

L-ai văzut cumva pe Joey?

Îmi răspunde imediat.

Nope, ce-aţi păţit am auzit că boul de Roly l-a pocnit

Nu-l găsim

O, nu, asta e naşpa, îmi pare rău

...

O să te anunţ Emory dacă-l văd sau ceva.

...

Voiam doar să fiu din nou prieten cu el

O ajut pe Nana să se pregătească de culcare când mă sună tata. Am un gol în stomac şi am tremurat toată ziua, întrebându-mă dacă Joey e OK, unde o fi, dacă e drogat sau rănit.

— Emmy, spune tata, trebuie să vii cu mama ta la prăvălia cu sandviciuri. Poliţia a găsit... ceva.

— Tata, ce anume? L-au găsit pe Joey? E de rău?

Îmi ţin respiraţia. Te rog, Doamne, fă să fie OK! Te rog, Doamne, fă să fie OK!

Tata tace.

— Veniţi aici, vă rog. Imediat.

Tata ne aşteaptă la intrarea puternic luminată a prăvăliei lui Hank.

— Abigail, nu e bine. Vreau doar să te avertizez.

— Neil.

Mama se face cenuşie la faţă. Zici că e pe punctul să vomite. O iau de braţ.

— Nu e mort, zice tata, doar că… nu e de bine.

Răsuceşte semnul de pe uşă pe care scrie ÎNCHIS şi ne conduce dincolo de tejghea, în biroul din spate. Hank şi soţia lui sunt acolo, cu poliţiştii.

— Mi-am adus aminte, spune cu tristeţe Hank, frângându-şi degetele. Camerele de supraveghere. Le am îndreptate spre aleea din spate şi spre casa de marcat din faţă.

Apasă un buton şi ne uităm cu toţii la micul monitor. La început imaginea tremură şi apoi se stabilizează.

— L-am pus mai întâi la bucătărie, să facă sandviciuri, din cauza feţei. S-a bătut cu cineva? Oribilă vânătaie, spune Hank. Dar l-am mutat în faţă, pentru scurt timp, ca să iau şi eu o pauză.

Iată-l pe Joey la tejghea, luând comenzi, cu şapca portocalie strâmbă şi cu cămaşa scoasă din pantaloni. Le dă clienţilor pungi cu sandviciuri, şterge tejgheaua. Priveşte în gol. Pare… resemnat.

Ca şi cum toată energia s-a scurs din el.

Şi apoi îşi îndreaptă spinarea. Îşi dă puţin capul pe spate, ca şi cum i-ar fi teamă de ceea ce vede. Se uită înapoi spre bucătărie. Se răsuceşte la loc spre tejghea.

O siluetă se apropie de tejghea, îmbrăcată toată în negru.

Cu căciulă tricotată neagră, hanorac negru, blugi negri. Cu un mers bine cunoscut, şchiopătat. Cu ceva negru pe faţă.

Un petic pentru ochi.

— E Luther, spun încet. Luther Leonard.

Joey se îndepărtează de tejghea, dar Luther îşi sprijină coatele de ea, ca şi cum ar avea toată ziua la dispoziţie. Ca şi cum a trecut pe acolo ca să trăncănească.

Mă uit la imagini şi de-abia mai pot respira.

— Îmi pare foarte rău, ne spune Hank. Nu există sunet.

Privim cum Luther se lipeşte de tejghea, vorbind. Joey se tot uită în jur, scuturând din cap.

Dar Luther zăboveşte. Şi, treptat, Joey se apropie şi el de tejghea. Stă cu ochii în jos. Nu-i pot descifra expresia.

Luther se uită în jur relaxat şi apoi bagă mâna în buzunar.

Îi strecoară ceva lui Joey, peste tejghea.

Poliţiştii oftează.

— Da, spune simplu Ted. Ăsta e momentul.

Pe tejgheaua portocalie, între Joey şi Luther, se află o punguţă.

Luther ridică mâinile, se dă înapoi şi dispare din cadru.

Apoi rămâne doar Joey, singur cu punguţa de droguri.

Simt cum toţi cei prezenţi am încetat să respirăm. Îmi simt inima în gât.

N-o face, mă gândesc. N-o face. Dovedeşte-ne că ne înşelăm.

Mama începe să plângă.

— Nu pot, spune ea. Pur şi simplu nu pot.

Pleacă din birou.

Încet, Joey se întinde şi pune mâna peste punguţă. O vâră în buzunar. Se răsuceşte şi dispare în spatele prăvăliei.

Nu. Nu. *Nu.*

— Şi-a luat pauză de mers la toaletă, spune Hank. Aşa că m-am întors să mă ocup de casa de marcat.

În imagini, Hank este acum la tejghea, ştergând-o şi aranjând cutia cu şerveţele.

Câte minute trec între momentul în care Joey încetează să fie Joey pe care-l ştim acum şi momentul în care devine Joey pe care-l ştiam anul trecut? Nu-mi dau seama.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus el. Cum simte că în interiorul lui se deschid nişte aripi. Ca şi cum ar fi iubit, dar nu-i pasă dacă e iubit sau nu.

Probabil se gândeşte că dacă deja a călcat strâmb o dată, de ce-ar mai conta acum?

Te-am dezamăgit.

Joey apare din nou pe înregistrare. Hank zăboveşte cu el preţ de un minut.

— Îl întrebam dacă se simte bine. Era palid. A spus că totul e în regulă. Îmi pare rău.

Hank îşi frământă şapca portocalie în mâini.

Vedem apoi cum Hank pleacă de la casă şi Joey umple suportul de şerveţele, ia comenzi şi, încet-încet, încep să observ schimbarea.

Cu toţii o observăm.

Observăm cum mişcările îi devin din ce în ce mai lente. Fiecare apăsare pe tastele casei de marcat îi ia mai mult decât cea de dinainte. Începe să se clatine înainte şi înapoi. Se poticneşte şi cade în faţă, cu capul

spre tejghea. Un client face semn şi apare Hank, care îl bate uşor pe Joey pe spate.

— Părea că se simte foarte rău, cum am spus. Gripă. Ceva la stomac. I-am spus să se ducă acasă.

— Sunt medic, zice uşor tata. Probabil că e heroină. Mai are puţin şi vomită. Şi după asta va fi ori foarte, foarte drogat, ori foarte, foarte mort. O, Joey!

Vocea tatei se frânge. Mă ia de mână şi mă strânge cu putere.

— Şi apoi a plecat, zice Hank. Se vede pe imaginea de pe alee, chiar aici, cum se urcă în maşină şi se îndepărtează.

Unul dintre oamenii legii ia notiţe.

— Îi vom pune telefonul sub urmărire, dar probabil că l-a aruncat după ce i-a scris surorii sale. Şi-i putem căuta maşina, dar, din experienţa mea, probabil o va dezmembra şi îi va vinde piesele ca să facă repede rost de bani. La vreun service auto sau ceva. Cât o primi pe ele.

— De unde ar şti cum să facă aşa ceva? întreabă tata.

Ted, poliţistul cel înalt, ridică din umeri.

— Aţi fi uimiţi. Oamenii şi drogurile… e ca şi cum ar trăi o viaţă dublă.

Caroline clatină din cap.

— E foarte trist. Sunt foarte mulţi oameni care trăiesc aşa. Aici, în Mill Haven, nu în altă parte.

— Ai verificat casa, Hank? Lipsesc bani?

— Nu e *hoţ,* zice tata.

— Nu-i vorba despre el, domnule, spune Ted. Ci despre dependenţa lui. Oamenii fac ce simt că trebuie să facă.

Hank răspunde:

— Banii sunt în regulă. Au fost deja număraţi. Sper

să-l găsiţi cât mai repede. Peste patru zile e ziua lui de naştere. Vedeţi voi, am calendarul cu zilele de naştere ale angajaţilor. Cumpărăm un tort, le cântăm.

— E un moment foarte drăguţ, adaugă Caroline.

Ne arată un mic calendar de birou. Cineva a desenat un tort aniversar şi a scris *Joey* în dreptul datei respective.

Tata inspiră scurt, cu zgomot.

— Ce e? zic eu. Ce e?

— Face 18 ani, şopteşte abia auzit tata. Şi apoi pentru poliţie nu va mai fi o prioritate să-l caute. E adult. Poate face ce vrea. Nu e adevărat?

Strâng mâna tatei.

Dacă nu-l vom găsi pe Joey în curând, îl vom pierde pentru totdeauna.

Poliţiştii se uită unul la altul, apoi la tata.

— E adevărat, zice amabil Ted. Nu va mai reprezenta o prioritate. Are 18 ani şi se poate duce unde vrea.

În drum spre casă, mama stă mută pe bancheta din spate a maşinii. Partea asta cu nevorbitul mă ucide. Vreau să spună cineva ceva, să facă ceva, orice, ca să nu mai stăm aşa, în tăcere.

— Tata, zic eu brusc. Întoarce aici.

— De ce?

— E podul. Aici sunt fantomele. Lasă-mă să verific. Poate e acolo.

— Emory, spune mama tăios. E periculos. Nu pot să te las să te duci acolo. E treaba poliţiei.

— Tata, zic ferm, ignorând-o. Întoarce şi lasă-mă să-l caut.

Tata semnalizează.

— Neil!

— *E fiul* nostru, Abigail.

Parchează pe maidanul care dă spre podul Frost şi spre râu.

Poţi vedea totul de-aici. Prelate şi corturi, cărucioare de cumpărături şi saci de dormit. Câteva focuri făcute în tomberoanele din metal, pâlpâind sub ploaia uşoară.

— Ne întoarcem imediat, îi spune tata mamei. Scrie-i un mesaj Nanei. Anunţ-o ce se întâmplă.

Tata şi cu mine coborâm din maşină şi pornim pe cărarea udă şi bătută prin beznă, călcând peste pahare storcite de suc. Prezervative. Ace.

— Ai grijă, spune el.

Dar mie nu-mi pasă. Vreau doar să ajung sub pod, să văd dacă Joey e acolo.

— Emmy, zice tata. Nu da buzna acolo.

Mă răsucesc.

— Tata, vreau să-l găsesc pe Joey. *Tu* nu vrei?

— Ba vreau, Emory.

Inspiră profund.

— Dar aceasta este *casa* lor. Nu se cade să intri valvârtej. Nu ţi-ar conveni dacă ne-ar dărâma cineva uşa, nu-i aşa? Le poţi arăta un strop de respect.

Unii dintre ei se uită la noi.

— Mă scuzaţi, spune tata, postându-se protector în faţa mea. Îmi pare rău că vă deranjez. Îmi caut fiul. Un puşti înalt, pe nume Joey. Poartă un tricou portocaliu? De la prăvălia de sandviciuri de pe Main Street? Păr scurt, cam ciufulit. S-a bătut cu cineva, are un obraz vânăt.

Acele folosite sclipesc în jurul pantofilor tatei. Mă retrag puţin în spatele lui.

Cred că sunt 50 de oameni aici. E greu de spus în întuneric. Câţiva dorm înghesuiţi unul într-altul. Cu toţii

sunt uzi pentru că şi-au petrecut ziua în ploaie.

O femeie se ridică în picioare.

— N-am văzut pe nimeni astăzi care să arate aşa. Şi sunt aici de la prânz.

Are faţa murdară.

— Dacă îl vedeţi, i-aţi putea spune, vă rog, să meargă acasă? zic eu.

— Aşa o să fac, spune femeia.

Are o voce plăcută, ca şi cum am vorbi despre vreme, nu despre un puşti distrus care a dispărut. Tata dă din cap.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

— Credeţi că m-aţi putea ajuta puţin? întreabă ea.

Tata pare speriat.

— Da, normal.

Scoate câteva bancnote din portofel şi i le întinde femeii.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, zice ea.

Ia bancnotele, le numără şi le vârâ în interiorul jachetei.

Tata şovăie, privind în jur la toţi acei oameni. La focul care pâlpâie. La conservele goale de supă. Role de hârtie igienică, chiar acolo, în spaţiul deschis, lângă sacii de dormit şi pături.

Câţiva dintre ei se ridică şi se alătură femeii.

Sunt foarte mulţi oameni aici. Aşa cum spunea tata, aceasta este *casa* lor. Sub ploaia rece. Îngheţaţi şi înghesuindu-se unul într-altul ca să se încălzească.

Tata îşi drege încet vocea, uitându-se la toţi aceşti oameni.

Apoi scoate restul banilor din portofel şi dă la o parte câteva ace din calea sa cu pantoful. Îşi întinde batista pe pământ şi pune banii pe ea cu mare grijă, ca să nu fie murdari când oamenii îi iau de-acolo.

— Mulţumesc, spune el. Pentru ajutor.

Când ne întoarcem la maşină, tata zăboveşte mult privindu-i.

Se răsuceşte spre mama. Aceasta are o expresie înspăimântată, care mă sperie şi pe mine, pentru că ea nu e niciodată înspăimântată. Sau cel puţin n-o arată.

— Uită-te la toţi aceşti oameni, Abigail. Acesta este *oraşul* nostru. Oraşul *tău.*

Mama are un glas moale.

— Nu pricep ce vrei să fac *eu,* Neil.

Vocea tatei tremură când se întoarce din nou spre pod.

— Păi, nu sunt sigur, Abigail, zice el încordat. Dar oamenii aceia au nevoie de ajutor, altfel în locul ăsta o să moară.

Apoi porneşte motorul şi ne duce acasă.

Mă plimb în sus şi-n jos prin camera mea. Fuzzy mi se învârte agitată printre picioare. Mă simt ciudat, ca şi cum nu mă pot calma. Ca şi cum aş pluti departe de mine. De parcă nimic nu ar fi real.

Când mi se luminează ecranul telefonului, mă sperii atât de tare încât aproape că îl scap din mână. E Maddie, care mă videoapelează.

— Ce naiba s-a întâmplat? întreabă ea. Mi-a scris mama şi dintr-odată mă sună poliţia, întrebându-mă dacă am vreo veste de la Joey.

Mă aşez pe pat.

— A dispărut. S-a certat cu mama şi… ne-am dus la prăvălia lui Hank şi ne-am uitat pe înregistrările video. Maddie, Luther a fost acolo.

Sora mea se încruntă.

— Ah, nu, la naiba!

— I-a dat nişte droguri peste tejghea şi Joey le-a luat şi apoi… a plecat. A dispărut.

— Păi, unde morţii mă-sii e Luther? Probabil că e cu el. Spuneţi-le poliţiştilor să-l găsească pe Luther.

— Cred că vor încerca, dar cine ştie unde e? Poate fi oriunde.

— Nu prea ştiu ce să fac. Ar trebui să rămân aici, nu-i aşa? Nu ştiu, în caz că vine aici? Adică, rahat, ce-ar trebui să fac?

— Nu ştiu. Aşa cred. Adică se poate duce oriunde. Maddie.

Urăsc când glasul meu sună atât de slab.

— Poftim?

— Eu… Joey s-a drogat în seara balului. Nu le-am spus mamei şi tatei.

Rămâne tăcută câteva secunde.

— Pricep asta. Te-ai gândit, probabil, că o să poţi îndrepta lucrurile.

— Ar trebui să le spun acum?

Maddie expiră încet.

— Nu ştiu. Poate. Poate că nu. Adică la ce-ar mai folosi acum?

— Nu ştiu, zic. Nu ştiu ce să fac. În nicio privinţă.

— E în regulă, Emmy. Fii cuminte. Şi ai grijă de mama. O să facă pe dura sau o să amuţească. Oricum ar fi, fii blândă cu ea.

— OK.

— Te iubesc, Emmy-ursuleţ, spune ea.

— Şi eu te iubesc.

De îndată ce Maddie închide, încep să-i scriu lui Joey, mesaj după mesaj. Poliţia a zis că-şi va arunca telefonul, dar poate că n-a făcut-o încă. Mereu mai e o şansă. Să pot lua legătura cu el.

Vino înapoi
Te rog să vii acasă
Te iubesc
Te vom ajuta
Am văzut înregistrarea cu Luther şi
vrem doar să vii acasă.
Te rog Joey
Răspunde-mi
Vino acasă
Răspunde-mi
Răspunde-mi
Răspunde-mi

Mă trezesc speriată pe canapea, când îmi sună telefonul. Am adormit aici aseară. La etaj mi se părea pustiu fără Joey. Voiam să fiu, de asemenea, aproape de uşa de la intrare, dacă intra cu maşina pe alee sau dacă venea pe jos, pe verandă.

E Daniel.

— Lucrurile sunt foarte ciudate aici, la Heywood High, spune el.

Pare că are răsuflarea întretăiată.

— Joey a dispărut, îi spun. El... e o poveste lungă, dar s-a drogat. Din nou.

— Ce? O, Doamne, îmi pare rău. Ce pot să fac?

— Habar nu am. Poate să întrebi pe la şcoală. Vezi dacă l-a văzut cineva sau dacă ştie unde e.

— OK, o să-ncerc. Îmi pare rău. E nasol, Emmy.

— Ştiu.

Încerc să-mi controlez vocea, ca să nu plâng. El oftează.

— Hei, nu ştiu cum a ştiut să facă tot ce-a făcut, dar a ştiut. A făcut-o. Locul ăsta a luat-o razna.

— Ce? Cine?

— Liza. A organizat toată faza cu Hester Prynne. Mobilizarea pe Instagram sau ceva de genul ăsta. Sunt o grămadă de fete care se plimbă pe-aici cu litere mari şi roşii sau, mai bine zis, *stacojii,* pe tricouri. Şi pliante pe dulăpioare cu nume de tipi pe ele. Tipi care… ştii tu… le-au făcut diverse chestii fetelor sau au vorbit despre ele. Şi acum toată lumea face front comun împotriva lui Roly Martin. Cred că el a găsit telefonul lui Gage şi a postat pozele cu tine.

Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt aiurea sau mândră ascultând lucrurile acestea. Dar nu prea pot să simt nimic, pentru că sunt prea înspăimântată din cauza lui Joey. Toate astea, fotografiile, Gage, par ceva foarte îndepărtat în acest moment.

— E o nebunie, spun încet. Cred că până la urmă e bună şi *Litera stacojie* la ceva.

— Ştiu, zice el. Şi când profesorii strigă catalogul, elevii, inclusiv unii dintre băieţi, răspund „fără ruşine” în loc de „prezent”. Nimeni nu mai vorbeşte despre tine. Mă rog, adică mai vorbeşte lumea, dar în cu totul alt fel.

Fără ruşine.

— Nu ştiu ce să zic, îi spun lui Daniel.

— E cam copleşitor, răspunde el. Sper că te simţi bine.

Dar nu ştiu cum aş putea să mă simt bine, câtă vreme Joey e pe cine ştie unde.

— Daniel, prietenul lui Joey, Luther… îl ştii, fratele lui Jeremy? S-a dus la Joey la muncă şi i-a dat droguri. Aşa am aflat că s-a drogat din nou. Am văzut înregistrarea de pe camerele video, zic. Asta s-a întâmplat. A dispărut.

Mă doare că spun asta, despre droguri.

— Îmi pare rău, Emory.

— O să mă duc să-l caut.

— Cum? întreabă el. Unde?

— Nu ştiu, Daniel. Habar nu am. Dar o s-o scot eu cumva la capăt.

Închei conversaţia cu Daniel şi-mi arunc privirea pe fereastra din faţă, la străzile în pantă, la casele frumoase şi la peluzele îngrijite. Joey poate fi oriunde, iar eu trebuie să găsesc o cale de a-l aduce înapoi.

Capitolul 33

Mama e la ea în dormitor, cu o pungă de gheaţă pe cap, iar tata e la spital. Mă uit prin telefon, căutând oameni, cineva pe care să-l pot întreba dacă ştie unde e Joey sau unde s-ar fi putut duce.

Apoi văd numărul de telefon al lui Shadow.

Consilierul lui Joey de la Blue Spruce.

— Răspunde, răspunde, mormăi eu, ascultând sunetul telefonului la celălalt capăt al firului.

— Shadow Glenn.

Are glasul relaxat, ca şi cum la el, în Colorado, e o zi obişnuită, în timp ce mie mi s-a întors lumea cu susul în jos.

— Bună, spun şovăind. Sunt… sunt sora lui Joey Ward Emory. Nu ştiu… nu ştiu dacă-l mai ţii minte? A fost acolo astă-vară. Am vorbit la telefon. Tu şi cu mine.

Te rog, adu-ţi aminte de mine.

Urmează o pauză.

— Da, Emory, salut. Mă bucur să te aud. E totul în regulă?

— Nu, spun, cu glas frânt. Nu, nu e nimic în regulă. Deloc.

Îl aud inspirând profund. Se aud murmure pe

fundal. Oameni vorbind farfurii ciocnindu-se.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— Joey a dispărut, îi spun. De două zile. Ăăăă... te-a sunat cumva?

— Ultima oară când am avut o veste de la el a fost acum câteva săptămâni. Am stat de vorbă. Avea o perioadă puţin mai grea şi cred că discuţia noastră l-a ajutat.

Îmi simt inima grea. Joey a vorbit cu el acum câteva săptămâni. Probabil că suferea mai mult decât îmi arăta mie. Shadow a făcut o scurtă pauză.

— Mi-era teamă că se va întâmpla aşa ceva, spune el. Îmi pare rău să zic asta.

— Poftim? întreb eu. De ce?

— Părea puţin şovăitor şi pierdut. Nu e ceva neobişnuit în sine, dar era detaşat într-un fel care m-a îngrijorat.

— OK, mă rog, acum nu-l putem găsi şi... nu ştiu... habar nu am ce să fac... Am anunţat poliţia, am făcut tot ce trebuia, dar peste două zile împlineşte 18 ani şi, dacă nu-l vor găsi, vor abandona căutările.

Inspir cu forţă.

— A luat nişte Oxy. Acum câteva zile. Şi la locul lui de muncă, de unde a dispărut... au o înregistrare de pe camera de supraveghere în care apărea unul dintre vechii lui prieteni care a intrat şi i-a dat ceva într-o punguţă, peste tejghea. Joey a luat-o.

— Emory. Îmi pare tare rău. Sincer. Ştiu cât e de greu.

Shadow oftează.

— Recidiva este foarte, foarte des întâlnită, mai ales în primul an. Recuperarea nu este o ştiinţă exactă şi nu există o reţetă care să se potrivească tuturor.

— Dar ce anume... ca ar trebui să facem? Trebuie

să mă ajuţi.

Mi se citeşte disperarea în voce. Pentru că *sunt* disperată.

— Joey va veni acasă când va fi pregătit, spune Shadow. Nu te pot sfătui să te duci să-l cauţi. Nu vreau să te pui în pericol.

— Dar trebuie să-l aduc înapoi. Trebuie să-l ajut. Spune-mi ce *să fac,* îl implor.

— Să speri.

— Poftim? zic eu, pentru că nu sunt sigură că am auzit bine.

— Să speri. Să nu-ţi pierzi speranţa. Dacă te rogi, pomeneşte-l în rugăciunile tale. Dacă ai posibilitatea, fă fluturaşi şi lipeşte-i prin oraş. Fă un cont pe reţelele de socializare. Postează-i fotografia şi lasă-i mesaje. Nu ştii niciodată când se hotărăşte să vă caute. Nu ştii niciodată cine va vedea anunţul, ca mai apoi să vă contacteze şi să vă dea informaţii despre el. Chiar nu ai de unde să ştii.

— Dar nu e... eu am nevoie de ceva cert, îi zic, înecându-mă cu lacrimi.

— Nu există nicio certitudine în procesul de recuperare, Emory. Trebuie să scapi urgent de modul ăsta de gândire. Am văzut oameni care vin aici şi, după ce pleacă, nu se mai droghează 20 de ani, iar într-o bună zi se trezesc şi se duc să-şi cumpere o doză de la colţul străzii şi se întorc fix acolo de unde au început. Am văzut oameni care au intrat la dezintoxicare de mai multe ori. Am avut aici copii veniţi în cea mai proastă stare cu putinţă care au plecat şi, cinci ani mai târziu, sunt tot în proces de recuperare, fără să se mai drogheze, luând-o pas cu pas. Pur şi simplu nu ştii niciodată. Singurul lucru pe care-l ştii e că nu trebuie să renunţi vreodată la speranţă.

— Deci trebuie să… aştept?

— Cât e ceasul acolo? întreabă el. E zi de mers la şcoală, nu-i aşa?

— Da, dar eu sunt acasă. Vreau să fiu aici în caz că se întoarce.

— În locul tău, m-aş duce la şcoală. Aş face tot ce pot, mi-aş face temele. Dar m-aş duce la şcoală. Ar putea veni acolo, ca să te caute. Şi, dacă nu eşti acolo, s-ar putea să plece. Fă ceea ce faci în mod normal. Şi speră. Dar nu poţi să renunţi la viaţa ta în timp ce aştepţi. Trebuie să înveţi să le faci pe amândouă în acelaşi timp, altfel nu-l vei putea ajuta când ţi-o va cere.

— Nu pot… pur şi simplu nu-mi vine să cred că a luat punguţa. De la prietenul lui.

— Se întâmplă, Emory. Nu înseamnă că e vreun ratat. E croit altfel decât tine.

— Ce înseamnă asta?

— Din câte înţeleg, Joe a luat nişte medicamente pentru controlul comportamentului când era mai mic, apoi a suferit şi un accident, care a implicat luarea de analgezice. Câţi ani avea, 11? Nu e o idee prea grozavă să îndopi copiii cu medicamente. Creierul lor este în proces de dezvoltare până la vreo 25 de ani. Când hrănim un creier aflat în proces de dezvoltare cu medicamente, nu mai învăţăm cum să ne citim firesc propriile semnale. Urmăm semnalul medicamentului. Şi uneori dependenţa este transmisă genetic.

Îmi amintesc de momentul în care Joey mi-a spus că are un receptor stricat în creier.

— Ştiu că e complicat şi dureros, spune Shadow. Pot vorbi cu nişte consilieri de-aici şi cu unii dintre colegii lui Joey din grupul de terapie. O să-i anunţ să fie pe fază. Iar tu mă poţi suna oricând vrei.

— Asta e tot? zic.

Mă simt descurajată şi pierdută.

— Mi-e teamă ca asta e tot, Emory. Nu poţi decât să aştepţi acum. Şi să speri.

Îmi ţin telefonul în poală.

Apoi deschid Instagramul. Ultima mea postare e de la Crăciunul trecut, doar o fotografie caraghioasă. Cu Maddie şi cu Joey în pijamale asortate roşii pe care mama încă ni le cumpără în fiecare an, de Crăciun. Ca şi cum am fi pentru totdeauna copilaşii ei.

Sunt în faţa bradului, cu limbile scoase, înconjuraţi de mormane de cadouri frumos împachetate. A fost o zi frumoasă, atât de rară. Tata era acasă. Eram cu toţii acasă.

Încarc o poză cu Joey, din ziua aceea petrecută acasă la Nana, cu frunzele, când părea fericit.

Acesta este fratele meu, Joey Ward. Are 17 ani, aproape 18. A dispărut de-acasă. Dacă-l vedeţi, vă rog să mă anunţaţi. Avea părul mai lung. Purta un tricou portocaliu, de la Sandviciurile lui Hank. Locuieşte în Mill Haven. Joey, dacă vezi asta, te rog, vino acasă. #copiidispăruţi #millhaven #joeyward

Postez.

Fac la fel şi pe Twitter şi pe Facebook.

Te rog să vii acasă.

Capitolul 34

În dimineaţa următoare, tata mă lasă la şcoală. Are un teanc de fluturaşi cu poza lui Joey pe care îi va lipi prin tot orăşelul.

Străbat parcarea într-o stare de ameţeală. Nimeni nu mă mai jigneşte acum.

Când intru în şcoală, îl văd pe Noah, prietenul lui Joey, cel cu care a luat Oxy la bal. Când mă vede apropiindu-mă, grăbeşte pasul, dar îl prind din urmă şi-l împing lipindu-l cu spatele de dulapuri.

— L-ai văzut pe Joey? îl întreb. Spune-mi adevărul. Ştiu că v-aţi drogat împreună. Ştiu ce i-ai dat să ia.

E un puşti slăbănog, cu cearcăne întunecate. Ridică mâinile.

— Nu da vine pe mine, nu l-am forţat eu. Şi nici nu ştiu unde e. Poliţiştii au fost deja ieri aici şi am fost dus la secretariat ca să vorbesc cu ei. Am vorbit mai mulţi. Nimeni nu ştie, jur.

Îi cercetez chipul. Pare speriat.

Îl cred.

Mă îndepărtez de el.

Câţiva copii se holbează la mine.

— Dacă ştie careva unde e Joey, vă rog să-mi spuneţi, zic. E *fratele* meu.

Ei clatină din cap şi se îndepărtează.

Ce îngrozitor, murmură cineva când plec. *Oribil.*

Ca şi cum Joey este deja mort.

Particip la ore ca o stafie. Profesorii îmi aruncă priviri triste. La prânz, Daniel, Liza şi Jeremy stau tăcuţi lângă mine. Distribuie şi ei fotografia lui Joey pe paginile lor de pe reţelele de socializare.

La Clubul de Teatru, Simon Stanley îmi atinge umărul cu afecţiune.

— O să fiu cu ochii în patru, spune el.

— Nu ştiu dacă sunt în stare să particip la spectacolul de varietăţi, zic eu.

— Înţeleg. Dacă te răzgândeşti, anunţă-mă.

Blândeţea din ochii lui mă face să îmi vină să plâng.

Când tata vine să mă ia, îl întreb dacă mai putem aştepta o vreme înainte de a ne întoarce acasă.

— De ce?

Îmi frământ degetele.

— Te rog, nu te supăra, dar l-am sunat pe consilierul lui de la Blue Spruce. A fost o zi, după ce Joey a venit acasă de la dezintoxicare, în care i-a fost mai greu şi l-a sunat pe consilier. Shadow. Aşa îl cheamă. Şi Shadow a vrut să discute cu mine. A spus că-l pot suna oricând.

Tata clatină din cap.

— Nu mă supăr. Nu mă gândisem la asta. Să-i sun. A fost o idee bună, Emmy.

— În orice caz, el mi-a spus să continui să vin la şcoală şi aşa mai departe, pentru că Joey e posibil să apară aici. Aşa că poate ar trebui să mai stăm aici puţin. În caz că vine aici. Ştie că ar trebui să ies de la Clubul de Teatru cam pe-acum, ştii?

Tata opreşte motorul.

— Da, putem aştepta, Emmy. Mai putem aştepta puţin.

Stăm în maşină până când se lasă înserarea şi luminile din parcare se aprind, galbene şi tăioase, dar Joey nu apare.

Apoi tata porneşte motorul şi ne îndreptăm spre casă.

Capitolul 35

Tata stă în biroul lui, făcând alt rând de fluturaşi. Mama s-a dus la culcare şi Nana moţăie pe canapea, cu Fuzzy în poală. Eu sunt trează. Nu mi-am făcut nicio temă şi nici n-am mâncat, dar nu-mi pasă. Stau cu telefonul în mână, tastând la nesfârşit cuvinte.

Scriindu-i mesaje lui Joey.

Te rog să vii acasă
Mi-e dor de tine
Te iubesc
Întoarce-te
Te rog, întoarce-te acasă

Capitolul 36

În după-amiaza următoare, odată cu corespondenţa e o scrisoare adresată mie din Arizona, dar nu are niciun nume la expeditor. O deschid entuziasmată, pentru că poate fi de la Joey, normal că poate fi, este *posibil* să fi ajuns acolo cu maşina, nu-i aşa? Orice este posibil.

Aproape că sfâşii scrisoarea în două când o deschid.

Dar nu este de la Joey.

> Dragă Emory,
>
> Ştiu că, probabil, nu vrei să auzi de mine, dar trebuia să-ţi scriu. Mai întâi, vreau să ştii că nu eu am distribuit fotografiile acelea. Nu le-am arătat niciodată nimănui. Am uitat să le şterg. Trebuia să le şterg imediat ce m-ai rugat, dar am uitat. Pur şi simplu am uitat. Îmi

pare rău pentru asta. Roly Martin mi-a găsit telefonul pe teren şi el le-a distribuit. Îmi pare sincer rău pentru ruşinea şi necazurile pe care ţi le-a produs lucrul acesta.

Sunt în Arizona, la un centru de recuperare fizică. Nu ştiu cât timp voi sta aici sau dacă tratamentul va funcţiona. Nu sunt furios, deşi părinţii mei şi toată faza cu mama ta care a plătit pentru asta fac să pară că aşa stau lucrurile. Sper că totul se va rezolva, dar trebuie să accept şi că s-ar putea să nu fie aşa.

Nu vreau să vorbesc despre mine aici. Voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu noi. Nu-mi pare rău că ne-am cunoscut şi că am fost împreună, dar îmi pare rău pentru că te-am indus în eroare. Am greşit. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Vreau doar să ştii asta.

Prietenul tău, Gage

Prietenul tău.

Mă tot uit la acele cuvinte. Scrisul lui e foarte tremurat. Cred că a scris cu stânga, de vreme ce mâna lui dreaptă e distrusă. Poate că-l doare rău dacă scrie cu ea.

Mă gândesc la atingerea mâinilor lui, catifelată, uneori delicată, alteori fermă, şi la felul în care simţeam tot felul de lucruri: mă simţeam electrizată, observată, plină de dorinţă. Mă gândesc că aş fi făcut orice pentru acea senzaţie şi chiar făceam.

Mi-ar plăcea să mă pot simţi aşa şi acum, să fac să dispară toată starea de rău dinlăuntrul meu.

Dar nu pot. Trebuie să stau aici şi să simt totul. Toate aceste lucruri îngrozitoare.

Capitolul 37

Liza îşi mestecă felia de pizza.

— Pur şi simplu nu simt nimic, zice ea. Parcă eşti înţepenită.

— *Zici?* răspund eu.

Daniel se sprijină de spătarul fotoliului din camera mea.

— Sunt de acord. Nu te supăra, dar mai ai de lucru la prezentare.

— Nu, spune Jeremy, ridicându-şi ochii din cartea lui de benzi desenate. O să fie bine. Lumina potrivită şi costumul o vor ajuta. Mă pot ocupa eu de partea asta. E specialitatea mea. Micile detalii.

Arunc pe pat monologul Ofeliei.

— Nu pot face asta.

— Ba poţi, zice Liza.

— Nu pot. În primul rând, nu mă pricep deloc să vorbesc în public. În al doilea rând, am alte chestii pe cap în momentul ăsta, dacă n-aţi uitat cumva.

Se uită cu toţii unii la alţii.

— Ia-o ca pe o pauză binemeritată, spune Daniel. Ceva ce poţi să faci ca să-ţi odihneşti puţin mintea. Poţi să citeşti din *Portretul unei doamne.*

— Nu cred că sunt destul de convingătoare ca să transmit toată profunzimea lui Henry James pe scenă, Daniel.

— Ah, ba eu cred că eşti cât se poate de convingătoare, spune el, rânjind.

Mă uit la Jeremy.

— Ai vreo veste…

El clatină din cap.

— Nu, n-am nicio veste de la Luther. Nici n-o să

am, Emmy. Îmi pare rău.

Mă uit pe reţelele de socializare să văd dacă a comentat cineva la postările mele despre Joey.

Nimic. Câţiva oameni au răspuns când am postat prima oară, despre cineva care poate că semăna cu el, lângă podul Frost sau pe la prăvălia lui Hank. Tata şi cu mine ne-am plimbat pe acolo cu maşina, dar nu l-am văzut. Alţii scriu comentarii grosolane, dar eu le şterg. Aniversarea celor 18 ani ai lui Joey a venit şi a trecut. Mama şi tata nu au pomenit nimic de asta, iar eu nu vreau să le spun prietenilor mei, pentru că vor încerca să mă susţină, dar înlăuntrul meu este un gol, senzaţia că Joey e undeva departe, foarte departe de noi.

Îmi aşez telefonul cu grijă pe pat, mă asigur că volumul e dat tare, ca să aud în caz că mă sună sau îmi scrie vreun mesaj.

— Ar trebui să faci ceva, spune Liza. Orice. Cântai la pian pe vremuri. Cântă ceva.

— N-am mai cântat la pian de foarte multă vreme, îi zic. Nu sunt deloc pregătită pentru aşa ceva.

— Simon a spus că poţi veni cu ceva scris de tine, nu-i aşa?

Daniel o scarpină pe Fuzzy pe cap. Fuzzy e îndrăgostită de Daniel, cred.

— Ba da.

— Şi tu despre ce ai scrie? întreabă Liza.

— Nu ştiu.

— Păi, ce anume simţi?

Ia nişte pepperoni de pe felia ei de pizza şi şi-l aruncă în gură.

— N-am înţeles faza asta niciodată, spune Daniel. Practic mănânci o felie de pizza eu pepperoni, care are pepperoni pe ea, totuşi tu iei pepperoni şi-l mănânci separat.

— Tu mănâncă-ţi pizza în felul tău şi eu o să-o mănânc în felul meu, îi zice Liza. Emmy, ce anume *simţi?*

— Simt... multe lucruri. Prea multe. Mi-e dor de Joey. Îmi fac griji pentru Joey. Vreau ca Joey să se întoarcă acasă. Sunt îngrijorată pentru părinţii mei şi sunt furioasă pe ei. Sunt furioasă pe mine însămi pentru că am dat-o în bară cu Joey. Pentru că nu m-am descurcat mai bine. Mi-e dor de Gage, într-un fel ciudat, nu pentru că mi-ar plăcea de el, ci pentru că mi-e dor... mi-e dor să fiu atinsă. Totul era pe dos la situaţia aia, dar aveam nevoie de ea. Şi cred că acest lucru mă face să fiu ca Joey, căci am permis să continue, deşi nu era sănătos, doar pentru că voiam să mă simt *mai bine.* Şi sunt furioasă că am fost numită târfă pentru asta, dar mă şi bucur ciudat de mult că ai avut ideea cu *Litera stacojie* la şcoală, pentru că mă simt mai puţin singură. Sunt furioasă că Lucy Kerr i-a spus lui Joey că e un drogat şi un ratat.

Liza lasă jos felia de pizza.

— Atunci scrie asta.

— Poftim? Nu.

— Nu, spune Daniel. Are dreptate. Scrie ceva în genul ăsta. Un monolog. O poezie.

— Oamenii o să creadă că sunt o ciudată, protestez eu.

— Crede-mă, în acest moment nu prea mai ai ce să pierzi la Heywood High, spune Jeremy. Oamenii te-au văzut goală.

Îi arunc o privire.

— Nu eu, adică, spune el repede. N-aş face asta niciodată.

— Eu m-am uitat, zice Daniel.

— Faci mişto de mine? îl întreb.

— Oarecum, râde el. Le-am şters înainte de a le analiza în amănunt. Jur. Oricum se vedea ca prin ceaţă. O ceaţă absolut încântătoare.

— Gata, zice Liza. Scrie-o. Îţi place poezia. Fă-o sub formă de poezie.

— Îmi place poezia, spun eu. Nu o *scriu.*

— Cred că te pot ajuta eu cu asta, zice Liza, zâmbind.

Capitolul 38

Acesta este fratele meu, Joey Ward. Lipseşte de zece zile. Ultima oară a fost văzut la Sandviciurile lui Hank, pe Main Street, în Mill Haven. Purta un tricou portocaliu. Avea părul mai lung. Poate fi confuz sau dezorientat din cauza consumului de droguri. Dacă l-aţi văzut, vă rog să-mi daţi de ştire. Joey, dacă citeşti asta, te rog să vii acasă. Mi-e dor de tine.

Te iubesc. Voi fi la Heywood High mâine seară, la ora 8, dacă vrei să vii acolo. Te rog, lasă-mă să te ajut.

După ce postez, nu reuşesc să adorm. Stau întinsă, cu privirea aţintită în tavan, şi prin cap îmi trec tot felul de imagini cu Joey. Joey zăcând în pădure, drogat sau rănit. Joey vagabondând undeva pe străzi, tremurând din cauza frigului. Avea oare la el hanoracul când s-a dus la Hank ca să-şi facă tura? Dacă nu-i e suficient de cald?

Dacă…

Nu vreau să duc până la capăt acest ultim gând.

Îmi face stomacul să se transforme într-o sferă de foc. Sar din pat şi cobor la parter.

Tata e la el în birou, în picioare, lângă imprimanta care scoate fluturaş după fluturaş cu chipul lui Joey, lângă care scrie M-AŢI VĂZUT?

— Tata?

Se întoarce spre mine.

— Emory. E târziu, draga mea.

— Ţi-aş putea spune acelaşi lucru.

Îşi scoate ochelarii şi se freacă la ochi.

— Printez doar mai multe din astea. S-ar putea să merg mâine cu maşina şi să le lipesc prin alte oraşe. Poate că e momentul să ne gândim că Joey nu mai e în Mill Haven.

Ezită.

— Am vorbit acum puţin timp cu poliţia, recunoaşte el. I-au găsit maşina în Franklin Township. Fără piese din ea. Telefonul lui era în maşină. Nu-i voi spune mamei tale până mâine-dimineaţă. Are nevoie de odihnă.

Franklin Township este la aproximativ 50 de kilometri de Mill Haven. Şi telefonul lui. Toate mesajele mele… au dispărut în eter. Îmi acopăr faţa cu mâinile, ca să-mi ascund lacrimile.

— Poate fi orice, zice tata repede. Poate că a vândut maşina aici sau a dat-o la schimb cuiva şi persoana aceea a lăsat-o acolo. Cine ştie?

Îmi iau mâinile de pe faţă şi mă aşez pe scaunul de piele de vizavi de tata. E un birou reuşit. Cu rafturi încastrate în perete, pe care sunt manualele lui medicale şi cărţile de drept ale mamei. Pe hârtie, avem o viaţă foarte frumoasă.

— Nu ştiu cum poate dormi mama, zic. Eu simt că mă dezintegrez.

— Nu fi dură cu ea, Emory. Îşi petrece toată ziua sunând la spitale să vadă dacă nu cumva a fost adus acolo. Şi ea se dezintegrează. E *copilul* nostru. Este… nu ştiu cum să-ţi explic. Ceea ce simţim noi acum e… un fel cât se poate de autentic de *pierdere.*

Imprimanta se opreşte brusc, iar tata ia fluturaşii şi-i aranjează într-un teanc ordonat.

— O să mă uit la emisiunea mea de gătit, spune el. Vrei să stai cu mine, dacă tot nu poţi să dormi? Ai spectacolul mâine seară. Trebuie să te odihneşti, măcar puţin.

— OK, zic eu.

Îl urmez în living, iar el porneşte televizorul cu ecran plat şi se aşază pe canapeaua de piele, îmi face semn să vin lângă el şi stinge luminile.

— Nu vrei… nu vrei să bei ceva? îl întreb şovăitoare. De obicei bei ceva când te uiţi la emisiunile tale.

Tata clatină din cap.

— Nu, nu, nu cred, Emory. Nu cred că vreau.

Îşi deschide braţele şi eu mă cuibăresc acolo. Are trupul cald.

— Tata, zic. Pentru orice eventualitate, ai telefonul încărcat? Îl ai la tine?

Ridic mâna în care ţin telefonul meu.

— Da, spune el. Da. Îl am, pentru orice eventualitate.

Capitolul 39

Mă uit la Lucy Kerr, care cântă un cântec din *Hamilton* în memoria lui Candy MontClair. Poartă o rochie de epocă bleu, iar părul îi e prins în vârful capului şi sclipeşte în luminile pe care Jeremy Leonard le controlează cu dexteritate. Când termină, se aud aplauze dezlănţuite.

— Nu pot să fac asta, îi şoptesc lui Simon Stanley în culise. Nu pot să ies pe scenă.

— Ba *poţi,* spune el. Ştiu că poţi. Inspiră, relaxează-te, aminteşte-ţi că nu te văd pe tine, văd persoana de pe scenă care citeşte o poezie. Nu se uită la tine. Îţi ascultă cuvintele.

— Dar cuvintele sunt *despre mine.*

— Emory, spune el. Uneori trebuie să vorbeşti în numele tău.

Liza este pe scenă. Ea este prezentatoarea. Îmi rosteşte numele.

Aplauze politicoase.

Simon Stanley mă înghionteşte uşor, apoi puţin mai tare şi nu mai am cum să dau înapoi, pentru că mă aflu deja pe scenă, sub luminile reflectoarelor, îndreptându-mă încet spre semnul meu.

Înghit în sec. Mi-e cam greu când îi văd pe oamenii din public. Seamănă cu nişte capete plutitoare care se holbează la mine, gândindu-se probabil la fotografii, râzând în sinea lor de mine, dar acum e prea târziu. Mă uit în sală după Joey, mai ales pe părţile laterale ale amfiteatrului şi în spate, lângă uşi. S-ar putea să fie acolo, în umbră. Poate că mi-a văzut postarea undeva, pe telefonul sau pe laptopul cuiva. Poate că a venit.

Mama şi tata sunt aici, dar nu ştiu exact unde. Nana e acasă, cu telefonul lângă ea, uitându-se la

televizor. Aşteptând.

Nu-l văd. Inima îmi bubuie.

Îmi potrivesc microfonul. Scârţâie. Cineva din public zice:

— Auuu!

— Nu am un titlu pentru această poezie, zic uşor.

În culise, o văd cu coada ochiului pe Liza, făcându-mi semn să mă apropii de microfon, aşa că asta fac. Deasupra mea, luminile se estompează până când rămân sub reflector, expusă şi singură.

Hârtia îmi tremură în mâini.

Inspir profund.

O fată urcă pe scenă şi voi vă gândiţi
Că vă va spune o poezie, ceva de-o frumuseţe rară
Ce vă va pătrunde în suflet şi va rămâne acolo
Şi vă va ajuta să vă trăiţi viaţa.
Vă veţi imagina o poveste pentru ochii ei trişti
Potrivită felului în care vreţi să o vedeţi.

Eu sunt o fată pe o scenă şi nu am nimic frumos pentru voi.
Sunt o fată pe o scenă şi voi credeţi că-mi cunoaşteţi povestea
Dar cum aţi putea să-mi cunoaşteţi povestea când
N-am scris-o încă
Când nu am avut şansa de a o trăi încă
Cum aţi putea să-mi cunoaşteţi povestea
Când nici măcar nu mă cunoaşteţi
Am stat la fereastră şi m-am uitat la un băiat
M-am bucurat de plăcere şi voi aţi scris

povestea
Unei stricate şi a unei târfe

Familia mea a ridicat moara în jurul căreia s-a construit oraşul acesta
Şi voi aţi scris povestea unei
Târfe bogate şi îngâmfate

O fată avea o durere de cap la o petrecere
Iar eu m-am oferit s-o duc acasă într-o noapte ploioasă
Într-o maşină care mergea prea repede şi voi aţi scris
Povestea unei ucigaşe

Nu v-aţi întrebat niciodată cum a fost
Să-i aud răsuflarea pe bancheta din spate
Să-i rostesc numele şi să nu primesc niciun răspuns
Şi să aflu cum un act de bunătate
Va fi răstălmăcit de univers

Eu sunt plăcerea voastră, amuzamentul
Pentru că voi credeţi că am totul
Şi că nu pot pierde nimic

Dar am pierdut singurul lucru pe care nu voiam să-l pierd vreodată
Mi-am pierdut fratele
Şi oamenii spun această poveste
Despre un dependent, un drogat, un ratat
Apoi mă consideraţi un capitol încheiat, la fel şi pe el.
Ne-aţi citit în felul în care v-a convenit

Şi ne-aţi aşezat la loc în bibliotecă
Însă nu am terminat cu această poveste
M-aş plimba goală pe Main Street
În faţa a o mie de oameni
Dacă asta mi-ar aduce fratele înapoi
V-aş permite să strigaţi ucigaşa şi târfa şi curva şi nenorocita aia bogată
Până când ochii îmi vor sângera şi timpanele mi se vor sparge
Dacă asta mi l-ar aduce înapoi acasă
Aş face toate aceste lucruri
În fiecare zi
Din toată inima
Pentru că ar conta
Voi face toate aceste lucruri
Pentru că nu sunt pregătită să spun Sfârşit
Pentru că nu vreau să mor
Cu o întrebare arzătoare pe suflet:
Am făcut oare tot ce mi-a stat în putinţă să trăiesc
În slujba poeţilor şi a sfinţilor
Care ne cer
Să trăim din tot sufletul
Care ne roagă să credem în lucruri imposibile
Care ne cer să nu încetăm vreodată să iubim stelele
Care ne îndeamnă să nu ne oprim niciodată din a ne scrie poveştile

Apoi reflectorul se stinge.

Capitolul 40

După spectacol, ca să-i găsesc pe mama şi pe tata,

trebuie să-mi croiesc drum prin mulţimea de părinţi şi elevi de pe hol. O parte din mine încă îl caută şi pe Joey, pentru orice eventualitate. Dar nu e aici.

Oamenii mă privesc pe furiş. Şuşotesc. Ştiu că ei cred că am primit ceea ce am meritat. Sunt ca Hank, care crede că noi am fost stăpânii acestui oraş, iar acum am aflat şi noi cum e să pierdem ceva.

Mama mă îmbrăţişează prea strâns, aş spune, şi îmi doresc să mă desprind de ea, dar apoi îmi amintesc ce mi-a spus tata aseară, despre cum părinţii simt într-un fel anume absenţa copiilor lor. În cele din urmă, mama îmi dă drumul.

— A fost superb, Emory. Greu, dar superb. Sunt foarte mândră de tine.

Nu cred că mi-a mai spus asta de când sunt, aşa că ochii mi se umplu de lacrimi. Tata mă mângâie pe umăr.

— Bravo.

— Cred că ar trebui să plecăm, spun eu.

— Nu e o petrecere a trupei de teatru sau ceva de genul ăsta, după spectacol? Nu trebuie să demontaţi decorul? Nu asta se întâmplă de obicei după aşa ceva? întreabă mama. Poţi să rămâi, dacă vrei.

— Nu. Sunt în regulă, zic. Sunt în regulă.

***

În parcare, tocmai urcăm în maşină, când îmi aud numele. Mă răsucesc în viteză. Joey?

Dar nu e Joey. E Daniel, care vine în fugă spre mine.

— Hei, spune el, zâmbind. A fost extraordinar. Mult mai bine decât Ofelia. Şi înjurăturile… un deliciu. Betty de la cafenea era lângă mine şi credeam că o s-o ia

razna.

— Cafeaua ei e întotdeauna călâie, zic eu.

— La fel ca inima ei, răspunde Daniel.

Zâmbesc, apoi surâsul îmi piere de pe buze, pentru că mi se pare bine şi rău în acelaşi timp să fac asta, să mă gândesc că e posibil să flirtez cu cineva într-o parcare, în timp ce fratele meu e dispărut. Nu ştiam că te poţi simţi şi trist, şi optimist deodată, şi nici că amestecul acestor două senzaţii poate durea atât de mult.

— Să ştii că e mai ales opera Lizei. Poezia, zic eu.

— Dar erau sentimentele tale. Erai tu, spune el. A fost mişto.

— Mulţumesc, spun, apoi şovăi. Credeam că… atunci când m-ai strigat, credeam că poate e Joey. Dar erai tu şi eu n-am fost… dezamăgită de asta.

Daniel îşi lasă capul în jos.

— Şi e un lucru bun?

— Da, spun încet. Cred că da, dar mă şi derutează. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

Stăm acolo, în lumina aspră şi galbenă din parcare, iar răsuflarea iese din piepturile noastre sub forma unor aburi albi în frigul de afară. În oricare univers în afară de acesta, probabil că ne-am săruta.

Dar universul nostru nu e potrivit. Nu acum.

Daniel inspiră profund.

— O să mai stau puţin pe-aici. O să fiu atent. Şi eu îl caut, să ştii. Când mă duc în oraş. Când plimb căţelul.

— Da?

Mă simt copleşită de o senzaţie de căldură.

— E… senzaţional.

— Da. Mai ţii minte când ţi-am spus că mă gândesc mereu la o mie de lucruri diferite care se întâmplă în

corpul meu în acelaşi timp, astfel că, atunci când fac ceva banal, nici nu îmi dau seama de asta?

— Da. Mi-a plăcut. A fost un lucru interesant, ai spus practic că lumea poate lucra împotriva noastră, dinăuntru sau din afară.

Cred că aş fi putut sta de vorbă cu Daniel Wankel ore întregi.

Este aşa cum a spus Joey. Ar trebui să te simţi în largul tău când discuţi cu cineva. Ar trebui să fie uşor, nu greu.

— O mie de lucruri diferite se pot întâmpla chiar acum, ca să-l aducă pe Joey acasă, şi tu nici măcar nu-ţi dai seama. Lucruri la care nici măcar nu te gândeşti. Deci, da, poate că într-o zi mă trezesc, îmi scot căţeluşa în lesă şi o duc în parc şi el este acolo. Pe o bancă. Sau plimbându-se. Nu ştiu. Dar e acolo. Va fi găsit. Şi dacă n-ar scheuna la mine căţeluşa mea, s-o scot la plimbare, n-aş şti niciodată. Înţelegi? Milioane de lucruri infinite care se adaugă unui întreg.

Îmi ia palma înmănuşată în mâna lui. Mă uit în jos la mănuşile sale fără degete, la încheieturile sale uşor îngheţate.

— E un gând liniştitor, îi răspund. Poate înseamnă că fix acum se întâmplă un lucru despre care nu ştiu, dar care-l va aduce pe Joey înapoi sau mă va scoate pe mine în calea lui.

— Sunt o persoană care se pricepe să-i liniştească pe alţii îmi zâmbeşte într-un fel care mă face să simt un val de că dură. Într-un fel diferit faţă de atunci când eram cu Gage. Mă simt bine pe dinăuntru, o rază mică de lumină în interiorul acelui întuneric pe care-l resimt pentru că-mi lipseşte Joey.

— Emory, mă strigă tata din maşină.

— Trebuie să plec, zic.

— Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă, OK? Sunt aici, spune Daniel.

Îmi eliberează mâna şi dă să plece.

— Daniel, spun. Stai.

Se răsuceşte la loc, cu ochii mari şi strălucitori.

— Eu… zic, inspirând profund. Îmi place de tine. Dar lucrurile sunt aiurea acum şi sunt…

— Emmy, ştiu, zice el. Nu plec nicăieri. Am fost aici tot timpul.

Îl privesc cum aleargă spre şcoală, apoi mă întorc şi urc în maşină.

— Cine era băiatul? întreabă tata când sunt înăuntru.

— Un prieten, zic, cu inima în gât, dar într-un fel bun. Nu locuieşte lângă noi, aşa că promit că n-o să existe fotografii de la fereastră.

Tata şi mama schimbă o privire pe locurile lor din faţă.

— Ei bine, are nişte gusturi minunate la eşarfe, şopteşte mama.

Suntem aproape acasă când tata întoarce brusc maşina. Mama se prinde cu ambele mâini de bord şi ţipă:

— Neil, ce faci?

Eu mă răstorn pe bancheta din spate şi sunt nevoită să mă îndrept la loc.

— Tata, te rog. Am avut mai multe accidente decât mi-aş putea dori într-o viaţă.

— Nu sunt pregătit să merg acasă deocamdată, spune el. Nu sunt gata să mă întorc, să stau acasă şi să aştept la nesfârşit. Vreau să fac *ceva.*

— Tata, spun. *Ce anume?*

— Dacă în seara asta nu-mi pot salva fiul, o să

salvez pe altcineva, chiar dacă e doar un gest infim.

La magazinul de cartier, tata îndeasă în coş role de hârtie igienică, conserve de fasole, dezinfectant de mâini, săpun şi Gatorade. Mama şi cu mine îl vedem din maşină, prin vitrinele mari ale magazinului luminat, agitându-se de colo colo. La tejghea, vânzătorul îi întinde un cartuş de ţigări şi câteva sticle cu alcool.

— Ce face? întreabă mama.

— Nu ştiu, zic, dar de fapt ştiu.

Nu vreau să spun, pentru că ar speria-o.

Stăm, aşteptând, fără să vorbim despre faptul că un afiş pe care scrie M-AŢI VĂZUT? cu chipul lui Joey e lipit pe partea interioară a uşii magazinului.

Tata iese încărcat cu pungi de plastic. Deschide portbagajul şi le aruncă înăuntru. Apoi intră în maşină şi zice:

— Mergem la podul Frost.

Mama oftează adânc.

— Neil.

— *Abigail.*

— Nu vă certaţi, zic eu. Vă rog, nu acum.

Odată ajunşi pe maidanul de lângă podul Frost, mama spune:

— Nu, Neil, în niciun caz. Afară e frig şi sunt încălţată cu pantofii buni.

Se zgribuleşte pe locul din faţă.

— Ai sute de perechi de pantofi, Abigail. Fac ceea ce a spus Emmy în poezia ei. Mă străduiesc să trăiesc aici, din toată inima. Şi dacă nu-l pot ajuta pe Joey acum, pot ajuta alţi oameni şi la fel poţi şi tu. Dă-i naibii de pantofi şi coboară din maşină.

Nu-mi vine să cred că tata tocmai i-a spus asta mamei, aşa că mă dau iute jos din maşină şi ajut la

descărcarea pungilor din portbagaj.

— Bravo, tata! spun eu încet. Ai fost *minunat.*

— Unele lucruri trebuie spuse cu glas tare, Emmy. Poate că niciunul dintre noi nu a spus ceea ce trebuia să spună.

Mama iese din maşină, strângându-şi haina până la bărbie.

— Nu pot să cobor acolo, zice ea şovăind. E abrupt. O să cad.

Tata îşi îndoaie cotul.

— Atunci te ajut eu.

— Ne vor jefui, şopteşte ea.

— Nu, mama, nu ne vor jefui, spun calmă. Sunt doar nişte oameni. Aici *trăiesc* ei.

— Tăceţi, zice tata cu blândeţe.

Sunt în spatele lor, observând cum tocurile mamei se înfig în cărarea noroioasă. Se ţine de tata de zici că altfel o să moară. E ceva extrem de tandru în felul în care el o sprijină ca să nu se împiedice. Merge alături de ea, nu în faţa ei, aşa cum a zis Nana că trebuie să faci.

La podul Frost nu sunt la fel de mulţi oameni ca data trecută şi mă-ntreb unde au dispărut unii dintre ei. Nu o mai văd pe femeia care era aici, cea care a spus că va fi atentă dacă apare Joey. Pun pungile jos şi mă uit cu atenţie în jur după un hanorac gri-închis, după un tricou portocaliu de la prăvălia lui Hank, dar nu le zăresc.

— Neil, spune mama cu glas coborât. Nu-mi place asta.

— Nu-mi pasă dacă-ţi place sau nu, Abigail. Dar ar trebui să vezi ideea. Nu pricepi? Oricare dintre oamenii aceştia ar putea fi Joey şi sper ca, oriunde ar fi el, să existe cineva care să-i aducă mâncare. Sau apă.

Unul câte unul, oamenii se ridică în picioare, venind încet către tata. Îl ajut să le împartă conservele de fasole, rolele de hârtie igienică. Toţi spun mulţumesc. Unii zic *Dumnezeu să vă binecuvânteze.* Tata aliniază dezinfectantul de mâini şi sticlele cu apă, recipientele cu alcool şi ţigările. Scoate o altă batistă şi pune bani pe ea.

— A văzut cineva un băiat pe nume Joey? strig eu. Cu un tricou portocaliu?

— Nu, îmi pare rău, domniţă, spune un bărbat. N-am văzut pe nimeni de felul ăsta azi.

În spatele meu, o simt pe mama cum se descurajează.

— Păi, dacă-l vedeţi, zice tata, vă rog să-i spuneţi să vină acasă.

— Da, domnule, se aud murmure din mulţime.

În maşină, mama tace. În cele din urmă, spune:

— Nu înţeleg de ce le-ai luat totuşi ţigări. Sau gin. Cum îi ajută asta? Pare doar să le agraveze problema.

— Oamenii intră în sevraj, Abigail. Nu te poţi aştepta s-o facă pe uscat, în vremea rea de-afară, sub un pod. Cum îi ajută asta? Se pot îmbolnăvi dacă fac asta singuri. Se pot îneca cu propria vomă şi pot muri îngheţaţi. La fel cu ţigările. Am un plasture chiar acum care să mă ajute. Ei ce au? Dacă le interzici substanţele care dau dependenţă ca să-i pedepseşti sau ca să-ţi dovedeşti pioşenia… nu rezolvi nimic.

— Tata, te laşi de fumat? întreb. Asta e o veste foarte, foarte bună.

— Mă las, spune el sumbru. E dureros, dar sunt hotărât.

— Condu mai încet, Neil, zice încet mama.

— De ce? întreabă tata.

— Nu văd clar trotuarele, spune mama. Trebuie să văd trotuarele.

— Pentru ce? spune tata.

— Aşa, zic uşurel de pe bancheta din spate. Din cauza lui Joey. Ne uităm după Joey. Pentru orice eventualitate.

Tata dă din cap şi încetineşte.

Capitolul 41

Emory_Ward
Joey nu te-am văzut în seara asta
Mi-e dor de tine, mi-aş dori să vii acasă
Mi-aş dori să spun că oamenii au aplaudat ca nişte demoni
Sau ca nişte monştri când mi-am terminat poezia, la spectacol
Dar nu au făcut aşa
Cred că mama plângea, dar nu vedeam prea bine
Dar era acolo cu tata
Tuturor le e dor de tine
Credeam că poate vei fi şi tu acolo
Credeam că poate, oriunde ai fi,
O să auzi cuvintele pe care le-am rostit pentru tine
O să auzi că îmi lipseşti
Şi o să mergi, o să mergi
Prin nopţile friguroase
Ca să te întorci la mine
Ca să-ţi pot spune
Că toate bucăţile care te compun
Sunt frumoase
Nu sunt în neregulă

Şi nu sunt ruşinoase

Mi-aş dori să nu fi fost nevoită să scriu aceste cuvinte

Mi-aş dori să nu simt atât de dureros dorul acesta

Mă tot gândesc la cât de mult te iubesc

Îmi tot doresc ca iubirea să fie destul

Pentru că, dacă ar fi fost,

Acum ai fi acasă

#dor #joeyward #millhaven #găsiţilpejoey

Sunt aproape adormită când aud uşa de la camera mea deschizându-se. Ridic pleoapele şi văd ca prin ceaţă. Sunt obosită şi stoarsă de energie după spectacol, după vizita la podul Frost şi după ce i-am scris lui Joey pe Instagram o postare pe care cred că nu o va citi niciodată.

— Mama? zic eu.

Ea dă la o parte așternuturile şi se strecoară lângă mine, lipindu-şi umărul de al meu.

— Tatăl tău a încercat să-mi dea o lecţie, zice ea.

— Poate, spun eu. Nu ştiu. Nu-i prea înţeleg pe adulţi jumătate din timp.

Mă simt bine că sunt lângă ea, în întuneric. În siguranţă.

— Mă gândeam la poezia ta de aseară. Ţi se pare… simţi că am renunţat la fratele tău?

Pe întuneric, e un pic mai uşor să vorbesc cu ea. La lumină, pot vedea Privirea, de care mi-a fost întotdeauna frică.

— Oarecum, răspund. Ai avut pretenţia de la el… să fie mai bun. Imediat. Ca şi cum ar fi fost un lucru pe care-l puneai pe una dintre listele tale. *Nu te mai*

droga. Ceva de bifat.

— Aşa am fost crescută, zice ea. Să muncesc din greu, să nu las problemele să-mi stea în cale. Să-mi dau seama cum să le rezolv şi să trec la acţiune.

Face o pauză.

— Mi-am iubit tatăl, dar era un om foarte sever.

— Dar Joey nu e o problemă care trebuie rezolvată, spun cu blândeţe. E *o persoană.*

— Ştiu asta, spune ea. Nu crezi că ştiu? Vreau doar să se întoarcă. Aş face orice să-l am *înapoi.*

Tremură lângă mine, iar trupul i se zgâlţâie ca şi cum ar fi afară, fără haină, la zero grade.

N-am mai văzut-o niciodată pe mama plângând în halul ăsta şi mă gândesc la ce a spus tata, despre acea parte din ea care gestionează *pierderile*. Îmi încolăcesc mâinile în jurul trupului ei şi o strâng cât pot de tare.

Capitolul 42

Ninge. Au trecut 13 zile de la dispariţia lui Joey.

Fulgii cad la început uşor, apoi din ce în ce mai repede, îmbrăcând în alb lumea de dincolo de fereastră.

Tata aduce lemne din magazie şi începe să aranjeze buştenii în şemineu. Rulează ziare vechi dintr-un teanc din apropierea acestuia. Aprinde chibriturile. Hârşâie, scârţâie, trosneşte, aprinde. Toate zgomotele mi se par amplificate, pentru că acum stăm cu toţii tăcuţi şi aşteptăm.

Aşteptăm ca Joey să fie găsit. Aşteptăm ca Joey să vină acasă. Aceasta este noua noastră viaţă.

— Un foc, zice Nana, aşezându-se pe canapea. Un foc este întotdeauna binevenit.

Nana se simte acum mai bine, e mai sprintenă şi s-

ar putea duce acasă, dar nu pleacă. Vrea să fie aici, cu noi, iar eu cred că avem nevoie de ea.

Diverse nuanţe de culoare se amestecă, prin fereastră, cu fulgii albi. Portocaliu, negru, verde. Copii mici cu costume şi măşti, cu coşuleţe de plastic în formă de dovleci în mână. Clipesc, uitându-mă mai atent prin geam.

Cum am putut să uit?

— E Halloween, spun. Nu avem deloc dulciuri.

— O să stingem luminile de pe verandă, zice tata. N-o să vină la uşă dacă luminile de pe verandă sunt stinse.

Îşi şterge mâinile de praf.

— Trebuie să mă duc puţin la spital şi apoi mă-ntorc. Voi suna la poliţie să văd dacă au vreo noutate.

Se uită la ceas.

— Mama ta ar trebui să se întoarcă de la aeroport cu Maddie în câteva ore. Dacă mai ninge mult, s-ar putea să întârzie zborul, dar nu-ţi face griji. Avem destule probleme pe cap acum.

Maddie a stat mai mult la şcoală, dar în sfârşit vine acasă pentru câteva zile.

— E cam devreme pentru ninsoare, spune Nana. Poate că ne aşteaptă o iarnă grea.

Mă gândesc la Joey, care e undeva, în lumea largă. În frig. Tremurând, drogat. Înconjurat de pericole, departe de mine.

Fac popcorn la bucătărie. De câte ori ecranul telefonului se aprinde, îl iau, pentru că poate fi el, dar nu e. E fie Daniel, fie Liza, fie Jeremy, dar nu răspund, pentru că m-am săturat de vorbit sau de trimis mesaje.

Mă simt lipsită de orice speranţă. Pustie pe dinăuntru. Ca şi cum orice aş face nu poate îmbunătăţi

lucrurile.

E un sentiment mistuitor să trăieşti cu o persoană dată dispărută înăuntrul tău. O gaură neagră şi fantomatică, o durere ascuţită şi infamă.

Nana apasă pe telecomandă, derulând canalele. Sport, o emisiune culinară. Nişte oameni entuziaşti care renovează case, distrugând nişte dulapuri fără cusur. Ceea ce e suficient de bun pentru o persoană nu e suficient de bun pentru alta.

Scormonesc în foc. Căldura e plăcută, mă ameţeşte. Sunt foarte obosită.

Probabil am adormit, pentru că Nana mă zgâlţâie.

— Telefonul, zice. Telefonul tău.

Mă ridic în capul oaselor. E un număr pe care nu-l recunosc, dar răspund oricum.

— Alo? Joey?

— Hei, Em. Nu ne-am auzit de mult timp.

Simt cum tot sângele mi se prelinge din trup. E o voce mătăsoasă, bine cunoscută.

E Luther Leonard.

— Hei, fă-mi o favoare şi, dacă eşti cu cineva prin preajmă, du-te în altă cameră, OK? Asta e o discuţie privată.

Nana se uită la mine. *El e?* şopteşte ea.

— Vorbesc serios, Em. Am ceva ce-ţi doreşti, aşa că fii atentă la mine.

Cobor privirea spre Nana, clatin din cap şi arăt spre bucătărie.

— OK, spun uşor la telefon în timp ce mă îndepărtez. Sunt singură.

Deschid uşa garajului, aprind lumina şi închid uşa în urma mea.

— Mi-a fost dor de tine, Em.

— E cu tine, Luther? Ştii unde e?

— Da şi da, dar vreau ceva în schimb. M-ai costat o grămadă de bani, ştii? Măcar dacă m-ai fi lăsat să mă opresc acolo unde trebuia. Dacă ai fi făcut asta, foarte multe lucruri ar fi stat altcumva acum.

— Îmi pare rău, Luther. Sincer. Spune-mi doar unde e.

— Mi-am pierdut un ochi din cauza ta, Emmy. Şi timp. Am pierdut timp. Şi bani. Îmi eşti *datoare.*

— Nu am bani, zic eu. Îmi ceri cu câţiva ani prea devreme. O să am acces la fondul meu fiduciar abia când o să împlinesc 25 de ani.

— Haios. Dar părinţii tăi au. Crezi că nu ştiu despre seif? Am petrecut mult timp în casa aia, Emmy. Mai ţii minte? Am petrecut ani întregi în casa aia, jucându-mă cu fratele tău. Ştiu despre seif, pentru că ne jucam de-a spărgătorii de seifuri. Încercam să găsim codul. Era distractiv. La tine acasă lucrurile erau mereu distractive. Nu ca la mine.

— Ne-am purtat frumos cu tine, îi spun. Întotdeauna ne-am purtat frumos cu tine.

— N-am spus că nu v-aţi purtat frumos. Tu şi cu mine eram prieteni. Jucam Angry Birds împreună. Dar fii atentă, trebuie să terminăm cu asta, pentru că, sincer, dacă mai citesc o singură postare tristă de-ale tale despre fratele tău pe Insta, o să mor.

Înghit în sec. Luther mi-a văzut postările, ceea ce înseamnă… că poate le-a văzut şi Joey.

— Ce anume vrei să fac, Luther?

— Vreau să te duci la seif, să iei toţi banii din el, să-i pui în rucsac şi să mi-i aduci. Şi atunci îl poţi avea pe Joey înapoi. E gata de plecare, cred. Nu e făcut pentru viaţa de fugar, ştii ce zic?

— Eu nu… nu ştiu combinaţia de la seif. S-ar putea să fac rost de nişte ba…

— Atunci cred că va trebui s-o afli repejor, spune el, întrerupându-mă. Ştiu că poţi s-o afli. De obicei, e o stupizenie de genul zilei de naştere a unuia dintre copii sau ceva de genul ăsta. Părinţii sunt simpluţi. Gândeşte-te la ce-i place tatălui tău, gândeşte-te bine. Întotdeauna le plac chestiile speciale şi siropoase. Şi apoi suie-te în maşină, iar eu o să te sun peste o oră să-ţi spun unde ne întâlnim.

— De unde ştiu că e cu tine? I-ai făcut vreun rău? Lu…

Dar glasul care se aude din telefon nu-i aparţine lui Luther.

E răguşit, stins şi bolnăvicios, dar e fratele meu.

— Adu-i ce ţi-a cerut, Emmy.

Lent, ca şi cum de-abia ar mai respira.

— Joey, ţi-a făcut vreun rău? Eşti OK?

Mă simt cuprinsă de uşurare. E *în viaţă.*

— Adu banii şi o să vin acasă.

— Joey…

— Emmy!

E din nou Luther.

— Să nu-ţi treacă prin cap să chemi poliţia. O să aflu. Doar tu aduci banii. Nu altcineva.

— Nu am maşină. Părinţii mei sunt…

— Aduci mai bine gândeşte-te cum să faci rost de o maşină, Emmy. Şi tic-tac, tic-tac, se scurge timpul.

Conversaţia se întrerupe.

Nana ridică privirea când revin în cameră.

— S-a întâmplat ceva, Emory? Eşti albă la faţă ca hârtia. Vino şi stai lângă mine.

Să nu cumva să vadă că tremur din toate încheieturile. Să nu audă că-mi tremură glasul.

— Nu e nimic, Nana. Doar amicul meu. Are… o

problemă. S-ar putea să ies puţin să vorbesc cu el. OK?

Voce normală. Faţă normală. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic. Nu o băga la bănuieli. Nu strica şi asta aşa cum ai stricat totul.

— Păi, bine, dacă n-ai încotro. Eu mă descurc.

— Mă duc să mă schimb.

Nana se întoarce la emisiunea ei culinară, iar eu traversez încăperea, prefăcându-mă că mă duc la etaj. În schimb, mă duc în biroul tatei.

Acolo, mă trezesc stând în faţa seifului. Simpluţ, a zis Luther. *Părinţii sunt simpluţi.*

Nu e un seif ca în filmele vechi, cu combinaţie circulară de cifre. E digital. Dacă are vreun mecanism prin care se declanşează vreo alarmă la poliţie sau ceva de genul ăsta, dacă greşesc codul de prea multe ori? Încerc ziua mea de naştere şi degetele îmi tremură în timp ce apăs tastele. Pe un ecran mic apare cuvântul EROARE, cu litere luminoase.

Dacă reuşesc să fac asta, îl pot aduce pe Joey înapoi. Va fi *acasă.*

Închid ochii.

Simpluţ.

Tata era fericit odinioară. Îmi amintesc. Se juca cu noi. Citea cu noi. Construia Lego şi plonja în piscină. Doar mai târziu, după ce Joey a început să aibă probleme, s-a îndepărtat din ce în ce mai mult. A început să fumeze în maşină după ce ieşea din tură. Şi-a făcut casă din spital, deşi noi aveam nevoie de el aici.

Dar era încă aici, alături de mine, uneori, noaptea târziu, când aveam coşmaruri, când strigam din dormitor; îmi cânta, ţinându-mi capul la pieptul lui, cu inima lui bătând în inima mea, doar noi doi în întuneric.

Ce ar alege tata?

Întotdeauna le plac chestiile speciale şi siropoase, a spus Luther Leonard.

Mama zicea:

— Cântecul ăla stupid, Neil. Doamne, nu-mi vine să cred că i-l cânţi.

Tata râdea.

— Nu mă pot abţine. Îmi place la nebunie. E din copilăria mea. Primul cântec pe care l-am ştiut pe de rost.

Deschid larg ochii.

Jenny am numărul tău.

Jenny nu-ţi schimba numărul de telefon.

867–5309

Se aud un bipăit şi un clic şi deschid uşa seifului.

Sunt fişicuri de bani, o cutie pentru ceasuri, dosare pline cu hârtii şi casetele de bijuterii ale mamei, depozitate acolo înainte ca Joey să se întoarcă acasă de la Blue Spruce. Pentru că le-ar fi putut fura.

Se dovedeşte că hoaţa sunt eu.

***

— Nana.

Ea se răsuceşte pe canapea.

— Trebuie să plec. O să-mi aştept amicul pe verandă. Mă uit la colindători.

— OK, drăguţo. E frumos din partea ta că-ţi ajuţi prietenul. Îmi iau rămas-bun şi ies pe uşă.

La capătul verandei, îmi scot telefonul. Daniel răspunde după primul apel.

— Hei, salutare! Ieşim cu feţele de pernă să căpătăm nişte bomboane? Cred că am o mustaţă falsă caraghioasă pe aici pe undeva.

— Am nevoie de tine, îi spun repede. Am nevoie de

maşină. Chiar acum. Nu-ţi pot explica. Nu am timp. Vreau doar să vii să mă iei imediat.

— Emory, ce se întâmplă? întreabă el, brusc serios.

— Vino *imediat.*

Glasul mi se frânge.

— *Te rog.*

Când ajunge, mă duc spre locul şoferului şi deschid portiera.

— Dă-te mai încolo, spun. Conduc eu.

— Ce atitudine, spune Daniel. Îmi place.

Trece peste schimbătorul de viteze, trântindu-se cu greu pe scaunul pasagerului. Îi arunc rucsacul meu în poală.

— Au, face el. Ce e aici? E greu.

— Prinde-ţi centura, îi zic.

Îi arunc telefonul meu.

— Şi când sună pune-l pe difuzor, dar să nu zici nimic, ai priceput?

— Emory, ce se petrece? Te porţi de parcă ne pregătim să jefuim o bancă sau ceva.

Glasul îi tremură puţin.

— Pe bune, asta facem? Mi-aş fi pus cea mai bună eşarfă.

— De fapt, spun eu, pornind motorul, într-un fel am făcut-o deja.

Pornesc de pe loc.

— Emory, spune-mi imediat despre ce e vorba. N-am renunţat la o seară cu dulciuri pentru nişte spionaj dubios. Adică e-n regulă şi nu mă deranjează, dar mă cam sperii.

— Mergem să-l luăm pe Joey, spun eu.

— *Poftim?*

— Luther Leonard. E cu el. A spus... a spus că

dacă-i aduc ceva, mi-l dă la schimb pe Joey. A spus că e gata să se întoarcă acasă şi asta e treaba. Aşa că asta facem.

Râd nervos, aruncându-i o scurtă privire. Are o expresie sumbră.

— Emory, spune Daniel încet. Ar trebui să chemăm poliţia. Chestia asta sună dubios.

— *Nu,* zic tăios. A spus să nu fac asta, altfel înţelegerea cade. Am *vorbit* cu Joey. E pregătit să vină acasă.

— Eu sun la poliţie, spune Daniel. Nu e bine. Nu e sigur. E... e foarte *ciudat.*

— Daniel, dacă suni la poliţie, am să te dau efectiv jos din maşină în mers şi am să te las să mori pe marginea drumului.

— E puţin cam... violent. Şi eu care credeam că eşti o fată de treabă, liniştită, cu gusturi excelente la pulovere, căreia îi place să privească pe ferestrele clasei, cu bărbia sprijinită în mâini.

— *Daniel.*

Mă uit scurt la el, apoi îmi întorc privirea la drum.

— Dacă ai fi în locul meu şi ai avea ocazia să ajuţi pe cineva drag, n-ai face orice? Tot ce ţi-ar sta în putere?

— Dacă nu încetezi cu plânsul, o să faci accident, spune el. De la vederea neclară.

Îmi şterg faţa cu o mână. Nici măcar nu mi-am dat seama că plâng. Nu prea mai simt nimic, cu toată adrenalina asta care-mi curge prin vene.

— Şi, da, spune Daniel încet, aş face tot ceea ce-mi stă în putere.

— Atunci taci şi ajută-mă!

— Ce e în rucsac?

— Bani. Bijuterii.

Daniel râde, piţigăiat şi tare, ca un copil mic.

— O, Doamne, chiar că e un jaf. O să am un atac de panică, chiar în momentul ăsta…

Sună telefonul. Daniel se uită şocat în poală.

— Răspunde, şuier eu. Dar nu spune nimic. Pune-l pe difuzor.

Cu coada ochiului, îl văd cum îşi agită mâinile cu stângăcie, iar degetele îi tremură. Ridică telefonul şi-l întinde spre mine.

— Alo, zic eu.

— Emmy, zice Luther. Ai fost copil cuminte? Ai făcut rost de ce-mi trebuie mie?

— Da, îi răspund.

— Excelent. Mergi spre nord şi ieşi din oraş. Opreşte-te pe Wolf Creek Road. O să mă vezi tu.

Sunt pe Main Street. Virez la stânga.

— Stai, zic eu şi fac o mică pauză. Wolf Creek Road?

— Exact, Emmy. Acolo unde a început toată porcăria asta.

Apoi Luther închide telefonul. Daniel îl aşază la loc în poală.

— Wolf Creek Road? E foarte departe.

— Ştiu, răspund, iar teama îmi inundă corpul.

Zăpada acoperă parbrizul, aşa cum ploaia se scurgea pe el în noaptea aceea, îngreunând vederea. Pornesc ştergătoarele şi inspir profund.

— Mă aduce înapoi, în locul unde s-a întâmplat. Accidentul.

Capitolul 43

Brazii sunt plini de zăpadă, iar crengile lor atârnă deasupra şoselei ca nişte mâini albe. Nu ştiu exact ce

ar trebui să caut. O maşină? Pe Luther şi pe Joey, stând pe marginea drumului? *Ştiu* însă că n-ar trebui să fiu aici cu Daniel pentru că Luther a spus să nu aduc pe nimeni cu mine.

— Trebuie să te laşi în jos, îi zic lui Daniel. Uite, bagă-te acolo jos. Scoate-ţi haina şi acoperă-te cu ea. Nu trebuia să vin cu nimeni.

Se răsuceşte şi se uită la mine.

— Ah, super, acum e momentul potrivit să-mi spui asta, Emory, zice el, iar eu îi zâmbesc vag. Mulţumesc foarte mult. Aşa cum a zis Adam Sandler atât de frumos în *Nuntă cu cântec:* „Mi-ar fi prins bine informaţia asta ieri!”

— Într-un univers mai bun, aş râde foarte tare la poanta asta, Daniel Wankel.

Trânteşte rucsacul pe bancheta din spate şi îşi scoate jacheta.

— Ştii, în timp ce stăteai acolo cu faţa împietrită şi totuşi plângând, ceea ce e ciudat, şi putem discuta despre asta mai târziu, mi-am tot făcut diverse gânduri. De exemplu, dacă are o *armă?* Dacă nu e singur? Dacă ajung cu un bolovan legat de gât pe fundul apei, în Wolf Creek? Dacă…

— Lasă-te *în jos,* mă răstesc.

Începe să-mi fie din ce în ce mai frică. E atât de întuneric pe acest drum şi-mi amintesc cât era de întortocheat şi cum ploaia din noaptea aceea acoperea totul. Cum mi se părea că fata aceea, Candy, se îneacă în propriul sânge.

Acum înaintăm printre perdele de zăpadă albă şi aproape că nu văd deloc în faţă.

Daniel dă scaunul din dreapta puţin pe spate şi se ghemuieşte pe jos, încercând stângaci să-şi tragă haina peste cap. Mă-ntind cu grijă, cu ochii la şoseaua

albă, şi încerc să-l acopăr mai bine.

Nu cred că Luther are o armă. Am jucat Angry Birds împreună. Nu a fost niciodată rău cu mine la şcoală.

Dar acest gând mă înfioară oricum. Oamenii se pot schimba. Sunt ca nişte cepe, aşa cum a spus Simon Stanley. Un strat poate dezvălui un lucru, dar, dacă mergi mai departe, poţi descoperi un alt strat, care miroase şi mai urât decât cel de dinainte.

Încetinesc, ca să fiu sigură că văd ceva în toată întinderea aceasta albă, orice, pe marginea drumului, în desiş.

Apoi văd. Un mic bob de lumină portocalie în dreapta, lângă un luminiş. O ţigară.

Şi o maşină în luminiş, ceva mai departe. O siluetă iese de sub un ascunziş format din crengi troienite de brad, ţinând în mână ţigara aprinsă.

E Luther. Îmi face semn să opresc.

— Acolo, strigă el. Parchează acolo.

Mut maşina. Telefonul îmi bâzâie de pe scaunul din dreapta. Tata. *Rahat.*

— Nu pot să răspund, şopteşte Daniel de sub haină.

Îl ignor şi pe el, şi telefonul, şi mă-ntind în spate după rucsac. Îl ţin în poală preţ de o clipă, holbându-mă la maşina parcată. E la vreo 3–4 metri distanţă, iar zăpada îi troieneşte portbagajul, plafonul.

E acolo. Trebuie să fie acolo.

Deschid încet portiera maşinii lui Daniel. O închid la loc la fel de încet. Mă-ndrept uşor spre Luther. Tenişii îmi alunecă pe zăpadă.

Luther are căciula neagră tricotată trasă mult pe frunte. Şi un petic peste ochi.

— Îţi place? mă-ntreabă el. Mă face destul de

malefic, corect? Vrei să vezi?

Se preface că vrea să ridice peticul. Pe toată faţa are cicatrici, de când a ieşit cu capul prin parbriz.

— Mi-a povestit Jeremy despre asta, îi spun.

— Ce mai face frăţiorul meu, apropo?

Trage un fum din ţigară.

— Îi e dor de tine.

Luther aruncă ţigara în zăpadă şi ridică din umeri.

— Dă-l încoace.

— Nu, spun eu cu fermitate. Vreau să-l văd întâi pe Joey.

Luther se uită în spate, spre maşină, şi fluieră.

Portiera se deschide şi Joey iese, foarte încet. Se mişcă cu băgare de seamă, de parcă l-ar durea ceva sau de parcă ar fi bolnav. Nu mai e îmbrăcat cu tricoul portocaliu de la prăvălia lui Hank, dar are hanoracul gri-închis pe el. Nu-l văd prea bine în întuneric.

— Joey, strig eu, iar inima îmi bate repede. Vino aici. Vino lângă mine.

Dar el rămâne acolo, cu capul plecat.

— Întâi dă-mi ce ţi-am cerut, spune Luther.

Strâng cu putere rucsacul la piept. E singurul lucru pe care trebuie să-l fac ca să-l recapăt pe Joey, doar să-i dau rucsacul şi apoi îl pot duce acasă şi-i pot veni în ajutor. De data asta o voi face mai bine. Ştiu că toţi o vom face mai bine de data asta.

— Emmy, nu am foarte mult timp la dispoziţie, zice Luther.

Întinde mâinile şi, ca într-un vis, ca într-o stare de imponderabilitate, îi dau rucsacul. El îngenunchează şi trage fermoarul, începând să răscolească prin el.

— Frumos, frumos, murmură el. Care era, apropo?

— Joey! strig eu.

Dau să păşesc, dar Luther se întinde şi mă înşfăcă

de picior. E piciorul rănit şi, îngenunchind, alunec în zăpadă şi cad lângă el.

— Care era combinaţia de la seif? Sunt curios.

— Era un cântec. Un cântec tâmpit pe care mi-l cânta tata când eram mică.

Încerc să-mi smulg piciorul din strânsoarea lui, dar el mă apucă şi mai zdravăn.

— Simpluţ. Ştiam eu.

— Joey, intră în maşină! strig.

Joey porneşte cu mers greoi spre mine, dar apoi se opreşte.

— Ce-a păţit? întreb. Ce i-ai făcut?

— E drogat, Emmy. Ce credeai?

Mă zbat să mă ridic, dar el încă mă ţine de picior.

— De ce ai făcut asta, Luther? Încerca să se lase şi apoi… ai apărut tu şi i-ai dat droguri. Cum ai putut să faci asta? Credeam că ţi-e *prieten.*

Luther se holbează la mine. Căciula lui e acoperită de zăpadă.

— Am făcut-o *pentru că* mi-e prieten, Emmy. E singurul prieten pe care l-am avut vreodată, pricepi? Ne înţelegem unul pe celălalt. Eu îl *înţeleg.* Voi nu l-aţi înţeles niciodată. I-aţi spus mereu că e prost şi leneş. L-aţi distrus, bucată cu bucată. Dar eu am pus de fiecare dată la loc bucăţile alea. Asta fac prietenii. Mi-a fost dor de el. Ciudat, nu-i aşa?

Închide fermoarul rucsacului cu o mână, în timp ce cu cealaltă încă mă ţine de picior.

— Mi-am petrecut mult timp la şcoala de corecţie gândindu-mă, Emmy. *Mult*. Între timp încercam să nu-mi iau nici bătaie pe-acolo. Şi ştii ceva? Părinţii sunt nişte distruşi. Niciodată nu îşi văd copilul aşa cum e el de fapt. Dacă un copil face ceva diferit, părintele îi spune că greşeşte. Se cramponează mai mult de cum

ar trebui să fie copilul lor decât de cum *este* acesta în realitate.

Îmi eliberează piciorul, iar eu mă ridic cu greu, repezindu-mă spre Joey. O să-l târăsc până la maşină dacă asta va trebui să fac. Luther mă prinde de braţ.

— Nu te grăbi. Nu încă. O să mă duc la maşina mea şi o să plec, OK? El rămâne aici. Nu mă urmări. Nu anunţa poliţia. Ştiu că ai pe cineva în maşină, dar te iert. Pădurea întunecată, o fată singură cu personajul negativ, înţeleg. Suntem chit.

Îmi dă drumul, rămânând cu mâna întinsă preţ de o clipă, de parcă aş fi o căprioară care ar putea sări. Ca să-mi blocheze drumul, dacă va trebui.

— Stai pe loc, mă avertizează.

Îl simt pe Joey atât de aproape încât îmi arde pielea. Îmi arde inima. Iar el stă pur şi simplu acolo, fără să se uite la mine. Luther zice:

— Trebuie să te întreb, Emmy. Te înspăimântă că eşti aici? Din cauza… ştii tu.

Vocea îi sună straniu.

— Chiar mai încolo s-a întâmplat, mai ţii minte? Crezi că sângele ei mai e în apa pârâului, laolaltă cu ochiul meu?

Simt că-mi vine să vomit. Luther râde.

Merge cu spatele spre maşina lui, fără să-şi desprindă privirea de la mine. Deschide portiera, aruncă rucsacul înăuntru şi intră şi el. Porneşte motorul. Înaintează încet, întoarce, apoi îl ocoleşte pe fratele meu, care stă încă pe loc, neclintit.

Pornesc repede spre el. Vreau să strig numele lui Joey, dar sunt atât de plină de spaimă şi de speranţă încât nu mai am loc pentru cuvinte.

Luther opreşte maşina.

Joey înalţă capul.

Chiar dacă e întuneric, îi văd cearcănele de la ochi, observ cât de mult s-a tras la faţă într-un timp atât de scurt. Înăuntrul lui ceva s-a schimbat. Orice ar fi făcut înainte de accident, oricine ar fi fost, nu mai există.

A devenit altcineva. A dispărut departe, într-un loc în care nu sunt convinsă că pot ajunge.

— Joey, te rog.

— A fost ideea mea, spune el, atât de încet încât de-abia îl aud peste huruitul motorului maşinii lui Luther. Îmi pare rău, Emmy. Du-te acasă acum.

Apoi se urcă în maşină şi Luther demarează din luminiş şi o ia pe Wolf Creek Road. Eu rămân în zăpadă, ţipând în urma lor.

Capitolul 44

Am faţa îngropată în haina lui Daniel Wankel. Neaua ne acoperă capetele, jachetele. Vara trecută am ascultat o fată murind în această pădure, chiar pe partea cealaltă a drumului, când maşina noastră făcută armonică a aterizat jumătate în pârâu, jumătate în afara lui, cu apa bolborosind în jurul nostru. L-am ascultat pe fratele meu respirând întretăiat. Zgomotul sirenelor m-a asurzit, iar lumea mea s-a dat peste cap şi s-a schimbat pentru totdeauna. Pădurea asta continuă să-mi fure tot felul de lucruri.

Îi spun asta lui Daniel.

Braţele lui sunt încolăcite în jurul trupului meu.

— Ar trebui să plecăm acum, spune el. Trebuie să te duc acasă.

Am încercat din răsputeri să-mi aduc fratele acasă.

Iar el nu a vrut să se întoarcă.

Tata dă de perete uşa de la intrare de îndată ce

urcăm pe verandă.

— Doamne Dumnezeule, unde ai fost? Ne-am ieşit din minţi de griji, Emory.

Trec pe lângă el, pe lângă mama, care îşi frânge mâinile pe canapea, alături de Nana, şi pe lângă Maddie, care n-a apucat să-şi scoată haina pufoasă de iarnă de pe drum. Cu toţii strigă la mine, dar nu-i aud. Iau cheia fişetului din magazia de lângă bucătărie.

Odată ajunsă în garaj, vâr cheia în zăvorul fişetului.

Unde mama a ascuns totul. Tot ce i-ar fi putut face rău lui Joey, tot ce l-ar fi putut tenta, tot ce l-ar fi putut distruge.

Dar mereu ceea ce se afla în afara acestei case îl aştepta să se poticnească.

În living, Daniel îi şopteşte ceva tatei. Toţi amuţesc când mă văd şi rămân aşa. Ridic mâna cu flaconul de Vicodin.

— O să iau câteva din astea, OK? Pentru că mă doare genunchiul ca naiba. Mă doare aşa de luni întregi. Dar n-o să iau trei sau patru sau douăzeci. Ci doar două. Pentru că mă doare şi am nevoie de medicamente şi pentru că Joey nu se întoarce. L-am văzut. Nu se întoarce acasă.

Iau două pastile şi le înghit fără apă, apoi las flaconul să cadă pe podea.

E frumos, parcă ai avea aripi, aşa cum spunea Joey. Stau pe pat în camera mea cufundată în întuneric, holbându-mă la tavan. Mă simt ca un curent de aer cald. Mă simt ca apa oceanului în cele mai frumoase zile, blândă şi vălurită, perfectă. De neatins. Acum înţeleg, chiar înţeleg.

Cât de magnific e să te îneci.

Când mă trezesc, Maddie e lângă mine, mângâindu-mă pe obraz.

— Daniel ne-a povestit totul, spune ea. Ascultă, mamei şi tatei nu le pasă. Bijuteriile, toate alea. Oxy luat la bal. Sunt bucuroşi că eşti în siguranţă, OK?

Atingerea ei îmi face bine.

— Rahatul ăla cu ochi. Luther Leonard, zice ea. L-aş putea ucide. Poate că o s-o fac.

Scutur din cap.

— Maddie.

— Da?

— A fost ideea lui Joey. Să iau bijuteriile. Nu a lui Luther. El a spus asta.

— *Poftim?*

— Nu le spune mamei şi tatei. Asta i-ar omorî, cred. Pe loc.

— A fost o mişcare curajoasă, surioară. Să-ţi jefuieşti propriii părinţi ca să-ţi aduci fratele acasă.

Mă întorc pe cealaltă parte. Chipul umbrit al lui Joey îmi joacă în faţa ochilor, aşa că-i închid. Vreau doar să dorm.

N-o visez pe Candy. Nu-l visez pe Joey. Îi visez pe vagabonzii de pe plaja stâncoasă a râului. Felul în care conservele lor goale de supă zornăie pe pietriş. Felul în care îşi păstrează chiştoacele în mici mormane şi felul în care se strâng unul într-altul când dorm, o masă umană de tristeţe încercând să se încălzească. Felul în care tata şi cu mine mergem să le ducem ofrande, aşa cum faci cu morţii. Flori aici, o lumânare acolo, o conservă de fasole aici, o sticlă de gin dincolo.

Mama îmi atinge fruntea.

— Nu ai febră.

— Nu mă simt bine, mint eu. Mi-e rău.

Sunt tot în hainele din seara de Halloween, inclusiv cu jacheta. Mi-e prea cald şi încep să put, dar nu-mi pasă.

— Ai lipsit trei zile de la şcoală, Emory.

Ridic din umeri, mă întorc cu spatele şi-mi trag pătura peste cap.

— Emory, te rog.

Emory. Emory. Emory.

Vocea ei e ca un cuţit care mă împunge în urechi.

Capitolul 45

— Ridică-te.

Simt nişte degete ascuţite, care mă împung în umăr prin cuvertură.

— Ridică-te sau o să rămân aici şi o să cânt „Seventy-Six Trombones” până când o să-ţi sângereze urechile, Emory Ward.

Simon Stanley e la mine în dormitor. Simon Stanley se căzneşte să tragă pătura de pe mine.

Mă uit pe furiş la el. Acum trăiesc într-o lume ciudată, în care fraţii dispar în ceaţă şi profesorii de teatru apar la ţine-n dormitor.

— Aşa e mai bine. Acum hai, sus! Mergem la o plimbare cu maşina. Şi nu accept refuzuri. În plus, sunt profesorul tău şi te voi lăsa corigentă. Stai, eu nu pun note. Clubul de Teatru e opţional. La naiba! Ridică-te din pat, Emory Ward!

Mergem spre cimitirul Mill Haven cu mica lui rablă Honda („prin amabilitatea senzaţionalului meu salariu de profesor, distracţie plăcută!” mi-a spus el când am urcat în maşină). Cimitirul este întins pe toată coama dealului. Cărările sunt alunecoase, iar el mă ţine de cot

ca să nu cad.

— Bătrâneţea nu e deloc cel mai amuzant lucru din lume, zice el. De fapt, e de-a dreptul nasoală.

— Nu pricep de ce suntem aici, spun ostenită. Vreau doar să merg acasă.

— Stăm doar puţin. Să spunem bună ziua. Să ne luăm rămas-bun, răspunde el. Vin aici destul de des s-o văd pe mama. E acolo.

Arată direcţia în care trebuie s-o luăm.

Se apleacă, gâfâind puţin, şi dă la o parte câteva frunze de pe piatra ei funerară. Apoi oftează.

— Mama era o femeie chinuită, zice el. Tata era alcoolic. Un alcoolic şarmant, aşa cum vezi doar prin filmele alb-negru. Mereu vesel, surâzător, cu o glumă pe vârful limbii. Dar şi cu o tristeţe teribilă înăuntrul său, pe care încerca s-o înăbuşe. Însă îl iubeam. Făceam curat în urma lui, îl duceam la culcare. Sunam la el la serviciu când nu se putea trezi şi spuneam că nu se simte bine. Şi apoi a murit. Într-o bună zi, nu a mai dorit să trăiască.

— Ah, spun eu.

Seamănă cu lucrurile pe care eu le-am făcut pentru Joey ani la rând, în afara de partea cu muritul, dar după cele văzute în pădure, poate că nici aceasta nu e departe. Inspir adânc, încercând să înăbuş suferinţa pe care mi-o provoacă acest gând.

Simon Stanley îşi suflă în mâini în aerul rece.

— Mama nu a mai fost niciodată aceeaşi. O sinucidere, mai ales, îţi poate face asta. Era cu mult, mult timp în urmă şi pe atunci, când se întâmpla aşa ceva, oamenilor le plăcea să te învinovăţească. Spuneau că ar fi trebuit să fie o soţie mai bună, o femeie mai bună. Oraşul acesta nu s-a purtat foarte frumos cu ea şi mama s-a schimbat. S-a închis faţă de

toate. Inclusiv faţă de mine. De-abia aşteptam să scap de-aici, ca să fiu sincer. A doua zi după ce am împlinit 18 ani, am luat primul autobuz spre New York, cu 37 de dolari în buzunar şi cu o valiză plină de visuri, cum se spune. Asta e frumuseţea tinereţii. Nu ai nevoie de multe dacă ai un vis.

— Mi se face frig, zic, strângându-mi braţele în jurul corpului. Şi am senzaţia că o să începi să cânţi.

E puţin înfricoşător ceea ce spune despre mama şi tatăl lui. Îmi place să-l consider pe Simon Stanley drept un om permanent vesel, chiar dacă el ne-a spus că oamenii au multe straturi, ca nişte cepe, şi că trebuie să le jupoi ca să-i poţi cunoaşte cu adevărat.

Simon râde.

— Păi, predau teatru, deci nu e exclus să se întâmple. Dar mai bine taci şi ascultă. Voiam să-mi găsesc oamenii mei, continuă el. Lumini strălucitoare, într-un oraş mare, visători ca mine. Gay, ca mine, pentru că pe vremea aceea nu exista aşa ceva în Mill Haven, cel puţin nu pe faţă. Şi m-am distrat de minune, n-o să te mint. M-am îndrăgostit, am jucat în piese de teatru, am locuit într-un studio dezgustător împreună cu alţi patru oameni, am trăit cu pungi de orez şi sticle de vin, ne-am lăsat părul lung, ne-am îndrăgostit şi ne-am dezdrăgostit, eram lefteri şi vii în acelaşi timp şi era senzaţional. Dar apoi mama s-a îmbolnăvit şi m-am întors acasă. Să am grijă de ea. A fost dificilă până la final, dar asta trebuie să faci. Te trezeşti în fiecare zi şi încerci să-i iubeşti pe cei apropiaţi, chiar dacă ei fac să-ţi fie greu. Pentru că, la urma urmelor, doar asta ai pe lume.

Mă trage de mâneca jachetei.

— Hai să mergem.

Înaintăm pe cărare, înconjuraţi de pietre cenuşii şi

de cripte de marmură. Printre plăcuţe aşezate în pământ, plate, pentru copilaşi.

Aerul e tăios şi rece şi într-un fel îmi doresc să-mi fi luat un fular. Ridic gulerul şi gluga hainei.

— Aici, zice Simon.

Privesc în jos.

Candace Pauline MontClair
2002–2020
Îngerul nostru iubit, luat prea repede dintre noi
„Cine trăieşte, cine moare, cine-ţi spune povestea?”

Am un nod în gât. Acum mi-aş dori să nu fi venit. N-am mai visat-o de mult pe Candy şi nu vreau să-ncep s-o visez din nou. Şi de-asta am luat Vicodinul după ce l-am văzut pe Joey la Wolf Creek. Pentru că m-am aflat din nou în acel loc, am simţit-o într-un fel în care n-o mai simţisem de multă vreme şi voiam să mă asigur că în seara aceea anume, nu eram nevoită s-o văd.

— E din *Hamilton,* îmi spune Simon. Un cântec pe care Eliza îl cântă la final. Candy avea o voce minunată.

Simon arată spre cimitir.

— Shannon Roe e acolo, iar Wilder Wicks e după panta aceea mică. Am mulţi elevi aici. Prea mulţi. Dar încerc să-i vizitez des, pentru că, deşi ei nu mai sunt, au puterea de a-mi aminti.

— De ce anume? întreb.

— Să apreciez ceea ce am, aici şi acum. Să nu ratez nimic. Pentru că poate dispărea, în orice clipă. Şi nu putem controla asta, oricât de mult ne-am strădui. Orice ar însemna universul, este mereu în avantaj şi nu

avem decât această unică şansă.

Face o scurtă pauză.

— Ce ai de gând să faci cu singura ta viaţă, sălbatică şi preţioasă?

— Poftim?

— E un vers dintr-o poezie a lui Mary Oliver. Una dintre preferatele mele. Am ales New Yorkul şi luminile strălucitoare şi orezul şi suferinţa din dragoste şi apoi am ales acest loc şi cariera de profesor. Am făcut aceste alegeri pentru mine. Treaba cu adulţii e că noi încercăm întotdeauna să-i protejăm pe copii. Asta e misiunea noastră. Vrem să aveţi o viaţă frumoasă şi să primiţi o educaţie bună, să fiţi oameni buni şi să faceţi lucruri bune şi uneori, sincer, o dăm în bară. Copilăria voastră e ca o repetiţie prelungită, în care jucaţi după un scenariu pe care noi l-am scris pentru voi în miez de noapte, care nu are nicio logică pentru voi, dar pentru noi este cât se poate de logic.

Simon se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău, uneori mă ia valul. Vreau doar să spun, Emory, că nu poţi să renunţi. Aşa e viaţa. E simplă. E făcută din chin şi bucurie. Uneori ai parte de una şi de cealaltă, nu. Viaţa mea aici a fost îngrozitoare. Am plecat şi mi-am găsit bucuria. Şi apoi m-am întors şi am avut parte de chin, dar am găsit şi un strop de bucurie din trecut care să mă susţină.

— Nu prea înţeleg ce anume încerci să-mi spui, zic eu încet. Suntem înconjuraţi de morţi şi tocmai mi-ai spus povestea vieţii tale. A fost chiar foarte tare, să nu mă-nţelegi greşit, dar acum eu mă simt pustiită şi singură şi habar nu am ce înseamnă nimic din toate astea.

— Emory Ward, uită-te în jurul tău. Asta e tot. La asta se reduce totul, pentru toată lumea, în cele din

urmă. Chiar vrei să stai în pat pentru tot restul vieţii fără să faci nimic, pentru ca apoi să sfârşeşti aici?

— Nu, zic eu. Cred că nu.

— Chin şi bucurie, Emory, spune el. Cel mai important lucru este *să nu renunţi* niciodată. Iar tu renunţi chiar înainte de a avea şansa să-ţi începi viaţa. Nu-mi pasă dacă te întorci la scoală. Fă ce vrei. Petrece-ţi restul vieţii citind cărţi şi lucrând într-o gogoşărie. Nu-mi pasă. Dar nu renunţa la tine. Şi nu renunţa la fratele tău. El e chinul. O să fie multă vreme de acum înainte. Dar undeva o să găseşti şi bucurie. Şi asta nu o să se întâmple dacă o să continui să stai ascunsă sub pilota ta de 1 500 de dolari.

Capitolul 46

Liza mă scutură zdravăn ca să mă trezească.

— Hei! spune ea tare. Sus! Acum.

Mă rostogolesc pe o parte, frecându-mă la ochi.

— Ce? Ce cauţi aici?

— Ai de gând să mai vii vreodată la şcoală?

— Te-a trimis Simon Stanley?

— Nu, dar mi-a spus că ţi-a ţinut un discurs motivaţional de excepţie. E destul de mândru de asta, dar tu tot aici eşti, spune ea. Semeni oarecum cu un zombi. Când ai făcut ultima oară duş?

Ridic din umeri. Totul… mă doare pe dinăuntru. Ca şi cum aş fi fost dezbrăcată la pielea goală.

— Deci totul a fost vrăjeală? întreabă ea.

— Ce să fie vrăjeală?

— Ce ai spus în poezia ta. Mai ţii minte? Că ai merge despuiată pe Main Street ca să-l aduci pe Joey înapoi. Toate astea. Chestiile alea care mi-au frânt inima.

— Păi, aşa şi trebuia. Tu ai scris mare parte din ele.

Oftează.

— Da, dar tu le-ai simţit. Mi-am dat seama de asta când ai citit. Chiar le-ai simţit. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în pădure. Mi-a spus Daniel.

— A plecat, spun. Nu vrea să se întoarcă.

— Dar poate că o să se întoarcă. Cândva. Când va fi pregătit. N-ai voie să-ţi pierzi speranţa.

Îmi pun o pernă pe cap, dar Liza o dă la o parte.

— Îmbracă-te! zice ea. Şi fă duş! Te aştept afară.

— Dacă au arme? şopteşte Liza de pe bancheta din spate.

— Am senzaţia că am mai luat-o pe drumul ăsta, zice Daniel.

Bate din degete pe volan.

— Şi tot nu-mi place.

— Îmi pare rău, zic eu.

— Nu e la fel de palpitant ca Marele Furt de Bijuterii, Emory, dar se apropie, răspunde el, zâmbind nervos.

Ne uităm la casa pe jumătate ascunsă de crengile mereu verzi. Un tenis roz şi murdar atârnă de o cracă joasă, legănându-se în bătaia vântului.

— Am o presimţire nasoală, spune Jeremy.

E înghesuit pe bancheta din spate, cu Liza.

Amuţim.

Apoi ies din maşină. Pentru că, dacă nu fac asta înseamnă că nu e decât vrăjeala de mine, cum zice Liza. Şi dacă eu nu fac asta, cine o va face? Joey e eu şi eu sunt Joey. Trebuie să ne completăm cumva din nou unul pe celălalt. Daniel mă urmează.

— Ai un plan? şopteşte el. Poate că ar fi trebuit să facem un plan.

Inima îmi bubuie în timpane.

— Planul e să întreb unde e fratele meu. Ăsta e planul. Asta e tot ce am în cutia magică, Daniel.

Casa arată ca oricare altă casă izolată din pădure. O tricicletă stă pe jumătate îngropată în troiene. Un leagăn rugim se află într-o latură a casei. Din coş iese fum.

Bat la uşă.

— O, Doamne, spune Daniel. O să murim. Un tip tatuat pe nume Mick o să deschidă uşa şi o să ne forţeze să ducem o viaţă de dependenţă de droguri şi de degradare şi n-am învins cancerul ca să...

O femeie între două vârste deschide uşa.

— Pot să vă ajut cu ceva? spune ea.

Are o voce plăcută şi părul cărunt. E dolofană şi poartă un halat verde de baie.

Scot fluturaşul împăturit din buzunar.

— Îl caut pe fratele meu. Acesta este. L-aţi văzut cumva? Poate că vine aici uneori?

Se uită la mine, apoi la Daniel, apoi la maşină, pe lângă noi.

— Cine v-a spus asta?

— Un băiat. Luther Leonard.

Minciuna îmi zboară cu uşurinţă de pe buze. Femeia îmi cercetează chipul.

— Rahatul ăla mic m-a costat o grămadă de bani astă-vară, spune ea, în cele din urmă. Ştii unde e?

— Nu, spun agitată. Habar nu am.

— Dă-mi să văd.

Îmi ia fluturaşul cu faţa lui Joey din mână. Simt mirosul de bacon prăjit de la ea din casă.

— Îl cunosc. Un puşti de treabă. Nu ca alţii.

— A fost pe aici de curând?

— Acum câteva săptămâni, poate. Pe aici vine

multă lume. Nu te pot ajuta mai mult de-atât. E un mare du-te-vino pe aici.

Împăturesc la loc fluturaşul şi îmi simt inima grea.

— Aţi fost la podul Frost? întreabă ea.

— Nu e acolo niciodată, zic.

Femeia dă din cap.

— E foarte frig acolo. Trebuie să te gândeşti unde se duc oamenii de-acolo când se face foarte frig afară. Ştii tu, unde să nu fie deranjaţi. Locuri pustii, chestii de genul ăsta. Trebuie să mă întorc la treabă.

Dă să închidă uşa.

— Staţi puţin, zic eu.

Uşa se deschide din nou. Femeia îşi pune mâna în şold.

— Dacă-l vedeţi pe Joey, puştiul acela de treabă, îi puteţi spune, vă rog, să vină acasă?

— Poate, zice ea.

Apoi şoptesc fără să mă pot abţine:

— Cum puteţi face asta? Adică toată chestia *asta,* cu vieţile atâtor oameni? Cu vieţile unor *copii?*

Mă priveşte îndelung.

— Faci ce trebuie făcut, spune ea în cele din urmă. Şi trăieşti cu gândul ăsta. Cum spuneam, am treabă.

Închide uşa, iar Daniel şopteşte:

— Traficanta de droguri în halat verde de baie trebuie să se întoarcă la treabă. Doamne, ce ai făcut cu viaţa mea, Emory Ward?

Mergem înapoi pe Wolf Creek Road când Liza zice:

— A spus locuri pustii?

— Dap.

Îi întâlnesc privirea în oglinda retrovizoare. Ea dă din cap.

— Moara, spun eu.

Daniel apasă pedala de acceleraţie.

Nu e greu să intri în Moară. Oamenii au tăiat gardul de sârmă şi au lărgit găurile. E destul de simplu să te târăşti înăuntru. Daniel mă ajută. Liza îl ajută pe Jeremy. Au spart lacătele uşilor din faţă ale clădirii principale cu cleşti pentru metal. Majoritatea ferestrelor de la parter sunt acoperite cu plăci de lemn sau sunt sparte, iar geamurile sunt tăioase şi zimţate.

Înăuntru e semiîntuneric. Lumina dimineţii intră timid prin ferestrele înalte şi acoperite de praf.

Daniel fluieră.

Oamenii sunt peste tot. Jucând cărţi, ţinându-şi mâinile deasupra focurilor mici făcute în cutii de conserve. Cineva a întins o frânghie pentru rufele spălate. Pretutindeni sunt corturi.

Peste tot sunt pahare Pup Pop de la magazinul lui Ziggy, paie roase la capăt, ghemotoace de hârtie igienică murdară, haine murdare. Ace folosite. Exact ca la podul Frost. Undeva, într-un colţ îndepărtat, plânge un bebeluş, iar sunetul îmi împunge dureros inima.

Jeremy dă la o parte o pătură din calea lui.

— Ai grijă, îi spun. Aici trăiesc oamenii ăştia. Asta e casa lor. Trebuie să fim respectuoşi.

— Risipiţi-vă, spune Liza. Aici sunt vreo sută de oameni. Joey ar putea fi oriunde.

Îmi amintesc de băiatul de la clinica de reabilitare, cel care avea braţele găurite peste tot.

Care mi-a spus că oamenii sunt slabi şi că drogurile le umplu golurile din suflet. Acum, în moara care aparţine familiei mele, sunt multe astfel de goluri. Prea multe pentru a putea fi umplute.

Acele sunt pretutindeni, amestecate cu gunoiul de pe jos, cu hainele murdare. Oamenii folosesc acest loc

ca pe o toaletă imensă.

Înaintez printre rândurile de oameni care dorm, uitându-mă în jos, la fiecare chip. Am fluturaşul şi-l întind la vedere, dar nu-mi fac prea multe speranţe. Mi se pare că oamenii nici măcar nu pricep ceea ce-i întreb. Sau nu le pasă, de ce le-ar păsa? Sunt un nimeni pentru ei.

Cu fiecare trup pe lângă care trec, simt cum inima mi se face tot mai grea. De câte ori arăt cuiva fluturaşul şi mi se răspunde cu o clătinare a capului sau cu o privire impasibilă, încerc să nu-mi pierd speranţa.

Şi apoi mă gândesc la vorbele lui Simon Stanley. Despre chin şi bucurie. În acest moment în jurul meu e doar chin. Joey va fi un chin, un puzzle de zbateri a cărui rezolvare ar putea dura o viaţă întreagă, dar, cine ştie, aş putea încerca să transform ceea ce văd acum în partea aceea cu bucuria.

Scot telefonul şi-l sun pe tata. Vorbesc încet.

— Emory, spune tata, uşurat. M-am dus în camera ta, dar nu erai acolo. Mă bucur că te-ai dat jos din pat, dar poţi, te rog, să-mi spui unde eşti? N-am nevoie de doi copii daţi dispăruţi.

— Sunt la Moară, îi zic. Şi ar trebui s-o aduci şi pe mama aici.

E greu să-mi dau seama cu exactitate ce e în mintea mamei în timp ce merge domol prin Moară. Păşeşte cu atenţie peste sacii de dormit, peste pungile de gunoi folosite drept perne. Bebeluşul încă plânge pe undeva, un sunet straniu suspendat în aer.

— Veneam tot timpul aici când eram copil, zice ea. Era mereu un loc aglomerat şi zgomotos, se întâmpla mereu ceva important. Foarte mulţi oameni care

munceau.

— Mama, spun cu blândeţe. Nu avem nevoie de complexuri de locuinţe în Mill Haven. Poate să le construiască altcineva.

Daniel şi Liza sunt lângă mine. Jeremy este într-o parte, ajutând o femeie să-şi desfacă sacul de dormit.

Tata apare cu un bebeluş în braţe şi cu o adolescentă cenuşie la faţă lângă el. Copilaşul. Cel care plângea.

— Abigail, spune el. Ea e Carly. Am cunoscut-o acum câteva luni, când a venit la camera de gardă. I s-a făcut cezariană de urgenţă.

— Te taie şi te deschid, spune Carly simplu. E nasol de tot.

— Problema e că, urmează tata, Carly era pe metadonă în timpul sarcinii, încercând să se îndrepte, dar când faci cezariană, medicii îţi prescriu analgezice. Vicodin. Oxycodone. Adică exact lucrurile de care Carly încerca să se ferească. Doctorii nu pot să nu prescrie medicamentele acestea unui pacient care tocmai a trecut printr-o intervenţie chirurgicală importantă. Aşa că mamele care încearcă să se reabiliteze sunt trimise la loc în lume cu acelaşi lucru de care erau dependente. Cu foarte puţin sprijin acasă şi cu foarte puţine abilităţi de a face faţă situaţiei.

— Am venit aici, zice Carly. Pare OK. Mai bine decât unde trăiam înainte. Mama îmi fura medicamentele şi spunea că bebeluşul o deranjează.

Mama întinde mâna şi atinge uşurel obrazul copilaşului.

— Abigail, spune tata. Nu ştiu tinde este fiul nostru. N-o să încetez niciodată să sper că va veni acasă şi va primi ajutor, dar acum, aici, putem/ace ceva. Poţi construi alt lucru care să conteze în oraşul ăsta. Uită-te

în jurul tău. Cu toţii sunt alte versiuni ale lui Joey. Gândeşte-te la asta.

Mama se uită la Carly.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Fetele au nevoie de mamele lor când au un bebeluş.

— Mama, poţi face asta, zic eu. Dă-i naibii de pantofi! Mai ţii minte?

Mama e tăcută şi priveşte cu tristeţe spre bebeluş. Apoi se uită în jur, la ceea ce a devenit istoria familiei sale.

— Am nevoie de puţin timp de gândire, spune ea încet. Am nevoie de puţin timp.

— OK, zic eu, recunoscătoare. Putem face asta.

Tata şi-a luat concediu de la spital. O dată la câteva zile, toţi trei, eu, tata şi Liza, ducem conserve de fasole, pungi cu mere, hârtie igienică, şerveţele pentru copii şi apă îmbuteliată la podul Frost şi la Moară. Stau deoparte în vreme ce tata vorbeşte cu oamenii, luându-le temperatura şi cerându-le detalii despre trecutul lor medical, examinându-le rănile şi suferinţele. Strânge acele vechi şi le dă altele noi. Aduce folii de Suboxone şi le oferă broşuri de la centrul de tratament.

Pentru că, îmi spune el, nu se pot opri din ceea ce le face rău. Nu pot controla asta, dar el încearcă să-i protejeze în timp ce ei fac ce trebuie să facă. De fiecare dată când mergem, sunt din ce în ce mai mulţi, dar Joey nu e acolo niciodată.

Seara, după ce toată lumea adoarme, eu încă îi scriu, deşi telefonul lui e mort şi îngropat. Deşi cuvintele mele vor pluti în întuneric şi în tăcere, ele tot contează. Contează încă să le rostesc, de fiecare dată. Poate că în universul paralel despre care vorbeşte

Daniel un cuvânt va ajunge cumva la Joey, oriunde ar fi el. Un uşor murmur în ureche îl va face să se uite în jur şi să se gândească la noi. La mine.

Vino acasă, tastez.

Te rog răspunde-mi
Răspunde-mi
Răspunde-mi

Joey lipseşte de 34 de zile.

Capitolul 47

— E foarte sărbătoresc, zice Daniel, cercetând din priviri livingul lui Simon Stanley.

E decorat cu panglici roşii şi verzi, luminiţe de Crăciun şi un brăduţ verde cu ornamente argintii într-un colţ, lângă pian. Simon Stanley cântă un cântec vesel, pe un ton tremurat. E petrecerea de final de semestru pe care o dă pentru membrii Clubului de Teatru.

Totul e strălucitor şi minunat în casa aceasta, dar eu nu simt sărbătoarea sau, mai bine zis, nu pe de-a-ntregul. În prezent, tot timpul simt absenţa lui Joey înlăuntrul meu, într-un loc profund şi dureros. Clatin din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile. Mă concentrez asupra lui Daniel.

— Mulţumesc că ai venit cu mine, spun. Simţeam nevoia de a ieşi din casă măcar puţin.

— N-aş fi ratat petrecerea pentru nimic în lume, zice Daniel. Artiştii sunt mult mai amuzanţi decât oamenii obişnuiţi, după părerea mea. Poate c-ar trebui să mă alătur şi eu Clubului de Teatru la primăvară.

— Parcă te şi văd pe scenă, dând frâu liber

emoţiilor, îi spun zâmbind.

— Arăţi bine, zice el. Puloverul gri. Se asortează cu ochii tăi.

Şi simt din nou fluturaşii din stomac, fâlfâind pe-acolo. Cu Gage nu cred că aveam fluturi, mai degrabă era nelinişte, pentru că mi-era mereu frică să nu spun ceva greşit şi să-l alung.

Senzaţia de acum este mai plăcută.

— Daniel, spun eu brusc.

Fata aceea, care a mai ieşit la iveală şi înainte, la bal, s-a întors. Îi simt prezenţa şi, de data asta, ceea ce are de gând să facă e bine.

— Vrei să ieşim puţin? Să luăm o gură de aer?

— Cum vrei tu, spune el. Sigur.

Iau hainele din cuierul de lângă uşă şi ne furişăm afară, în timp ce Simon cântă mai departe. *Toată ziua, numai mierle albastre.*

Daniel mă ţine de braţ când coborâm treptele.

— E frig, spune el, uitându-se la cer.

— Daniel, zic. Pot să te sărut?

Ochii lui se-ndreaptă spre mine.

Îmi ţin respiraţia. Poate că m-am înşelat. Poate că nu e ce-mi imaginam. Ce putea să fie.

— Am aşteptat patru luni să te aud spunând asta, Emory, spune el încet. Dar nu am mai sărutat pe nimeni până acum. Am văzut asta doar în filme. Şi pe coridoarele şcolii. O să mă străduiesc cât pot, dar…

Îl trag spre mine.

Şi nu e deloc cum era cu Gage, presant şi înspăimântător. Parcă mă scufund, foarte lent, într-un bazin cu lumină caldă. Catifelată şi perfectă.

— Uau! spune încet Daniel. Ce mai… la naiba! Poeţii aveau dreptate.

— Cred că am simţit pământul mişcându-mi-se sub

picioare, zic eu.

— Stelele explodează pe cer, răspunde el. Mi-ar plăcea să fac asta din nou, cât mai curând cu putinţă, de exemplu chiar acum.

Îşi înclină capul spre mine, când telefonul meu se aude zbârnâind din buzunarul paltonului.

— La naiba! spune Daniel. Tehnologia ar trebui să simplifice lucrurile, dar acum o cam urăsc.

Scot telefonul. Mâinile îmi tremură din cauza frigului, iar buzele încă îmi furnică după sărut.

Em
Sunt eu Max
Sunt la o casă din Franklin Township, 3722 Bolton
E aici
E praf dar e aici
Nu ştiu însă cât mai rămâne

— O, Doamne, îi spun lui Daniel. E Max deVos. Ştie unde e Joey.

Răspund, cu degete şovăitoare.

Max, rămâi acolo, te rog te rog
nu-l lăsa să plece te rog

O să-ncerc dar vino repede aici

Daniel îmi ia telefonul.

— Hai să mergem. Îţi poţi suna părinţii din maşină.

Alergăm spre maşina lui Daniel, alunecând pe trotuarul îngheţat. Trebuie să aşteptăm un minut să se încălzească. Îl sun pe tata, care răspunde la primul apel.

— Emory? Ai păţit ceva?

— Tata, Joey e într-o casă din Franklin Township. Mă duc chiar acum acolo cu Daniel. Ne întâlnim acolo cu tine şi cu mama.

— Mama ta întârzie cu treburi în oraş. Avea o întâlnire cu NewDay ca să le asculte oferta în privinţa Morii. Acolo ninge mai tare. Aşteaptă să se mai domolească. Trimite-mi adresa. Şi, Emory, te rog, aveţi grijă cu maşina. Vremea.

Închid şi-i trimit adresa.

— Nu putem şti ce întorsătură o să ia lucrurile, zice uşurel Daniel, pornind motorul.

— Ştiu, spun eu, pregătindu-mă sufleteşte.

Chinul şi bucuria, îmi zic. Cum a spus Simon Stanley. Există şi bucurie în viaţă, există şi chin.

Casa de pe strada Bolton numărul 3722 este o clădire părăginită aflată la capătul unei fundături. Max mi-a trimis mesaje tot drumul, anunţându-mă că Joey e încă acolo.

Daniel şi cu mine stăm în maşină, privind casa. Tata nu a ajuns încă.

Am ajuns, îi scriu lui Max.

— Deci, spune Daniel, ce vrei să facem? Vrei să... intrăm pur şi simplu?

Înainte să apuc să răspund, cineva îmi bate în geam. Şi eu, şi Daniel sărim speriaţi.

E Max deVos, care-şi suflă în palme ca să şi le încălzească.

Deschid portiera şi ies din maşină.

— L-am tot căutat, spune el. Să ştii, tot timpul. În diverse locuri.

— Mulţumesc, spun eu. Max, *mulţumesc mult.*

— Nu arată bine, Emmy. E... pierit. E greu de

explicat. E într-o cameră din spate cu nişte tipi. Să nu… să nu faci mare scandal când intri, OK? Poartă-te ca şi cum ai venit să… înţelegi tu.

— Să ce?

— Cum ar veni, să te droghezi. Eu nu m-am drogat, să ştii. De o vreme. Dar ştiu cum merg lucrurile într-un loc ca ăsta.

Încuviinţez din cap şi-l urmez până la uşa din faţă. Daniel este în urma mea.

Înăuntru duhneşte a fum de ţigară. Pe canapeaua din prima cameră sunt mai mulţi oameni, care fumează din bonguri şi se uită la un film. Alţi câţiva stau pe jos, cu spinările sprijinite de perete, desprinşi de lumea asta. Daniel mă ţine uşor de spatele hainei. Max dă din cap spre oamenii pe lângă care trecem.

Nu ştiu dacă va fi ca în filme, unde o persoană se repede la noi şi ne întreabă, pe o voce ameninţătoare, ce dorim, dar ştiu că am făcut o grămadă de lucruri de care mi-a fost frică în ultima vreme şi pot să mă descurc aici. Pot să mă descurc, pentru că Joey e undeva pe holul ăsta, într-o încăpere, şi trebuie să ajung la el, orice s-ar întâmpla.

Max deschide uşa.

Ce-oi fi crezut? Că o să intru într-o cameră plină cu oameni care-şi înfig ace în braţe? Care vomită? Care dau pe gât litri întregi de vodcă? Poate.

Dar e doar o încăpere cu o canapea şi un televizor cu ecran plat, unde câţiva tipi se joacă *Apex Legends,* în tăcere, clipind lent, în timp ce fratele meu stă pe jos şi se uită.

Nu mai are hanoracul gri şi acum părul i-a crescut atât de mult încât îi acoperă urechile mari. Are mâinile vârâte în buzunarele unui sacou uzat de lână, genul pe care-l poartă bătrâneii când se duc în parc să joace

şah, într-o zi rece. Îşi trage nasul. Pare ameţit, de parcă în orice moment o să cadă într-un somn odihnitor şi adânc.

Max se aşază pe canapea lângă ceilalţi băieţi şi ia un controller. Daniel rămâne în urmă, lângă uşă.

— Hei, Joey! zic cu blândeţe.

Mă doare puţin genunchiul când mă aplec să mă aşez lângă el.

Îşi întoarce faţa spre mine.

— Emmy. *Emmy,* O, nu, de ce eşti aici? Nu, *nu!*

Clatină încontinuu din cap.

— Joey, spun eu.

Îmi strecor mâna în buzunarul lui şi îi cuprind degetele cu degetele mele.

— E OK. E-n regulă.

— Nu.

voiam să mă vezi niciodată aşa. Niciodată, zice el.

— Nu mă deranjează.

— Te-am dezamăgit.

— Nu, spun eu ferm. Nu. Niciodată.

Degetele lui mă strâng slab de mână, în buzunar.

— Sunt obosit, zice el.

— Şi eu.

— Ţi-am citit… postările. Vreau să ştii asta. Mi le-a arătat Luther.

Începe să plângă şi capul îi cade pe umărul meu. Simt telefonul vibrând în buzunarul hainei. Probabil că e tata. Poate că n-ar trebui să intre în casă. Îmi înclin capul spre Daniel, apoi spre buzunar. El vine şi se apleacă, scoate telefonul foarte încet, ca şi cum Joey e ceva ce nu trebuie speriat. *Tata,* şoptesc şi clatin din cap.

Daniel dă din cap şi începe să tasteze îndreptându-se înapoi spre uşă.

Joey înalţă capul şi se uită la ecran.

— Crypto, zice el. Îmi plăcea la nebunie să joc Crypto, cu Luther.

— Ţin minte, spun încet.

Urmează o tăcere prelungă.

— Nu ştiu ce e în *neregulă* cu mine, şopteşte Joey, cu glas răguşit. Dar nu mă pot opri.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, răspund. Tu... ai nevoie de puţin ajutor, asta e tot.

— Nu ştiu... nu ştiu să trăiesc.

Oftează adânc, cu răsuflarea întretăiată.

— Emmy, ajută-mă! O, Doamne, ajută-mă!

— OK, Joey, zic eu. Pot să fac asta. Pot s-o fac.

Mă ridic, îl trag uşurel în picioare, prinzându-l de braţ. Max se ridică şi el de pe canapea şi ne urmează pe coridor. Joey se lasă greoi pe trupul meu. Daniel îl prinde de braţul celălalt.

Afară, tata aşteaptă la capătul aleii, în frig, cu telefonul în mână. Îl vâră în buzunar când ne vede.

Joey rămâne fără suflu când îl vede pe tata. Daniel şi cu mine îl prindem înainte de a cădea. Tata se repede spre noi.

— E-n regulă, fiule. E-n regulă acum, spune el. Sunt aici şi nu sunt supărat. Nu sunt supărat pe tine, Joe. *Te iubesc.* Dar dă-mi voie să văd dacă eşti OK, bine?

Tata plânge în tăcere, clipind ca să-şi alunge lacrimile. Deschide portiera din spate a maşinii şi mă ajută să-l urc înăuntru pe Joey. Îşi ia trusa medicală de pe podeaua maşinii şi îi verifică ochii, tensiunea arterială. Vorbeşte cu el pe un ton calm şi blând. *Vrei să te ajutăm, Joey? Lasă-ne să te ajutăm.* Joey nu-şi desprinde privirea de la chipul meu şi dă uşor din cap.

Simt că nu vreau să mai respir, pentru că, în orice clipă, orice zgomot, orice l-ar putea face pe Joey să

fugă, să ne părăsească din nou.

Daniel mă strânge de mână.

Tata se ridică în picioare şi vine spre noi.

— Nu trebuie dus la spital. Semnele lui vitale sunt încetinite, dar stabile. Am dat câteva telefoane înainte de a veni aici. E un pat liber într-o clinică, la vreo trei ore distanţă de-aici. Mama ta va veni direct acolo.

Inspiră profund.

— Emory, pe drum se poate întâmpla orice, chiar şi când ajungem acolo. Se poate răzgândi. Şi o poate face. E major, înţelegi asta?

Încuviinţez din cap.

— Asta înseamnă că, dacă se răzgândeşte pe drum, trebuie să-l lăsăm să plece. Chiar dacă e de acord să se interneze la clinică, poate pleca în orice moment, pentru că e adult. Noi doar…

Şovăie.

— Nu e un lucru pe care să-l putem controla, Emory. Tot ce putem face e să-ncercăm să-l ajutăm, pricepi?

Mă gândesc la Shadow, care mi-a spus că uneori acesta e doar începutul şi că se va întâmpla la nesfârşit. Recidiva. Şi că uneori tratamentul funcţionează mult timp, până când nu mai funcţionează.

E un drum lung, fără sfârşit. Îl văd cum se întinde înaintea mea.

Dau încet din cap.

— Pricep, tata, pricep.

Tata se întoarce la maşină şi-l ajută pe Joey să-şi bage picioarele înăuntru, închide portiera şi apoi se duce la volan. Porneşte motorul.

Daniel mă priveşte.

— E de bine, spune el. Trimite-mi mesaje să-mi

spui ce se întâmplă. O să vă trimit gânduri bune. Doamne Dumnezeule, tremuri ca o frunză!

Îşi scoate eşarfa şi mi-o încolăceşte cu atenţie în jurul gâtului, vârându-i capetele în haină.

Cicatricea de pe gâtul său e lungă şi rozalie, de parcă i-a desenat cineva un colier foarte subţire pe piele. O ating uşurel. Daniel nici măcar nu tresare.

— E-n regulă să-ţi fie frică, spune el. Sunt lângă tine.

Mă sărută uşor, iar eu mă duc la maşină şi deschid portiera.

Prind centura de siguranţă a fratelui meu, apoi pe a mea. Tata întoarce maşina şi se îndepărtează de casa părăginită.

— Te-am dezamăgit, zice încet Joey.

Tata se uită în oglinda retrovizoare.

— Eu te-am dezamăgit, Joey, spune el. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Credeam că doarme pentru că are ochii închişi, iar luminile de pe autostradă se succed sclipitoare. Aproape că nu-l aud când vorbeşte, pentru că vocea lui e foarte slabă:

— Am ştiut, Emmy, spune el. Când l-am văzut pe Max, am ştiut.

— Ce ai ştiut, Joey?

— Că o să te sune. Şi m-am simţit recunoscător. Şi de-asta am rămas. Ştiam c-o să vii după mine. Îmi doresc doar… să nu mă fi văzut aşa, dar nu exista altă cale.

— Întotdeauna am să vin după tine, Joey.

Şi aşa voi face, mereu. Îl iau de mână.

— N-aş fi făcut niciodată asta dacă n-aş fi fost drogat. N-aş fi niciodată atât de curajos dacă nu aş fi praf. E de căcat şi e o porcărie, dar e adevărat. Trebuie

să fiu drogat ca să am curajul să merg şi să mă fac bine.

Oftează atât de adânc, încât mi se face teamă că trupul i se va rupe în două.

— Nu vreau să mai trăiesc aşa, spune fratele meu.

Îmi trag eşarfa peste gură ca să nu mă audă cum plâng.

Lângă Ridgecrest ne aşteaptă un scaun cu rotile, o asistentă şi, probabil, doi consilieri, postaţi în faţa uşilor imense de sticlă. Lumina dinăuntru e atât de puternică încât mă dor ochii când mă uit la ea.

Mama e cu ei. Începe să plângă când ne vede.

Nu spune nimic când tata îl ajută pe Joey să coboare din maşină. Doar îl strânge în braţe cu putere.

Apoi unul dintre consilieri, un bătrânel cu înfăţişare blândă, zice:

— Eu sunt Barry. Eşti gata să intri, Joe?

Fratele meu nu spune nimic mult timp. Mi-e teamă că va face cum a zis tata. Că se va răzgândi. Că va fugi. Că va pleca.

— Ce-o să se întâmple? întreabă el.

— O să te ajutăm să te odihneşti, spune consilierul. La detoxifiere o săptămână sau două, după aceea tratament general, iar apoi mai vedem. O luăm încetul cu încetul, Joe. Ţi se pare OK?

Aşteptăm, iar mama se ţine strâns de braţul meu.

— Da, zice fratele meu, în cele din urmă. Dar n-am nevoie de ăsta.

Arată înspre scaunul cu rotile.

Începe să meargă.

Îl urmăm pe fratele meu spre acea lumină puternică.

Emory Ward.
Literatură americană clasică
21 decembrie 2020
Portretul unei Doamne

Dragă domnule Watson,

Mai întâi, daţi-mi voie să încep spunând că înţeleg că nu aceasta este lucrarea pe care aţi fi vrut să o scriu. Ştiu ce notă voi lua şi e în regulă. Staţi, nu vreau să folosesc cuvintele „în regulă”. M-am tot gândit la ele în ultimul an şi jumătate. Cum spunem că suntem „în regulă” când de fapt nu suntem. Cum le folosim ca să acceptăm o situaţie pe care nu ştim s-o gestionăm. „E în regulă”. Când, de fapt, dacă ai putea să vezi înăuntrul creierului nostru, acolo ar fi scrise cu litere uriaşe, cu marker permanent, aceste cuvinte: „Ajută-mă!” Nu vreau o notă proastă, dar în acelaşi timp îmi dau seama că nu prea am ce oferi în acest moment al vieţii mele şi că această lucrare, cum ar spune fratele meu Joey, „e aşa cum e”.

Am citit prima oară *Portretul unei doamne* de Henry James anul trecut, pentru un alt curs. (Oare trişez dacă am recitit ceva ce am citit deja pentru alt curs? N-are cum să fie aşa, de vreme ce profesorii ne dau de citit unele cărţi ani la rând; ţineţi minte, cred, deja citesc *Litera stacojie* de vreo patru ani. Poate că nu e vorba că nu vrem s-o citim, dar deja ne-am *plictisit* de ea. Iată ceva la care vă puteţi gândi când faceţi lista de lecturi pentru viitor.)

Acum, la fel ca atunci, nu ştiu dacă înţeleg în întregime ce se întâmplă în roman, dar mi-a plăcut oricum. Nu e ciudat? Să-ţi placă la nebunie un lucru pe care nu-l pătrunzi pe de-a-ntregul? Nici măcar nu e

ceva pe care să-l pot defini cu unul dintre termenii dumneavoastră literari obligatorii. În timp ce-l citeam m-a copleşit o senzaţie – m-am simţit luată pe sus, transportată, învăluită, consolată chiar. M-am *cufundat* în această carte. Isabel Archer e zdruncinată nu neapărat de o alegere a sa, ci mai degrabă de ceea ce se aşteaptă din partea ei: să se conformeze, să aparţină societăţii, să se mărite, să-şi ocupe locul de femeie privilegiată şi inteligentă, indiferent de propriile visuri şi dorinţe. Forţe care i-au modelat viaţa cu mult timp înainte ca ea să se nască. Cred că m-am identificat cu partea aceasta pentru că sunt cine sunt în familia mea, în acest oraş, chiar în acest liceu. Nu simt că pot să fac multe alegeri în nume propriu. Acestea au fost stabilite pentru mine înainte ca măcar să devin un gând în mintea părinţilor mei, bine lustruite şi sclipitoare. Au fost stabilite pentru mine din clipa în care a fost pusă prima cărămidă la temelia Morii.

Vreţi să vorbesc despre Moară? Sunt sigură că aţi auzit că mama va vinde clădirile şi pământul unei organizaţii nonprofit, nu unui dezvoltator de apartamente luxoase. Se va da, probabil, o luptă aprigă. Chestii legate de împărţirea pe zone pe care nu prea le înţeleg. Mamei i-a luat ceva timp să ia această decizie şi sper ca Mill Haven, ca întreg, să accepte ceea ce ea încearcă să realizeze. Ştiaţi că, acum multă vreme, ideea din spatele Morii, pe lângă bani, a fost generozitatea? Cred că acesta e un cuvânt fantastic, apropo. Au construit Moara, topitoria, apoi s-au extins în tot oraşul, cu cămine pentru muncitori (care erau, la început, fete de la ferme) şi apoi, pentru că aceşti muncitori aveau nevoie de ele, au ridicat şcoala, spitalul, biblioteca şi casele şi aşa mai departe. Şi,

când Moara s-a închis, o parte din acest oraş a murit. Râul a murit. A rămas acolo, ani la rând, ca o fantomă de la capătul oraşului. Dacă stau la fereastra camerei din pod a fratelui meu, pe deal, pe Aster Avenue, ştiţi că practic văd întregul orăşel? Toate casele mari de pe dealul nostru şi apoi cele de pe Main Street şi, înspre est, Polish. Town, unde casele sunt mai mici, şi spre vest, unde sunt şi mai mici. De pe dealul meu, văd totul şi, chiar la capătul acestui oraş, este începutul meu: Moara. Cred că mama se luptă cu lucrul acesta. Vrea să fie din nou generoasă. Dar n-o poţi forţa; am învăţat asta. Aici cred că-mi cam pierd răbdarea. Dar mă gândesc foarte des la cuvântul acesta, *generozitate.* Cu toţii am putea, probabil, să fim puţin mai generoşi în viaţă. Cu toţii trăim aici, la urma urmelor. Cu toţii împărtăşim aceeaşi tovărăşie cât se poate de potrivită a stelelor în timpul nopţii şi toată lumea merită bunătate şi supravieţuire. Toţi meritǎm să fim văzuţi.

Ştiţi cine sunt. Sau credeţi că ştiţi, aşa cum oamenii cred că o cunosc pe Isabel din carte. Presupunerile bazate pe înfăţişarea ei, pe trecutul ei. Eu sunt tăcută, îmi place să citesc, familia mea are mulţi bani, voi avea o existenţă sigură. Sunt o fată bună, cu viitorul asigurat, asta credeţi, probabil, iar misiunea dumneavoastră e să mă ghidaţi în dezvoltarea mea intelectuală. Dar (şi nu vreau să jignesc pe nimeni), aşa cum spune Isabel în carte, „nu am nevoie de ajutorul unui om deştept să mă înveţe cum să trăiesc. Asta pot afla de una singură”. O fi bine sau nu, exact asta fac acum.

Cred că asta a fost una dintre problemele cu lista dumneavoastră de lecturi. Aţi ales această listă pentru că sunt cărţi care v-au plăcut *dumneavoastră,* pe care

le cunoaşteţi *dumneavoastră,* pe care credeţi *dumneavoastră că* ar trebui să le citim. (Mai mult, *Lolita* este complet nepotrivită pentru liceu; nu ştiu de ce aţi crezut că o puteţi strecura acolo. Plus de asta, nu o subestimaţi pe Liza Hernandez; dacă e cineva din Mill Haven care-şi va pune amprenta pe lumea de afară, aceea este Liza.) Nu ne-aţi privit ca pe nişte persoane când aţi întocmit lista aceea. Probabil că ne-aţi văzut ca pe o masă neliniştită de hormoni şi telefoane mobile şi meme şi oftaturi şi plictiseală care poate fi domolită cu o doză sănătoasă de simbolism, alegorii şi anticipare, ca să numesc doar câţiva dintre termenii literari pe care ne-aţi rugat să-i folosim în această lucrare.

O persoană pe care am cunoscut-o spunea că asta e problema cu adulţii. Ei îi văd pe copii aşa cum *vor* ei să fie aceştia, aşa cum nu *sunt,* nu aşa cum *sunt.* Mă gândesc la lucrul acesta tot timpul. Cât timp, cât chin, câtă suferinţă ar putea fi eliminate dacă aţi putea accepta pur şi simplu copilul din faţa dumneavoastră şi nu aţi mai încerca să-l reparaţi! Poate că nu există „reparaţii”. Poate că există doar durere şi iubire, poate că trebuie doar să-i ajutaţi să rămână în viaţă, cu orice preţ.

Nu înţelegeţi cu adevărat că uneori trebuie să ne *regăsim* în cărţile pe care ne puneţi să le citim, în toată neorânduiala, în toată confuzia noastră. Şi în cazul în care credeţi că nu am învăţat nimic literar tot semestrul acesta, vă pot spune că anticiparea m-a lovit în august, la masa din bucătărie, după ce fratele meu Joey s-a întors de la dezintoxicare şi a primit o listă de reguli pe care trebuia să le respecte dacă mai voia să stea cu noi în casă. A venit acasă cu capul sus. S-a ridicat de la masă cu capul plecat, după ce a citit ce

anume trebuia să facă pentru a fi iubit. Dacă aş fi protestat atunci, poate că nu s-ar mai fi întâmplat ce s-a întâmplat. Dacă le-aş fi spus părinţilor că s-a apucat din nou de droguri, poate că nu s-ar fi întâmplat nici ce s-a întâmplat mai târziu. Nu ştiu sigur. O persoană inteligentă mi-a spus odată că viaţa pune mereu beţe în roate, dinăuntrul şi din afara noastră, într-o mie de feluri diferite şi tăcute care sunt invizibile ochilor noştri, şi că nu putem face nimic în privinţa asta. Trebuie doar să te străduieşti cât poţi de mult, să mergi mai departe şi să speri că totul va fi bine.

Aceasta nu va fi lucrarea de 30 de pagini pe care o doreaţi. Trebuie să mă trezesc devreme ca să mă duc la noul centru de reabilitare unde este internat fratele meu şi asta e prioritatea mea în acest moment, nu o temă de la şcoală. Cred că, în perspectiva mai largă a lucrurilor, dumneavoastră ar trebui să puteţi înţelege asta. Prioritatea mea în acest moment e să nu-mi moară fratele. Şi alte lucruri, cum ar fi să-mi dau seama cine sunt (pentru că sunt vraişte). Şi ştiu că, probabil, acum daţi ochii peste cap şi vă gândiţi că mi-aş fi putut „gestiona mai bine timpul” şi că data predării era pe portalul şcolii de o veşnicie, dar chiar n-am fost în stare. Am fost ocupată să fiu o mincinoasă, o desfrânată, o hoaţă de bijuterii, o persoană care a sprijinit dependenţa de droguri, o spărgătoare de seifuri, soră şi fiică. Într-o bună zi, mi-ar plăcea să citesc o carte despre fata *aceasta,* ca să fiu sinceră. Găsiţi-o şi adăugaţi-o pe viitoarea listă de lecturi, vă rog.

Ultimul lucru pe care-l voi spune despre *Portretul unei doamne* este acesta: da, a fost scrisă de un bătrânel alb şi ochelarist care, desigur, a controlat tot ce avea legătură cu Isabel şi gândurile ei lăuntrice, dar

a făcut şi multe lucruri bune. Şi cred că acesta este motivul pentru care cartea aceasta îmi este atât de dragă şi pentru care o voi citi, probabil, de câteva ori de-a lungul vieţii mele.

Nu oferă un final fericit pentru că, mă rog, nici viaţa nu-l oferă. Nu întotdeauna. Uneori te face să îl aştepţi mult, mult timp şi chiar şi atunci s-ar putea să nu arate aşa cum ţi-l imaginai.

Isabel are parte de un sărut fabulos (am avut şi eu parte, de curând, de aşa ceva, apropo, dar nu trebuie să discutăm despre asta chiar acum) cu Caspar Goodwood şi, da, ce frumos ar fi fost să plece cu Caspar şi să nu se întoarcă la Roma şi să se termine cartea şi ea să primească toată dragostea din lume şi aşa mai departe. Dar n-a făcut aşa. S-a întors la Osmond şi la Pansy, iar Henry James nu ne spune exact de ce.

Pentru mine, acesta e un fel cinstit şi acceptabil de a încheia o carte, pentru că exact aşa este viaţa reală. Nu poate fi rezumată curat şi ordonat. Nu ştii ce se va întâmpla sau cum se vor sfârşi lucrurile şi probabil că intrăm în necazuri până peste cap încercând să plănuim şi să prezicem lucrurile acestea. Dar, în final, pur şi simplu nu ştii. S-ar putea ca fratele meu să iasă de la dezintoxicare şi să fie OK ani la rând sau, poate, o singură zi, caz în care unul dintre acele mii de lucruri care lucrează împotriva lui va câştiga. Şi apoi ne vom întoarce într-un moment asemănător cu cel în care Caspar Goodwood spune: „Trebuie să salvezi cât mai poţi din viaţa ta” şi vom începe din nou să construim.

Prefer să mă gândesc cum Isabel îl consolează pe Ralph, aflat pe moarte. Isabel spune că durerea nu e cel mai profund lucru şi Ralph e de acord, zicând că durerea trece întotdeauna (încă nu sunt sigură de asta,

dar sunt tânără, aşa că vom vedea).

Asta mi-a spus mie această carte. Uneori viaţa ţi se dezintegrează şi trebuie să o treci prin sită, aşteptând să treacă durerea, căutând rămăşiţele printre dărâmături, ceva de salvat, deşi tot ce-ţi trebuie e chiar acolo, în interiorul tău. Şi lângă tine, în cazul fericit, sub forma unei persoane. Aţi citit această carte? Mai ţineţi minte ce-i spune muribundul Ralph lui Isabel?

Dragostea rămâne.

Şi acesta este lucrul la care putem spera cu toţii, la urma urmelor. Trebuie să cred asta. Trebuie să mă agăţ de acest gând.

Nota autoarei

Aşa cum Ryleigh observă la începutul volumului de faţă, peste 20 de milioane de oameni din Statele Unite se luptă cu abuzul de substanţe în fiecare an. Dacă aveţi impresia că este vorba doar despre adulţi, vă înşelaţi: această statistică începe cu consumatori de la vârsta de 12 ani.

Doisprezece. Şi e vorba doar despre ceea ce este documentat. Pentru că tratamentele pentru abuzul de substanţe nu sunt pe deplin integrate în sistemul nostru de sănătate, numărul copiilor şi al adulţilor care se luptă în prezent cu această problemă este probabil mult, mult mai mare.

Chiar acum, o rudă sau un prieten e posibil să aibă probleme cu abuzul de substanţe. Poate că ştiţi sau poate nu. Poate chiar voi vă luptaţi cu asta şi păstraţi secretul, pentru că nu ştiţi cui să spuneţi, cum să spuneţi, unde să cereţi ajutor. Poate că vă este ruşine, de pildă, că i-aţi dezamăgit pe ceilalţi. Poate că simţiţi, la fel ca Joey din această carte, că nu meritaţi nimic sau că sunteţi un ratat.

Nu sunteţi deloc aşa. Deloc-deloc.

Dependenţa este o boală, pur şi simplu, şi ar trebui tratată ca atare: cu îngrijire, planuri exacte şi empatie. Cere disciplină în fiecare oră, în fiecare zi, pentru tot restul vieţii. Sunt în recuperare de aproape 13 ani în acest moment. E dureros, mă simt singură şi sunt zile în care simt că nu mai pot continua. Dar o fac. Merg mai departe spre viitor, oricare ar fi acesta. Am prieteni şi familie şi un grup în care am încredere că vor parcurge acest drum alături de mine.

Când ne gândim la cele 20 de milioane de oameni

care suferă de tulburări legate de abuzul de substanţe, trebuie să ne gândim şi la oamenii care nu sunt incluşi în această statistică şi care sunt cumva afectaţi de acest fenomen. Membrii familiei. Prietenii. Şcolile. Comunităţile. Şi când îi adăugăm şi pe acei oameni numărul celor afectaţi de dependenţă creşte exponenţial. Aceasta nu e o criză invizibilă. Este o criză a sistemului de sănătate publică. Este în casele voastre, în oraşele voastre, în şcolile voastre. Stă lângă voi în autobuz. Este pe chipul persoanei care vă cere câţiva bănuţi la ieşirea din magazin. Este persoana care vă calculează taxele, vă face manichiura, vă verifică biletul la film sau vă spune că e momentul să vă înscrieţi la examenele finale.

Chipul dependenţei e al vostru, al meu, al tuturor.

Am ales să scriu această carte nu din punctul de vedere al lui Joey, ci din cel al surorii sale, Emory. Ea priveşte din exterior cum fratele ei se luptă cu dependenţa. Când vizitez şcoli ca să vorbesc despre cărţile mele, de obicei le dau elevilor un exerciţiu de scriere, numit „Cel mai mare secret al meu”. Îi rog să scrie pe o bucată de hârtie cel mai mare secret al lor, pe care nu l-au spus nimănui. Nu le cer să citească cu voce tare, pentru că, la urma urmelor, e vorba despre un *secret.* După ce îşi scriu secretul pe hârtie, discutăm despre faptul că pot folosi asta drept primul rând dintr-o carte şi despre cum pot răspunde întrebărilor pe care le ridică acest secret, punct în care secretul nu mai e secret: aparţine ficţiunii şi, astfel, se naşte o poveste.

Într-o după-amiază, după ce elevii au plecat din biblioteca şcolii, am ajutat să punem scaunele la locul lor şi am văzut o bucată galbenă de hârtie pe jos. Am ridicat-o.

Îmi iubesc sora, dar o urăsc pentru că se droghează. Părinţilor mei le pasă doar de asta, de mine, nu. E ca şi cum aş fi invizibil.

Mi-am lipit hârtia de laptop când am scris povestea invizibilităţii lui Emory. Pentru că, atunci când vorbim despre dependenţă, trebuie să vorbim şi despre daunele colaterale: sănătatea mintală a copiilor şi adulţilor din jurul celui dependent. Cum trăieşti când viaţa îţi este total dată peste cap de criza de sănătate a altcuiva? Când te simţi vinovat că vrei să mergi la bal sau să fii sărutat sau să pleci la facultate, pentru că lângă tine altcineva e în suferinţă?

Senzaţia lui Emory că e invizibilă îi dictează nişte alegeri defectuoase, dar, la final, trezeşte în ea ceva mai important: trebuie să alegi să lupţi ca să-i ajuţi să supravieţuiască pe cei pe care-i iubeşti, dar trebuie să lupţi şi ca să îţi dai voie să îţi trăieşti viaţa. La urma urmelor, aşa cum Liza îi spune lui Emory: „Şi dacă nu eşti sigură pe tine însăţi, cum poţi ajuta pe altcineva?”

Trebuie să fim siguri pe noi înşine şi să schimbăm tiparul conversaţiei din jurul dependenţei dintr-unul punitiv („Ţi-ai făcut-o cu mâna ta” şi „Eşti slab” şi „Nu e problema mea”) în unul plin de empatie, compasiune şi grijă. Trebuie să cerem acces deplin la îngrijire pentru toată lumea, nu doar pentru cei destul de norocoşi să aibă asigurare (care e destul de mică pentru majoritatea oamenilor, ca să fim cinstiţi).

Pentru că, ştiţi ceva? Sunt milioane şi milioane de Joey şi de Emory pe lume şi n-ar trebui să fie invizibili.

Şi ei trăiesc aici.

Resurse

Al-Anon şi Alateen
al-anon.org

Alcoholics Anonymous (AA)
aa.org

The Fix
thefix.com

Narcotics Anonymous (NA)
na.org

Naţional Alliance on Mental Illness (NAMI)
nami.org/Home

Rape, Abuse & Incest National Network (RAINN)
rainn.org

Smart Recovery: Self-Management and Recovery Training
smartrecovery.org

Substance Abuse and Mental Health Services Administration
samhsa.gov/find-help/national-helpline

The Trevor Project
thetrevorproject.org

Mulţumiri

Am avut un profesor de scriere creativă odinioară care ne-a spus că nu ştii să scrii cu adevărat o carte până nu ai ajuns la cea de-a opta. Oftatul şi disperarea au umplut sala de seminar. La urma urmelor, majoritatea dintre noi ne chinuiam să terminăm o schiţă despre care speram că va fi *prima* noastră carte. A *opta* carte? Părea ceva îndepărtat şi improbabil.

Nici nu mă apropii măcar de cea de-a opta carte, dar acest volum, cel de-al treilea scris de mine, cel pe care îl ţineţi chiar acum în mâini, a fost cel mai greu de scris (şi asta v-o spune o scriitoare ale cărei cărţi anterioare vorbeau despre automutilare şi durere adâncă). A început cu o idee pe care mi-a dat-o Beverly Horowitz, editorul de la Delacorte: „De ce nu scrii un *Our Town* contemporan bazat pe dependenţa de opiacee?”

Poate că aţi văzut producţia *Our Town,* piesa lui Thornton Wilder din 1938, despre viaţa din orăşelul Grover’s Comers, sau poate că aţi văzut versiunea cinematografică din 1940. E o poveste emoţionantă despre viaţă şi nevoia de a o aprecia cât timp o ai (pe scurt).

Mi-am petrecut multă vreme gândindu-mă la piesă şi la personaje, scriind notiţe şi întrebându-mă cum să împachetez dependenţa de opiacee într-o poveste care era, la început, despre o fată, Emory, şi un băiat, Gage, şi despre orăşelul Mill Haven. Am tendinţa să scriu foarte dens la început (Big Pharma! Incendiu! Jaf!) şi doar cu ajutorul genialei mele editoare, Krista Marino, şi al agentei mele, Julie Stevenson, am reuşit să ţin lucrurile în frâu şi să-mi dau seama că în poveste era

vorba despre Emory şi despre fratele ei, Joey.

Aşa că am scris povestea unei fete tăcute, „fata cuminte” din familia ei, care experimentează dependenţa prin chinurile suportate de fratele ei rebel, Joey. Şi le sunt foarte recunoscătoare Kristei Marino, Lydiei Gregovic şi Juliei Stevenson pentru că au îndrumat această carte şi m-au ajutat să găsesc cheia potrivită de a spune povestea unei fete şi a fratelui ei şi a lungului drum pe care aceştia îl vor parcurge împreună. Mulţumiri suplimentare acestui trio pentru că a fost de acord să avem întâlniri virtuale în timpul pandemiei, când adeseori nu puteam pleca din casă cu zilele şi aveam nevoie disperată de a discuta cu cineva, în afara câinilor şi a pisicilor mele.

Ca întotdeauna, le sunt extrem de recunoscătoare tuturor celor de la Delacorte Press şi Penguin Random House pentru că au dat o casă poveştii mele: Beverly Horowitz, Barbara Marcus, Judith Haut, Monica Jean, Mary McCue, Kristin Schulz, Kelly McGauley, Mary McCue, Neil Swaab, Elizabeth Ward şi Jenn Inzetta. Mulţumesc pentru că aţi avut grijă de povestea lui Emory şi a lui Joey.

Scrisul e o activitate solitară chiar şi în momentele cele mai bune, aşa că le mulţumesc din suflet unor prieteni ca Janet McNally, Karen McManus, Lygia Day Peñaflor, Shannon Parker, Bonnie-Sue Hitchcock şi Liz Lawson pentru că m-au ţinut la curent cu bârfe, încurajări, poveşti şi aventuri din jurul meu şi pentru nenumăratele GIF-uri. Şi multe mulţumiri prietenei mele Beth, care m-a lăsat să împrumut numele ei de familie unui personaj din carte şi care m-a însoţit de multe ori la plimbările cu căţeii, unde am discutat despre orice altceva *în afara* scrisului.

Şi, în interesul dezvăluirii complete, aş vrea să

mulţumesc, de asemenea, cafelei şi serialului *Grey's Anatomy* pentru că mi-au fost tovarăşi permanenţi cât timp am scris cartea de faţă. (Fiecare scriitor are obiceiurile sale!)

De la autoarea romanului

O FATĂ DIN BUCĂȚI

În ochii tuturor, Emory „Emmy" Ward este fata bogată, fiica bună, sora mai mică a lui Maddie cea sexy și dădaca lui Joey, fratele ei mai mare dependent de droguri. Însă nimic nu va mai fi la fel după ce ea și Joey sunt implicați într-un accident de mașină în care își pierde viața Candy MontClaire.

Patru luni mai târziu, pentru Emmy a început clasa a 11-a, Joey s-a întors de la reabilitare și întregul orășel Mill Haven încă încearcă să-și revină după accident. Toată lumea îi spune lui Emmy cine este ea, dar toate s-au schimbat atât de mult, cum mai poate ea să fie aceeași persoană? Oare fusese vreodată acea persoană?

Mill Haven vrea ca toată lumea să trăiască aceeași poveste, însă Emmy începe să vadă că oamenii înseamnă mai mult decât ceea ce par la suprafață.

Acum ai fi acasă este povestea unei fete care conștientizează faptul că în viață e vorba despre suferință, frumusețe, chin și bucurie.
A unei fete care se străduiește să se descopere în paralel cu prăbușirea fratelui său, dependent de droguri, într-un orășel devastat de consumul de opiacee.

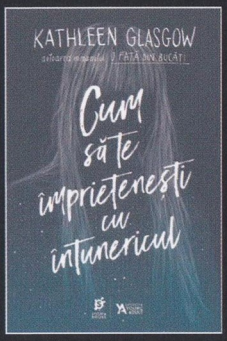

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-68-4

16+

COLECȚIA YOUNG ADULT